

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He pushes as hard as I pull.
It's only a matter of time before the rope snaps.

WHEN WE LIED

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
CLAIRE CONTRERAS

YALAN SÖYLEDİĞİMİZDE

CLAIRE CONTRERAS

Sadece kadın kahramanda gözü olan, sahiplenici, kara
kara düşünen, pis pis konuşan bir kahramanı
seven herkes için

Başını dik tut, tatlım.
Düşüğünü görmek için adam öldürürler.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[İçerik Uyarısı](#)

1. [Finn](#)
2. [Josslyn](#)
3. [Josslyn](#)
4. [Josslyn](#)
5. [Josslyn](#)
6. [Josslyn](#)
7. [Finn](#)
8. [Josslyn](#)
9. [Josslyn](#)
10. [Josslyn](#)
11. [Josslyn](#)
12. [Finn](#)
13. [Josslyn](#)
14. [Josslyn](#)
15. [Finn](#)
16. [Josslyn](#)
17. [Josslyn](#)
18. [Finn](#)
19. [Josslyn](#)
20. [Josslyn](#)
21. [Finn](#)
22. [Josslyn](#)
23. [Finn](#)
24. [Josslyn](#)
25. [Finn](#)
26. [Josslyn](#)
27. [Josslyn](#)
28. [Josslyn](#)
29. [Finn](#)
30. [Josslyn](#)
31. [Finn](#)
32. [Josslyn](#)
33. [Josslyn](#)
34. [Finn](#)
35. [Josslyn](#)
36. [Finn](#)

37. [Finn](#)
38. [Josslyn](#)
39. [Josslyn](#)
40. [Josslyn](#)
41. [Josslyn](#)
42. [Josslyn](#)
43. [Josslyn](#)
44. [Josslyn](#)
45. [Finn](#)
46. [Josslyn](#)
47. [Josslyn](#)
48. [Josslyn](#)
49. [Finn](#)
50. [Josslyn](#)
51. [Josslyn](#)
52. [Finn](#)
53. [Josslyn](#)
54. [Josslyn](#)
55. [Josslyn](#)
56. [Josslyn](#)
57. [Josslyn](#)
58. [Finn](#)
59. [Finn](#)
60. [Finn](#)
61. [Finn](#)
62. [Finn](#)
63. [Finn](#)
64. [Finn](#)
65. [Josslyn](#)
66. [Josslyn](#)
67. [Josslyn](#)
68. [Finn](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Claire Contreras](#)

ÖNSÖZ

Merhaba!

*Yalan Söylediğimizde **karanlık bir aşk romanı DEĞİLDİR**, ancak karanlık temalar içerir. **İçerik uyarısını bir sonraki sayfada bulabilirsiniz.***

Her zamanki gibi, desteğiniz için çok teşekkür ederim.
Bu benim için gerçekten çok önemli.

Xo,

Claire

İÇERİK UYARISI

İntihar (sayfa dışı)
Ebeveyn kaybı (sayfa dışı)
Rehine durumu
Bir çekim (sayfada)

1

FINN 3 YIL ÖNCE

I Sıcak pembe elbiseli kadının kim olduğunu bilmiyorum ama gecenin sonunda benim adımı haykırmasını istiyorum. Benim kendi düşünceler ver Ben Durun. Bu tamamen dışarı Fairview'deki herhangi biri hakkında böyle düşünmek bir yana, bunu fark etmek bile benim için karakter meselesiydi. Babam ve arkadaşları sayesinde, konu seks olduğunda "yediğin kaba pisleme" zihniyetini benimsedim. Onların aksine evli ya da bir ilişki içinde olmadığım için bu benim için geçerli olmamalı, ancak Fairview'den biriyle takılmayalı yıllar oldu ve Şimdi, bu şekilde kalmasını planladım.

Fairview her yıl önemli ölçüde büyüyor, sosyal çevremiz küçük ve ensest. Bir arkadaşınızın daha önce becermediği ya da becermeye çalışmadığı birini bulmakta zorlanırsınız. Bu kadın onlardan biri değil. Kız kardeşimle konuşuyor, yani aynı yaşlarda olduğunu varsayıyorum. Eğer bu doğruysa, benim liseme gitti ve ben son sınıftayken o birinci sınıftaydı. O zamanlar onu buralarda görmemiş olmam mümkün değil.

Unutmuş olsaydım bile unutmazdım. Böyle bir vücutla değil. Ve o yüzle. Hay sikeyim. Onu yakından görmek istiyorum. Tercihen dizlerinin üstünde bana bakarken. O güzel, ama birçok kadın öyle. Yine de onda dikkat çeken bir şey var. Belki de gülümseme şekli

ya da gülerken başını kontrolsüzce arkaya atması.

En son ne zaman birinin duygularıyla bu kadar pervasız, bu kadar özgür davrandığını gördüğümü hatırlamıyorum. Bizim dünyamızda duygular böyledir. Pervasız. Bu da genç yaşta öğrendiğim ve yakın zamanda unutmayacağım bir ders. Bir hareket dikkatimi çekiyor ve Gracie Davis'in yüzünde kararlı bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Hayatımı sikeyim.

"Hey," diyor bana ulaştığında.

Az önce burada olan pislik arkadaşlarımı bulmak için odayı tararken hiçbir şey söylemiyorum. Onları fark etmek zor olmasa gerek, çünkü çoğu gecenin aksine ışıklar kapatılmamış ve burası dolu değil. Pure bir gece kulübü ama kız kardeşimin hafta sonu doğum günü olduğu için üç katlı kulübün birinci katını kullanmasına izin veriyoruz.

Birincisi genel gece kulübü, üçüncüsü VIP salonu, alt kat ise kuzenimin Mallory'ye tamamen yasak olan özel bir gizli seks kulübüne dönüştürdüğü yer. İlk profesyonel kontratımı imzalamadan önce kuzenim beni buraya para yatırmam için kandırdı. Mali danışmanımın onaylamamasına rağmen kabul ettim. Kağıt üzerinde ortak sahibiyim ama buraya sadece üç kez adım attım, o da belki. Burası Lucas'ın bebeği ve o da öyle davranıyor. Ben daha çok vakti olduğunda, o da benim durumumda hiçbir zaman gelmeyen bir babayım.

Kız kardeşim doğum günü olduğu için burada olduğumu sanıyor ve bu sefer kesinlikle suçluluk duygusunu biraz daha arttırdı. Onun haberi olmadan, bazı arkadaşlarım şehirde olduğu ve kazançlı bir iş fırsatını görüşmek istedikleri için buradayım. Yoksa son iki yıldır yaptığım gibi Fairview'den uzak dururdum. Ligdeki ilk yılımda yazları eve geldim. İkinci yıl, yazın izin aldım ve Avrupa'ya gittim. Bu yıl ise

Kendi gece kulübümde, Gracie gibi beşinci aşamadaki yapışkanlarla konuşmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Sonunda Ella'yı odanın diğer tarafında görüyorum ve sırtmaya cüret ediyor.

"Eğleniyor musun?" Gracie soruyor.

"Pek değil."

Gülüyor. "Hiç eğleniyor musun?" "Pek değil."

"Aşağıda eğlenebiliriz." Elini pazuma koyuyor ve ben de ona öyle bir bakış atıyorum ki anında elini bırakıyor. "Sadece... Seni çok uzun zamandır görmedim ve birlikte iyi olacağımızı biliyorum."

"Birlikte hiçbir şey olamayız."

"Sanırım bu konudaki fikrini değiştirebilirim." Sırtını hafifçe kamburlaştırarak neredeyse üstünden taşıyacak olan memelerinin koluma sürtünmesini sağlıyor.

Gözlerimi kaçırmadan önce kısa bir süreliğine onlara bakıyorum. Elbette ondan uzaklaşabilir ya da üst kata çıkıp kulübü gören özel ofisin rahatlığında kutlamaları izleyebilirdim. Ama yapmayacağım. Kız kardeşime burada olacağıma söz verdim ve telefonum bir saattir burada olduğumu söylemek için cebimde çalana kadar kalacağım.

Hammie'yi bulabilir miyim diye tekrar etrafa bakıyorum. Konuşması gereken kişi o. Zaten sevişmişlerdi ama bir kez daha deneyeceğinden hiç şüphem yok. Odayı tararken dikkatimi çeken bir kahkaha duyuyorum. Gizemli kadın. Kız kardeşim her ne söylüyorsa gülümsüyor. Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim, bu yabancı tarafından içeri çekilmem mi yoksa kız kardeşimin gülümsemesinin gerçek olması mı?

Mallory dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını çeviriyor, Gracie'nin yanımda durduğunu görüyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor. Gizemli kadın hafifçe dönüyor ve gözlerim yine onun kışına takılıyor. Burada yaşamadığım için onu becermek kurallarımı tamamen çiğnemek anlamına gelmiyor. Bu geceden önce onu hiç görmedim. Muhtemelen bundan sonra da bir daha görmeyeceğim. Bir adamı izlerken düşüncelerim yarıda kesildi.

yanına gidip kulağına kaşlarını çatmasına neden olacak bir şey fısıldadım. Bir erkek arkadaşı olabileceğini düşünmemiştim bile.

Gracie aniden, "Ondan nefret ediyorum," dedi. Ona boş bir bakış attım. "Dar pembe elbiseli esmer kız. Kız kardeşinin ondan hoşlandığına inanamıyorum."

"Kim o?"

"Josslyn Santos." Ses tonundaki tiksintiyi görmezden geliyorum.

Josslyn. Bu isim ona yakışıyor. "Ondan neden nefret ediyorsun?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"O bir sürtük." Gracie'nin dudakları ekşi bir şey tatmış gibi kıstı. Muhtemelen kendi acılığının tadıydı. "Olympia'da basketbol takımında oynuyordu, bu yüzden çocuklar için tezahürat yapmaya gittiğimizde onu görürdüm."

"Basketbol mu?" Josslyn'i incelerken kaşlarım çatıldı. Topuklularla bile uzun sayılmaz. "Gerçekten mi?"

"Kendini bir bok sanıyor."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Onu oynarken gördün mü?"

Alay ediyor. "En iyi ihtimalle vasat biri." "Kıskanmış gibisin."

"Ben değilim." Gözlerini Josslyn'e dikti.

Kim olduğunu çıkaramasam da biraz tanıdık gelen adam, birkaç kız Josslyn'in yanına geldiğinde cümlesini yarıda kesiyor. Söyledikleri her neyse gülümsemesinin genişlemesine neden oluyor. İçlerinden biri birlikte fotoğraflarını çekmesi için adama telefonunu uzatıyor. Diğerleri de onu takip ediyor.

"Vasat biri için çok fazla hayranı olduğu kesin."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Dört yüz bin kadar sosyal medya takipçisi var." Gracie dişlerini emiyor. "Mallory'nin onun hayranlarından biri olduğunu fark etmemiştim."

Ona öyle bir bakıyorum ki sırtı dikleşiyor. Telefonumu çıkarıyorum, yirmi dakikam kaldığını görüyorum ve kim olduğumu öğrenerek zaman öldürebileceğimi düşünüyorum.

kız kardeşiyle takılıyordu. Gracie'ye tek kelime etmeden onlara doğru ilerledim.

JOSSLYN

FInneas Alexander Barlow yürüyen bir susuzluk tuzağı. Uzun boylu, ateşli ve düşünceli. Kıvrımlı kahverengi saçlar, yontulmuş çene, Çekici ela gözleri, mükemmel dişleri, bakımlı sakalı, geniş omuzları ve ısırılacak kadar iyi görünen dudakları. Bir Disney prensine benziyor, eğer prens huysuz bir pislik olsaydı. En azından izlediğim röportajlardan ve onu tanıyan insanlardan edindiğim izlenim bu. Ki Fairview'de bu herkes demek.

Profesyonel hokey oynuyor ve ilk yılında Calder Memorial Trophy'yi ve iki yıl üst üste Conn Smythe Trophy'yi kazandı. Damian'a göre bu büyük bir olay. Ayrıca Finn'in yaptığı her şey üvey kardeşimi etkiliyor. Ve bu konuda diğer herkesi.

Kâğıt üzerinde Finn tam bir paket, bu yüzden bütün gece beni izlemesinin nedenini anlamıyorum. Damian uzaklaştığı anda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bunu üstümüzdeki havalandırmadan gelen soğuk havaya bağlıyorum ama Mallory konuşmayı kesip bize yeni katılan kişiye baktığında, bu hissin arkasındaki nedenin o olduğunu hemen anlıyorum.

Mallory kaşlarını çattı. "Hemen gidiyor musun?" "Henüz değil."

Sesindeki alçak tını midemin bulanmasına neden oluyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda tekrar düşüyor. Hiçbir resim ya da röportaj klibi bu adamın hakkını veremez. Koyu yeşil gözlerinde kopan fırtına, şüphesiz ardında bırakacağı yıkımın açık bir göstergesi olmalı. Fırtınaya yakalanmak istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Mallory gülümsüyor, sonra bana bakıyor. "Aman Tanrım! Siz ikiniz tanışmadınız. Sana bahsettiğim kız bu! Üçlü duble rekorunu kıran kız."

Bu kulübü kupa ve madalyalarla doldurabilecek birine benim övgülerimi bırakması, kızarmamak için yanağımın içini ısırmama neden oluyor ama ona tekrar bakmayı başarıyorum.

"Şaka yapmıyorum," diyor. "Eminim oynamayı özleyeceksin."

"Hâlâ oynuyor," diyor Mal gülerek. "Seninle konuştuğumda dikkatini vermiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Mal'a bakıyorum, gözlerini deviriyor ve sonra biri adını seslendiğinde inliyor. "Yarın geceyi unutma," diyor ve uzaklaşmadan önce bana sert bir bakış atıyor.

"Orada olacağım," diye gülümsüyorum.

"Yarın gece ne var?" Finn soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum çok hızlı bir şekilde ama sonra "kızlar gecesi" diye ekliyorum, böylece hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

Yere bakıyorum ve ona tekrar baktığımda bana bir şey sormamasını umuyorum. Ben berbat bir yalancıyım. Ayrıca Mal'in kardeşine bizi bir yeraltı seks kulübüne götüreceğini söylemek ona açıklamak isteyeceğim bir şey değil. Kulübe gitmek hiç de alışkın olduğum bir şey değil ama Mallory henüz yirmi bir yaşında bile olmamamıza rağmen içeri girebileceğimizi söyleyerek hava atıyor. Kendimiz görmemiz gerektiği konusunda ısrar ediyor.

"Hâlâ oynuyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Fairview'e tam bilet aldım."

"İyi bir programları var." Bana, ailemin arkadaşlarının bana iyi olup olmadığını sormak üzereyken baktıkları gibi bakıyor.

Anlıyorum. Boyuma bakılırsa smaç basamadığım aşikâr - ki bu, 1.80 boyunda olanlar da dâhil olmak üzere pek çok insanın yapamadığı bir şey. Kız gibi bir kız olmam ve makyaj sevgimi her zaman dünyayla paylaşmam da yardımcı olmuyor. Çoğu zaman hafife alınmayı severim ki bu da Gracie Andrews'un uzmanlık alanıdır.

"Dur tahmin edeyim, kız arkadaşın Gracie sana berbat olduğumu söyledi."

"Kız arkadaşım değil. Hiçbir şeyim değil," diyor. "Ben sadece senin boyunu düşündüm..."

"Biliyorum. Yeteneklerimi takdir edecek kadar uzun boyumu görmezden gelebildikleri için çok mutluyum."

Onu şaşırtmış gibi görünen bir kahkaha atıyor ve yanlış bir şey yapmışım gibi kaşlarını çatıyor. Beni anlamaya çalışıyormuş gibi incelemeye devam ediyor, ki bu biraz komik çünkü çoğu insan benim açık bir kitap olduğumu düşünüyor. Yani, uyanık hayatımın çoğunu vlog'umda, TikTok'ta, IG'de ve Snap'te belgeliyorum. Yüz binlerce insan benimle güçlü parasosyal ilişkiler kurdu, bu harika ama bazen garip olabiliyor. Gözleri gözlerimden ağzıma düşüyor ve beni çıplak hissettiren yavaş bir incelemeye aşağıya doğru devam ediyor.

"Ne yani, beni köşeden bir sürüngen gibi izlerken doymadın mı?"

"Sana baktığımı fark ettin mi?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Gözlerimin bütün gece senden ayrılmadığını bilmek eminim hoşuna gitmiştir."

Bu ifadedeki küstahlığa rağmen midem bulanıyor. Kaşlarımı kaldırıp, "Eminim yapacağımı düşünmüştündür" demeyi başarıyorum.

Başını öne eğiyor. "Yanına gelip kendimi tanıtmam için can atmadığını mı söylüyorsun?"

Oflayarak bir kahkaha attım. Bu adamın yüzsüzlüğü.

"Tanışmak isteseydim oraya yürürdüm. Belki de gelirdim ama siz biraz meşgul görünüyordunuz."

"Sadece zamanımı bekliyor ve odadaki en popüler kişi gibi görüldüğünüz için sizinle bir fotoğraf çektirip çekirtmeyeceğimi anlamaya çalışıyorum."

Gülüyorum. "Dur tahmin edeyim, ilgi odağı olmaya alışkınsın."

"Belki." Gözlerimi arıyor. "Yani, kim olduğumu biliyorsun."

"Belli ki." Mallory'nin kaybolduğu yönü işaret ediyorum.

"Mal'ın kardeşi olmanın dışında."

Tereddüt ediyorum. Zaten aşırı şişirilmiş egosunu beslememe gerek yok ama ona kim olduğunu bilmediğimi söylemek de büyük bir yalan olur, bu yüzden herkesten duyduğum şeyleri söylemeye karar verdim. "Finn Barlow. NHL seçmelerinde bir numara, Vegas'ın pivotu ve azılı çapkın."

Bir kaşını kaldırıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Beni takip ediyormuşsun."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Fairview'de dolaşıp da bunları bilmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekir."

"Nasıl oldu da hiç tanışmadık?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, seni nasıl hiç görmedim?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "İlahi zamanlama, sanırım."

"İlahi zamanlama," diye tekrarlıyor, hâlâ beni inceliyor.

"Hangi okula gittin?"

"Olympia."

"Dört yıl boyunca mı?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca ekliyor: "Mal ile Fairview'de mi tanıştınız?"

Farklı sosyal çevrelerdeyiz, bu yüzden kız kardeşini bir lise partisinden falan tanımadığıma inanmakta neden zorlandığını anlayabiliyorum. Olympia'daki çocukların çoğu üst-orta sınıf ailelerden gelse ve "zengin çocuk okulu" olarak bilinse de, burası devlet okulu. Ben yapamam

Barlow'ların çocuklarını bir devlet okuluna göndermeyi düşündüklerini hayal edin. Normal bir özel okula bile gitmediler. Ferrari kadar pahalı olan uluslararası özel okullardan birine gittiler.

"Olivia Nassir benim en iyi arkadaşım. Onun aracılığıyla tanıştık," diye açıklıyorum. Livie Olympia'ya gitti ve ailesi Barlow'lar kadar zengin değil ama anne ve babası birlikte iş yapıyor.

"Kız kardeşim yabancıları pek hoş karşılamaz," diyor.

"Güven bana, biliyorum." Mal'in onu tanıştırdığımız arkadaşlarının çoğuna nasıl davrandığını düşünerek gülümsüyorum.

Onun bir sürtük olduğunu söylemekten hoşlanmıyorum ama tanımadığı insanların yanında son derece rahatsız oluyor. Yetiştirilme tarzları ve Gracie de dahil olmak üzere kaç arkadaşının onu sırtından bıçakladığı hakkında bildiklerime göre, onu suçlamıyorum.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeliyiz," diyor Finn. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, benimle gel," diyor, gözleri yanıyor.

Nefesim ciğerlerimi delip geçiyor sanki. Herkesin ona neden aşık olduğunu anlamaya başlıyorum. Bütün gece gözlerini benden ayırmadı ve benimle konuşma şekli... Finn'in ilgi odağı olmak belli bir tür kafa yapıyor. Şu anda ya da hiçbir zaman karşılayamayacağım bir yükseklik. Yine de kayıtsız kalıyorum.

"Adımı bile bilmiyorsun."

"Josslyn Santos."

Kalbim küt küt atıyor. "Demek beni takip ediyordun."

"Bu bir evet mi?"

"Seninle eve gitmek hakkında mı?" Küçük bir adım geri atıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Hayır."

"Binayı terk etmek zorunda bile kalmayacağımızı belirtmeliyim."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese bir kahkaha attım. "Senin için özel bir odan var mı?"

"Aslına bakarsan var." Bir süre beni izledikten sonra ekledi: "Alt katta çok özel bir oda var."

"Ne kadar pragmatiksin." Dudağımı ısıyorum ve sakinleşmek umuduyla bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum. "Cevabım hâlâ hayır."

"Yabancılarla yatmadığın için mi?" Gözlerini hafifçe kısıyor. "İstersen birbirimizi tanıyabiliriz."

"Gerçekten mi?" Bu konuşmayı kesmem gerektiği halde soruyorum. "Tam olarak ne zaman?"

"Tercihen parmaklarım amına gömüldüğünde."

Aman Tanrım... vücudum daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sıkıştı. Kim böyle şeyler söyler ki? Ve neden sıcak? Muhtemelen çok seksi olduğu için. Başka bir erkeğin dudaklarından çıkan bu cümle iğrenç olurdu. Tanrım, neden oyalanıyorum ve bunu düşünüyormuşum gibi davranıyorum? Bu konuşmayı cidden kesmem gerek. Uzaklaş, Josslyn. Cehenneme kadar yolun var.

"Bunu söylediğine inanamıyorum." Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Biriyle çıkıyorum sayılır."

"Biriyle çıkmak gibi mi?"

"İşler ciddileşmeye başladı."

Dün gibi, ama o kısmı söylemiyorum çünkü kulağa saçma geliyor. Bu yeni bir gelişme olduğu ve Tate aramızdaki ilişkiyi gündelik tutarken hiç kıskanç davranmadığı için, patavatsızlığımı affedeceğinden eminim, ama bu doğru gelmiyor. Finn'in bana bakışından, bir erkek arkadaşım olmasını gerçekten umursamadığını anlayabiliyorum ve onu Tate ile kıyaslamaktan kendimi alamıyorum, ki bu çok farklı oldukları için gülünç. Tate, annenizin tanışması için eve götüreceğiniz türden bir erkek; çekici, iyi huylu, sarışın ve mavi gözlü. Finn ise tam tersi -kestane rengi saçları ve istersem komşumun annesini Gucci terliklerimle sikerim tavrı var.

"Ne kadar zaman önce 'yeni başladı'?" diye soruyor sonunda. Tereddüt ediyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Dün."

"Şaka yapıyorsun."

"Değilim." Gözleriyle tekrar buluşuyorum.

"İki gün mü? Teknik olarak hile yapmış bile sayılmazsın."

Hafifçe gülerek başımı sallıyorum. "Ben olmak istemezdim kız arkadaşın."

"Senden kız arkadaşım olmanı istemiyorum. Bu tek seferlik bir sevişme. Bundan fazlasını yapmam, beni takip ettiğine göre eminim duymuşsundur."

Gözlerim kısıldı. "Çok kibirlisin." "Ben öyle demezdim."

"Yapardım." Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden ben? Neden Gracie değil? Dikkatini çekmek için çok uğraşıyor gibi görünüyordu."

"Ve gördüğünüz gibi, siz beni fark etmemiş gibi davranırken, o bunu yapmadı."

"Neden vaktini benimle harcadığını hâlâ anlamıyorum." Elimi kaldırıp ekledim: "İltifat beklemiyordum. Gerçekten anlamıyorum."

"Neden sen?" diye soruyor bana bakarken. Nefesimi tutuyorum. Sonunda omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Bu beni güldürüyor. İltifat istemediğimi söylediğimi biliyorum ama ne fark eder ki? Tam cevap vermek için ağzımı açmışım ki arkamdan biri çarptı ve Finn'e çarpmama neden oldu. Ellerim göğsünde düzleşirken ikimiz de sertçe nefes alıyoruz ve o da beni sabitlemek için ellerini dirseklerime koyuyor.

Tamamen doğrulup için için yanan gözlerine bakarken nefis parfümünü içime çekerek uzaklaşıyorum ve bu kısa anı hafızama kazıyorum. Bir gün bunu "Finn Barlow'un bana evlenme teklif ettiği ve düşerken beni yakaladığı zaman" olarak hatırlayacağım. Bu deneyim ne kadar sarsıcı ve unutulmaz olursa olsun, bir şeyi sağlamlaştırıyor...

Bir adım uzaklaşıp sesimi bulduğumda titreyerek, "Seninle kesinlikle seks yapamam," diyorum.

"Seninle kesinlikle seks yapmak istememeliyim."

"Joss, gitmemiz gerek." Ses üvey ağabeyimden geliyor ve içinde bulunduğum tuhaf büyüü bozuyor.

Yüzümü çeviriyorum ve Finn'in orada durduğunu gördüğünde iki adım atmasını izliyorum. Bize ulaştığında sol elini Finn'in önündeki siyah pantolonuna siliyor.

"Böldüğüm için özür dilerim. Damian Fletcher."

Finn elini sıkmadan önce bir süre eline bakıyor. "Finn Barlow."

Damian kıkırdar. "Evet, biliyorum. The Stable'da tanışmıştık. Daha çok desteklediğim takımı yok ettin."

"Fletcher," diyor Finn, neredeyse kendi kendine, onu tekrar değerlendirirken. "Futbol ve hokey için seçilen kişi sendin. O takımdaki en genç kişi sendin, değil mi?"

"Her takımda," diyor Dame ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gizlemek için pek bir şey yapmazken göz devirmemi bastırıyorum.

Finn çok daha yetenekli bir hokey oyuncusu ama üvey kardeşimin atletik becerileri konusunda kendini beğenmiş olmak için sebepleri var. Finn ondan pek etkilenmiş görünmüyor ve tekrar bana dönmeden önce sadece başını sallıyor. Onun tüm dikkatinin ağırlığıyla kalbim o kadar çok atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi yüzüme bakıyor ama ben ondan önce davranıyorum.

"Sonunda seninle tanışmak harikaydı Finn." Kocaman gülümsedim çünkü gerçekten ciddiydim. Yoğun, tuhaf ve harikaydı. "Başarın için tebrikler."

"Evet." Bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma düşüyor. "Sizinle tanışmak da güzeldi."

Damian'a doğru dönüyorum ve uzaklaşırken kendimi sabit tutmak için elimi kolunun kıvrımına sokuyorum. Finn adımı seslendiğinde birkaç adım uzaklaşmıştık. Dame'ı da durmaya zorlayarak yürümeyi bırakıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Finn'in ifadesi okunmuyor ama gözlerinin üzerimde gezinmesi tüylerimi diken diken ediyor.

"İlahi zamanlamayı sikeyim."

Gözlerindeki ateşe bir an daha dayanamayıp kendimi uzaklaşmaya zorlayana kadar bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Bu da neydi böyle?" Dame sorar.

"Hiçbir fikrim yok."

"Nasıldı?"

Dame'a bakıyorum. Yıllardır Finn'in hayranı olduğu için sorduğunu biliyorum. "Yoğun."

Dame, "Evet, Will Hamilton bizi bir kez tanıştırdı, bu yüzden kim olduğumu bildiğinden eminim," diyor.

"Bunu neden söylemedin o zaman, seni ucube?" Ona bir bakış attım.

"I yapmadı istiyorum için olmakve
Kaybeden kimgeçmişteki etkileşimimizle ilgili
her şeyi hatırladım."

"Kimin umurunda?"

"Önemli değil," diyor. "Kendini tanıtarak ve beni tanıımıyormuş gibi davranarak bir noktaya değinmeye çalışıyordu."

"Hangi nokta?"

"Benim kim olduğum umurunda değil, çünkü nasıl olsa sana sahip olacak." Valeye doğru yürürken cebinden telefonunu almak için kolumu bırakıyor.

Orada durup beklerken nabzım her yerde atıyor gibi görünüyor. Dame'ın üvey kardeşim olduğunu hiç söylemediğimi fark ediyorum ve kol kola yürüdüğümüze göre, birlikte olduğumuzu varsayması gerekirdi ... değil mi? Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Mallory Finn'in yarın sabah gideceğini söylemişti, yani Dame'ın söylediği şey kesinlikle doğru değil. Vale arabayı almaya giderken, Dame bana doğru yürüyor.

"Bu da ne demek oluyor Damian? Bunu üzerime atıp öylece çekip gidemezsin."

"Söylediklerimin anlamı bu. İstediklerini elde etmeye alışkın."

"Onu tam anlamıyla geri çevirdim ve yarın ayrılıyor, bu yüzden muhtemelen onu ... kim bilir ne zamana kadar bir daha görmeyeceğim. Belki de hiç."

Arabasının yaklaşmasını izlerken ifadesi ciddileşiyor. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum. O bir-

İstediğini alan ve arkasında kırık kalpler bırakan bir adam."

"Yani, senin gibi mi?" Sertçe yutkunuyorum, kalbimin bu kadar düzensiz çarpmasını durdurmayı diliyorum.

Omuz silkiyor. "Fikrimin bir fark yaratacağından değil ama bence ondan uzak durmalısın."

"Artık bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

"Hatırlatma bana." Araba bize ulaştığında bir adım öne çıkarken Dame alay ediyor. Benim için kapıyı açıyor ve konuşurken arabanın etrafında yürüyor. "O ezikle ciddi ciddi çıktığına inanamıyorum. Seninle sadece babam için birlikte olduğunu biliyorsun..."

Arabaya adımımı atarken bir elimi kapıya koyuyorum ve Finn'in dışarıda durduğunu gördüğümde sözleri kulaklarımdaki nabız atışıyla bastırılıyor. Telefonuna bakıyor ve yanında bir kadın selfie çekiyor ve sanki bir ödül kazanmış gibi gülümsüyor. Midemdeki ani boşluğu anlamıyorum ama arabaya binip emniyet kemerimi taktığımda hissettiğim şey bu. Hiç mantıklı değil. Onu tanımıyorum bile. Sadece bir kez konuştuk. Ama yatağıma uzandığımda, onun yanındaki o kadının yasaklanmamış görüntüsü, boşluk hissiyle birlikte geri dönüyor.

JOSSLYN

We Onyx'in içine tam olarak adım atmadım bile ve şimdiden kendi alanımın dışındaymışım gibi hissediyorum. Kendimi nadiren rahatsız hissettiğimi düşünürsek, bu bile başlı başına bir başarı.

Herhangi bir yerde. Gözlerimi sadece deri pantolon giymiş bir adamın önünde diz çökmüş bir adamın resminden ayırıyorum ve elimin arkasındaki küçük kesiği inceliyorum. Bunu görmek içimde bir öfke dalgasının kabarmasına neden oluyor ama onu bastırıyorum.

Kesik beni, Tate'in satın alıp restore etmeye karar verdiği eski kırmızı kamyoneti tamir ederken girdiğimiz tartışmayı hatırlattığı kadar rahatsız etmiyor. Neredeyse bir yıldır gayri resmi olarak birlikteydik ve hiç tartışmamıştık ama bu sabah -birlikte geçirdiğimiz ilk resmi sabah- bir pislik gibi davranmaya başladı.

Mallory, "Sonunda bugün buraya gelmeni sağladığıma inanamıyorum," diyerek beni düşüncelerimden koparıyor.

"Bugün senin doğum günün," diyorum gülümseyerek. "Ben kimim ki doğum günü kızına hayır diyeyim?"

"Yine de." Tate'e bakıyor ve ona gülümsemeye çalıştığını ama ailesine olan sadakatinden dolayı gülümseyemediğini anlayabiliyorum. "Geldiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın burada olamayacağını biliyorum."

"Sorun değil. Burayı merak ediyorum." Etrafına bakıyor, derin bir kuytuda sıralanmış dominatriks

girişin bordo duvarları.

Mal bize izin veriyor ve listede olup olmadığımızı kontrol edeceğini söylüyor. Aylardır bu yerden bahsediyordu ve ben de merak etmeme rağmen kendimi daha önce hiç burada bulmamıştım. Tate'le bir çift olarak gideceğimiz ilk yerin burası olacağını kesinlikle düşünmemiştim ama bana rahatsız olursam gidebileceğimizi söylemişti.

Tate eğiliyor. "Diğer insanlarla oynamak istiyorsan, sadece söylemen yeterli."

Geri çekiliyorum, içim içimi yiyor. "Üçlü yapmak istemiyorum."

"Üçlü olmak zorunda değil. Sadece seçeneği açık bırakıyorum, böylece merak ediyorsan orada oynayabileceğini biliyorsun."

B u r a y ı kontrol etmek istedim ama o kadar da meraklı değilim. Bunu bildiğine göre geriye tek bir seçenek kalıyor. "Oynamak mı istiyorsun? Bu yüzden mi Bu mu?"

"Hayır! Ama seni burada özgür bırakabileceğimi düşündüm," diyor. "Şey, bir dereceye kadar."

"Bir dereceye kadar," diye tekrarlıyorum, şaşkınlıkla. "Bu ne anlama geliyor?"

"Başka insanları sikmek yok."

"Bu kadar mı? P ve V seks yok mu?" Başını salladığında kaşlarım havaya kalkıyor. "Yani biri bana dokunursa, üzerime çıkarsa ya da tam tersi olursa sorun yok mu?"

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silkiyor.

"İzlemekten hoşlanıyor musun? Bu kadar mı?"

"Buna karşı değilim." Bedenimi ona doğru çeviriyor ve beni öpüyor. "Benden dört yaş daha gençsin, bebeğim. Çok fazla görünmediğini biliyorum ama bu ilişkiye girdiğinde keşke daha fazlasını yapsaydım demeni istemiyorum."

"İçine mi giriyoruz? Ben zaten içinde olduğumuzu sanıyordum." Aramıza mesafe koymak için ondan uzaklaşıyorum. "Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'Etrafta dolanmayı bırakıp özel olmamızı istiyorum."

zaten' dedim ve kabul ettim, ama fikrini değiştirdiysen ya da tek eşliliği kastetmediysen..."

"Tek eşli demek istedim." Elime uzandı ve dudaklarına götürdü. "Bu sonsuza dek sürecek Joss, yani evet, eğer bu gece burada biriyle bunları yapmak istiyorsan, benim için sorun yok. Sen istiyor musun? Başka biriyle bir şeyler yapmam senin için sorun olur mu? Endişelendiğin şey bu mu?"

"Yani, ben değildim." Elimi tekrar çekiyorum. "Ama şimdi bütün bunları söylediğine göre..."

"Kıskanır mıydın?" Sırıtıyor. "Beni başka bir kadınla görsen?"

Bunu düşündüm. Hiçbir zaman gerçekten kıskanç bir olmamam ve umursamam için yeterince uzun süredir birlikte olduğumuzu sanmıyorum, ama böyle bir duruma düşmedim, bu yüzden d r st ce cevap veriyorum. "Emin değilim."

Üvey babamın hukuk bürosunda çalışan kadınlarla flört ettiğini gördüm ve hiç umursamadım. Ama o zamanlar "resmiyete dökmeye" karar vermemiştik ve verseydik bile orada biriyle yatacak kadar aptal olacağını sanmıyorum. Dün gece karnımda hissettiğim boşluğu düşünüyorum ve kafam daha da karışıyor.

"Geldik!" Olivia yüksek sesle söylüyor. Tate'ten uzaklaşıyorum ve kollarımı en iyi arkadaşımın boynuna doluyorum.

"Seni gördüğüme çok sevindim."

Yanağımı öpüyor ve çekilirken gülüyor. O Tate'e selam verirken ben de bir süredir görüştüğü Devon'a dönüyorum. Fairview basketbol takımında oynuyor ama Livie'yle ilişkilerinin ne durumda olduğundan emin değilim. O umutsuz bir romantik ve tanıdığımız erkeklerin çoğu sadece kolay bir sikiş istiyor gibi görünüyor.

"Burada olmanıza çok şaşırdım," diyor Livie Tate'e. "Sonunda her şeyi resmileştirmeye karar verdiniz."

Tate bana bakarak, "Burada olduğumuz sürece bir anlaşmamız var," diyor. "Ama sadece bu gece için. Roma'dayken

ve tüm bunlar."

"Gerçekten mi?" Livie'nin kaşları çatılıyor. Bana bakıyor ama ona verecek bir şeyim yok. Yine de yüzümden bir şeyler okumuş olmalı, çünkü kaşlarını derin derin çatıyor.

Tate gülümseyerek, "Sanırım ona evlenme teklif etmeden önce sistemindeki her şeyi atması gerekiyor," diyor.

"Evlenmek..." diye kekeliyor Livie, gözlerini önce bana, sonra Tate'e diyor. "Ona ne istediğini hiç sordun mu?"

"Hadi gidelim!" Mallory konuşmamızı bölerek "Gidelim" diyor.

Yanımıza geldi ve her birimize üzerinde ismimizin yazılı olduğu küçük bir zarf verdi. İçinde iki farklı renkte bileklik var.

"Ne? Maske yok mu?" Livie soruyor.

"Bir tane ister misin? İsteğe bağlı," diyor Mal ve gümüş bir kutu çıkarıp masanın üzerine koyan ev sahibesine dönüyor. "Maskelerin bir anlamı yok, yani istediğiniz rengi seçebilirsiniz."

Devon iki koyu mor maskeye uzanırken Livie'ye sırtlıyor. "Bunu yapıyoruz."

Mallory, "Biz birlikte takılabiliriz ya da siz gidip birlikte oynayabilirsiniz," diyor. "Çiftler için harika bir yer olduğunu duydum."

Bunu duymak hoşuma gitmedi ama bir maske kaptım. Tate ve Mallory de aynı şeyi yapıyor. Mallory'yi koridorda takip ederek bir şatoya aitmiş gibi görünen devasa süslü gümüş kapılara gidiyoruz. Kulüp özel olmasına ve zaten geçmiş kontrolleri yapılmasına rağmen, bizi metal dedektöründen geçiriyorlar ve çantalarımızı kilitli dolaplara yerleştiriyorlar. İşimiz bittiğinde, kedi gibi giyinmiş iki kişi kapıları iterek açıyor ve bizi içeri sokuyor.

JOSSLYN

T Işıklar loş, ancak normal bir gece kulübünün aksine, müzik çalıyor olsa da flaş ışıkları veya görünür bir DJ yok. Ortada açık bir meydan var.

Etrafında sanatçılar olan hava ipeği. Çıplak sanatçılar. En azından çıplak gibi görünüyorlar ve baştan çıkarıcı hareketlerini çalan müzikle bir şekilde koordine ediyorlar.

"Kuzenimin şehir merkezindeki dükkanına çok benziyor," diyor Mallory biz yürürken. "Ama onlarınki kıyaslandığında çocuk oyuncağı. Eğer belirli bir sapkınlık arıyorsanız, burası tam size göre. Bazıları yoğun olabiliyor, bu yüzden tüm o feragatnameleri imzaladın."

Koridorda yürürken içimi bir beklenti kaplıyor ve tekrar Tate'in eline uzanıyorum. Elini tutma konusunda biraz tuhaf ama Mallory bir başka güzel kapıyı açarken bana izin veriyor. İçeri girdiğimizde elini tutuşum daha da sıkılaşıyor ve en az on beş kişinin katıldığı tam teşekküllü bir seks partisi sergileniyor. İçeride EDM müzik çalıyor ama inlemeleri, tokatları ve çığlıkları bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Sadece bu sesler bile tüm vücudumu ısıtıyor.

Tate'e bakıyorum, onlara bakarken gözleri parlıyor. Dudaklarını yalıyor ve elimi bırakıyor. O hala

"Bara gidiyorum." dediğinde onlara bakıyor. Bir şey ister misin?"

O uzaklaştığında başımı sallıyorum ve önümüzde duran sahneye bakmaya devam ediyorum. Yaptıkları her şeyden büyülenmiş bir şekilde kendimi bir adım öne atarken buluyorum. Kuşkusuz cinsel deneyimim oldukça sınırlı, ama deneyimli olsaydım bile buna hazırlıklı olacağımı sanmıyorum. Bana en yakın üç kişiyi izliyorum. Pornoya layık penisi olan bir adam bir kadının meme uçlarını emerken arkasındaki adam boynunu öpüyor. İkisi de çırpınıyor, daha fazlası için yalvarıyor. Çok yoğun.

"Sen de katılabilirsin," diyor Mallory, kulağımın dibindeki nefesi beni sarsıyor. Gülüyor ve bir elini belime koyarak yanımda dururken beni kendine doğru çekiyor. "Çok fazla kural yok, ben de bunu seviyorum ve farklı renklerdeki bilekliklerle işi basit tutuyorlar."

Biri beyaz, diğeri kırmızı olan bantlarıma baktım. Hepimizin aynı bantları takmadığını fark etmemiştim. "Bunlar ne anlama geliyor?"

"Beyaz, ilişki durumunu sormanız gerektiği anlamına gelir, bu yüzden size sordukları ilk soru bu olacaktır." Yüzünü benimkine yaklaştırırken gözleri parlıyor. "Kırmızı güvenli kelime anlamına geliyor, o yüzden ne istersen onu yap. Her birimiz için doğru renkleri seçmek için cevapladığınız tüm soruları kullandılar."

"Oh."

Ben onunkilere bakıyorum. Biri kırmızı, diğeri siyah çizgili beyaz. Sonra Livie'ye, onda da sadece kırmızı bir tane var. Devon'inki de aynı. Barda içki dağıtan kadının söylediği bir şeye gülümseyen Tate'i görene kadar etrafa bakıyorum. Buradan onunkini göremiyorum ama sanırım ne içtiğini hatırlıyorum. Mal'ın koluna tekrar bakıyorum.

"Siyah çizgili beyaz ne anlama geliyor?" "Üçlü ya da daha doğrusu çoklu, ama çoğu insan sadece üçlüye git." Bakışlarını benden ayırıyor ve önümüzdeki manzaraya bakıyor. "Ya da bu."

"Oh." Önümüzdeki seks partisine geri dönüyorum.

Geçenlerde bana deney yapmayı sevdiğini söylemişti ama bunu kastettiğini sanmıyordum. O Mallory Barlow ve o ailede doğmamış olsa da, bu onu onlardan biri yapmıyor. Onlar her zaman

... uygun. Mal kesinlikle kara koyun ama yine de ailesinin adını lekeleyecek hiçbir şeyi alenen yapmıyor.

Tate'e tekrar bakıp kolundaki beyaz ve siyah bandı gördüğümde içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Bir an için dilimi ısıırıyorum. Birinin nasıl olup da onunla ciddi bir ilişki kurmam için yalvarırken ve lanet olası lobide evlilikten bahsederken, üçlü yapmak isteyip bana "eğlenmene bak" diyebildiğini anlamıyorum.

"Neyin var?" Mal belimi kavrayarak soruyor.

Bir kahkaha atıyorum ve Olivia'yı görüp görmediğimi anlamak için hızla etrafıma bakıyorum. Görmüyorum ama beni görebilseydi muhtemelen kıcıyla güleceğini biliyorum. Mallory'nin bana aşık olduğuna yemin ediyor -ki bu çok saçma- ve ona fazla yakınlık göstermemem gerektiğini söylüyor. Bu da saçma ve benim için yapması en kolay şey değil. Sevgi dili dokunmak olan uzun bir soydan geliyorum. Bizim için sarılmak, yanaktan öpmek ve el ele tutuşmak doğaldır. Arkadaşlarla, eşlerle, ebeveynlerle. Biz böyleyiz. Mallory ise şefkate aç.

"Joss?"

Göz kırpıyorum. "Tate'in üçlü grubu var."

Elini belimden çekip uzaklaşıyor ve tekrar bantlarıma bakarken kaşlarını çatıyor. "Bu gece konuşacağınızı sanıyordum?"

"Gittik ve lobide birdenbire 'gidip eğlenmemi' istediğine karar verdi."

"Belki de yapmalısın."

Onu kızdıracak bir şey söylememek için dilimi ısıırıyorum. Bu benim sahnem olmasa da Mallory'nin sahnesi,

Bunu kendine ve bize itiraf etmesi biraz zaman aldı. Onu herhangi bir şekilde utandırmak isteyeceğim son şey. Derin bir nefes alıp ona bakıyorum.

"Bundan hoşlanmana saygı duyuyorum. Kendini bırakabilmen ve bundan gerçekten keyif alabilmen bence çok havalı," diyorum. "Ama biliyorsun bu benim tarzım değil."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Seninki gibi bir vücudum olsaydı..." Başını iki yana sallıyor. "Bundan sonuna kadar yararlanırdım."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen mükemmelsin."

Hüzünle gülümsüyor. "Yıllarca terapiye gittim ve bana bunu defalarca söylediler ama buna gerçekten inanmamı sağlayan tek kişi sensin."

Elini tuttum ve sıktım.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Koridorun sonunda bir bar var. Güzel ve eğlenceli. Orada kimse çıplak olmayacak ya da seni rahatsız edecek bir şey yapmayacak. Git bir şeyler iç, su iç ya da her neyse." Beni sımsıkı kucaklıyor, Chanel No. 5'ile boğuyor. "Gitmek istersen seni anlarım."

"Gitmeyeceğim. Sonra pizza yemeye gideceğimizi söylemiştik, hatırladın mı? Ayrıca, burada olmak istiyorum," diyorum, ki bu tamamen yalan değil. "Sen git eğlen. Ben bara gidiyorum."

Gitmeden önce bana son bir kez uzun uzun bakıyor. Bilekliklerime tekrar bakıyorum ve dün gece Tate ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Meraklı görünüyordu ama gelme konusunda aşırı hevesli değildi, bu yüzden mekânı kontrol etmemizin ve gerçekten katılmadan izlememizin mükemmel olacağını düşündüm.

Artık sadece beyaz ve siyah bilekliği olduğunu bildiğim için derin bir nefes alıp bölmeden uzaklaşıyorum, Livie'ye bunu anlatmaya hazırım ama o gitmiş. Devon ve Tate de öyle. Tate'in az önce gittiği bara doğru giderken etrafıma bakıyorum. Birkaç dakika önce orada olan kadın gitmiş, yerine papyon takmış bir adam gelmişti.

Gördüğüm en kısa ve en dar siyah külot. Beni gördüğünde kocaman gülümsüyor.

"Gecenin kokteyli mi?" İçkinin ve içeriğinin resmini gösteren küçük dijital panoyu işaret ediyor. "Giriş ücretine dahildir."

"Bu durumda, evet. İçimde biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacakmış gibi bir his var."

Sırıttıyor. "İlk kez mi?"

"Evet." Tekrar etrafıma bakıyorum. "Birlikte geldiğim insanları çoktan kaybettim."

"Bu burada olur." Bir çalkalayıcıya bir şeyler doldurmaya başlıyor. "Sanat galerisine gitmek gibi bir şey. Herkesin kendi tercihleri vardır, bu yüzden gruplar nadiren bir arada kalır."

"Kaç oda var?" "Havuzları da sayarsan on."

Gözlerim açıldı. "Havuzlar mı var?"

"Kapalı havuzlar, ama yüzmek için değiller." Göz kırpıyor. "Dışarıda küçük bir orman bile var. Hayvan yok elbette ama 'mağara adamı, beni becermek istiyorsan yakala' havasındaysanız, orası da mevcut."

"Burası ne kadar büyük?"

"Birbirlerine çarpmadan yaklaşık yüz elli misafirin sığabileceği kadar büyük. Seksen kişiyle sınırlandırdık, bu yüzden rezervasyon yaptırmanız şiddetle tavsiye edilir." İçkiyi çalkalıyor ve buzlu küçük bir bardağa dolduruyor. "Arkadaşlarınızı aramakla vakit kaybetmeyin. Gidin biraz eğlenin!"

"Evet, alacağım." İçkiyi alıp uzaklaşırken ona teşekkür ediyorum.

Çok ileri gitmiş olamazlar. Dürüst olmak gerekirse, Livie'ye Tate'den daha çok kızgıyım. Arkadaşlık sistemimiz var ve kimsenin geride kalmaması gerekiyor. Bir sonraki odaya, bir sonrakine ve sonra da kilitli olanlara doğru yürüyorum. Dönüyorum ve nefes nefese kalıyorum, neredeyse tavşan gibi giyinmiş sarışın bir kadına çarpıyordum. Kadın muhteşemdi,

Scarlet yazan bir yaka kartı var ve beni rahatlatan bir gülümseme yayıyor.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

"Arkadaşlarımı kaybettim, ben de aramaya çıktım ama şimdi tek bulduğum kilitli kapılar."

"Bunlar özel." Kapının üstündeki kırmızı ışığı işaret ediyor. "Eğer kırmızıysa, tamamen özel demektir. Eğer yeşil yanıyorsa, izin verirlerse izleyebilir ya da katılabilirsiniz. Çoğu zaman kırmızıdır."

"Oh." Koridora bakıyorum ve bir dizi kırmızı ve birkaç yeşil ışık görüyorum. "Bu mantıklı."

"Kapılarda küçük pencereler var, sınıflardaki gibi." Arkamdaki kapıya doğru yürüdü ve kapının yanındaki "özel" kelimesiyle aydınlanan ekrana bastı. "Bu pencere özel olduğu için kapalı. Yeşil olanlar açık olacak, böylece içeri girmeden bakabilirsiniz."

"Bu çok yardımcı oldu." Kocaman gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

Tüm bunları gerçekten kapıda söylemeliler."

"Zaten üye olduğunuzu ya da bir üyeyle birlikte olduğunuzu varsayıyorlar" diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni isteyin."

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve zıt yönlerde doğru yürüyoruz. Doğruca üstünde yeşil ışık yanan ilk kapıya gidiyorum ve orada bir pencere olduğunu görüyorum. İçeri bakıyorum ve yüzünde siyah maske olan bir adam görüyorum. Bacaklarının arasına diz çökmüş bir kadın pantolonunu indiriyor, bir diğeri de gömleğinin düğmelerini açıyor.

Sağ göğüs kafesindeki el yazısı Carpe Diem dövmesini gördüğümde kalbim hızla çarpıyor ve Tate olduğunu doğruluyor. Bunu bana söylemediği için kıskançlıktan mı yoksa öfkeden mi emin değilim ama kalbim aynı şekilde çarpıyor. Oynamakla ilgilenmediğini söylemişti, değil mi? Bir adım geri atıyorum ve arkamdaki birine çarpıyorum. Arkamı döndüğümde otomatik olarak özür dilemeye başlıyorum ama o kişi bana doğru bastırıyor ve hareket etmemi engelliyor.

JOSSLYN

"Eğer sadece izlemek istiyorsan özel bir odamız var, Josslyn." Kabaca fısıldadığı sözler içimden geçiyor, omurgamda bir ürperti yarattı. Hızla arkamı dönüyorum, gözlerimiz kilitlendiğinde nefesim kesiliyor. Maske takmıyor, ki bu beni gerçekten şaşırtmadı. Finn başkalarının onun gizli sapkınlıklarını keşfetmesini umursayacak bir tipe benzemiyor.

"I..." Bir elimi kalbimin üzerine koyup göğsümde bir delik açmadan önce yavaşlamasını diliyorum. "Benim olduğumu nereden biliyorsun? Maske takmıştım."

"Benim de kendi yöntemlerim var."

Ağzım açılıyor, kapanıyor ve tekrar açılıyor. "Gidiyorsun sanıyordum?"

"Öyleydim." Koridorun aşağısına ve bana bakıyor, gözleri bir saniyeliğine bilekliklere kayıyor, sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. "Burada ne işin var senin? Senin 'erkek arkadaşın' yok mu?"

"Ben... evet. Karmaşık bir durum."

"İki günlük bir ilişki karmaşık mı?" Kaşları kalkıyor. "Kulağa umut verici geliyor."

"En son ne zaman kararlı bir ilişki yaşadın?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

bardağı yanımdaki masaya bıraktım.

"Uzun zaman oldu." Gözlerimi arıyor ve çabucak geçse de sanırım onda bir mizah kıvılcımı görüyorum. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Çünkü benim çapkın olduğumu duydun."

Tepkim yine omzumun üzerinden Tate'in neredeyse tamamen çıplak olduğu yere bakmak oluyor ama yüzündeki maske hâlâ duruyor. Bu gece olan her şey, bir ilişki içinde olma isteğimi sorgulamama neden oluyor. Onunla tanıştığımda içgüdülerimi dinlemeliydim. Çok düzgün, çok mükemmeldi ve çok fazla gülümsüyordu. Kimse saklayacak bir şeyi yoksa o kadar çok gülümsemez. Annem Tate'in benim için iyi olacağı konusunda ısrar etti. Ve yalnızlığım tereddütlerimden daha ağır bastı. Ve şimdi, burada kendimi aptal gibi hissediyorum. Çenem sıkıştı. Arkamı dönerken kollarımı kavuşturuyorum.

Finn, "Olaylar daha da karmaşıklaşıyor," deyince gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Hızla arkamdaki pencereye ve tekrar bana bakıyor. "Oradaki iki günlük mü?"

İki günlük. Homurdanıyorum. "Belki."

"Seni katılmaya davet etmedi mi?"

Cevabım dudaklarımı büzmek ve gözlerimi ondan ayırmak oluyor. İpeklerin üzerinde hareket eden akrobatlara bakıyorum.

"Huh. O yapmadı o zaman," Finn diyor, talep ediyor tekrar dikkatimi çekti.

"Fark etmediysen diye söylüyorum." Bantlarımı göstermek için kolumu kaldırıyorum. "Üçlü ilişkilerle ilgilenmiyorum."

"Yine de üzerinde sadece o var." "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi umurumda değil."

"O zaman neden..."

"Çünkü hâlâ buradayım, sıkıldım ve teklifim hâlâ geçerli," diyor ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

Kalbim dört nala atıyor ama görmezden geliyorum. "Sıkıldığın için mi teklifin duruyor?"

"Buradayım çünkü sıkıldım." Gözleri yüzümü tarıyor. "Teklifim hâlâ geçerli çünkü seni hâlâ becermek istiyorum."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı onunkilerden ayırıp onu inceliyorum. Açık mavi düğmeli bir bluz, kahverengi bir pantolon ve ona uygun spor ayakkabılar giyiyor. Her şey sanki etkileyici vücudunu sergilemek için tasarlanmış gibi üzerine oturuyor. Ve öyle de. Kesinlikle öyle. Sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kırıştırtıp tekrar hava ipeklerine bakıyorum.

"O zaman üzülerek belirtmeliyim ki kurallar var," diyorum, gözlerim hâlâ ipeklerde. "Sikişmek yok."

"Yani, sikimi amına sokamaz mıyım?"

Nefesim tekrar kesiliyor ama kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Oldukça fazla."

Gözleri parlıyor ama hiçbir şey söylemiyor, ellerini ceplerinden çıkarıp bir kart çıkarıyor ve arkasını dönüyor. "Beni takip edin."

Cevabımı beklemiyor. Bir kart okutup kapıyı iterek açmasını izliyorum, benim de onu takip etmemi bekliyor. Kafamın içinde yapmamamı söyleyen seslere rağmen yapıyorum. O bir düğmeye basana ve üzerimizde loş ışıklar belirene kadar oda tamamen karanlık. Işıklar loş olsa da, başka bir kapının bizi beklediği dört basamak yukarı çıkmamız için yeterli. Kartı tekrar kaydırıp içeri giriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

Dört sinema sandalyesi tavandan tabana karanlık pencerelere bakmaktadır. Finn sandalyelerin önünde durup kollarını kavuşturuyor ve sanki sadece kendisini eğlendirmek için oradaymış gibi sahneyi izliyor. Sonunda kapıyı bırakıyorum ve arkamdan tık diye kapandığında Finn kollarını açıp bana doğru dönüyor.

"Burası size mi ait?" Birden kendimi dışarıda olduğumdan on kat daha gergin hissederek sordum.

"Bir arkadaşımın var."

"Ve sana sadece bir anahtar kartı mı verdiler?"

"Öyle." Dün gece yaptığı gibi beni yavaşça içine alıyor, ama savunmada olduğumu hissettiğim d n gecenin aksine, gözlerindeki şehvet beni istediğimi hissettiriyor. Özel hissettiriyor. Konuşmadan önce tekrar gözlerime ulaşana kadar bekliyor. "Eğer buraya gelirsen, olacaklara rıza göstermiş olursun."

Kalbim durdu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama istiyorum. Birçok erkekle tanıştım ama Finn kadar yoğun olanıyla hiç tanışmamıştım. Bana bakışında sarhoş edici bir şey var. Dün gece, şu anda yan odada kim bilir kaç kişiyle ne yapan Tate yüzünden hayır demiştim.

"Evrakları imzaladım." Bir adım öne çıktım.

"Neyi imzaladığını ve ne istediğini düşündüğünü biliyorum." Gözleri kısa bir süreliğine bileğime kayıyor. "Senden onay istiyorum, çünkü bir kez onay verdin mi, bu gece boyunca istediğimi yapmak için benimsin."

Titrek bir nefes verdim. "Tamam."

"Öylece mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sana ne yapmak istediğimi bile bilmiyorsun."

"Umurumda değil," diyorum titrek bir nefesle. "Sadece bir şey yapmanı istiyorum."

Gözleri parlıyor ve bir an için bana ses tonuma dikkat etmemi falan söyleyeceğini düşünüyorum. Sonunda söylediği şey çok daha şok edici.

C

JOSSLYN

"G dizlerinin üzerine çök."

"Ne... ne?" Gözlerim açıldı. Oldukça eminim ki dediğini duydum.

"Dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ama gözlerindeki ateş beni yavaşça yere çökertiyor. Parke zemin soğuk ama kıpırdamadan bekliyorum. Benim neyim var ki bir adam için diz çöküyorum? Bilmiyorum ve umurumda da değil. Eğer Tate benden bunu yapmamı isteseydi, eminim yüzüne gülerdim ama Finn...

Koltuğu bana doğru çeviriyor, oturup sandalyeye yaslanırken gözleri hep benimkilerde. Uzun bacakları geniş bir duruş sergiliyor. Yukarıdaki aydınlatıcı ışık onu neredeyse tekinsiz gösteriyor.

"Bana doğru sürün," diyor alçak bir hırıltıyla.

Tereddüt bile etmiyorum. Sürünüyorum. Bacaklarının arasındaki şişkinlikle göz hizasına geldiğimde duruyorum. Çok büyük bir çıkıntı. Benim yüzümden olduğunu bildiğim için nefesim tekrar kesiliyor. Topuklarımın üzerine oturup ona bakıyorum. Hafifçe öne eğilip elini yüzüme götürüyor. Parmaklarının uçlarını saç çizgimden çeneme doğru gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçlarındaki nasırlar dudagımı ısırmama neden oluyor.

Hareket etmemek için. Yüzümü kavırıyor ve başparmağını dudağımın üzerine getirerek onu dişlerimden kurtarmamı sağlıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirirken bana bakışı karşısında neredeyse kendimden geçiyorum.

"Bu tek seferlik bir şey."

"Biliyorum."

"Ciddiyim." Çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor. "Kız kardeşime beni sormak yok, aramak yok, mesaj atmak yok. Hiçbir şey yok. Sadece bu, bu gece ve hepsi bu."

"Biliyorum. Anladım." Dilim ağzımdan çıkıp başparmağının etrafında yuvarlanırken bakışlarını tutuyorum ve tıslamasına neden oluyorum.

Başparmağını içeri sokuyor ve onunla ağzımı sikiyor, ona verdiğim her yalama ve ısırıkla gözleri kararıyor. Çok geçmeden parmağını çekip çıkarıyor ve duruşunu daha da genişletiyor.

"Ayağa

kalk."

Uyuyorum.

Ellerini kalçalarımın arkasına koyuyor ve başını hafifçe eğiyor, beni yüzüne yaklaştırmak için dizlerim oturduğu sandalyenin önüne çarpıyor. Sert ellerini bacaklarımda yavaşça gezdiriyor, elbisemi belime kadar çekiyor ve dantel tangamı açıkta bırakıyor. Sol eli kalçamın ön tarafına kayıyor ve az önce ağzımda olan başparmağını kullanarak tümseğimin üzerinde gezdiriyor. Düşmemek için ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor." Titrek bir nefes verdim.

Eli hareket etmeyi bırakıyor ama bana bakarken orada kalıyor. Ne gördüğünü ya da ne düşündüğünü bilmiyorum ama külotumu çıkarmama yardım ederken bir şeye karar vermiş gibi görünüyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmama izin veriyor ve beni olduğum yere geri getiriyor, elbisem başıma ulaşana kadar kalçalarıma, kalçalarıma ve belime öpücükler yerleştirirken elbisemi yavaşça yukarı kaydırıyor. Çekerek elbiseyi kollarımın ve başımın üzerinden kaldırıyor ve çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor.

"Siktir." Göğüslerimden birini sıkıyor ve aynı parmağını

hassas meme ucumda gezdiriyor.

Bu hareketle sertçe ürperiyorum ve onu çimdiklediğinde inliyorum. Tek kelime etmeme izin vermiyor, çünkü ağzı tekrar üzerimde, karnımı emiyor ve tam göğüslerimin altından ısıyor. Gözlerim pencereye, biraz altımızdaki kanepelerde, sandalyelerde, yerde ve şezlonglarda sevişen ve başka şeyler yapan insanlara kayıyor. Gözlerim Tate'i bulmadan önce hızla başka tarafa bakıyorum. Finn geri çekiliyor, pencereye ve sonra bana bakıyor.

Sandalyesini pencereye bakacak şekilde çevirmeye başlıyor ve ben de onunla birlikte yürüyorum, hala bacaklarının arasında.

"Arkanı dön."

Nefesim kesiliyor. "Hayır."

Kaşını kaldırıyor. "Her şey," diye hatırlatıyor bana. "Ama değil... Görmek istemiyorum..."

"Arkanı dön, Josslyn." Sol kış yanağıma bir tokat atarak beni ayağa kaldırdı. "Şimdi."

Oh, lanet olsun. Yavaşça arkamı döndüm. Gözlerimi kapatıp insanlara bakmayabilirim. Aşağıda tanıdığım kimse yokmuş gibi davranabilirim.

"Ellerini cama koy." Koydum.

"Bacaklarını aç."

Dudakları önce sağ, sonra diğer yanağıma değdiğinde nefesimi tutuyorum. Onları birbirinden ayırıyor ve bacaklarımın arasında nefesini hissettiğimde ürperiyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Seni mahvetmek istiyorum."

Parmaklarını kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırırken kollarım biraz titriyor. Dudağıma ısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o yavaş işkencesine devam ederken başımı arkaya atıyorum. Eli kayboluyor ve saçlarımı toplamaya başlıyor, hafifçe çekiştirerek parmaklarının etrafına sarıyor. Kollarım tekrar titriyor.

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacım var mı?"

Saçımı bıraktı. "Bir tane ister misin?"

"Bilmiyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bana ne yapacağından emin değilim."

"Hiç 'güvenli kelime' kullandın mı?" diye soruyor, alaycı tonunu gizleme zahmetine girmeden.

"Hayır." Yutkunuyorum. "Ama ne yapacağını bilmiyorum."

"Şimdi sana ne yapacağımı bilmek ister misin? Bana doğru süründükten sonra mı? Bana bu parlayan amcığı gösterdikten sonra?" diye soruyor. Söylediği şeyler ve beni izleme şekli karşısında nefesim kesiliyor. Ağzı yavaşça bir gülümsemeye dönüşüyor. Nazik değil. Ukala ve iğrenç vaatlerle dolu. Parmağının arkasını iç uyluğumda aşağı yukarı gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. "Sana istediğim her şeyi yapmam için bana izin verdiğini unuttun mu?"

"Ama..."

"Sikişmek dışında." İki eliyle kığımın yanaklarını sıkıyor. "İnan bana, o aptal kuralın farkındayım. Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsan, bana durmamı söyle, ben de durayım." Sözüne güvendiğimden emin olmak için bir an bakışlarımı tutuyor ve neden bilmiyorum ama güveniyorum. Başımı salladım. Kıcıma sert bir tokat attı. "Oraya bakmanı ve küçük erkek arkadaşını bulmanı istiyorum, böylece gerçek bir erkeğin bu amı yemesinin nasıl bir his olduğunu hatırlayabilirsin."

Dilini klitorisimden kıcıma doğru kaydırıldığını hissettiğimde, sözünü yerine getireceğini zaten biliyorum.

FINN

1 yıl önce

"C Biri bana neye baktığımı açıklayabilir mi?!" Annemin sesi tizleşiyor, kağıtları bize fırlatmaya devam ederken Sanki striptizci faturası gibi.

"Bilmiyoruz, Eliza." Babam derin bir iç çekiyor, okuma gözlüğünü takıp sayfalardan birini eline almadan önce gözlerini ovuşturuyor.

Avukatı evine gitti.

Büyürken bu ikisinin iyi ebeveynler olup olmadıklarını hiç merak etmedim. Belki onları kıyaslayabileceğim başka çocukların ebeveynleri olsaydı bunu sorgulayabilirdim ama yapmadım. Fairview'den temelli ayrılıp istemeyerek de olsa başka insanlarla tanışana kadar ailemin berbat olduğunu fark etmemiştim. Ya da belki de berbat olan, çocuklarının hayatlarına aşırı derecede dahil olan ebeveynlerdi. Bilemiyorum. Yine de, ailemin ve sosyal çevrelerindeki herkesin çocuk sahibi olmalarını istedikleri için değil, miraslarını devam ettirmek için yaptıklarını fark ettiğimde on sekiz yaşımdaydım.

"Sen." Annem beni işaret ediyor, normalde sakın olan ifadesi öfkeyle, kederle çatlıyor. "Sen biliyordun

bu yer hakkında."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Son bir haftadır göğsümde bir tuğla var ve hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, babamın yaptığı gibi yapıyorum ve bize fırlattığı sayfalardan birini alıyorum. Hepsi polisin yanlarında götürdüğü kanıtların fotokopileri. Şimdiden trajedi diyorlar, ama benim tek gördüğüm yanlışlık. Orada bulunduğu zamanların listesine bakarken azı dişlerim gıcırıyor.

Burayı bilmekle kalmadım, aptalca katılmasına da izin verdim - gerçi "izin verdim" demek biraz abartılı olur. Mallory'nin yaptığı hiçbir şeyi dikte edemezdim. Ailem onu ben altı yaşındayken evlat edinmişti. Kötü muamele gören bir evde doğmuştu ve en kötü kabuslarımın bile aklıma getiremeyeceği şeyler görmüştü. Bize taşındığında, kabloları çoktan çaprazlanmıştı ve hiçbir yeniden devre bu sigortaları sıfırlayamazdı. O cehennem çukurundan, belli bir şekilde görünmesi, nefes alması, konuşması ve hareket etmesinin beklendiği yüksek sosyeteye geçti.

Ben lise boyunca sadece notlarıma ve hokeye odaklanırken, Mal çılgın bir çocuk olmuş, gizlice dışarı çıkıp kafayı bulmuştu. Eğer o zamanlar küçük kız kardeşimi ikna edemiyorsam, annem yirmi üç yaşında bir kadın olduğunda onu değiştirebileceğimi nasıl düşündü bilmiyorum. Ayrıca, ben iki bin mil ötede kariyerime odaklanmışken onlar buradaydı. Yine de bunu belirtmezdim. Onlar bu işin içindeyken olmazdı.

"Finneas, cevap ver bana!" diye bağılıyor annem.

"Biliyordum ama bunu bilmiyordum. Ve ne yapacağını dikte edemeyeceğimi biliyorsun." Birbirine zımbalanmış bir yığın sayfayı elime alıyorum ve onları incelerken kaşlarımı çatıyorum.

"Bu onun şükran günlüğü," diyor annem, sesi titreyerek. "Polis diyor ki..." Çatlamış dudaklarını yalıyor. "Bunu kendi kendine yapmış olabileceğini söylüyorlar."

Göğsüm sıkışıyor. Buna inanmak istemiyorum ama annem haklı. Onu hayal kırıklığına uğrattık. Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Hayır. O yapmazdı. Bunu ona biri yaptı. Birisi ne olduğunu biliyor.

"Dinlenmen gerek," diyor babam, ayağa kalkıp ona doğru yürürken. "Hadi sana doktorun verdiği ilaçları getirelim."

"Hayır!" diye bağıyor, narin yumrukları kollarını ona saran babasının göğsüne çarpıyor. "Onu hayal kırıklığına uğrattık Rick. Ona bakacağımıza söz verdik ama o küçük kızı yüzüstü bıraktık! Oh, Tanrım. Bana ona çok sert davrandığımı söyledi. Onu dinlemeliymişim."

"Jerry'yi arayıp bir şeyler bulmam gerekecek. Mallory'nin bunu herkesin öğrenmesini isteyeceğini sanmıyorum."

Yemek odasından çıkarken onlara bakıyorum. Tabii ki çoktan bunu ortadan kaldırmanın yollarını düşünmeye başlamıştır. Tanrı Barlow isminin herhangi bir şekilde lekelenmesini yasakladı. İç çekiyorum ve sayfalara geri dönüyorum. Günlük kayıtlarının hiçbirinde tarih yok ve bir ya da iki cümleden fazlasını yazmamış gibi görünüyor.

Soluduğum hava için minnettarım.

Başımın üstünde bir çatı olduğu için minnettarım.

Yeni en iyi arkadaşım Joss ve ailesi için minnettarım. Benim ailemden daha çok aile gibi hissediyorlar.

Bu beni duraksatıyor. Onları okurken biraz daha hızlı hareket ediyorum.

Joss beni Titus'un doğum günü yemeğine davet etti. Babama doğum gününü onunla geçirmeyeceğimi söylediğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum ama Martinique'deki yatlarında olacaklar. Fark edeceklerini sanmam.

Bugün beni aldı. Joss'a bir şey söylemeyeceğine söz verdi, bunun için minnettarım.

Yine batırdım. Yine de düzeltti. Ona sahip olduğum için çok mutluyum.

Çıkmak istiyorum. Bütün bunlardan kurtulmak istiyorum.

Doğum günü yemeği garipti. Orada çok fazla insan vardı ama o hala bana bakmaya devam ediyordu.

Masa. Herkes Dame'ın gelecek yıl NHL için üniversiteden ayrılacağından bahsediyordu, bu yüzden meşguldüler ama yine de.

Annem yine konuyu açtı. Çöpçatanlık olayını. Nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum.

AMAN TANRIM! Joss'un erkek arkadaşı en kötüsü. Umarım gözlerini açar ve bunu görür. Onun için çok minnettarım. O iyi bir ruh.

Ona durmak istediğimi söyledim. Dur ya da itiraf et. Bunu Joss'a daha fazla yapamam. Bana bunu başlatanın ben olduğumu hatırlattı. Bundan nefret ediyorum.

Bu gece onu tekrar gördüm. Beni تنها bir çiftliğe götürdü ve kamyonetinin kasasına uzandık. Beni böyle hissettirmesine bayılıyorum. FML.

Bahçelerinde kameraların giremediği bir nokta var. Tuvalete gittiğimde orası bizim gizli koyumuz oluyor. Kendimden çok nefret ediyorum. Durmam gerektiğini biliyorum.

Durmam lazım. Durmam lazım. Durmam lazım. Durmam lazım. Durmam lazım.

Bunu birine anlatmak istiyorum ama bunu T'ye yapamam. Olivia bizi birlikte gördü ama sarhoştı, bu yüzden hatırlayacağından şüpheliyim.

Gerçekten çıkmak istiyorum. Buradan. Eğer onları göremezsem, onları istemem.

Son sayfayı çeviriyorum.

Onyx'de buluşuyoruz. Geçen hafta çuvalladım ve herkesi korkuttum, bu yüzden J onu yanımda götürmem için beni zorluyor. Beni götüreceğini ve bitirmemi bekleyeceğini söylüyor. Gerçekten orada olmasını istemiyorum. Kendimi **dünyanın en kötü insanı** gibi hissediyorum.

Onyx'teki o geceden beri Josslyn'den haber almadım. Kadınlardan hep bunu talep ederim ama çoğu zaman "tesadüfen" bana rastlamak için kendi yollarından çıkarlar. Joss istese bile bunu yapamazdı, çünkü o geceden beri sadece iki kez geri döndüm. Yine de arar, mesaj atar ya da Mal'e beni sorar diye düşünmüştüm. Yine de meşgul bir kızdı ve çok aranan biriydi. O gece

Bunca yıldır neyin peşinde olduğunu düşünmek... kiminle birlikte olduğunu düşünmek... ruh halimi bozuyor. Ona ulaşmayı planlamıyordum ama bunları okuduktan sonra ulaşmam gerekecek gibi görünüyor. Telefonumu çıkardım ve önce kuzenimi aradım.

"Neler oluyor dostum? İyi misin?" diye soruyor, ahizeden sempati akıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ama şu anda bir pislik olmamak için kendimi zorluyorum.

"Evet. O gece Onyx'in çekebildiğimiz tüm görüntülerine ihtiyacım var." Elimdeki kâğıtlara bakıyorum. "Ve Josslyn Santos ve ailesi hakkında bir özel dedektife ihtiyacım var."

"Bir özel dedektif..." Duraklıyor. "Josslyn Santos kim?" "O bir özel dedektif. Bir yolunu bulacaktır."

"Tamam. Hallediyorum. İhtiyacın olursa-"

Cümlesini bitiremeden telefonu kapattım. Cevap istiyorum, sempati değil.

JOSSLYN

Mevcut

Fairview Owls Finn Barlow ile Üç Yıllık, 37,8 Milyon Dolarlık Anlaşma İmzaladı

The Athlete bu konuyu ilk kez birkaç yıl önce Hat Trick Sports Group'un dikkatimizi çekmesiyle haberleştirmişti. Makalenin orijinalini buradan okuyabilirsiniz: (3 Stanley Cup Galibi ve 1 Super Bowl Şampiyonu: Hat Trick Spor Grubunun Arkasındaki Güç Merkezi).

Birkaç yıl önce Hat Trick Sports Group'un arkasında kimin olduğuna dair söylentiler çıktığında dünya durmuş gibiydi. Bir grup eski sporcunun birlikte iş yaptığını duymak alışılmadık bir şey değil, ama üç eski Stanley Cup galibi ve bir Super Bowl şampiyonu? Bu daha önce görmediğimiz bir şeydi.

Hat Trick Sports Group sıfırdan yepyeni bir NHL takımı kurduğunu açıkladığında, medyada kısa sürede bir çılgınlığa dönüştü ve takımın hangi şehre ait olacağına dair spekülasyonlar havada uçtu. Kimse Fairview'i beklemiyordu. Brooklyn, NY nüfusunun yarısından biraz daha az bir nüfusa sahip olan Fairview, bir NHL takımının olmasını bekleyeceğiniz bir yer değil, ancak şehrin sakinleri farklı düşünmek için yalvaracaklardır.

Bölge sakinlerinden biri "Hokeyle yatıp hokeyle kalkıyoruz" dedi. Bu durumun Fairview Üniversitesi'nin üst düzey hokey takımına katılımı nasıl etkileyeceğini düşündükleri sorulduğunda, "NHL ile üniversiteyi karşılaştırmak haksızlık olur ama Blaze'in endişelenecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum" dediler.

Ortağı gülererek, "Gerekirse ikisine de gideriz, dönüşümlü olarak," diye ekledi.

Fairview Owls'un henüz ilk maçını bile oynamadığını ve şimdiden ligin en çok konuşulan takımı olduğunu söylemeye gerek yok. Altı yıl önce draftta birinci sıradan seçilen, Calder Memorial ve Conn Smythe Trophy ödüllерinin sahibi ve Fairview'in yerlisi olan defans oyuncusu Finn Barlow'un takıma katıldığına doğrulanmasının üzerinden sadece birkaç saat geçti ancak takımın internet sitesi ön sipariş formlarına olan talep nedeniyle çöktü bile.

Son transferi sorulduğunda Duke şunları söyledi: "Bu yepyeni bir takım ve kanıtlamamız gereken çok şey var. Bunu yapmamıza yardımcı olacağını biliyoruz."

Fitzgerald bu sabahki basın toplantısında şunları söyledi: "AHL'den yetenekli oyuncularla anlaştık ve Barlow'un da aramıza katılmasıyla ligin tartışmasız en sağlam mavi hattıyla yola çıkıyoruz."

Ayrıca Nolan Astor, David Banks ve Hat Trick Sports Group'ta sessiz bir yatırımcı olduğu söylenen milyarder patron Henry Duke'un da katıldığı kaydedildi. Bunun Barlow'un da şirketlerinin bir parçası olduğu anlamına gelip gelmediği konusunda sessiz kaldılar ve Duke'un avukatı Prescott Sanders yorum yapmayı reddetti.

Fairview ile olan tüm bu bağları sayesinde, Baykuşlar...

Midem o kadar sıkışıyor ki park etmiş bir arabada oturduğuma şükrediyorum. Bu bilgi dünya için yeni olabilir ama benim için değil. Nina Teyzem Lyla Marichal'ın babası Albert ile evlendiğinde, her zaman istediğim abla olacak bir kuzenim oldu. Ailelerimiz tanıştığımız andan itibaren kaynaştı ve hem Lyla hem de kocası

Lachlan, sponsorluklar da dahil olmak üzere basketbolla ilgili her konuda karar verme sürecimin ayrılmaz bir parçası oldu. Lachlan ve arkadaşları, birçok NIL anlaşmasından sorumlu bir spor eğlence firması olan Hat Trick Sports Group'un sahibi. Fairview'e profesyonel bir hokey takımı getirmeye karar verene kadar öncelikli odak noktaları buydu.

Kurmak istedikleri takım hakkında konuşmaya başladıklarında Finn'in adının sürekli gündeme gelmesi anlaşılabilir bir durum. Kim yepyeni takımının yüzünün bir Stanley Cup galibi olmasını istemez ki? Fairview yerlisi olması da pastanın üzerindeki krema. Adı her geçtiğinde duymamış gibi yapıyorum. Bazen odayı tamamen terk ediyorum. "Eğer göremiyorsam, yoktur" zihniyetim bana huzur veren tek şey. Artık sona geldiğine ve bunun gerçekten olduğunu kabul etmek zorunda kaldığıma göre nasıl hissedeceğimden emin değilim.

Kağıt üzerinde, burada olmasının bir önemi olmamalı. Fairview birbirimizle karşılaşmayacağımız kadar büyük bir yer. Hokeyin basketbolla aynı saatte olması da yardımcı oluyor, bu da kendi sporlarımızla meşgul olacağımız anlamına geliyor. Ama o kuzenimin takımında oynuyor, bu da birbirimizi görme ihtimalimizi artırıyor. Ve daha da kötüsü, yaz mevsimindeyiz, yani ikimiz de şu anda oynamıyoruz, bu yüzden ikimizin de normalden daha fazla boş zamanı var.

Önemli olmamalı. Olmamalıydı. Ama geçen yıl Finn herkesin söylediği gibi bir pislik olduğunu kanıtladı ve benim hakkımda unutmayı tercih ettiğim çok kötü şeyler ima etti. Onun burada olmasının kimseye bir faydası olmaz. İçim burkularak cep telefonumu elime aldım ve Mallory'ye bir mesaj attım. Okuyacak gibi değil. Telefonu asla bulunamayan şeyler arasındaydı.

JOSSLYN

I Kendimize karşı bu kadar iyi bir iş çıkarırken, insanların birbirlerini parçalamak konusunda neden bu kadar kararlı olduklarından emin değilim. Normalde insanların hakkımda söyledikleri şeyler üzerinde durmam, ancak yüz binlerce insanın birden fazla sosyal medya platformunda ayrılığımı tartışması ideal değil. Yayın, ihanetin kendisinden daha çok acı veriyor. Bu sefer çok uzun süredir birlikte değildik ve Son ayrıldığımızda, iyi şartlarda bitirmiştik.

SarahB: Tate seni gerçekten aldattı mı?

PipaGrant: Tate bir aptal.

Mike67: Her gün gelip yatağımı ısıtabilirsin.

10m8: tate sonunda gözlerini açtı ve bu sürtükten kurtuldu

SarahB: @10m8 eğer böyle hissediyorsan onun sayfasından çık

Ryan007: evlen benimle yemin ederim seni asla aldatmam @ PatMK işte sana bahsettiğim kız bu

PatMK: @ Ryan007 wifey material fr fr

PipaGrant: Ryan007 @ PatMK - sıraya girin

Ryan007: PipaGrant kızlardan hoşlanıyor mu ki?

PipaGrant: Ryan007 bilmiyorum ama yine de atışımı yapacağım *göz kırp*

Yorumları okurken Olivia'dan bir dizi mesaj alıyorum. Göz gezdirirken yorgun bir kahkaha attım.

Livie: BUGÜN SOSYAL MEDYAYA BAKMA

Livie: Ciddiyim. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek.

Livie: Eğer ne olduğunu söylememi istiyorsan, beni ara ve seni içeri alayım.

Livie: Lütfen hiçbir şeye bakma

Ben: Çok geç, ama teşekkürler

Telefonum ondan gelen bir aramayla çalıyor, ama onu doğrudan sesli mesaja gönderiyorum ve tekrar mesaj atıyorum.

Ben: Lyla'da Theo'ya bakıyorum. Seni sonra ararım.

Telefonumu bir kenara bırakıp iki elimle şakağımı ovuyorum. Keşke tüm hesaplarımı bir süreliğine gizli olarak ayarlayabilseydim ama böyle bir lüksüm yok. Markalar bana sponsor oluyor, gençler beni örnek alıyor ve nefret edenler hayatımdaki son drama nasıl tepki vereceğimi görmek için beni yakından izliyor. Takipçilerime kötü örnek olmayı reddediyorum ve nefret edenlerin incelemesi altında ezilmeyeceğim. Bu olayla ilgili tek "iyi" şey, Tate'in geçen hafta İsveç'e aile gezisine gitmiş olması ve önümüzdeki hafta sonuna kadar dönmeyecek olması. "Resmi ayrılık konuşması "nı yapmış olsak da -tabii avazım çıktığı kadar bağırıp telefonu kapatmaya konuşma denebilirse- başka bir kadınla öpüşürken çekilen fotoğrafları her yerde patladığından beri birbirimizi yüz yüze görmedik.

En kötüsü de ayrıldıktan sonra kendime onunla bir daha asla bir araya gelmeyeceğime dair söz vermiş olmam. Ve sonra döndüm. Artık ondan o kadar hoşlanmıyordum bile ama ben üzgün ve yalnızdım, o ise... güvendeydi. Ona ikinci bir şans vermem için beni ikna ettikten sonra beni herkesin önünde küçük düşürmesi İKİ HAFTA sürdü. Derin bir iç çekiyorum ve gerçekliğe geri dönüyorum, gözlerim şu anda bir resim çizmekte olan dünyanın en sevimli altı yaşındaki çocuğunda.

"Bitti." Mavi boya kalemini bir tokmak gibi yere bırakıyor ve kağıdı bana doğru kaydırıyor.

"Bu çok güzel, Theo. Şimdiye kadarki en iyi çalışman."
"Annemin karnı büyük bir basketbol topuna benziyor."
"Annenin karnı büyük bir basketbol topuna benziyor.
Bunu söylerken gülmemek için elleriyle ağzını kapatıyor.

Gülümsüyorum. "Çok güzel görünüyor."

Elini bırakıyor ve sırtıyor. En üste adını yazmış ve ailesinin resmini çizmiş - kendisi, annesi, babası ve bir bebek - ve benim olduğumu varsaydığım bir kız, çünkü ayaklarının yanında basketbol topuna benzeyen bir şey var ve onun elini tutuyor.

"Küçük kardeşin neden yine köşede?" Bu sefer ne diyeceğini görmek için soruyorum.

Omuz silkiyor ve ben gülmemek için dudağımı ısıırıyorum. Theo tam bir ana kuzusu ve onu paylaşmak zorunda kalacağını kabullenmekte zorlanıyor. Bu anlamda babasına çok benziyor. Bu düşünce beni güldürüyor.

"Küçük kız kardeşin de dahil edilmeli, Thee. Sen onun tüm dünyadaki en sevdiği ağabeyi olacaksın."

Dudağını büzüyor. "Evet, ama çok çiş yapacak ve üzerime çiş gelmesini istemiyorum."

"Theo." Gülererek hafifçe uyarıyorum.

Beni görmezden geliyor ve parmağıyla başka bir çubuk figürünü işaret ediyor. "Ve bu da sensin. Basketbol forması giyiyorsun."

"Anlıyorum. Bu çok tatlı." Yanağını hafifçe sıkıyorum ve o da gülümsüyor, ela gözleri parlıyor.

"Kız arkadaşım olduğun için oradasın."

"Dük aile portresine girdiğim için onur duydum."
Gülümsüyorum, kâğıdı yere bırakıp ayağa kalkıyorum.
"Öğle yemeği için hazır mısınız?"

"Evet!" Sandalyeden atlıyor. "Babam dondurma yiyebileceğimi söylüyor."

"Öğle yemeği için mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve beni mutfağa götürürken küçük elini tutuyorum. "Bunu ne zaman söyledi?"

"O gitmeden önce. Annenle konuştuğun için muhtemelen onu duymamışsındır."

"Gerçekten mi?" Elini bırakıp buzdolabını açarken gözlerimi kısıarak ona bakıyorum. "Bu komik çünkü burada öğle yemeği için etiketlenmiş iki kap var."

"Arayan Martha'ydı. Dondurmadan onun da haberi yoktu."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Theo dondurma konusunda çok ciddi. Ve görünüşe göre yalanları konusunda da. Tabureyi lavabonun yanına koyuyor ve ben de aceleyle kapları yere bırakıp yanında duruyorum, "kendi ellerini yıkamayı bilen büyük bir çocuk" olduğu için yardım etmeye çalıştığımı belli etmeden. Aynı anda ben de kendi ellerimi yıkıyorum ve o inmeden önce kurulamaya çalışıyorum.

"Theo, tabureden atlama konusunda ne demiştik?"

"Bunu yapmamam gerektiğini," diyor sesindeki kesinlik ile. "Ama babam izin veriyor."

Gözlerimi devirdiğimi saklamak için arkamı dönüyorum. Helikopter babasının böyle bir şey yapmasına izin verdiğinden şüpheliyim. Theo'ya bir yaşından beri bakıcılık yapıyorum ve aile olsun olmasın, dışarıda evi koruyan eski deniz piyadeleri olmasaydı, onunla yalnız kalmazdım. Güvenliği olduğu için ailesini suçlayamam. Hatta geçen yıl olanlardan sonra bir süreliğine beni bile korumaya aldılar.

"Annem Noel'de burada olabileceğimizi söylüyor," diyor Theo. "Sence Noel Baba burada olduğumuzu bilecek mi?"

"Elbette." Gülümsüyorum.

"Ama nereden bilecek?"

"Çünkü Noel Baba her şeyi bilir." Saçını okşuyorum. "Ve ailen ona söyleyecek."

"Ama ona nasıl söyleyecekler?" Dönmeyi bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Noel Baba ile konuşuyor musun?"

"Hayır. Sadece yetişkinler Noel Baba ile konuşabilir."

Çiğnemeyi bitirene kadar bekler ve "Basketbolu seviyor musun?" diye sorar.

"İstiyorum."

"Neden?"

"Çünkü
biliyorum."

"Ama neden?"

Bir an düşündüm. Ne söylemem gerekiyor? Babamla aramızdaki bağ buydu ve basketbol topu sürdüğüm sürece kendimi onun maçlarımdan birine geleceğine inandırabilir miyim? Tüm bunları söylemek yerine, başka bir gerçeğe devam ediyorum.

"Aşk açıklanamaz."

"Inex... ne?" Kaşları çatıldı.

"Açıklanamaz. Açıklanamaz." Çatalımı onun Oyuncak Hikâyesi tabağına doğrultuyorum. "Yemeye devam et. Annene beni dinlemediğini söylemek istemiyorum."

"Dinliyorum." Ağzına biraz spagetti atıyor, çiğniyor, yutuyor, suyundan bir yudum alıyor ve tekrar bana bakıyor. "Geçen yıl sıyrığın yüzünden oynayamadığında üzgün müydün?"

"Evet," diyorum ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Theo'nun yaramla ilgili pek çok sorusu vardı ve göremediğini söylediğimde kafası çok karıştı. En kötü yaraların içten olduğunu anlayamayacak kadar küçük.

"Şimdi gidip Cars'ı izleyebilir miyiz?" Tabağını itiyor.

"Çünkü çok iyi bir iş çıkardın ve yemek."

Ben tabaklarımızı alıp ayağa kalkıyorum, o da ailesinin öğrettiği gibi ellerini ve yüzünü siliyor. Theo bana sokulduğunda film daha yeni başlamıştı ve uyuduğunu fark ettim. Başımı onunkinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi Radiator Springs'ten ayırmıyorum.

JOSSLYN

M Kapı birinin a ç t ı ğ ı n ı haber verdiğinde gözlerim açılıyor ve Theo başını kaldırıp koltuktan atlıyor. Esniyorum ve peşinden gidiyorum, tam Lyla ona sarılmak ve öpmek için eğilirken onlara ulaşıyorum, Lachlan telefonunu cebine koyuyor ve onu almak için kollarını açıyor. Theo onlara son birkaç gün içinde yaptığımız her şeyi hızlıca anlatmaya başlıyor.

saatlerdir yoklar.

Lachlan oğlunu başının üstünden öpüp yere bırakırken, "Harika vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor," diyor. Gözlerini bana dikeyyor. "Eminim doğum gününde beş yaşında bir çocukla takılacağını düşünmemişsinizdir."

"Ben yapmadım ama günümün en güzel kısmı bu oldu." Sırıtiyorum ve bir mermer karodan diğerine zıplayan Theo'ya bakıyorum, harcı kaçırmamaya dikkat ediyor.

"Eminim bu akşam için planların vardır," diyor Lyla, bana sert bir bakış atarak. "Umarım öyledir, böylece şu benimle hazırlan gönderilerinden birini yapabilirsin."

Lachlan, "Eminim Lang çoktan arayıp işinize her zamanki gibi devam etmenizi tavsiye etmiştir," diye ekliyor, "Eğer aramadıysa, söyleyeceği şey budur. Ayrıca, Tate'in onsuz daha iyi olduğunuzu görmesinden daha büyük bir 'siktir git' olamaz."

"Onsuz her zaman daha iyiyim." Başımı sallıyorum ve hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Sorun değil. O adama aşık değildim ki."

Lachlan sempatik bir gülümsemeyle hâlâ hoplayıp zıplayan Theo'ya bakıyor. "Ben ve büyükbabalarınla piste gitmeye hazır mısın?"

"Yeni arkadaşlarla tanışacağımızı sanıyordum?" diye somurtuyor.

"Yeni arkadaşlarla da tanışacaksın," diyor Lachlan. "Onlardan biri yakında burada olacak."

Midem sıkışıyor. Herhangi biri olabilirdi, ama şansımı bildiğimden... Sinirlerimi bastırıyorum. Hayır. Evren bu kadar acımasız olamaz.

"Evet!" Theo yumruğunu havaya kaldırarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Geliyor musun anne?"

"Annen yorgun, dostum. İşimiz bitince dondurma almaya gideriz ve bir tane de annene getiririz," diyor Lachlan.

Theo bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Babamın öğle yemeğinde dondurma yememe izin verdiğini söylemiştim."

Lyla bir kaşını kaldırıyor. "Öğle yemeği için mi? Bu benim için yeni bir şey." "Theo, bu tam olarak doğru değil," diyor Lachlan.

"Bu doğru. Öğle yemeğinde yediğimizi söylersek annemin sana kızacağını söylemiştin."

Lyla, şu anda bir deliğe girmek istiyormuş gibi görünen kocasına ters ters bakıyor. Öyle de olmalı.

Lachlan, "Bir kerelik bir şeydi," diyor.

"Bu benden sakladığın ikinci şey. Bildiğim kadarıyla." Mutfağa doğru yürümeye başlarken başını sallıyor.

Lachlan onun arkasından, "Karnı acıkmış," diyor. "Hadi seni temizleyelim Theo."

"Annemin bana yardım etmesini istiyorum."

"Theodore, bunu konuşmuştuk," diyor babası sert baba sesiyle.

Hepimiz mutfağa girerken Lyla, "Görünüşe göre ben yokken pek çok şey hakkında konuşuyorsun," diyor.

"Belki bu bebekle sır saklamaya başlarım. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Buzdolabını açıyor ve her zamanki granola kasesini yapmak için bir şeyler çıkarmaya başlıyor, o sırada Lachlan yanına geliyor ve onu omuzlarından tutarak yüzünü ona çeviriyor.

"Bir keresinde öğle yemeğinde dondurma yemesine izin verdim ve o gün öğle yemeğinde dondurma yediğiniz gündü çünkü mideniz başka bir şeyi kaldırmıyordu," diyor.

"Mesele dondurma değil, Lachlan." Ondan uzaklaşıyor ve buzdolabını kapatıyor. "Geçen gün 'annene pistte düşüp yara aldığını söyleme' diyordu. Bugün ise dondurma. Sırada ne var kim bilir? Bu küçük 'anneden sır saklayalım' saçmalığından hoşlanmıyorum."

"Yüce Tanrım." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Düştü ve dizini sıyırdı. Sebepsiz yere endişelenmeni istemedim. Sensiz sadece erkeklerden oluşan bir kulüp falan kuracak değiliz ya."

Kirli bulaşıklarla meşgul olmaya başladım ve burada değilmişim gibi davrandım. Genelde sadece acıktığında ona bu kadar kızar ama 36 haftalık hamile ve hayatını bebeği ve kocasının hokey takımı için durdurmuş durumda. Bu çok fazla. Neyse ki Lachlan her zaman onu nasıl yatıştıracağını biliyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lyla James. Sana her şeyi anlatırım," diyor sessizce ve kollarını arkadan ona doluyor. Kulağına her ne fısıldıyorsa işe yarıyor, çünkü onu öpmek için çevirdiğinde, bir saniye öncesine göre daha hafif görünüyor.

"Tamam, sana inanıyorum. Beni sıkıştırmayı bırak," diyerek onu dürtüyor ama ona gülümsüyor.

Lachlan sırtıyor ve Theo'ya doğru yürüyor. "Gidip hazırlanalım."

"Neden hep annemi öpüyorsun?" Mutfaktan çıkarlarken Theo sorar.

Lachlan kıkırdar. "Annemi gördün mü? Bana kalsa onu bütün gün öperdim."

"Bu çok garip."

Ellerimi kurularken kahkahalarımızı paylaşıyoruz. Hiçbir şekilde mükemmel değiller ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir sevgiyi paylaşıyorlar.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" Kapıya doğru yürürken Lyla soruyor.

"Ben iyiyim, gerçekten. Doğum günümde uğraşmak istediğim şey bu değildi ama olan oldu, değil mi?"

"Onunla konuştun mu?"

"Bir kez." Büyük fuayede durduğumuzda iç geçiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım gözyaşlarım bitti. Aldatmasından çok kiminle aldattığına üzülüyorum... ki bu biraz üzücü. "

"Gracie kızı mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Evet."

Lyla elini omzuma koydu. "Sen ondan daha iyisini hak ediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur."

"Evet. Teşekkürler." Hafifçe gülümseyip elimi karnına koyuyorum ve küçük bir tekme hissettiğimde gülüyorum. "Kesinlikle annesi gibi bir futbol yıldızı olacak."

Lyla bir kahkaha atıyor. "Sadece kollarımda olmasını istiyorum. Sırtım beni öldürüyor."

Ben çantalarımı ve anahtarlarımı alırken kapı çaldı.

Kapıya ulaşip kilidi açarken, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum.

"Yapacağım," diyor. "Bu gece iyi eğlenceler." "Eğleneceğim."

Kapıyı açarken gülümsüyorum, ama Finn Barlow'un diğer tarafta durduğunu görünce kalbimle birlikte gülümsemem de düşüyor.

İşte başlıyor.

JOSSLYN

B Arkamda Theo ve Lachlan'ın ayak seslerini duyuyorum ve ona yol açmak için kendimi kapıyı daha geniş açmaya zorluyorum.

ve umarım ben de çabucak dışarı çıkarım.

Lachlan, "Neredeyse hazırız, ama içeri gel dostum," diyor.

"Bir telefon bekliyorum, o yüzden..."

Theo bize ulaştığında yüksek sesle "Merhaba," diyor ve Finn'in yanıtını kesiyor. "Anne, o yabancı bir tehlike mi?"

Finn'e bakmak için boynunu sonuna kadar geriye eğmiş olan Theo'ya bakıyorum. Hayvanların ve çocukların karakterleri en iyi değerlendiren kişiler olduğunu söylerler ve bu durumda ben de aynı fikirdeyim. Finn'in Theo'ya yaklaşmasını istemiyorum. Ya da Lach ve Lyla'nın, ama belli ki bunun için çok geç. Tanrım, onların arkadaş olduklarını hayal bile edemiyorum. Yüz ifadesi yumuşak olsa da Theo'ya gülümsemiyor bile. Bir çocuğa gülümsememek için büyük bir pislik olmak gerekir.

"Hayır, o babamın bir arkadaşı," diyor Lyla.

"Ben gidiyorum." Theo'nun başının tepesini öpüyorum ve dağınık saçlarını düzeltiyorum. "Yakında görüşürüz, dostum."

"Bekle!" Theo elimi tutuyor ve Finn'e bakarak tekrar onun bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Tanrım, hasta olacağım. Theo

elimini biraz sıktı. "Bu benim kız arkadaşım, Joshlyn."

"Kız arkadaşın, ha?" Finn, kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden olan vücudumu yavaşça inceliyor.

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda duruyor ve tüm vücudum tepki veriyor, göbeğim sıkılıyor, meme uçlarım geriliyor. Sanırım vücudum onun bir pislik olmasını umursamıyor. Önemli olduğundan değil. Finn bir ve bitti dediğinde ciddiydi ve öyle olmasa bile bana bir daha dokunmasına izin vermezdim.

"Siz ikiniz tanıştınız mı?" Lachlan soruyor ve benim bir adım geri atmama neden oluyor.

Finn, "Bir kez tanışma şerefine nail olduk," diyor.

Verdiği cevap karşısında gözlerim kısıldı. Beyni olan birinin bunu söyleme şeklini gözden kaçırmamasına imkân yok. Pislik herif. Bu kez Theo'nun küçük elini bıraktığımda üçüne de hızlıca veda edip kapıya yöneliyorum. Finn, Lachlan'a bir şeyler söylüyor ve o da arkamdan dışarı çıkıyor. Tabii ki öyle yapıyor.

"Burada ne işin var senin?" Bana yetiştiğinde tıslıyorum.

Kaşını kaldırdı. "Geri döndüğümü bilmediğini söyleme sakın."

"Otobüs duraklarındaki aptal suratını kimsenin fark edeceğini sanmıyorum," diye çıkışıyorum. "Yani burada."

Bana bir bakış attığında gözlerimi deviriyorum ve hızımı artırıyorum. Köşeyi döndüğümde arabamın önünün, başka şartlar altında muhtemelen durup hayranlıkla izleyeceğim şık siyah bir spor araba tarafından kesildiğini görüyorum. Beni nasıl engelliyor ki? Bu mülk ve park alanı çok büyük. Tanrım, çok sinir bozucu.

Hızla dönerken ve neredeyse ona çarparken dilimin ucunda bu var. Aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki, şimdi neye değineceğimi bile bilmiyorum - aptalca park seçimine mi yoksa içeride söylediklerine mi? Beni en çok kızdıran şey o olduğu için onunla devam ediyorum.

"Ayrıca, bir kez tanışma şerefine mi? Gerçekten mi?" diye sordum.

"Seni kendi önünde yalancı olarak adlandırılmaktan kurtarmaya çalışıyordum-"

"Aile," diye çıktım. "Ve ben bir yalancı değilim." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Her neyse. Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, bu yüzden bu anlamsız bir konuşma." Arkamı dönüp arabama doğru yürümeye devam ediyorum. "Arabayı çek."

"Bir 'lütfen' almayacak mıyım, Josslyn?" diye soruyor, inanılmaz derinlikteki sesi vücudumda bir ürperti yaratıyor.

"Hemen gidiyor musun, Joss?" Lachlan'ın güvenlik şefi Patrick yanından geçerken yüksek sesle soruyor.

Ona titrek bir gülümseme atıyorum, varlığı için minnettarım. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Dondurmayla birlikte," diyorum göz kırparak.

Kıkırdıyor. Uzaklaşmak yerine, Finn arabasını hareket ettirene ve ben gidebilene kadar yanımdan geçip gidiyor. Yolun sonundaki dur işaretine ulaşana kadar tüm vücudumun titrediğini fark etmiyorum. Bana yalancı dediği için ondan nefret ediyorum ve haklı olmasından da gerçekten nefret ediyorum.

"Lachlan'ın buraya gelmeme izin vermesi bir yıl sürdü ve ben senin en iyi arkadaşınım." Livie gözlerini deviriyor. "Ama tabii ki Finn'in özgürlüğü var."

Bu beni eğlendiriyor. "Görünüşe göre, onlar gerçekten arkadaşlar, sadece iş arkadaşı değiller."

Dudakları düzleşiyor. "Kız kardeşine ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Hangi kısmı?"

"Biz onu orada bıraktıktan sonra kız kardeşinin bir kulüpte boğularak öldürüldüğü o lanet bölüm."

Midem bulanıyor. Çok fazla insanız. Kelimeler dilimin

ucunda ama seslendirmiyorum. Bu

Hâlâ suçluluk duyduğunu bildiğim bir şey. Sorusunu düşündüm. Olay olduğunda Lyla ve Lach Chicago'daydı. Geçerken duymuş olabilirler ama Barlow'lar kızlarıyla ilgili her türlü bilginin silinmesini sağlamışlar. Günümüzün en iyi hafiyeleri bile bu konuda zar zor bilgi bulabiliyor. Biliyorum çünkü ben denedim.

"Evet. Yani, tüm detayları değil ama yeterince."

"Arkadaş olsun ya da olmasın, Finn'in bu konuyu kimseyle konuşacağından şüpheliyim," diyor. "Barlowlar da Mal'e ne olduğunu herkesin hafızasından silmeye çalıştı."

Sulu bir kahkaha attım. "Keşke bana da yapsalardı. Belki de her zaman kendimi bu kadar suçlu hissetmezdim."

"Bunun olacağını bilemezsiniz. Olanlar korkunçtu ama Mal o sırada bir sürü tuhaf insanla takılıyordu," diyor dudaklarını birbirine bastırarak. "Bunun senin hatan olmadığını bilmelisin."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı dizginlemek için yutkunuyorum. Belki bir gün gerçekten böyle hissedeceğim. Derin bir nefes alarak ellerimi sosyal medya içeriklerim için hazırladığım alana koyuyorum ve hazırlayacağım videoya odaklanıyorum. Eğer o geceyi daha fazla düşünürsem kusacağım ve tüm bu geziyi iptal edeceğim. Bu çok aptalca. Durum tersine dönseydi Mallory'nin doğum gününü bu şekilde hissetmeden kutlamasını isterdim, ama elimde değil. Derin bir nefes daha alıyorum, sonra yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kameramı açıyorum. Başarana kadar numara yap, değil mi?

12

FINN

E Herkes maske takar ama hiçbirisi Josslyn Santos kadar iyi takamaz. Bu bir başarı, onun ne kadar sosyal medyada paylaştığı hayat. Tüm dünya onun en iyi arkadaşları olduğunu düşünüyor. Popüler bir sporcu olarak bu durumdan faydalanmayı başardı. Üniversitedeki en iyi basketbol oyuncusu değil ama daha önce duyduğum herkesten daha fazla NIL anlaşması var. Parasının bir kısmını başlattığı kar amacı gütmeyen kuruluşlara fon sağlamak için harcıyor - biri yoksul mahallelerdeki okullara basketbol sahaları inşa ediyor, diğeri ise aynı mahallelere ruh sağlığı seçenekleri sunuyor.

Bu başarılarından dolayı benden bile büyük saygı görüyor. Onunla tanıştığımda zaten popülerdi, ancak şu anda internetin "o kızı", ki bu hiç de şaşırtıcı değil çünkü o muhteşem. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Özellikle de özel dedektifimin bana gönderdiği son fotoğraflarda olduğu gibi maskesini düşürdüğünde. Fairview basketbol takımından bir salakla randevuydu ve gülümsüyordu. Gözlerine kadar ulaşan gerçek bir gülümseme. Sanırım bu mutluluğun pek bir değeri yoktu, çünkü Tate Foster koşarak geri geldiği anda onu bıraktı. Lanet olası Tate

Foster. İki Gün'ün kim olduğunu öğrendiğimde inanamadım. Tek pişmanlığım onu o gece Onyx'te becerememektir. Yaptığım tek şey, maskeli adam camdaki bulanıklığı gidermek için yukarı bakana kadar beklemektir, böylece onu dizlerinin üzerinde ağzında sikimle görebilecekti. O sırada ikimizin de maskesi yoktu ve bizi gördüğü anda kendisine aynısını yapan kadını itmesinden anlamıştım. Bacaklarının arasında iki kadın vardı ama benim için önemli olan tek kadın önümde diz çökmüştü.

Bunu ikimiz de biliyorduk ve bunu kanıtlamak için Josslyn'in saçının arkasından tutup kendine dokunmasını istedim ve pisliğe sııttım. İkimiz de gelmeden önce penceredeki buğuyu kaldırmıştım çünkü kimseye bunu görme ayrıcalığını vermek istemiyordum ve bir daha da dışarı bakmadım. Bakmama gerek yoktu. Komik olan şu ki, onun Tate olduğunu bile bilmiyordum ve öğrendiğimde tadı tatlı bir zafer gibi geldi. Sadece bir anlığına, çünkü sonuçta kız ondaydı ve ben sadece anılara sahiptim.

Ondan daha fazlasını istediğimden değil, yine de itiraf etmeliyim ki bu aile kavgamıza güzel bir katkı olurdu. Kendimi bildim bileli babalarımız savaş halindeydi ve ben bunun bana göre olmadığını düşünürdüm. Tate bana şahsen saldırana kadar bu saçmalığa dahil olmadım. O tek darbeyi yemesine izin verdim ama sonuçta her şeye sahiptim; yaşam tarzına, hokey sözleşmesine ve kadınlara. Onyx'teki o geceden beri eve iki kez gelmişim ve onları bir kez birlikte görmüştüm. Beni gördüğünde, onunla birlikte olduğunu gösteriyordu. Bu konuda beni rahatsız eden tek şey, umurumda olduğu izlenimine kapılmış olmasıydı.

Bir süredir onu takip ediyordum, bu yüzden onun kendisini aldattığını öğrendiği anın fotoğrafları elimde. Fotoğraflarda üzgün görünüyor ama perişan değil, sanki ondan böyle bir şey bekliyormuş gibi.

Gracie'yle aldatmak, büyük ihtimalle Tate'in ona verebileceği en kötü doğum günü hediyesiydi.

Telefonumu bırakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Benimle işbirliği yapmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum ama eğitim başlamadan önce bunu çözmem gerekiyor. Halihazırda ekip toplantılarıyla boğulmuş durumdayım. Yine de günlerim sayılı ve o gece yalan söylediğini itiraf etmesine ihtiyacım var. Neyi örtbas ettiğini bana söylemesi gerek. Kötü haber şu ki, nadiren yalnız kalıyor ve eminim ki aldatma skandalından sonra ekibi her zamankinden daha fazla onun yanında olacak. İyi haber ise Fairview Owls'un NHL seçmelerinde üvey kardeşini seçmesi ve onun benim yeni takım arkadaşım olması. Adamın beni idol olarak görmesi de yardımcı oluyor.

Kapının açılma sesini duyunca dik oturup Lucas'ın masasından içkimi alıyorum.

"Vay anasını. Dışarısı o kadar kalabalık ki sanırsın Taylor Swift'i falan bekliyorlar." Ella derin bir nefes verirken gözleri irileşiyor.

"Ya da Drake," diye ekliyor Hammie, onun arkasından yürürken. "Ya da Bad Bunny," diyor Lucas, onun arkasından içeri girerken ve kapıyı kapatıyor. "Onu araştırmaya fırsatım olmadı ama çok fazla takipçisi olmalı."

Kuzenim cebinden telefonunu çıkarıyor ve karşımdaki sandalyelerden birine oturuyor. Her gün oturduğu sandalyeden beni kovmaya bile çalışmıyor.

"Kahretsin, şimdiden geçen hafta kazandığımızın iki katını kazandık ve sadece iki saat oldu." Lucas'ın geniş gözleri benimkilerle kısa bir süreliğine buluşuyor.

Hammie, "O ateşli bir mal," diyor. Ella da "Çok ateşli," diye ekliyor.

Sağ bileğimi sol dizimin üzerine koyarken söyledikleri sözlerden duyduğum rahatsızlığı görmezden gelerek arkama yaslanıp eski moda içkimden bir yudum alıyorum. Bildiklerimi bilmiyorlarmış gibi değil. Onlara Josslyn'in üvey babasıyla birlikte Onyx'ten ayrılırken çekilmiş görüntülerini gösterdim. Videoda kollarını sallamasından, tartışıkları çok açıktı. Videonun sonunda

Klipte, kadın ayrılıyor ve adam bir grup erkekle dışarı çıkmadan önce on dakika daha içeri giriyor. Nedense kız geri dönüyor ve ortalık karışmadan hemen önce tekrar kulübe giriyor. Üvey babasının peşinde de bir dedektifim var. Onun hakkındaki gerçek er ya da geç ortaya çıkacak. Kendi iyiliğim için, umarım daha erken olur.

"Neden kimse bana Josslyn'in çok seksi olduğunu söylemedi?" Lucas soruyor.

Ona ters ters baktım. "Onun için çok yaşlısın."

"Ben..." Duraksıyor ve bir kahkaha atıyor. "Hayır, gülmüyorum."

Son kız arkadaşım yirmi bir yaşındaydı." "Onun için de çok yaşlıydın." Alay ediyor. "Otuz yaşında bile değilim."

"Yakında olacaksın," diyor Hammie, kendine bir içki koyuyor ve bize alt katın mükemmel manzarasını sunan tavandan tabana pencereye doğru yürüyor.

"Her hafta sonu gelmesi için ona para vermelisin," diye öneriyor Ella, kardeşine pencerenin yanında katılırken.

"Tabii ki ödeyeceğim. Ona pek çok şey için para ödeyeceğim," diyor Lucas, hâlâ Josslyn'in gönderilerini karıştırırken.

Göğsümde oluşan kızgın hırıltıyı bastırıyorum ve pencerelere doğru yürümek için ayağa kalkıyorum. Beyaz denizin içinde Josslyn'i fark etmemin imkânı yok. Bu beyaz parti temasını kim seçti ki zaten? Tam arkamı dönecektim ki, sanki düşüncelerimle onu çağırmışım gibi, Josslyn içeri girdi. Kapıda bekleyen birkaç kadın onu fark edip hemen yanına üşüşüyor ve selfie çektiirmek istiyor.

Bir süredir halkın gözü önündeyim ve oldukça fazla tanınıyorum ama hiç böyle olmamıştı. Geçen yıla kadar Blaze'de oynayan Hamilton bile bir süre sonra ilginin kesildiğini söyledi. Sanırım insanlar sizi gerçek dünyada görmeye alıştığında, parlaklığınızı kaybediyorsunuz. Ama Josslyn öyle değil. O her zamanki gibi göz kamaştırıcı.

Hammie, "Bunun altına kesinlikle bir şey giymiş olamaz," diye düşünerek neredeyse yudumumu boğazıma tıkamama neden oluyor.

"Kıcının nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor Ella.

"O burada mı?" Kuzenim neredeyse koşarak yanımıza geliyor ve yanımda duruyor. "Lanet olsun. Sanırım cennetteyim."

Bundan daha sinir bozucu olabilirler mi? Onu takip ederken nefes almaya odaklanıyorum. Kalabalığın arasından yürüyor, etrafı sanki Papa'ymış gibi kollarını havaya kaldırıp ona yol açan arkadaşlarıyla çevrili. Sonunda bara ulaştıklarında, ona daha iyi bakmaya çalışıyorum ama Damian'ın onun üzerinde gezinmesiyle bu imkansız. Daha iyisini bilmesem, üvey kardeşinin ona karşı sertleştiğini düşünürdüm, ama durumun böyle olmadığını biliyorum. Etrafındaki herkes ona camdan yapılmış gibi davranıyor.

"Fletchie'nin yoldan çekilmesi gerekiyor," diyor Hammie.

"Sizin çok tuhaf lakaplarınız var." Lucas mırıldandı. "Ben futbol oynarken soyadlarımızı kullanırdık ve onları 'Hammie' ya da 'Fletchie' gibi kısaltmazdık. Kaç yaşındasın sen, beş mi?"

Hammie ona ters ters bakar ama aşağıya bakmaya devam eder.

"Tanrıya şükür bu cam renkli," diyor Ella.

Damian sonunda yoldan çekiliyor ve o lanet olası elbiseyi gördüğümde nefesim kesiliyor. Üzerinde parlak bir ışık yanıp sönüyor ve bir an için kusursuz altın sarısı teninin giydiği beyaz kumaş parçalarına karşı nasıl öne çıktığını görüyorum. Tüm sırtı açıkta ve Ella kıcı konusunda haklıydı. Anında ellerimde, avuçlarımın altında, dişlerimin arasında nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Dilimi ısırıyorum ve kendimi kalabalığın geri kalanına bakmaya zorluyorum. Odaklanabileceğim başka biri olmalı.

"Tanrım," diyor Ella. "Geçen hafta New York'taki Cult Gaia'da aynı elbiseyi denedim ve üzerimde böyle durmadı."

"Belki de daha fazla squat yapmalısın." Josslyn'in ısırılabilir kıcına tekrar bakıyorum.

"Doğru." Ella bir kahkaha attı. "Artık bekâr olduğunu duydun mu? O salak onu aldatmış."

"Kiminle çıkıyordu?" Lucas soruyor. "Tate Foster."

Kuzenim dişlerini emiyor. "Lanet olsun." Bana baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Bir şey söylemiyorum, çünkü alakasız. Aşk hayatı umurumda değil. Sadece kız kardeşimle gittiği gece Onyx'te neler olduğunu anlatmasını istiyorum ve onu her gördüğümde hissettiğim bu sinir bozucu susuzluğu giderebilmek için onu becermek istiyorum. İşte bu kadar. Ella yine de benim yerime cevap veriyor ve ona bildiğimi söylüyor. Onlar Josslyn'le ilgili her şeyi tartışırken ben bara geri dönüyorum ve buraya geldiğimden beri beş kez baktığım şişeleri tarıyorum. Normalde pek içen biri değilimdir ama burada olduğumu bilmese bile Josslyn'in etrafında olmak beni geriyor.

"Finn, beni duydun mu?" Ella bana doğru yürürken soruyor. "O artık bekâr."

"Duydum. Sadece neden umursayacağımı düşündüğünü anlamıyorum." Döktüğüm kehribar renkli sıvıya bakıyorum.

"Çünkü tanıştığınızda kıvılcımlar uçtu."

"Kıvılcımlar uçtu." Şişeyi yere bırakıp kapağını kapatırken alay ediyorum.

Burada olduğumuz geceden bahsediyor. Onyx'teki gecemizden kimseye bahsetmedim. Öpüşüp konuşan biri değilim, ama olsaydım bile, o gece farklıydı. Bende daha fazlasını isteme duygusu bıraktı. Muhtemelen onu geleneksel anlamda beceremediğim içindir. En azından duştayken, sikim elimdeyken onun inlemelerini, yüzünü ve amının tadını hatırladığımda kendime söylediğim şey bu. Hay sikeyim. Bu düşünceleri çabucak uzaklaştırıyorum.

"Onunla birlikte güldün. Finn Alexander Barlow bir şeye güldü. Herkesin içinde."

"Evet, doğru," diye alay etti Lucas. "Bunu görmek için para verirdim."

Orta parmağımı camdan kaldırıyorum. "Gülüyorum. Hiçbirinizin komik olmaması benim suçum değil."

Hammie söylediklerimi duymazdan gelerek, "Ona yaklaştığını duydum," dedi.

Gözlerim onunkilere kayıyor. "İnsanların konuşacak daha iyi bir şeyleri yok mu?"

"Fairview'de mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Yakın çevremizde mi? Hayır."

"Her neyse." Başka tarafa bakıyorum. "Benim tipim bile değil."

"Kimse senin tipin değil," diyor Ella. "Ya da belki de öyleyim ve bu yüzden beni tüm halka açık etkinliklerine eşin olarak götürüyorsun."

"Lütfen. Eğer benim tipim olsaydın, şimdiye kadar seni çoktan sıkmıştım." Burbonumdan bir yudum alıyorum. "Seni alıyorum çünkü gitmeyi seviyorsun ve becerdiğim kadınlara yanlış bir izlenim vermek istemiyorum."

Ella gülüyor. "Takılmaya çalıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" "Yapamaz mısın?" Kardeşi inliyor.

"Tam teşekküllü bir lezbiyen olduğuna seni ikna eden şey o ilişki değil miydi?" Lucas soruyor.

Bu beni gülmekten kırdı geçirdi. Lanet olası pislikler.

JOSSLYN

A Takım arkadaşlarımla bana içirdiği dördüncü kutlama shot'ından sonra mola vermeye karar veriyorum. Neyse ki, ben

Kafam güzel ama düz yürüyemeyecek kadar değil ve tuvalete gitmek için fazla uzağa gitmeme gerek yok. Neredeyse oraya varmışım ki kalbimi mideme indiren tanıdık bir yüz görüyorum. Pinterest panosuna kaydedeceğim birine benziyor, kolları kıvrılmış ve üstteki iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giymiş. Saçları sanki parmaklarını milyonlarca kez geçirmiş gibi görünüyor ve bu ışıkta gözlerini iyi göremesem de içime işlediklerini hissediyorum.

Yanında oturanlardan biri -daha önce hiç görmediğim kadar çekici bir adam- bana el sallıyor ve ben de ona uyuyorum. Finn'in hemen yanında oturan Ella Hamilton ben yaklaşırken kocaman gülümsüyor. Onunla resmi olarak hiç tanışmadım ama Finn'le çekilmiş sayısız fotoğrafında görmüştüm. Şimdi onu Finn'e yakın otururken görmek mideme aptalca, rahatsız edici bir his yerleşmesine neden oluyor. Yanlarına vardığımda Ella ve bana el sallayan adam ayağa kalkıyor.

"Merhaba, mutlu yıllar! Hiç tanışmadık ama içeriğinize bayıldım. Ben Ella Hamilton ve bu elbise inanılmaz görünüyor.

"Ella gülümseyerek elini sıkmam için uzattı.

"Çok teşekkür ederim." Elini sıkarken gülümsemem gerçektir. "Will'le aranızdaki benzerliği görebiliyorum," diyorum ve yanındaki, yakından daha da yakışıklı olan adama dönüyorum.

"Lucas Barlow. Buranın sahibiyim," diyor el sıkışırken. Barlow. Gözlerim Finn'e kayıyor ve elimi tutan adam kıkırdıyor. "Kuzeniz ama ben çok daha az pisliğim."

Bunun üzerine gülüyorum, gözlerim Finn'e kayıyor, Finn'in bakışları hala kuzeninin tuttuğu elin üzerinde. Çekmeye çalışıyorum ama o tutuyor. Bakışları kısa bir süreliğine Finn'e kaydığında açık kahverengi gözlerinde bunu bilerek yaptığını gösteren bir kıvılcım var. Bunun kuzenini kızdırmak için olduğu fikri beni heyecanlandırıyor, bu yüzden tabii ki ona uyuyorum.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyorum. "Burada her zaman iyi vakit geçiriyorum."

"Buraya istediğin zaman gelebilirsin ve hiçbir şey için ödeme yapmana izin yok. Seni kişisel listeme alıyorum."

"Oh, vay canına. Çok teşekkür ederim. Kendimi çok özel hissediyorum." Gülümsedim. "Olması gerektiği gibi."

Elimi ağzına götürüyor, gözleri dolu dolu öptüğünde ve "Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin. Ve her şeyi kastediyorum."

Bardağın masaya çarptığını duymuyorum ama onu görüyorum ve neredeyse Lucas'tan uzaklaşıyorum, kafalarımız bize kaşlarını çatarak bakan Finn'e doğru savrulurken elimi hızla geri çekiyorum. Lucas sırtlıyor ve Finn'in buna gerçekten tepki verdiği fikri kalbimi yerinden hoplatıyor. Kıskanıyor olabilir mi? Bu imkânsız, biliyorum. Adamın ya duyguları yok ya da onları çok iyi maskeliyor ama yine de bu fikir beni heyecanlandırıyor. Onu selamlamak için ağzımı açıyorum ama o arkasına yaslanıp telefonunu çıkarıyor. Bir saniye önce kıskanç olduğu fikri buraya kadarmış.

Yanıındaki iki kişiye gülümseyerek veda ediyorum ve bana mutlu yıllar dilerken onlara teşekkür ediyorum. Sessizce öfkelenerek uzaklaşıyorum. Neyse ki buradaki tuvaletler çok büyük ve her birinin kendi lavabosu var, bu sayede oraya geri dönmeden önce kendimi toparlamam ve Finn'i boğmaktan başka bir şey düşünmem için zamanım olacak. Boş bir kabin buluyorum ve kapıyı neredeyse çarparak kapatıyorum.

Bana o yoğun bakışlarla baktığında tüm vücudum ısınmasaydı, Onyx'teki gecenin ateşli bir rüya olduğunu düşünürdüm. Bir keresinde cazibenin uyuşturucu gibi olduğunu okumuştum. Dopamin seviyeleri o kadar yükselir ki kendinizi yüksek hissetmenize neden olur. Finn'i görmek beni yüksek hissettirmiyor. Bir bağımlının dibe vururken hissettiklerini hayal ettiğim gibi hissettiriyor. Birkaç dakika kendi kendime kaldıktan sonra derin bir nefes alıp lavaboya gidiyorum. Banyoya ihtiyacım bile yok, sadece son tekila shot'ımdan kalan ellerimdeki tuzu yıkamak için buradayım.

Ellerimi yıkadıktan ve temizlenmek için ıslak mendilleri kullandıktan sonra tezgahın kenarına tutunup aynada kendime bakıyorum ve sakinleştirici nefes egzersizime odaklanıyorum. Bu, kaygımın arttığını hissettiğimde yapmayı öğrendiğim bir şey. Dünyaya yansıttığının aksine, her zaman bir parti için can atmıyorum. Çoğunlukla, bir seferde birkaç saat boyunca insanların etrafında olmayı seviyorum, ancak gecenin sonunda her zaman tükenmiş hissediyorum. Alkolden akşamdan kalma olmuyorum; çok daha kötü olan duygusal akşamdan kalma oluyorum. Ertesi gün neredeyse yatağıma yapışmış oluyorum, bu yüzden su ve içki arasında gidip gelmeyi öğrendim. Son bir derin nefes alıyorum ve yansımama gülümsüyorum.

Kapıyı açtığımda, tezgahların karşısındaki duvara yaslanmış, öğle yemeği parasını çalmışım gibi bana bakan Finn'i görünce olduğum yerde donup kalıyorum.

JOSSLYN

"W Ne istiyorsun?"

Aniden doğruldu ve kalbim gümbür gümbür attı ileriye doğru bir adım attığında. Benimle çıkış arasındaki yolun yarısına geldiğinde duruyor.

"Ya size polis dahil herkese yalan söylediğinize dair kanıtım olduğunu söylersem?"

Attığım son kurşun boğazıma tırmanıyor. Onu temizledim ve cevap vermeyi başardım, "Bence yalancı olan sensin."

"Ben yalan söylemem." Bana doğru bir adım daha.

"Ne yapmamı istiyorsun, Finn?" diye sordum.

Biri tuvalete giriyor ve ikimiz de ona doğru bakıyoruz. Adam bize şöyle bir bakıyor ve gördüğü ilk kabine giriyor. Finn'le tekrar göz göze geldiğimizde, az önce beni neyle suçladığını hatırlamam bir anımı aldı. Beni son kez bu şekilde köşeye sıkıştırdığında sessiz kalmış ve bana sözlü saldırıda bulunmasına izin vermiştim.

Kafası karışık, kızgındı ve yas tutuyordu ve tecrübelerime dayanarak bağırarak birini istediğini -ihtiyaç duyduğunu- biliyordum. Acı çektiğimizde suçlayacak birini aramak doğamızda var. Özellikle de açıklanamaz şeyler olduğunda. Gözlerindeki öfkeyi ya da "O gece orada olman ne kadar garip.

Sana hiçbir şey olmadı." Sanki bir şey yapmalıymışım gibi. Beni bir daha azarlamasına izin vermeyeceğim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Tekrar ediyorum. "Geri dönüp olanları geri alamam. Keşke yapabilseydim. İnan bana, isterdim ama yapamam. Özür dilerim, tamam mı? O gece için çok üzgünüm..." Kelimelerim tutukluk yapıyor ve boğazımda büyümeye devam eden duygu yumağını yutmak için duraklıyorum. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama bu olanları değiştirmeyecek."

Bana doğru adım atarken gözlerini benden ayırmıyor. Beynim hareket etmemi istiyor ama ayaklarım işbirliği yapmıyor. Bana ulaştığında gözleri karanlık ve esrarengiz ve elini kalçama koyduğunda tüm kablolarım kesişiyor. Beni az önce çıktığım kabine doğru geri geri götürdüğünde bedenim itaat ediyor. Boştaki eliyle kapıyı kapatıp kilitlemek için arkaya uzanıyor.

Karmakarışık düşüncelerime rağmen, dudaklarım sonunda onu sorgulamak için ayrılıyor, ama sırtım lavabonun yanındaki duvara çarptığında ve yüzünü benimkine doğru eğdiğinde, yapabildiğim tek şey nefes almak. Gözlerimi kapatıyorum ve öpücük için kendimi hazırlıyorum. Kalçamdaki tutuşu sıkılaştığında nabzım yükseliyor ve nefesini dudaklarımda hissediyorum. Hiçbir şey yapmayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Senden nefret etmiyorum, Josslyn. Her şeye rağmen seni düşündüğümde aklıma sadece amının parmaklarımda etrafında sıkışma şeklinin ve boşalırken çıkardığın seslerin gelmesinden nefret ediyorum."

Bir elini kaldırıp boynuma kelepçeliyor, diğerini yavaşça kalçamdan uyluğuma doğru indiriyor. Beni oradan kavırıyor ve eğilirken boğazımı sıkıyor. Dokunuşunun ve hafif sakalının yanağıma batmasının birleşimi tüm vücuduma keskin bir ürperti gönderiyor. Kulak mememi ısırarak benden yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bedenim kavislenerek kalın aletini karnıma bastırıyor. Bu hareket karşısında tıslıyor, eli sıkılaşıyor. Gözlerinde gördüğüm öfkeyle, muhtemelen bana saldıracağından korkmalıyım.

Beni boğarak öldür. Kısasa kısas. Bir şekilde yapmayacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, yapsa da umurumda olduğundan emin değilim.

"Tadının nasıl olduğunu hatırlayamamaktan nefret ediyorum ama amının ağzıma değmesinin cennete en yakın şey olduğunu biliyorum." Kavrayışı gevşiyor ve nefes nefese kalıyorum. "Bunu tekrar yapmak istememden nefret ediyorum." Kavrayışı tekrar sıkılaşıyor. "Hiç o geceyi düşünüyor musun?" Hafifçe geri çekilip gözlerime bakıyor. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade bana cevabı bildiğini açıkça söylüyor. "Sikimi nasıl ağzına aldığını düşünüp ıslanıyor musun?" Boğazımı sıkıyor ve tekrar bırakıyor. "Cevap ver bana."

"Evet," diye fısıldıyorum.

Dudaklarında hayalet bir gülümseme beliriyor. "Hiç gözlerini kapatıp sıkıcı erkek arkadaşın yerine seviştiğin kişi benmişim gibi davrandın mı?"

Gözlerim sıkıca kapanıyor, nefesim artık yumuşak pantolonlarla çıkıyor. Bu kadar çok arzulamaktan nefret ediyorum. Boğazımı sıkıp tekrar bıraktığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ters ters bakıyorum. "Evet."

Karanlık kıkırdaması içimde titreşiyor. "Eminim şu anda sıırılsıklamsındır."

"Finn," diye yalvardım titreyerek. "Lütfen."

"Tatlı, mükemmel küçük Josslyn. Ne için yalvardığının farkında mısın?" Kavrayışı gevşiyor ve haklı olduğunu anlıyorum.

Ne istediğimi bilmiyorum. Kesinlikle gitmeme izin vermesini değil. Bir şey yapmasını istiyorum. Herhangi bir şey. Yatak odasındaki sorunum hep bu olmuştur. Gerçekten neyi sevdiğimi bilmiyorum ve erkekler... erkekler doğal olarak bencil varlıklar. Genelde sormazlar. Finn de sormadı ama bana yaptığı her şey mükemmeldi. Benden bir cevap beklediğinin farkındayım ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece bacaklarımin arasındaki zonklamayı hafifletecek bir şey yapmasını istiyorum.

"Lütfen."

"Daha açık olman gerekecek." Ağzını benimkinden bir nefes uzağa getirdiğinde tutuşu tekrar sıklaşıyor. "Çekip gitmemi mi istiyorsun?"

Başımı elinin izin verdiği kadar sallıyorum.

"O güzel amını parmaklamamı ister misin?" diye soruyor, ben de inlememi engellemek için dudağımı ısıırıyorum. "Tadına bakmamı ister misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum, alaycı sözleri karşısında sırtım eğiliyor. Bir kaşını kaldırarak geri çekiliyor. "Hepsine evet. Hepsine. Lütfen!" Gözleri kararıyor ve boğazının arkasından memnun bir mırıltı çıkarıyor. Elini kalçamdan aşağıya doğru hareket ettiriyor. . benim elbise ve Fişler o Altında, Beni çıplak bulduğunda keskin bir nefes alıyor. Başlığımı çimdikliyor klitoris ve tüm vücudum titriyor.

"Siktir, doğum günü kızı. Bunun altında çıplak olduğunu biliyordum ama sıırılsıklam olmanı beklemiyordum." Parmakları kıvrımlarımın arasında yavaşça hareket ediyor. Klitorisime hafifçe dokunduğunda yüksek sesle nefes alıyorum ve ellerimi yukarı kaldırıp pazusunu kavırıyorum. "Ben buraya girmeden önce de böyle miydin yoksa bu benim için mi?"

"Senin için," diye nefes alıyorum, bunu itiraf ettiğim için, bu kadar ahlaksız olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Seni hemen aşağıya sürüklemeliyim." Bir an dudağını ısıırıyor ve bir parmağını kıvrımlarımın arasında kaydırıyor.

"Oh, lanet olsun." Ona sürtünüyorum ve yine o tatmin olmuş sesi çıkarıyor, boğazımdaki elini bırakıp yerine ağzını koyuyor.

"Seni tüm aptal arkadaşlarının önünde sikmeliyim, böylece cam gibi davrandıkları kızın sikimin etrafında paramparça oluşunu izleyebilirler." Klitorisime tekrar vuruyor, ben inleyip başımı geriye attığımda köprücük kemiklerimin arasındaki çukuru emip yalıyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Dudağımı ısıırıyorum, bir inlemenin daha kaçmasını engellemeye çalışıyor ama başaramıyorum. Buradaki gizli seks kulübüne hiç gitmedim ya da hakkında hiçbir şey

duymadım. O kadar gizemli ki. Kesinlikle hiçbir zaman bir seyircinin beni seks yaparken izlemesiyle ilgilenmedim, ama sözlerinin beni heyecanlandırıldığını inkar edemem.

daha da fazla. Birden elleri beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi göğsüme koyuyorum ki beni bu şekilde bırakmaması için ona yalvarabileyim. Utanç verici ama şu anda umurumda değil. Beni yavaşça içine çekiyor, sanki beni böyle görmenin tadını çıkarıyormuş gibi dudağını ısıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunurken boğazı hareket ediyor ve bu bile tek başına içimin sıkışmasına neden oluyor.

"Elbiseni beline kadar çek."

Nabzım tekrar yükseliyor. Yere bakıyorum ve dediğini yapıyorum, yavaşça, hassas iplerden herhangi birini koparmamaya dikkat ederek.

"Siktir," diyor sessizce. "Ayağını tezgâhın üzerine koy."

"I..." Kafamda alarm zilleri çalarken tereddüt ediyorum.

Birdenbire nerede olduğumun farkına vardım. Bir süredir yoktum. Yakında birileri aramaya başlayacak.

Finn'in gözleri kararır. "Ayağını şu lanet tezgaha koy."

Bir erkeğin beni kontrol etmesine izin vermektense ölmeyi tercih eden beni, onun emirlerine anında itaat etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Tezgâha tutunuyorum ve ayağımı dikkatlice kaldırıyorum. Bu blok topuklu ayakkabıları giydiğim ve daha önce o mendilleri kullandığım için çok minnettarım. Oflaya puflaya bir kahkaha atıyor, beni görünce başını iki yana sallıyor ve geri dönüyor.

"Sen her kıtada yasadışı olmalısın." Açık bacaklarımın arasına girip beni duvara doğru itiyor, kalçamı ve belimi kavlıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ellerim omuzlarına doğru uçuyor. "Rahatla, düşmene izin vermeyeceğim."

Bu adama bir saniye bile güvenmiyorum ama şu anda düşmek aklımdaki son şey. Düşersem, düşerim amına koyayım. Eğilip boynumun kenarını öptüğünde gözlerim kapanıyor, dudakları yavaşça vücudumda geziniyor, nazikçe, yavaşça, sanki bunu yapmak için bütün gecemiz varmış gibi.

Göğsüme ulaştığında, kumaşın üzerinden meme ucumu hafifçe ısıtıyor ve beni ürperten bir nefes veriyor. "Başka bir zaman."

Başka bir zaman mı? Ona kendi kuralını hatırlatarak bunu mahvetmeyeceğim. Zaten bu ikinci seferimiz. Yoksa gerçekten sevişmediğimiz sürece bunu saymıyor mu? İç uyluğumdaki dudakları tüm düşüncelerimi bastırıyor. O alçaldıkça benim kavramam da sıklaşıyor. Önümde çömeldiğinde, bırakmaya zorlanıyorum. İç uyluğumu ısıtıyor ve her bir noktaya ıslak bir öpücük konduruyor. Bunu doğrudan amımın önüne gelene kadar tekrarlıyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve beni yaladığında başımı geriye atıyorum. Bana karşı inliyor, klitorisimi yalayıp emerken sesi içimde titreşiyor.

"Ah, lanet olsun," diye fısıldıyorum, tekrar yaptığında bacaklarım hafifçe titriyor.

"Josslyn?"

Damian'ın sesini duyunca ikimiz de donup kaldık. Başım duvardan kalkıyor ve Finn geriye doğru sallanıyor. Ellerimi saçlarından çekip o ayağa kalkarken doğrulmaya çalışıyorum ama kalçamı ve uyluğumu kavrayarak beni ona doğru açık tutuyor.

"Kurtul ondan."

"Nasıl?" Gözlerim büyüdü. "Yapamam."

Bacaklarımın arasına girip bana sürtünürken Finn'in gözleri kısılıyor, sürtünme dudağımı ısırmama neden oluyor. Başımı tekrar geriye atmamak için mücadele ediyorum. Beni bir an önce becermesi için neler vermezdim. Dame tekrar adımı söylediğinde Finn'i uyarmak için kolunu kavriyorum ama o yine sürtünüyor.

"Kurtul ondan," diye fısıldıyor sertçe, bir elini bacaklarımın arasına götürerek. "Tabii adımı haykırdığını duymasını istemiyorsan."

"Joss?"

Boğazımı temizliyorum, kalbim şimdi daha sert çarpıyor. "Evet. Buradayım."

"İyi misin?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Finn tekrar bacaklarımın arasına çömeldiğinde ağzımı kapatıyorum ve dudağımı ısırıyorum. Beni yalıyor, sonra dilini klitorisime doğru düzleştiriyor, kalçalarımı tutup beni ona doğru hareket ettirirken o şekilde tutuyor. O bunu yaparken saçlarını iki avuç dolusu kavıyorum, sürtünmeyle karnım sıkışıyor.

"Josslyn, ne oluyor lan? Neden bu kadar uzun sürdü? Sıçıyor musun?"

"Ne?" Gıcırdıyorum. "Hayır! Hemen geliyorum." "Seni bekleyeceğim."

Finn yukarı bakıp dilini klitorisimin üzerinde, kıvrımlarımın arasından deliğime doğru döndürmeye başladığında gözleri eğlenceyle parlıyor. Bacaklarım sallanırken başım bir gümbürtüyle arkamdaki duvara çarpıyor. Bana çılgılık attırmaya çalışıyor. Gerçekten umurunda değil.

"Hayır. Bekleme," diye bağıyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Hemen geliyorum."

"Tate burada."

Ben titreyen ellerimle saçlarını bırakırken Finn duraksıyor ve geri çekiliyor. "Ne demek o burada?"

"Erken döndü," diyor ve onun ya da birinin yakındaki bir tuvalete işediğini duyuyorum. Tuvalet sifonu çektikten sonra Dame devam ediyor. "VIP alanına girmeye çalışıyor. Sanırım bir video yayınladın ve o da gördü."

Harika. Canlı paylaşımlarımın bir gün beni kıcımdan ısırmak için geri döneceğini biliyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Finn'in ağzı yine üzerimdeydi. İçimden güçlü bir ürperti geçiyor ve bana sözlerimi unutturuyor. Ellerinden birini diliyle birleştirmek için hareket ettiriyor, iki parmağını içime sokuyor ve gözlerimin geri dönmesine ve nefesimin titremesine neden olacak şekilde kıvrıyor.

"Oh, lanet olsun, tam orada," diye fısıldıyorum, kendimi tutamıyorum. Saçlarını tekrar kavradım. "Gitmesini sağla. Hemen geliyorum," diye bağırarak Finn'in ağzına yapışıyorum.

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," diye

yanıtlıyor Dame.

O aptal değil, yalnız olmadığımı biliyor. Sıkıntıda olduğuma dair bir işaret beklediğini biliyorum. Ona bir işaret vermediğimde, sonunda uzaklaşıyor ve gidiyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve Finn'in saçlarını sertçe çekiyorum, ondan beni daha da fazla tahrik etmemesi gereken derin bir inilti alıyorum. "Finn. Ne oluyor be!?"

Kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyorum, kendime ve tüm bu duruma kızarak, ama o beni bırakıp ayağa kalkıyor. "Ciddi misin?" Gıcırdayarak bacağımı indiriyorum ve duvara yaslanıp dik duruyorum. Bu sefer bana izin veriyor.

Finn telefonunu çıkarıyor, bu beni daha da sinirlendiriyor. Kendimi boşaltmama iki saniye kalmıştı ama açıklanamaz bir nedenden dolayı bekledim. Öfkeyle yazıyor. Telefonunu kaldırdığında aç gözleri üzerimde geziniyor.

"Sana bacağını indirmeni söylemedim."

"Ben... sen..." Titrek bir nefes alıyorum. "Telefonunla konuşuyordun!"

"Ve?" Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor ve dudaklarını kulağımın altındaki, nabzımın kontrolden çıktığına şüphe olmayan hassas noktaya bastırıyor. "Bitirdiğimi düşünmedin, değil mi?"

Kıçımı kavrayıp beni tezgâhın üzerine kaldırmak için kendine yeterince yer açıyor, bacaklarım kendiliğinden açıldığında minnettar bir ses çıkarıyor.

"Aferin kızıma." Nasırlı parmaklarıyla kıvrımlarımı aralıyor ve dudaklarını yalıyor. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Şimdi, sakın kıpırdama."

Tekrar bacaklarımın arasına dalıyor ve hayatı buna bağlıymış gibi beni yutuyor.

FINN

Josslyn'in telefon numarası bir süredir bende idi ama bu sabaha kadar hiç kullanmamıştım.

Onyx'teki o geceye ait görüntüler. Kafa karıştırıcı ve cevaptan çok soru getiriyor ama yeterli. İki saat sonra hâlâ cevap vermesini bekliyor olmak hoşuma gitmiyor. Gerçi saat sabahın onu ve geçirdiği geceye bakılırsa, mesajı öğlene kadar görmezse şaşırman. Dün gece kabinde bacaklarını açmış görüntüsü, artık sertleşmiş olan sikimi boxer külotumun üzerinden avuçlamama neden oluyor. Hatırladığım kadarıyla şimdiden iki kez otuz bir çektim, bu da partiye ayrı ayrı gitmeden önce onu boşalttığım kadar çok.

O sırada güvenlik çoktan eski sevgilisini salondan çıkarmıştı ve ben de etrafta daha fazla kalmayı planlamıyordum ama sonra dansıyla beni büyüledi. Göğüslerinin zıplaması ve kalçalarının sallanması, onu aşağıya sürükleyip önerimi yerine getirebilmeyi dilememe neden oldu. Her hareketi, her gülümsemesi, her kahkahası beni havaya sokuyordu. Onun beynimin içinde yaşaması beni havaya sokuyor.

Daha önce hiçbir kadına iki kez oral seks yapmamış ve birbirimizi tekrar görmek için elimden geleni yapmamıştım. Bu sefer

Aksine, benim yöntemim bir daha görmeyeceğimi bildiğim insanlarla yatmaktır. Yine de oradaydım, onun insanlarla fotoğraf çektirmesini ve ona dokunma şekilleriyle ölmek istiyor gibi görünen adamları savuşturmasını izliyordum. Ne zaman yeni biri ona yaklaşırsa bana bakıyordu. Yüzümde her ne gördüyse onu gülümsetti, ki bu, boş ifademi hazırladığım ve geliştirdiğim düşünüldüğünde gülünç. Yine de, bana bir bakış atar ve yaklaşımlarını durdururdu.

Böyle önemsiz şeyleri ne zaman önemsemeye başladım? Bilmiyorum. Beni şaşırtıyor. Her zaman öyleydi, bu yüzden onu gördüğüm günden beri ona dokunmamam gerektiğini biliyordum. Bunu kendime inkar etmenin imkansız olduğunu da biliyordum. Lucas dün gece ona "hizmet" teklif ettiğinde, ona sahip çıkma ihtiyacı beni tüketti. Onu sikmeli ve bu çılgınlığa bir son vermeliydim. Onun yerine, amını yemekle vakit geçirdim. Tanrım, bu delilik. Ellerimi sertçe yüzüme sürdüm ve şimdiki zamana geri döndüm.

Onu bir an önce sikip, hemen ardından sikecek başka birini bulmalıyım. Normalde bunu yapmam. İnsanlar beni her fırsatta sikişen kötü şöhretli bir playboy olarak resmediyor ve belki de gençken bu unvanı hak ediyordum. Bugünlerde seks yapmadan haftalar, bazen aylar geçiriyorum. Josslyn'den sonra, kendimi toparlamak için hızlı bir damak temizleyicisine ihtiyacım olacağını biliyorum.

Telefonum çaldığında ona bakıyorum ve dava üzerinde çalışan dedektiflerden birinden anlamsız bir mesaj geliyor. Arada bir bana bunun hala devam eden bir dava olduğunu hatırlatmayı seviyor ama polis hiçbir şey yapmıyor. Bunun trajik bir kaza olduğuna ikna olmuş durumdalar ve ailem de bunu kabul etmekten memnun. Ben kabul etmiyorum. Hayatımda beni suçlu hissettirecek pek bir şey yok ama Mallory'nin başına gelenler peşimi bırakmıyor.

Günlüğünde birkaç kez "T" harfinden bahsediyor ve ismi bu harfle başlayan sayısız insan olmasına rağmen en çok öne çıkan Titus oluyor.

Mallory, Josslyn'in evinde çok zaman geçirdi ve her gittiğinde neredeyse şifreli bir şekilde yazdı. Ayrıca birkaç kez Titus'tan övgüyle bahsetmişti ki bu onun için normal bir şey değildi. Bu bir tesadüf olamaz. Hamilton'la antrenman için buluşacağım tesise doğru yürürken telefonum çalıyor ve ekranda Josslyn'in adını gördüğümde duruyorum.

Numaramı nasıl aldın?

NM. Bu video sende nasıl var?

Seni ilgilendirmez. Bu senin bir yalancı olduğunun kanıtı.

Telefonum ondan gelen bir aramayla titreşmeden önce mesaj balonunun birkaç kez kaybolmasını izliyorum.

Yeşil düğmeye bastım. "Uyanık olmana şaşırdım."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi hırıltılı ve çok seksi.

"Gerçeği istiyorum."

"Aman Tanrım." Hayal kırıklığına uğramış derin bir inilti çıkarıyor ve sikimi sertleştiriyor. "Yalan söylemedim. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama yalan söylemedim."

"Bence şu anda üvey babanı örtbas etmek için yalan söylüyorsun."

"Aman..." Duraksıyor, sonra gülüyor. "Titus'un bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Delirdin mi sen?"

"Kanıtım var."

"Evet, doğru." Homurdanıyor. "Tam olarak neyin kanıtı?" "Bir nedeni olduğunun kanıtı."

Bir an sessiz kaldı. "Bakın, neye sahip olduğunuzu düşündüğünüzü bilmiyorum ama size söylüyorum, onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

"Neden oradaydı?"

"Söyleyemem."

Çenem sıkıştı. "Ne kadar uygun."

"Öyle bir şey değil. O öyle biri değil," diyor, sesi boğuk çıksa da boğazını temizleyerek. "O öyle biri değil."

Anneme böyle bir şey yaparsa, bırakın arkadaşımı, benim yaşımdaki bir kızla bile yatmaz."

Yüzümün şaşkınlıkla gerildiğini hissediyorum. "SEKS KULÜBÜNDEYDİ!" diye bağırarak istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Yine de kanıtım var."

"Yanılıyorsun."

Duraklıyorum. "Bu iş iki yoldan birine gidebilir. Ya bana yardım edersin ya da şehirdeki tüm yargıç ve avukatlarla konuşup üvey babanın itibarını lekeleyebilirim."

"Ünü ondan önce geliyor. Kimse sana inanmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun." Söylemeden önce çok uzun bir süre sessiz kaldı,

"İnanılmaz,"

ve

sonra

"İNANILMAZ!" diye bağırıyor.

Konuşmamak için ağzımın içini ısıriyorum. Mükemmel küçük Josslyn Santos kendini kaybettiğinde sesi çok ateşli çıkıyor. Hiçbir şey söylemediğimde, yapacağını bildiğim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Mal'ın başka bir yerde aile aramasına şaşmamalı," diyor sakince. "Sahip olduğu aile açıkça boktan bir şeydi."

Sözleri göğsüme çarptı. Annem haklıydı. Mal içine atıldığı hayattan çok daha iyisini hak ediyordu. Onu evlat edindiklerinde, benim gibi doğuştan sahip olmadığı bir sürü lüksü ona sunmuşlardı. Hokeyin bana sağladığı farklı insanlarla tanışma fırsatının, sahip olduğumuz şeyler konusunda bilinçli olmamın nedeni olduğunu düşünmüşümdür hep, ama belki de Mallory'dir. Belki de gösterişli odalara her girdiğinde masumca dudak bükmesiydi. Ailemin zihninde, onu bu hayata getirerek ona bir iyilik yapıyorlardı.

Bu bana, tanıştığım bir tavşanın, tüm erkekler çöp olduğu için, bir başkasıyla eşit bir eş olmaktansa zengin bir adamın paspas karısı olmayı tercih ettiğini söylediği zamanı düşündürüyor. "Zaten ağlayacaksam, gözyaşlarımı paçavra yerine parayla silmeyi tercih ederim."

Uzun süre Mallory'nin ailemizden bu kadar çok şey talep ettiđi için küçük bir velet olduđunu dűşündüm. Onların cömert hediyelerini kabul edemezdi. Onların ilgisini ve daha da kötűsű sevgisini istiyordu. Bu Barlow tarzı deđil. Anne piyangosunu kazanan Lucas ve Asher deđilseniz tabii. Bir noktada Mal bunu fark etmiř olmalı çünkü kendini deđersiz hissetse de Barlow ismine ve yařam tarzına yaslanmaya bařladı. Her řey bir rekabete dönűřtü.

Josslyn ile olan arkadaşlığı bana hiç iyi gelmedi. Kız kardeşim kıskançlıkla doluydu. Diğer kızlarla arkadaşlık kurmakta her zaman zorlanırdı ve onlar hakkında nadiren iyi şeyler söylerdi. Josslyn hakkında o kadar güzel şeyler yazmazdı. Daha fazlası olmasaydı kesinlikle ailesiyle bu kadar çok zaman geçirmezdi. Titus onu baştan çıkarmadıysa ya da tam tersi olmadıysa. Eğer ikincisiyse fark etmezdi. Aralarındaki yaş farkı, babasıyla yaşadığı sorunlar ve şefkate olan ihtiyaçı yüzünden Titus gibi biri için kolay bir av olabilirdi. Nefes alıp verdim ve taktiğimi değiştirmeye karar verdim.

"Annen o gece nerede olduğunu biliyor mu?" Sessizliđini onay olarak kabul ederek soruyorum. "Mükemmel küçük kızını üvey babasıyla bir seks kulübünden çıkarken görűnce hayal gücünün nerelere gidebileceğini ancak hayal edebilirim."

"Aman... Tanrım, Finneas!" diye homurdanıyor ve lanet olsun, bunu tekrar söylediğini duymak istiyorum.

Ve tekrar. Ve tekrar.

Onu ters çevirip, bu sözleri haykırarak boşalana kadar kıçına ve amına şaplak attığım bir görűntű zihnimin ön saflarında oynuyor. Bir nefes alıyorum ve artık kaya gibi sertleşmiş sikimi düzeltmek için bacaklarımı kaydırıyorum.

"Damian ikinizin de orada olduğunu biliyor mu?"

Bir hamile duraklaması daha. Tekrar konuştuğuunda sesi biraz yenilmiş gibi çıkıyor. "Benden ne istiyorsun? Sadece ne istediğini söyle, ben de yapayım."

Duyduğum en yüklü soru bu. "Bunu Titus'un yaptığını kanıtlamama yardım etmeni istiyorum."

"Ama yapmadı," sesi titriyor ve ağlıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Bundan emin misin? Mahkemede durup İncil üzerine yemin etmeye razı mısın?" Devam etmek için ağzımı açtım ama Hamilton omzunda ekipman çantasıyla köşeyi döndü. "Bunu bir düşün."

Cevap vermesini beklemiyorum. Telefonu kapatıp ekranıma bakıyorum ve az önce gönderdiği mesaja tıklıyorum.

Josslyn: FYI BEN İNCİL'E İNANMIYORUM VE ORADA DURUP ELİNİ İNCİL'E KOYAN ÇOĞU İNSAN DA İNANMIYOR, NEDEN BUNUN ÜZERİNE DÜŞÜNÜYORSUN?!

**Siktir git Josslyn:
SİKTİR. SEN!!!!**

Hammie bana ulaştığında telefonumu cebime koyuyorum.

"Sen... sen gülümsüyor musun?" Kaşlarını derin derin çatıyor, mavi gözleri yüzümü tarıyor.

Gülümsemiyorum. Gülüyor muyum? Eğer bu beni gülümseten türden bir şeyse, belki de ben bir pisliğim. Dönüp soyunma odasına doğru yürüyorum. O da gülerek beni takip ediyor.

"Bana dün gece Josslyn'den numarasını istemediğini söyle."

"Ben yapmadım." Ona benimle bu konuya girmemesi için uyarıcı bir bakış attım.

Omuz silkiyor ve ayakkabılarını değiştirmek için banka oturuyor, ben de yepyeni eşyalarımın yanına formamın asıldığı yere gidiyorum.

"Havuz partisine geliyor musun?"

"Hayır."

"Çok sıkıcasın. Lanet olası yaz geldi. Şu anda burada olmamıza bile gerek yok."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "İşte böyle bir zihniyet bizi buzda mahvedecek."

"Yaz mevsimindeyiz. Ekibin yarısı şu anda Avrupa'da," diyor ki bu doğru. Sadece bir avuç insanımız şehirde ve onlar da çoğunlukla tatile çıkmadan önce ailelerini yerleştirmek için buradalar. "Sanırım Joss partide olacak."

Kalbim, o küçük kaltak, çarpıyor, ama onu görmezden geliyorum. "Ne olmuş yani?"

"Sadece söylüyorum. Josslyn bikinili." Parmaklarını birleştiriyor ve sanki İtalyan bir şefmiş gibi öpüyor.

"Sırf onu bikinili görmek için gideceğimi mi sanıyorsun?" Ona boş bir bakış fırlatıyorum ve oturduğu bankı tekmeleme isteğimi bastırıyorum. Arkamı dönüyorum ve formanın ne kadar harika göründüğüne hayran kalıyorum.

"Tate'in gideceğini duydum."

Dönüp ona bakıyorum. "Neden davet edilsin ki?"

"Ah, demek ilgileniyorsun." Kaşlarını kaldırıyor ve sırtarak ayağa kalkıyor. "Dame bunu sadece Josslyn'i geri kazanmaya çalışmak için yaptığını söylüyor."

Alay ediyorum. "Bunun olacağını düşünüyorsa gerçekten aptalın teki."

Eve geldiğimden beri dördüncü kez, o gece Onyx'teki lobinin videosuna tıklıyorum. Kız kardeşim hostesle konuşurken gergin görünüyor, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Arkasında Olivia ve Josslyn konuşurken gülümsüyorlar. Onu orada görmek içimde bir sahiplenme dalgası yaratıyor ve keşke ekranın içinden atlayıp onu dışarı srkleyebilsem diyorum.

Saçma sapan sebeplerden ötürü, kuzenimin bir tanıdığını olan işletme sahibi bize kulübün içindeki görüntüleri vermek istemedi. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda "Yangından kurtulan tek görüntü" olduğunu söyleyerek bu videoyu verdi. Bundan şüpheliyim ama kabul ediyorum. Oynat tuşuna basıyorum ve kız kardeşimin iki maskeyi teslim edişini izliyorum. Bu tamamen

Siyah zorunlu maske gecesi idi, yani herkes aynı maskeyi takıyordu. İçeri girerlerken gözlerimi nden ayırmıyorum, birden kız kardeşim bir şey söylüyor ve onlar arkada kalırken koridorda yürümeye devam ediyor.

Olivia ve Josslyn seksin yasak olduğu güvenli bir alan olan ana bara doğru yürürler. Orada insanlar içki içebiliyor, flört edebiliyor ve fazla zorlamadan takılmak için davet alıp verebiliyorlar. Kızlar barın yanında oturuyor ve benim gözlerim kız kardeşimin içinde bulunduğu kareye kayıyor. Özel odalardan birine ulaşana kadar koridorda yürüyor ve orada kayboluyor. Dikkatimi bir süre orada tutuyorum ve hiçbir şey olmayınca tekrar bara bakıyorum. İki adam kızlara katılmıştı ve Olivia'nın onlardan birine gülümsemesini izliyorum. Diğer adam bara yaslanmış Josslyn'le konuşuyor.

Kız kardeşimin bulunduğu koridora bakıyorum ve hâlâ bir şey göremiyorum. Tekrar bara baktığımda Olivia az önce konuştuğu adamla birlikte dışarı çıkıyordu. Olivia'nın boşalttığı koltuğa oturan diğer adamı görünce kan beynime sıcıyor. Adam içki almak için bara giderken, tavşan kıyafeti giymiş sarışın bir kadın Josslyn'e doğru yürüyor.

Konuşma tarzlarından kadının ona asılıp asılmadığını ya da birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını anlayamıyorum. Gözlerimi onlardan ayırıp salonu gösteren kamerayı tarıyorum ve Olivia ile adamın kulüpten çıktıklarını görüyorum. Kız kardeşimin girdiği kapıya bakıyorum ve kısa bir süre sonra siyah takım elbiseli bir adamın içeri girdiğini görüyorum. Tekrar oynatıyorum ve adamın köşeyi dönüp odaya girmesini izliyorum.

Tekrar başa sarıyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Titus'a çok benzer bir yapısı var. Çok benziyor. Çok benziyor. Yine de maske takıyor, bu yüzden bunun hiçbir şey sayılmayacağını zaten biliyorum. Bir kez daha oynatıyorum, sonra bırakıyorum. O içeri girdikten birkaç dakika sonra, diğer kameralarla birlikte yayın da kararıyor. Ne oluyor lan?

Tekrar oynatıyorum ve sonunda, özel dedektifimin bana gönderdiği son fotoğrafların olduğu bir sonraki e-postama gidiyorum. Fotoğraflardan birinde Titus, kendisinden biraz daha yaşlı görünen bir adam ve kadınla birlikte şehir merkezindeki ofisinden çıkıyor. Özel dedektifimden gelen notta şöyle yazıyor: "İki gün önce. Eski arkadaşları. Bir inşaat şirketleri var." Diğerlerini açmıyorum çünkü özel dedektifimin ilgimi çekebilecek olanları not ettiğini öğrenmiştim ve bu onlardan biri değildi.

Bir sonraki fotoğrafta Josslyn neon yeşili bir spor sütyeni ve ona uygun minik bir motorcu şortuyla parkta koşarken görülüyor. Özel dedektifin notunda şöyle yazıyor: "Bu sabah. Parkta koştu ve basketbol maçı yaptı." Bu kez fotoğrafların geri kalanını görmek için tıklıyorum. Bu sabah orada olmasına çok şaşırdım. Onunla konuşmamdan önce mi sonra mı? Sahadaki tek kadın oydu ve bazı erkeklerin boyu ondan bir karıştan fazlaydı.

Onlara katılmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum. Bazılarında topa vuruyor. Diğerlerinde, topu karşıya geçiriyor ve onu koruyan uzun adamı geçiyor. Birinde, adam topu kolayca engelliyor ve kız ona dilini çıkarırken sırtıyor. Bir sonrakinde düşüyor ve gözle görülür bir şekilde dizini sıyrıyor. Bir sonrakinde ise aynı adam eğilmiş dizini inceliyor. Resimler burada bitiyor. Kim bu adam? Sonra ne oldu? Onu bir yere mi götürdü?

Kaydırmaya devam ederken garip bir his kaplıyor içimi. Birbirlerini tanıdıkları çok açık. Ya da bu sabah parkta tanıştılar. Nedense bu düşünceye katlanamıyorum. Onuncudan sonra bakmayı bırakıyorum ve bulduğum ilk sosyal medya simgesine giriyorum. Josslyn'in siyah bir bikini giydiği önceden kaydedilmiş bir video gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Minicik siyah bir bikini. Minicik. Muhtemelen gitmeyeceği havuz partisinden bahsediyor ama gitmeye karar verirse giymesi gereken kıyafeti oylamalarını istiyor. Parmaklarım "BİKİNİ DEĞİL" yazmak için kaşınıyor ama yazmıyorum.

Videolarının her birini izlediğimi ya da bu soru ne zaman gündeme gelse, belirli kıyafetleri giymemesini talep etme dürtümle savaşımam gerektiğini bilmesine gerek yok. Kadınların vücutlarını sergilemesinden yanayım ama garip bir nedenden ötürü bu onun için geçerli değil. Tek parçayı deniyor ve kameraya doğru geri yürüyor, içinde de çok seksi görünüyor. Başımı arkaya eğip uzun ve derin bir nefes alıyorum.

Telefonum çalıyor ve Damian'dan neredeyse telefonumu düşürmeme neden olacak bir mesaj görüyorum. Belki de ilahi zamanlama o kadar da kötü değildir. Damian, Hamilton'la ikisi de Blaze'de oynarken arkadaş olmuş. O kadar yakınlardı ki Hamilton bazen beni ziyarete geldiğinde onu da yanında götürürdü. Damian'la arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama onu ve nasıl bir adam olduğunu şüpheliler listemden çıkaracak kadar iyi tanıyorum.

Damian Fletcher: Ailem perşembe günü barbekü partisi veriyor. Jambon da geliyor. Açık davetiye.

Anladığım kadarıyla Josslyn ve Damian, herkesi evlerine kabul etme ve dahil etme biçimleriyle "WWJD" poster çocukları. Sanırım kapıları kapatmamanın yılanları içeri almanın kesin bir yolu olduğunu öğrenmemişler. Biri onları bu konuda uyarmalı. Tabii Truva Atımı içeri aldıktan sonra.

Ben: Orada olacağım

Kız kardeşimin günlüğünden çektiğim fotoğrafları açıyorum ve rastgele bir sayfa seçerek birkaç sayfayı çeviriyorum.

"Bahçelerinde kameraların giremediği bir nokta var. "Tuvalete gittiğimde" gizli koyumuz haline geldi. Durmalıyım ama bu çok iyi hissettiriyor.

Bir yanım kız kardeşimin bunu yapacağına inanmak istemiyor ama ben eşlerini tımar eden erkeklerin etrafında büyüdüm. Seçkin unvanlarının arkasına saklanan erkekler. Titus gibi adamlar.

1c

JOSSLYN

F Mallory ile ilgili her anımı yeniden yaşamamı sağladığın için Finn'e lanet olsun. Sanki her şeyi yeniden yaşamak yeterince acıtmıyormuş gibi.

gerçek zamanlı. Sanki kaybın şokunu, üzüntüsünü, öfkesini, acısını ve suçluluk duygusunu milyonlarca kez yaşamamışım gibi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, nasıl hissedeceğimden emin değilim. Daha önce düşünmediğim ya da fark etmediğim pek çok şey göze çarpıyor.

Her şeye rağmen - Mallory'yi görmenin son birkaç ayda bana verdiği acı, söylediği korkunç şeyler, gözlerindeki umutsuzluk ve bana o kulüpte olanları anlattıklarında hissettiğim mutlak acı - onunla arkadaş olduğum için pişman değilim. Kendimi teselli edebileceğim tek şey, onun için harika bir arkadaş olduğum ve günlerini daha parlak hale getirmeye çalıştığım.

"Damian'a bundan bahsettin mi?" Finn'in bana gönderdiği görüntüleri ona gösterdikten sonra Livie fısıldayarak bağıırıyor.

Gözlerim büyüdü. "Tanrım, hayır."

"Ona söylemeyecek misin?!"

"Kötü görünüyor Liv." Ekran boş olsa da telefonuma bakıyorum. "Finn bununla istediği resmi çizebilir ve buna kanıt diyebilir."

"Kahretsin," diye fısıldıyor, kaşları endişeyle çatılıyor. "Finn'e kız kardeşinin akli dengesinin yerinde olmadığını söyledin mi?"

Dudağımı sertçe ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Gerçekten mi, Joss?"

Ağır ağır iç geçiriyor.

Arka kapıdan giren iki adam bara doğru yürürken ikimiz de gözlerimizi kaçırıyoruz. İçki uzmanı birkaç kişiye daha içki hazırlamakla meşgul olduğu için Livie izin isteyip oraya doğru yürüyor. Olivia'nın ailesinin barında yaz aylarında her zaman bir müşteri akını olur. Bay Nassir'in arkadaşlarıyla takıldığı bir yer olarak başlayan bar, insanların hızlıca bir şeyler içip yatlarına geri döndükleri özel bir bara dönüşmüştür.

"En azından Dame'a Finn'le birlikte olduğunu söyleyecek misin?" Livie iki şişe içki almak için yürürken sorar.

"Onunla birlikte değilim."

Gözlerini deviriyor. "Onunla takılmak."

"Onu da yapmayacağım."

"İki kez takıldınız. Üçüncü kez de olabilir." Livie kaşlarını kaldırıp miksolojistin yolundan çekilirken, o da tezgâhın altından bir şey almak için uzanıyor. Ona özür dileyen bir bakış fırlatıyor ve yaptığı şeyin tarifini bulana kadar ekrana tıklıyor. "Aramızda bir şeyler olmasına izin vermeye devam edemem." Basıyorum

Başımdaki tek ağrı Finn olsa da ellerimin topuklarını alnıma götürüyorum. "Bir şeyler bildiğimi düşünüyor."

"Ama sen bilmiyorsun." Kaşlarını çatıyor. "Ve Mallory..." Uzaklaşırken başını sallıyor.

En azından o sözleri söylerkenki tiksinti ifadesi gitmiş ve yerini üzüntü almıştı. Beni Mallory ile resmi olarak tanıştıran Olivia olabilirdi ama o geceden önce neredeyse bir yıl boyunca hiç konuşmamışlardı. Her iki tarafta da büyük bir düşmanlık vardı ve Livie o gece sadece bana iyilik olsun diye gitmişti. Ne zaman o geceyi düşünmemeye izin versem bana eşlik eden o iğrenç his yeniden kemiklerime yerleşiyor.

Finn bana istediği kadar yalancı desin, o geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.

Gittiğimi hatırlıyorum elbette. Mal ve Livie'nin samimi davrandıklarını hatırlıyorum. Onyx'e doğru yürürken Livie kolumu tuttuğunda Mal'ın sinirlenen yüzünü hatırlıyorum ve Livie'nin eğilip kulağıma fısıldadığını hatırlıyorum. Yıllardır fısıldadığı şeyin aynısıydı bu. "Mal sana yaklaşan herkesi kısıkanıyor," demişti. "En iyi arkadaş olmamızdan nefret ediyor."

O gece Mal'ın uzaklaşırken -ve hayatımdan sonsuza dek çıkarken- bana söylediği sözleri hatırlıyorum. "En iyi arkadaşınla geçirdiğın zamanın tadını çıkar." Küstahça ve sertti ve böyle şeyleri ilk kez söylemiyordu ama şaka yapmadığını o zaman anladım. Tek gerçek anım, kanepemde kapıma vurulma sesiyle uyandığım ve Titus ile iki üniformalı polis memurunun diğır tarafta durduğunu gördüğümdür. Kulüpte yangın çıktığını ve Mallory'nin orada mahsur kaldığını duymak neredeyse dayanılmazdı. O kadar kötü yanmıştı ki onu teşhis etmek için dişlerini kullanmak zorunda kalmışlardı.

O gece Livie'yle olan arkadaşlığım da dahil olmak üzere pek çok şeyi değıştirdi ve en çok da bu canımı yaktı. O zamandan beri onu affettim ama aramızdaki şeyler eskisi gibi değıl. Benimle kalması gerekiyordu. Sadece Mal'in haftalardır yaptığı gibi kendini ya da yoldaki başka birini tehlikeye atmadan eve dönmesini sağlamak için orada olduğumu biliyordu.

Liv gittikten sonra bana ilaç verilmişti. Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ya da hafıza bastırma ustası olmuştum.

"Tiago burada!" Livie'nin söyledikleri beni sarsıyor. Gülümseyip el sallarken özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ona burada olacağını söyledim."

Özrü kaşlarımı çatmama neden oldu. Onunla her zaman takılırız. Okuldaki birçok sporcuyla takılıyoruz, özellikle de basketbolcularla. Bu sabah Tiago'yu gördüm.

parkta. Tam özrünü sorgulamak üzereydim ki bana tek bir anlama geldiğini tahmin ettiğim özür dileyen bir bakış attı.

"Daha önce mesaj attı ve seninle bir şansı olup olmadığını sordu, ben de onu öğrenmesi için cesaretlendirdim." Biraz irkildi. "Ama bu bana sen ve Finn'den bahsetmeden önceydi."

"Finn ve ben diye bir şey yok," diyorum ve Tiago tavanın alçaldığı bir noktaya ulaşp rattan lambalara çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldığında gözlerimi ondan ayırıp omzumun üzerinden bakıyorum.

"O zaman neden T ile bir randevuya çıkmıyorsun?"

"Çünkü biz arkadaşız," diyorum, dönüp tekrar ona bakarak. "Ve o benim için fazla iyi biri."

"Bence ona karşı bu kadar korumacı olman çok hoş. O masum bir bakire değil, biliyorsun değil mi?" diyor.

Cevap vermiyorum. Tiago aslında Olivia'nın erkek formuna bürünmüş hali. İkisi de aşk fikrine aşık ama ikisi de bir kez şansını denedikten sonra bunu sürdürecektir disipline sahip değil. Livie yine de güçlü bir kadın. Ne istediğini biliyor, değerinin farkında ve onu incitmeye çalışan herkesi ezip geçecek bir tavır var. Tiago... çok iyi kalpli. Onunla dört yıl önce tanıştığımdan beri sayısız kez kalbinin kırılmasına şahit oldum.

Geçen yıl Mart Çılgınlığı'nda gösterdiği başarıdan sonra Fairview'de ve tüm ülkede büyük bir olay olabilir -Ama özünde küçük bir kasabanın ana kuzusudur. İş ya da hayatla ilgili hiçbir kararı önce onunla konuşmadan almaz. Ne avukatıyla ne de arkadaşlarıyla. Sadece annesine. Günümüzün hızlı flört dünyasına uygun değil. Bir noktada Mallory'nin onunla ilgilendiğini düşündüm ve hemen onu vazgeçirmeye çalıştım. Sadece onun tipi değildi, aynı zamanda Mal'in ilgilendiği insanlardan istediği banka hesabına da sahip değildi.

"Bu gece barda güzel kadınlar bulacağımı biliyordum," diyor Tiago, hızla bana sarılıp öpmek için eğilirken

Livie'nin yanağına.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor Livie.

Sırıttıyor ve bana bakıyor. "Bu sabahki kayıptan sonra nasılsın?"

Sıcaklık anında içime işliyor ve ters ters bakıyorum.

"Yapma." "Kayıp mı oldun?" Livie bağırıyor.

"Kah retsin, Joss. Sen söylemedin

Bana bunu! Bir seri yakalamıştık!"

Yüksek sesle inliyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Onunla sırayla bire bir oynuyorduk ve onu üç hafta üst üste yenmiştik, bu da ona karşı kaybetmemi daha da çıldırtıcı hale getiriyordu.

"Kaybetmedim," diyorum sıkılmış dişlerimin

arasından. "Ben domine ettim," diyor Tiago.

"Sen hükmetmedin." Bar taburesinden atlayıp onu hafifçe itiyorum ve daha çok gülmesine neden oluyorum.

"Bir sayı olması gerekirken iki sayıyla kazandın ve beş dakika önce attığım iki sayıya teknik saçmalık dedin, yani hayır, kazanmadın."

Kahverengi gözlerinde eğlence ışıldıyor. "Ezik gibi davranıyorsun."

"Eziklik yapmıyorum. Sen kazanmadın ki" diye itiraz ediyorum.

"Aldattın mı?" Livie ona bakarak soruyor. "Sen hilekârların en kötüsüsün, T!"

"Ne!?" Geri çekildi. "Hile yapmama gerek yok! Siz ikinizin bana karşı bir şansı olması için oyunu buna göre ayarlıyoruz."

"Bu saçmalık," diye mırıldandım.

"Ve biz kazanıyorduk," diyor Livie, gözleri kısılmış bir halde. "İşine geldiği zaman oyunu değiştiriyorsun.

Sen," diye ekliyorum.

Gözlerini deviriyor ve tekrar konuşmaya başlıyor ama sözümüz kesiliyor.

"Dur, dur, dur. Ne hakkında kavga ediyoruz?" Will Hamilton'ın sesi beni ürkütüyor.

Yüzümü ona dönüp Finn'in yanında durduğunu gördüğümde kalbim sert bir şekilde midemin çukuruna düşüyor. Beyaz bir elbise gömleği ve lacivert bir spor ceket giymişti. Saçları dağınık ve saat beş gölgesi ile sakal arasında bir yerde duruyor. Her zamanki gibi, kendi iyiliği için fazla seksi görünüyor, bu da o etraftayken bedenim ve zihnim arasındaki sürekli çekişmeyi yeniliyor. "Bunu Titus'un yaptığını kanıtlamama yardım etmeni istiyorum." Sözleri bana geri dönüyor ve bir rahatsızlık dalgası onlara eşlik ediyor. Gözlerimi hızla kaçırıyorum, keşke onlarla telefonda konuştuğunda hissettiğim öfkeyi geri çağırabilseydim, ama fazla pragmatik davranıyorum.

Bunu sindirmek için yeterince zamanım oldu ve öfkem çoktan yerini anlayışa bıraktı. Suçlamalarını kabul ettiğimden falan değil ama anlıyorum. Kızgın ve incinmiş durumda ve suçlayacak birine ihtiyacı var.

"Hey, Finn," diyor Livie. "Hey, Wi-"

"Olivia Nassir," diyerek araya giriyor.

Kaşları kalkıyor ve "William Hamilton" diye cevap veriyor.

Finn beni, Liv'i ve Tiago'yu samimi bir baş selamıyla selamlıyor, biz de karşılık veriyoruz ve Will konuşurken yumruğunu sıkıyor.

"Büyük Hint düğünümüzü ne zaman yapacağız?" diye soruyor Livie'ye sırtarak.

"Bir Hint düğününde hayatta kalamazsın ve annen benimle evlenmene asla izin vermez."

"Annem senden hoşlanıyor." Derin derin kaşlarını çatıyor.

"Elbette, ama seninle evlenmemi istemezdi," diye belirtiyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Will, "Menajerimiz birazdan bizimle burada buluşacak," diye açıklıyor. "Ama üçünüzü heyecanlı bir sohbete dalmış gördük. Bir kavgayı ayırmamız gerekmediğinden emin olmak için doğruca buraya geldik."

Livie ve benim yüzümüzde anında aynı sinirli ifadenin belirlediğini anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Tiago gülüyor ve onlara oyunumuzu ve bahsimizi anlatma görevini üstleniyor. Livie onun hile yöntemlerini ifşa ediyor.

"Hangi park ve saat kaçta?" Hamilton soruyor. "Yarın orada olacağım."

Tiago ona hangi parkta oynadığımızı söylüyor ve bana bakıyor. "Dokuz mu?"

Omuz silkiyorum, hâlâ sinirliyim.

"Gerçekten de benim gidemediğim tek seferde parka mı gidiyorsun?" Livie tartışıyor.

Will göz kırparak, "Sezon başlamadan önce olduğu sürece bir dahaki sefere seni izlemeye giderim," diyor.

"Lütfen yarınki maçın videosunu çek" diyor Livie.

"Neden, oyunumu inceleyip beni yenmeye çalışmak için mi?"

Tiago soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Daha çok aldattığını kanıtlamak için."

"Saçmalıyorsun," diyor bana sırtarak ve kendime rağmen dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Tiago'ya gülümsememek elde değil.

"Size eski moda bir içki getireyim mi?" Livie sorar.

Üçü de neden onlara menü vermediğini anlayamıyormuş gibi ona bakınca, "Batırmadan yapmayı bildiği tek içecek bu," diye açıklıyorum. Finn'den gelen kahkahaya benzer bir ses duyduğumda şok oluyorum ve hızla ona bakıyorum.

Gözlerimiz bir anlığına çok uzun süre kilitlendiğinde içime bir sıcaklık yayılıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Tiago başlıyor konuşan hakkındave

BAĞIŞ TOPLAYICI geliyor yukarı ve onları açık artırmaya bağış yapmaya teşvik etmek.

Livie içkilerimizi karıştırırken Tiago gururla, "Öğrenci sporcular arasında intihar hızla artıyor ve Alma Organizasyonu ruh sağlığı desteği sağlamaya yardımcı oluyor," diyor.

"Bu Fletch'in kâr amacı gütmeyen şirketi mi?" Will soruyor.

"Dame çok yardımcı oluyor," diyor Tiago, "Ama aslında Joss'un." "Gerçekten mi?" Will'in kaşları havaya kalkıyor. "Bu çok etkileyici."

Gülümsüyorum ve ani ilgiden nefret ederek bakışlarımı kaçırıyorum. Burada bikini ya da spor sütyeniyle oturup bütün gün spor konuşabilirim,

Ama Alma Vakfı'ndan bahsederken kendimi hep açıkta hissediyorum ve dilim tutuluyor.

Will, Finn'e başını sallayarak, "Geçen yıl bir disk ve sopa imzaladım ve ona da aynısını yaptırdım," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Daha üçüncü yılımız ama şimdiden büyük bir etki yarattı."

"Şehirde olacağım için bu yıl muhtemelen gideceğim," diye ekliyor. "Eminim meşgulsünüzdür, Baykuşlar yepyeni bir

Takım falan ama birkaç saatini ayırabilirsen benim artı-birim olarak gelmelisin," diyor Livie, içkilerimizi önümüze koyarken Finn'e bakarak, "Randevu almamız 'teşvik ediliyor'."

İçimde kıskançlığa benzer bir şey kıvrılıyor. Olivia benim takıldığım bir erkeğe asla hamle yapmaz ama göğsümdeki rahatsızlık devam ediyor. Onunla ilgili bir şey bana bölgeci hissettiriyor ki bu kesinlikle saçma çünkü Finn Barlow kendisinden başka kimseye ait değil. Hamilton, Finn'in katılma ihtimali olmadığını biliyormuş gibi homurdanıyor.

"Ne zaman?" Finn sorar.

Tanrım, sesi. Liv'in eski moda viskisindeki burbon kadar yumuşak ve aynı sıcaklıkla içime işliyor.

"Gelecek hafta." Telefonunu çıkardı. "Numaranın bende olduğunu sanmıyorum. Joss sana detayları mesaj atabilir."

Bunu kayıtsızca söylüyor ama yine de yüzüm ısınıyor. Elimdeki içkiye bakıyorum ve söylediklerini görmezden geliyorum.

"Kimi götürüyorsun?" Tiago bana dönerek sordu. "Tate'i değil."

Yüzümü buruşturdum. "Tabii ki hayır."

"Neden biriyle çıkmaya teşvik ediliyorsun?" Finn soruyor. "Şey, herhangi bir randevu değil. Daha fazla araba kullanacak insanlar nedene dikkat çekmek. Tercihen sporcular" diyor Livie.

"Üzülme Barlow," diye sırtıyor Hamilton. "Herkes senin randevulardan ve kadınlarla fotoğraf çektirmekten ne kadar hoşlanmadığını biliyor."

Finn, "Rastgele kadınlar," diye düzeltiyor.

Hamilton'ın kaşları kalkıyor. "Ki... konu sen olunca hepsi öyle oluyor."

Dilimi ısııyorum ve içkime odaklanıyorum. Finn itiraz etmiyor ve ben de yüz ifadesinin nasıl olduğunu görmek için ona bakmaya cesaret edemiyorum. Ne kadar kafa karıştırıcı olsa da bunu çözebileceğimden değil.

"Bu da ne demek oluyor? Hiç çıkmıyor musunuz, yoksa istemediğiniz resimler mi?" Tiago soruyor.

Finn, "Ben kimseyle çıkmam," diye cevap verir.

"Hiç mi?" Tiago kaşlarını kaldırarak soruyor.

Livie homurdanıyor. "Herkes aşkı bulmak istemez, Beyaz Atlı Prens."

Tiago ona bir bakış fırlatıyor, sonra Finn'e bakıyor. "Yani hiç çıkmıyor musun?"

"NHL'deki ilk sezonunda kötü bir deneyim yaşadım," diye açıklıyor Will.

"Dairene gizlice giren kadınla mı?" Livie sorar.

Hamilton, "Bir gece önce oradaydı ve maçtan eve döndüğünde orada bulunarak ona sürpriz yapması gerektiğini düşündü," diyor.

Çenem düştü. Finn kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor, tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen çenesindeki kaslar bu konuşmayı bitirmiş gibi tüyleniyor.

"Birlikte görüldüğünüz kadınların kimliklerini bulmaya çalışan bir hayran hesabı yok mu?" Livie soruyor.

Bu ağızımda ekşi bir tat bıraktı. Tüm bunları bilmesine ve bana söylememesine şaşırmadım. Bana bunlardan bahsetmesi için hiçbir neden yoktu ama yine de onun bilip benim bilmemem beni rahatsız ediyor.

Tiago kaşlarını çatarak, "Joss çılgınca şeylerle uğraşıyor ama neyse ki kimse onun evine gizlice girmedi," diyor.

"Artı bir mi alıyorsun?" Hamilton bana bakarak soruyor. "Yoksa bu bardaki herkesin toplamından daha fazla takipçin olduğu için kuralın istisnası mısın?"

"Bu oldukça abartılı," diyorum ve gülümsediğimi hissediyorum. "Kimseyi alacağımı sanmıyorum."

"Ama Tate hâlâ gidiyor," diyor Livie endişeyle. "Dame öyle dedi."

Omuz silkiyorum. "Eminim Titus'un personelinin çoğu gidiyordur."

Titus ofiste böyle şeylerden bahsedince insanlar ilgi gösteriyor. Tate'le de bu şekilde tanıştım. Tüm o ilişkinin anısını silmek için içkimden büyük bir yudum alıyorum. Tate'in benimle tekrar bir araya gelmek istemesinin tek nedeninin, büyük bir zam almasına yardımcı olacağını ya da adamlardan biri emekli olduğu için onu ortak olmaya yaklaştıracığını düşünmesi olduğuna eminim.

Sanki bu Titus için bir fark yaratacakmış gibi. Yine de üvey babam ona oğlu gibi davranırdı. Tüm arkadaşlarımıza davrandığı gibi. Bu düşünce göğsümde rahatsız edici bir his uyandırıyor ve imaları yüzünden Finn'e ters ters bakıyorum. Üvey babam mahkeme salonunda bir köpekbalığı olarak bilinir ama herkes onun kocaman bir oyuncak ayı olduğunu ve insanlara gerçekten değer verdiğini bilir.

Tiago yanımda, "Bana Tate'in gideceğini söylememiştin," diyor.

"Öyle olduğundan emin değilim. Her zaman gittiği için herkes böyle varsayıyor."

"Belki de birlikte gitmeliyiz. İnternet sürekli bizim çıkıp çıkmadığımızı anlamaya çalışıyor," diye öneriyor Tiago.

Livie homurdanır. "Eminim bu yüzden onunla gitmek istiyorsundur."

Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Tiago'yu incelerken sinirli görünen Finn'e bakıyorum.

"Ajanımız geldi," diyor Hamilton, içkisini yudumlayıp boş bardağı masaya bırakırken. Bana ve Livie'ye baktı. "Bağış kampanyası hakkında beni bilgilendirin."

"Yapacağız," diyor Livie.

Finn boş bardağını yere bırakarak, "İçki için teşekkürler," diyor.

Uzaklaşmadan önce son bir kez bana bakıyor. Onlar giderken arkalarından bakıyorum ve etraflarındaki insanların konuşmalarının ortasında durup baktıklarını fark ediyorum. Hepsinin varlıklı ya da ayırt edilebilir olması önemli değil. Geri kalanlar Hamilton ya da Barlow değil. Nefesimi bırakıyorum ve arkadaşlarımla konuşmaya devam ediyorum. Ayrılacağımı açıklamadan önce bir saat geçiyor. Tiago da gitmesi gerektiğini kabul ediyor, çünkü yarın sabah ondan daha iyi dinlenmiş olmamı istemiyor. Finn'e bakmamaya özen gösteriyorum ama ayrılırken gözlerinin içimi yaktığını hissettiğime yemin edebilirim.

JOSSLYN

F Onunla eve mi gittin?

Karnımda kelebekler uçuşuyor, ama varlıklarından utanarak onları anında uzaklaştırıyorum. Ben telefonumu kapattıktan sonra mesaj atmış olmalı. Cevap vermeli ve ona cehenneme gitmesini söylemeliyim. Olmayı hak ettiği yer orası. Bunun yerine onu görmezden geliyorum ve "Nazik ol, herkes bir şeyler yaşıyor" zihniyetini beynime kazıyan anneme sessizce lanet okuyorum. Su sürahimi, anahtarlarımı ve telefonumu alıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum ki kapı çalıyor. Kapıyı açtım ve Tiago'ya gülümsedim.

"Kusursuz zamanlama."

Göz kırpıyor. "Bildiğim bir şey."

Dışarı çıkıp kapıyı kilitlerken gülüyorum. "Bu ve alçakgönüllülüğün, şüphesiz."

"Alçakgönüllülük abartılıyor."

"Görünüşe göre bu aralar çok revaçta," diyorum.

Asansöre ulaştığımızda gözlerini kısıyor. "Öyle mi?"

"Tanıdığım hiç kimsede fazla olmadığını düşünürsek, öyle olduğunu söyleyebilirim."

Normalde parka koşarak giderdik ama bugün yürümeye karar verdik. Yürürken fotoğraflarımızı çekip hikayelerimde paylaşıyorum, o da aynısını yapıyor.

Bazı  zel mesajlara yanıt verirken gülümseyerek "Koç gurur duyacak," diyorum.

Tiago paylaşımı için bir başlık yazarken gülüyor. Koç Ogwumike erkek takımına karşı oynamamızı çok seviyor. Bunu her yaptığımızda oyunumuzun muazzam bir şekilde geliştiğini söylüyor ve hepimiz aynı fikirdeyiz. Hepimizin rekabetçi olması ve her iki takımda da omuzlarında cips olan büyük boktan konuşmacıların olması yardımcı oluyor.

Tiago topu sektirmeyi aniden bırakıyor ve "Sanırım Hamilton bizi izlemeye geleceği konusunda şaka yapmıyormuş." diyor.

Telefonumdan başımı kaldırıp Damian'a bakıyorum ve Hamilton'ın orada olduğunu görüyorum ama Finn'in varlığı yüreğimi ağzıma getiriyor. Onu okuması için bıraktım ve şimdi Tiago ile sahaya  ıkıyorum. Kesinlikle yattığımızı düşünecek. Belki de yanlış bir fikre kapılması daha iyi olur. Beni rahat bırakmasını ve yoluna daha çabuk devam etmesini saçlar. Bu düşünce gerçekten midemi bulandırmamalı ama bulandırıyor.

Onlara ulaştığımızda Tiago, "Kalabalık getirmişsiniz," diyor.

Finn'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve gözlerinde bulduğum şey, ürpertiyle savaşmak için su testi mi göğsüme daha sıkı sarmamı sağlıyor. Herkesi her zaman yaptığım gibi hızlıca kucaklayarak selamlıyorum. Ona ulaştığım da nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.  nce onun kolonyasının kokusu çarpıyor burnuma ve eğilirken daha derin nefes almamak için kendimi zor tutuyorum.

 abuk sarıl.  abuk sarılma. Ellerini sırtıma koyan ve sarılmaya karşılık verirken bir kez sıvazlayan diğerlerinin aksine, Finn'in kolu belime dolanıyor. Keskin bir nefes alıyorum, aramızdaki su s rahisini için minnettarım. Ondan uzaklaşmak için bunu kullanıyorum. Bakışlarıyla karşılaştığım da kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Arkamı dönmek için hareket ettiğimde bileğimi tutuyor ve çabucak bıraksa da gözlerindeki bakış midemi bulandırıyor.

"Sana mesaj attım."

Bir adım daha geri atıyorum. "Biliyorum."

Çenesi geriliyor ve başımın üzerinden sahaya doğru bakıyor. Arkamı dönüp oraya doğru gidiyorum, bana bu konuda herhangi bir şey hissettirmesine izin vermemeye kararlıyım. Tiago'ya ulaştığımda kollarımı ve bacaklarımı sallıyorum ve yarışma moduna giriyorum. Her zaman kazanmak isterim ama bu insanların beni izlemek için burada olduğunu bilmek beni ateşliyor. Her zamanki kuralları belirliyoruz ve topu sahaya sürüyorum.

"Yarı saha," diyor arkamdan.

Atıyorum, başarıyorum ve ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tamam, ama atış sayılır."

"Sanki öyle. O tam sahaydı ve biz yarım oynuyoruz."

"Yemin ederim T, eğer bu boku saymazsan bir daha asla seninle oynamam."

"Çok kötü bir sporcusun." Gülüyor ve topu göğsüne doğru fırlattığımda daha çok gülüyor.

"Ne oldu?" Dame, sahaya daha yakın durmak için etrafta dolaşırken bağırır.

"Hiçbir şey," diyorum, aynı anda Tiago da "Sportmenlik dışı davranış," diyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ve tekrar top sürmeye başlayıp omzuyla bana vurduğunda homurdanıyorum. Sportmenliğe aykırı davranışmış, hadi oradan. O lanet bir hileci ve bunu biliyor. Adam benden daha iyi olduğu için komik ama onu bire birde yenebilirim. Rakiplerimin çoğundan daha kısıyım ve topu engellemek için nadiren zıpladığımdan, diğer becerilerime güvenmek zorundayım. Babam bana becerinin hızlı düşünme olmadan işe yaramayacağını öğretti. Rakibimin vücudunu, hareket tarzını, topu tutuş şeklini iyi okuyabiliyorum ve her zaman bir adım öndeyim. Topu geri aldığımda üçlük atıyorum. Tiago topu alıyor ve diğer tarafa dönmeye başlıyor ama ben arkadan çalmayı başarıyorum ve bir üçlük daha atıyorum. Ben 21 sayı atıp onu bir sayı farkla yenene kadar bu şekilde gidip geliyoruz.

"Bir puan," diyor Tiago, elleri dizlerinin üzerinde, nefes alırken.

"Kazanmak kazanmaktır" diyorum alaycı bir şekilde, tıpkı dün onun yaptığı gibi.

Bana saldırdığında gülüp kaçıyorum. Ondan kaçmayı başarıyorum ama Finn'e çarpıyorum, tabii ki. Geri düşmemi engellemek için omuzlarımdan tutuyor ve ona baktığımda beklediğim gibi kaşlarını çatmış değil, kalbimin birkaç kez çarpmasına neden olan bir saygı ve takdir ifadesi buluyorum.

"Müthiş bir üç sayılık atışın var."

"Teşekkürler." Sırıtiyorum.

"Soruma cevap vermedin," diyor bir adım geri atıp dönmeye gittiğimde.

Duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Fark eder mi?"

"Ne fark eder ki?" Hamilton yanımıza gelerek soruyor. İkimiz de onu görmezden geliyoruz ve Finn "Evet" diyor.

Kalbim bir kez daha çarpıyor ve beni tüketmekle tehdit eden duyguları bastırmak için kendimi zorluyorum. Kayıtsızmış gibi davranarak şişemin kapağını açıyor ve su içiyorum.

"Olmamalı," diyorum, suyu tekrar kapatırken ona bakıyorum.

"Ama öyle."

O karmaşık kafasından geçenleri okuyabilmeyi dileyerek ona bakıyorum. Sonunda başımı sallıyorum. Bir an için bir şey söyleyeceğini, belki de bana şantaj yapmaya çalıştığı için özür dileyceğini düşünüyorum ama Damian yanıma gelip sözümü kesiyor.

"Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," diyor gururla. Will, "Senin formanı satın alacağım," diyor.

Gülümsüyorum. "O zaman seni oyunlarımdan birinde görmeyi umuyorum."

Hepimiz bir süre konuşuyoruz. Sohbeta katkıda bulunmayan tek kişi Finn, o da beni ve Tiago'yu bir şahin gibi izliyor. Bir parçam ne kadar daha

Bu küçük oyundan sıkılıp yoluna devam etmesini bekliyorum. İçimdeki aptal taraf, bunu asla yapmamasını umuyor.

FINN

I Son iki günümü bu anı bekleyerek geçirdim ve Josslyn'in ailesinin evinin kapısını açtığında ve beni diğer tarafta bulduğunda yüzündeki şok ifadesi her şeye değer. Ben kadınlara mesaj atmam ve bu kadın beni iki gün boyunca okumaya bıraktı. Sadece bu da değil, yüz yüze sorduğumda da cevap vermedi. İpucunu almalıyım. Bardan o sikik suratlı Tiago ile çıktı ve parka kadar onunla yürüdü. ertesi sabah.

Bu bir ipucundan daha fazlası, gerçekten, ama içimde bir şey bunu kabul etmek istemiyor. Belki de her zaman istediğimi elde ettiğim içindir. Belki de ona sahip olamadığım içindir, tam olarak değil. Sebep ne olursa olsun, onu başka biriyle düşünmek içimi burkuyor ve bundan hoşlanmıyorum. Bu da onu becerip hayatıma devam etmem gerektiğini kanıtlıyor. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, onu tamamen içime almak için bir saniyemi ayırıyorum. Hay sikeyim. O nasıl gerçek olabilir ki? Hiç tipim olmadı ama olsaydı, Josslyn olurdu. Üzerinde hem çok seksi hem de masum göstermeyi başaran çiçekli bir elbise giyiyor. Elbise çok kısa ve bronz bacaklarını açıkta bırakıyor. Buraya geleceğimi bilmediği çok açıktı.

Buradakilerin önünde böyle hoplayıp zıplamak bana bir şeyler hissettiriyor. Özellikle Tiago.

"Burada ne halt ediyorsun, Finneas?"

Kaşlarım havaya kalktı. Bana tam adımla hitap eden tek kadın o. Şimdi iki kez. İlk seferinde orgazmın ortasındaydı - ki bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi- ama bunu bu kısık sesle duymak da bir o kadar tahrik ediciydi. Dudakları parlıyor ve aletimin etrafında nasıl hissedeceklerini düşününce... Parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor ve ne sikim bir konuşma yaptığımızı hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Elbette onu sikimle boğmamla ilgili değildi. Ofluyor, kolumdan tutuyor ve üç arabalık garajın önüne gelene kadar beni evin kenarına çekiyor.

Gözlerini kısıyor. "Neden buradasın?"

"Davet edildim." Elimdeki şarap şişesini kaldırıyorum. "Hayır, davet edilmedin."

"Bu adresi başka nasıl bilebilirdim ki?"

"Lütfen." Alay ediyor. "Sen bir Barlow'sun." "Yani? Soyadımı çıkar için kullanmıyorum."

"Evet, Tamam." O Gülüyor, a gerçek Bir, ve "Gitmen gerek." diyene kadar

büyülenmiş gibiydim.

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

Bir kaşımı çattım. "Geçen günkü samimi Josslyn'e ne oldu?"

Bana gülümsüyor. "Samimi olabilirim. Sadece seni ailemin yakınında istemiyorum."

Ona bakıyorum. O da kollarını kavuşturup bana bakıyor. Ona görüntüleri gönderdiğim için pişman değilim ve bu konuda yardımını istediğimi söylediğim için de pişman değilim. Ama küçük, minicik bir parçam bu konuda agresif olduğum için pişman. Tiago denen sik suratlıya gülümsediğini gördüğümde isyan etmek isteyen de aynı küçük, minicik parçamdı. Büyük ihtimalle seviştiği kişiye. Bu düşünceyi bir kenara iterken azı dişlerim gıcırıyor.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Şarap şişesini kaldırıyorum. "Saygılarımla."

"Saygılarımla." Bir kahkaha attı. "Bunu kim söylüyor ki?"

Gözlerim elbisenin gösterdiği göğüs dekoltesinden giydiği beyaz sandaletlere doğru kayıyor. Elbisedeki çiçeklerle uyumlu pembe bir cilasası var. Gözlerim elbisesinin kalçasının üst kısmındaki eteklerine takılı kalıyor. Kıyafetlerini nereden aldığını bilmiyorum, ama öğrenmek ve lanet olası web sitelerini çökertmek istiyorum.

"Bu elbise müstehcen," diyorum, daha çok kendi kendime, ama onun beni duyduğundan eminim.

"Finneas," diye tersliyor.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve öne doğru bir adım atarak sırtını garaj kapısına dayıyorum. Şişeyi tutan elimi kapıya dayayıp diğer elimle çenesini tutuyorum. Sertçe nefes alıyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor. Bu yönünü seviyorum. Güçlü iradeli ve kırılmaz biri ama benim isteğime boyun eğiyor. Belki aptallığım ama bir şekilde onun başka biriyle bu şekilde olduğunu hayal edemiyorum. Burunlarımız birbirine değene kadar eğildiğimde gözleri açılıyor. Onu öpeceğimi düşündüğünden eminim ama öpmedim. Nedenini ya da onunla işim bitmeden öpüp öpmeyeceğimi bilmiyorum, çünkü onun ağzıyla başka şeyler yapmayı tercih ederim. Bunu şimdi yapmayacağım çünkü bir kez başladığımızda duramayacağım.

"Kapıyı açtığın andan beri o elbisenin altında ne giydiğini merak ediyordum." Ne kadar sert olduğumu hissetmesi için onu itiyorum. "O basketbolcuyla takılıp takılmaman umurumda değil. Adımı böyle söylemeye devam edersen, elimi elbisenin altına sokup öğreneceğim."

Bir an için nefes almayı bırakıyor gibi görünüyor ve bu bana bir tatmin duygusu veriyor. Sonunda çenesini biraz daha yukarı kaldırıyor, güzel kahverengi gözlerinde meydan okuma ve şehvet karışımı bir his yüzüyor.

"Bu bir tulum, elbise değil," diyor titreyerek beni iterken.

Bir an ona bakıyorum, gülmeye başlamadan önce bu yorumu tekrar ediyorum. Elini yüzüme götürdüğünde eğlencem boğazımda düğümleniyor. Parmak uçlarını çenemde hissettiğimde aynı anda hem yaklaşmak hem de uzaklaşmak istiyorum ama ifadesindeki yumuşaklık beni esir alıyor. Gülmsemeleri, kahkahaları ve ateşli tavırlarıyla Josslyn benim için tehlikeli biri. Bunu en başından beri biliyordum ama yine de ona doyamıyorum. Bu koşullar altında bile göğsümün hafiflemesini sağlıyor.

Gözlerimi ondan ayıramadan elini indiriyorum. Kaşları hafifçe çatılmış bir halde geri çekiliyor ve bakışlarını benimkilerden ayırırken kollarını kavuşturuyor. İlgisini kaybettiğim için anında pişmanlık duyuyorum ama bunu görmezden geliyorum ve kendime onun herkese böyle hissettirdiğini hatırlatıyorum. Milyonlarca insan, bir ekranın diğer tarafından bile olsa, sırf onun ilgisine sahip olduklarını hissetmek için onu takip ediyor. Pek fazla kadınla arkadaş olmayan kız kardeşimi onunla arkadaş olmaya iten şey buydu. O salak Tate'in onu geri kazanmaya çalışmasının nedeni de bu. Bu yüzden uzak duramıyorum.

"Geçen geceyle ilgili soruma cevap verecek misin?" Kendime engel olamayarak soruyorum.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sadece bana neden önemsediğini söylersen."

Ha. Oraya hiç girmeyeceğim. Neden umursadığımı ya da ona sahip olma ihtiyacımı nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Eve birlikte gidip gitmediklerini teyit edememek beni ne kadar öldürse de konuyu değiştiriyorum.

"Beni Damian davet etti ve burada olduğum sürece tamamen tarafsız kalacağım," diyorum. Bu tam bir yalan değil. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

"Öyle olduğunu söylesem gider miydin?" "Sadece benimle birlikte gidersen."

"Ne?" Gözleri açılıyor ve kollarını açarken titrek bir kahkaha atıyor. "Sen hayatımda tanıdığım en kafa karıştırıcı insansın."

Ona beni bu hale getirenin kendisi olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum, çünkü bu açıklayamadığım bir başka şey.

"İyi. Her neyse." Ağır ağır iç geçiriyor. "Belki Titus'la tanışabilir ve onun düşündüğün gibi bir canavar olmadığını kendi gözlerinle görebilirsin."

Ya da öyle olduğunu kanıtlayacağım.

"Dediğim gibi, barış için geldim." Şişeyi bir kez daha kaldırıyorum.

Birkaç saniye yüzüme bakıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Onu göğsüme doğru çekmemek ve elimi tulumundan yukarı kaydırmamak için kendimi zor tutuyorum. Büyük ön kapılardan birini açıp takip etmem için tuttuğunda hâlâ Josslyn'in kışına bakıyorum. Ev güzeldi. Soğuk hissettirmeden minimalist.

Duvardaki tek renk sıçraması, bazıları muhtemelen evin kendisinden daha değerli olan tablolardan geliyor. Bence pek akıllıca değil. Annemle babamın pek çok sanat eseri sergileniyor ama onlar bu evin üç katı büyüklüğünde bir evde yaşıyorlar ve evleri on iki metrelik duvarlar, demir bir kapı ve silahlı güvenlikle çevrili.

Mutfağa girdiğimizde burnuma yemek kokusu çarpıyor. Ne beklediğimden emin değilim ama Josslyn'in annesi malzemeleri doğrayıp kırmızı bir tencereye atmıyordu. Annemi mutfakta gördüğüm tek zaman yemeklerin tadına bakmak ve personelin kullandığı tabakları değerlendirmektir. Belli ki Josslyn'in annesi, küçük hoparlörde çalan yabancı bir şarkıya mırıldanarak eşlik ediyor ve üzerinde "Akıcı yemek ve Spanglish" yazan bir önlük giyiyor.

Onun hakkında bu kadar çok şey bilmesem, Josslyn'in ablası olduğunu düşünebilirdim. Kızı gibi o da çok güzel ve benim gibi aç insanların beslenmek isteyeceği bir havası var. Bizi gördüğünde mırıldanmayı bırakıp bana gülümsüyor. Tahta kaşığa vuruyor

tencerenin kenarından tutup yere bırakıyor. Josslyn lavaboya doğru yürüyüp ellerini yıkarken hiçbir şekilde kendini tanıtmıyor. Annesi ona kaşlarını çatarak bakıyor ve yanından geçerken ellerini önlüğe siliyor.

"Anne, bu Finn. Finn, bu benim harika annem Jacqueline," diyor Josslyn ellerini kurularken şaşırtıcı derecede hoş bir ses tonuyla.

"Bana Jackie diyebilirsin," diyor annesi ve ayak parmaklarının ucunda durup yanağına bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. "Memnun oldum, Finn."

"Sizinle tanıştığım da memnun oldum." Ona beyaz şarap şişesini uzatıyorum, o da gülümseyerek alıyor ve bana teşekkür ediyor. "Barbekünüze katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Oh, lütfen. Ne kadar çok, o kadar iyi." Bir şaraba bakıyor, bir de kocaman gözlerle bana. "Oh, vay canına. Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Rica ederim," diyorum, gülümseyerek ve içten içe kendi sırtımı sıvazlayarak.

Ben büyürken annem sık sık eve bir şarap garsonu getirirdi ve şarap içmediğim halde derslere katılmak zorunda kalırdım. Beyaz şarabın gündüz barbeküleri için kabul edilebilir tek seçenek olduğunu bilmemin tek nedeni budur. Yine de hiç satın almadım, bu yüzden annemin tercih ettiği Château La Mission Haut- Brion Blanc'dan bir şişe gördüğümde bir şişe kaptım.

Jackie Josslyn'e döner ve şarabı ona uzatır, "Bunun soğuk kaldığından emin ol Josie. Öğle yemeği sırasında açacağız."

Josie. Lakap annesinin ağzından çıkar çıkmaz gözlerim ona kayıyor ve sanki ona böyle seslenmememi söylemiş gibi bana sert bir bakış fırlatıyor; tabii ki bu da bende tam tersini yapma isteği uyandırıyor. Annesinin dediğini yaptıktan sonra, altında ne olduğunu görmek için yemekleri kaplayan her bir folyo parçasını kaldırmaya başlıyor. Yemeklerden özellikle bir tanesi dudaklarını öyle bir yalatıyor ki, inlememi tutamıyorum.

"Ne olursa olsun sen yapmak kokuyor
inanılmaz." I dedi, dikkatimi
kızından uzaklaştırarak.

"Oh, Titus ve Damian çoğunu halletti," diyor. "Ben sadece beyaz pirinç ve siyah fasulye yapıyorum."

Josslyn şarabı buzdolabına koyarken, "Annem pilav ve fasulye olmadan bir yemeğin eksik kalacağını düşünüyor," diyor.

"Joss! Odanı kullanacağım." Arkamdan bir erkek sesi geliyor ve anında kendimi katil gibi hissediyorum.

"Selam Finn," diyor Tiago, telefonunu kulağına götürürken barış işareti yapıyor ve koridorda koşturuyor.

JOSSLYN'IN LANET ODASINA. Şükürler olsun, duygularımın efendisiyim ve kızgınlığımı yutabiliyorum.

"Herkes dışarıda," diyor Jacqueline, tencereye doğru yürürken. "Finn'e yolu gösterir misin?"

"Croquetas yapacağımızı sanıyordum?" diye soruyor suratını asarak ve ben de dudağımı ısırıp onunkini ısırma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

"Teyzen ve Albert bu hafta sonu geliyorlar, o yüzden onları saklıyorum," diyor ve gülümsüyor. "Sanırım küçük Theo'yu da getirecekler."

"Bu hafta sonu mu?" Josslyn'in omuzları çöktü.

"Geri gelmen için bir teşvik olur." Jackie göz kırpmıyor ve bana bakıyor. "Sen de gelebilirsin."

"Anne!" Josslyn diyor ki. "Yemeğimi yemeleri için daha fazla insanı davet etmeyi bırak."

"Oh, Josie." Annesi gülüyor. "Merak etme, sana biraz ayıracağım."

Dudaklarını büzerek, "Bunu geçen sefer de söylemiştin ve ben bir kroket almıştım," diyor.

"O sırada Lyla ve Lachlan'ın geleceğini bilmiyordum." Omuz silkiyor. "Şimdi, bu kadar yeter. İyi bir ev sahibesi ol ve onu dışarı çıkar."

"Onu ağırlamayacağım," diye homurdanıyor alttan alta, ama annesi ona uyarıcı bir bakış fırlatınca

mükemmel dişlerini ve sol yanağındaki küçük sevimli gamzesini göstererek genişçe gülümsüyor.

Bana bakarken yüzündeki gülümsemeyi koruyor.

"Gidelim, Finneas."

Dilimi ısırıyorum.

Bunun bedelini ödeyecek.

JOSSLYN

A Görünüşe göre üvey babamın eski erkek arkadaşım hakkında söyleyecek çok şeyi var.

Bir süreliğine Tate. Titus'un konuşması sırasında Finn'le kaç kez göz göze geldiğimin sayısını unuttum. Her seferinde bakışlarındaki ateş içimi yalayıp geçiyor ve yanacaktım gibi hissediyorum. Gerçekten burada olmamalıydı. Her zaman ortak arkadaşlarımız oldu ama bu biraz fazla. Ve anneme o büyüleyici, seksi gülümsemesini göstermesi? Yemeklerine iltifat etmek? Lüks bir arabanın bir aylık ödemesi kadar tutan bir şişe şarap getirmek? Bunu biliyorum çünkü annem o şekilde tepki verdikten sonra Google'da araştırdım.

Gözlerini kaçırıyor ve Damian'ın hamburger ve sosisli sandviç pişirdiği ızgarayı işaret ediyor. Söylediği her şey üvey kardeşimi güldürüyor. Göğsüm sıkışıyor. Dame çok şey yaşadı. Ben de çok şey yaşadım. Bu aile çok şey atlattı. Belli ki Finn bunu bilmiyor ve onun küçük teorisini de bilmiyorlar ama onları tanıyorsam, yine de onu ekmek kırmaya davet edeceklerdir. Umarım burada olmak ona kendini pislik gibi hissettirir.

"Joss." Titus'un sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor.

"Evet, hayır. Tate'i kovmanı istemiyorum," diyorum çabucak.

"O iyi bir ortak ve çok çalışıyor..." Duraksadım,

Bu şerefsizin başka kurtarıcı bir özelliğini bulamadığımı fark ettim. "Bak, biz yetişkiniz. Gerçekten umurumda değil."

Ve doğruyu söylediğimi fark ettim. Belki de bu sefer Tate'e tam olarak açılmadığımdan ya da Finn'i ve tüm o durumu düşünmekle çok meşgul olduğumdan, ama Tate'le karşılaşmayı düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyorum. Gracie ile karşılaşmayı hayal ettiğimde bile umursamıyorum.

Nefes veriyor. "Değişirse bana söyleyecek misin?" "Elbette."

"Bu Barlow denen çocuğun nesi var?" diye sorar aniden, oraya bakarak.

Kalbim durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"O neden burada?"

"Baykuşlar onunla anlaştı. O olması gerekiyordu..."

"Franchise'ın yüzü, biliyorum. Yani, neden burada bizim evimizde?"

Bu kafa derimi diken diken ediyor. Titus her zaman konuklarımıza sorular sorar ve yemin ederim davet ettiğim erkekleri rahatsız etmekten zevk alır, ama bu yeni. Hem onaylamayan ses tonu hem de soru. Şaşkın ifademi gizlemeyi umarak Finn'e dönüp bakıyorum. Titus'un yanından pek bir şey geçmez ve yıllar boyunca onun insanları okuma numaralarını öğrenmeye çalışmış olsam da, madalyonun diğer yüzünde olma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

Bir süre sonra "Dame onunla arkadaş," dedim.

Titus kaşlarını çatıyor. Kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Mallory kardeşinden nadiren bahsederdi, bahsetse de bu genellikle hokey sezonunun ne kadar iyi gittiğiyle övünmek için olurdu. Yemek masasında ailesiyle ilgili konuşmaları minimumda tutardı ve Tate etraftayken onlardan hiç bahsetmezdi. Tate buradayken de pek yanımıza gelmezdi. Livie bana bunun ailesine duyduğu saygı ve sadakatten kaynaklandığını söyledi, ben de bunu anladım.

Titus bir süre sonra, "Huh," dedi. "Sizin bağılı olduğunuz tek Barlow'un Mallory olduğunu sanıyordum."

Adını söylediğinde yüz ifadesi hafifçe kırılarak üzüntüsünü belli ediyor. Yine de bunun bir anlamı yok. Fairview'deki diğer tüm ebeveynler gibi Titus da olanları duyduğunda kalbi kırılmıştı. Hatta Barlow'ların kulübü dava etmek istemesi ihtimaline karşı Barlow'lara karşılıksız hizmet vermeyi teklif etmişti - ücretini karşılayamayacaklarından değil. Gerçi o böyle biri. İşler ters gittiğinde, devreye girer.

"Hokey. Fairview'de oynarken Will Hamilton'ın Damian'ı kanatları altına aldığını biliyorsun ve Will Finn'in en iyi arkadaşı, yani..." Omuz silktim.

Başıyla onaylıyor. "Ve şimdi Baykuşlar'da takım arkadaşı olacaklar."

"Evet."

"Gözlerini senden ayırmıyor."

Midem bulanıyor. "Evet, çünkü sürekli ona bakıyoruz."

"Ondan değil. Seni izliyordu," diyor, insanı dehşete düşüren o ciddi ifadesiyle. Onun görüş açısını takip ediyorum ve Finn'in hiç etkilenmemiş gibi bana baktığını görüyorum. Keşke onu tokatlayabilseydim. Titus tekrar bana bakıyor. "Ben olsam bu konuda temkinli olurum."

"I..." Kaşlarımı çatığımı hissediyorum. "Tedbirli olmayı gerektirecek bir şey yok."

"Bu aile 'hayır' kelimesini kabul etmekte zorlanıyor," diyor. "Ve görünüşe bakılırsa, istediği şey sensin."

Kılandım. "Finn öyle biri değil."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor ve Titus bana tekrar bakıyor. Bu sefer sanki ruhuma bakıyormuş gibi bakıyor. Bunu yapabilecek biri varsa, o da muhtemelen odur. Yine de geri adım atmıyor ya da başka tarafa bakmıyorum. Finn talepkâr ve her şeyi elde etmeye kararlı bir pislik olabilir.

ama biliyorum ki ona 'hayır' kelimesini söylersem, yaptığı şeyi hemen bırakacaktır. Bunu biliyorum.

"Kimseyi zorlamazdı," diyorum dudaklarımı yalayarak.

"Yapacağını söylemedim. Finn hakkında pek bir şey duymadım ama Barlow'un adamları hakkında yeterince şey biliyorum. Bir şeye ya da birine sahip olmaya karar verdiklerinde..." Titus'un kaşları çatılır. "Sadece kendini bir başka sonu hüsrarla biten ilişkiye hazırlamanı istemiyorum. Bir adamın metresi olamayacak kadar harika bir kadınsın."

Kalbim burkuldu. Neyse ki annem üvey babamın adını haykırıyor. Uzaklaşırken kolumu hafifçe sıkıyor. O uzaklaşınca biraz daha rahat nefes alıyorum ama gruba doğru yürürken Damian'ın Finn'le tanıştığım geceki uyarısını hatırlıyorum. Ona, bize baktıklarında ne gördüklerini merak ediyorum. Anılarımın derinliklerine daldığımda Tate'in bir keresinde bana o sosyal çevredeki ailelerin belirli beklentileri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir milyondan fazla takipçiye sahip olmak kazançlı fırsatlar getirebilir ve finansal portföyümü genişletmeme yardımcı olabilir, ancak geçmişimi veya soyadımı değiştirmez.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Finn'le aramdaki çekimi inkar etmek mümkün değil. O, kendimden uzaklaştıramadığım bir mıknaatısın karşı kutbu gibi. Şu anda bile Livie, Dame ve Hamilton'la derin bir sohbete dalmışken gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum. Ama sonuçta bunların hiçbiri önemli değil. Bir kez birlikte uyuduk mu, işimiz bitmiştir ve küçük bir ihtimal bile olsa, sonsuza dek birlikte olamayız. Çevresel görüşümde bir hareket görünce bakışlarımı ondan ayırıyorum ve Tiago'nun koşarak bana doğru gelmesini izliyorum. Yüzündeki ifadeden aramanın olması gerektiği gibi gitmediğini anlayabiliyorum.

"Ne oldu?"

Omuz silkiyor, nefes veriyor. "Arama korkunç değildi." "Değil miydi?" Kalbim hâlâ boğazımda, soruyorum.

"Birkaç seans daha kemoterapi alması gerekecek ama iyileştiğini söylüyorlar," diye cevap veriyor, gözleri hâlâ üzgün. "Her ihtimale karşı önümüzdeki hafta birkaç gün onunla kalacağım."

Elini tutup dayanışma için sıkıyorum. Gözlerindeki üzüntüden nefret ediyorum. Kanserinin erken teşhisi sayesinde annesinin iyi olacağı söylenmiş olsa da, onu bu şekilde görmenin onun için neden zor olduğunu anlıyorum.

"Sen iyi bir çocuksun, Tiago Lewis." Ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Eğer bir çocuğum olursa, umarım o da senin gibi olur."

Bunun üzerine yüzünde yavaş bir sırıtma belirir. "Sana bir tane vermeye hazırım."

Gülüyorum, o gülerken elimi geri çekip onu şakacı bir şekilde itiyorum. Gruba ulaştığımızda Livie bana çilek aromalı bir maden suyu uzatıyor ve bir yudum almadan önce kendininkiyle şerefe vuruyor.

"Titus ne dedi?" diye sorar.

"Hiçbir şey, sadece her zamanki destek gösterisi konuşması." Bir yudum daha alıyorum ve Dame'ın etrafında durup eski bir Mustang'i restore etmekten bahseden adamlara bakıyorum.

Hepimiz Dame'ı masaya kadar takip ediyoruz. Beni orada görünce başıyla selam verdi. "Babama Tate'in bağış gecesinde hoş karşılanmadığını söyledin mi?"

Livie kaşını kaldırarak, "Bunu önermek için fazla nazık," diyor.

"Ben bir yetişkinim," diyorum içkimden bir yudum daha alarak. "Yetişkinler nasıl yardım isteneceğini bilir," diye yanıtlıyor Livie.

Gözlerimi deviriyorum. "Devam edelim."

Gülüyor ve konuyu bu yılın yeni üniformasına getiriyor.

"Bu arada," diyor Tiago. "Geçen gün kaybettin, bu yüzden yakında seni üniformamla göreceğim."

Gülümsüyorum. "Rövanşı kaybettiğin için ben de seni benimkinde göreceğim."

Livie kısı kısı gülerek, "Bunları havuz partisinde giymelisiniz," diyor. "Bizim takımdan bazı kızlar da orada olacak."

"Ve benimkilerden de," diyor Tiago sırtarak. "Benim yerimde olmayı dileycekler."

Alay ediyorum. Livie gülüyor. Onlara havuz partisine gitmeyeceğimi tekrar söylemenin bir anlamı yok. Arkadaşlarımı seviyorum ve kafamı dağıtmaya çalıştıkları için minnettarım ama kendimi tanıyorum. O gün uzaktan yakından eğlenceli bir şey yapamayacağım. Tiago bizi masanın bir tarafına yönlendirip aramıza oturuyor. Finn tam önümde, Hamilton ve Damian onun solunda ve annem de onun sağında oturuyor. Yemek yerken herkes doğal bir şekilde sohbe dalıyor. Titus, Hamilton ve Finn'e Baykuşlar hakkında sorular soruyor. Kişisel alana girmeye ve soruları özellikle Finn'e yöneltmeye başladığında ona bir bakış fırlatıyorum, neyse ki yakalıyor.

"Will'e bu soruyu zaten sordum ve senin cevabının da benzer olup olmadığını merak ediyorum," diye başlıyor Titus, "Zengin bir aileden gelen ve her şeyi hazır olan bir adam neden profesyonel hokeyin peşinden koşsun ki?"

Finn, "Neden olmasın?" diye cevap vermeden önce şarabını yudumluyor.

"Çünkü geleceğin senin için hazırlandı," diye tekrarlıyor Titus. "Baban kararını onayladı mı?"

Finn'in ifadesi değişmiyor ama nedense sorusu beni rahatsız ediyor. Belki de ailesi hakkında yeterince şey duyduğum içindir, kendi yollarına çok bağlı olduklarını biliyorum. Onlar için her şey kitabına göre ve kitabın kuralları da arkaik. Hepimiz bir rol oynarız ve rollerimiz sahneye göre değişir. Onlar gibi insanlar hiçbir konuda fazla seçme şansına sahip değiller. Mallory onlarla birlikteyken belli bir şekilde giyinmek ve davranmak zorundaydı, bu da ona eziyet ediyordu. Onu suçlayamazdım. İlk doğan erkek olarak Finn'in işinin daha kolay olacağını düşünemiyorum. Mal sadece

Bir keresinde hokeyi seçtiğinden bahsetti ve "Ailelerimiz çok kızdı" gibi bir şey söyledi.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum boğazımı temizleyerek ve Finn'in dikkatini çekerek. "Titus insanları sorularla rahatsız etmeyi seviyor ve bazen savunma avukatı tarafı ortaya çıktığında gerçekten gergin olabiliyor."

"Bildiğim iyi oldu," diyor Finn, gözleri o kadar yoğun ki ciğerlerimdeki havayı emdiğini hissediyorum.

"Onu rahatsız etmeyi bırak tatlım. Bu lezzetli şarabı o sağladı," diyor annem ve kadehini kaldırırken bizi trans halinden çıkarıyor. "Yeni bir yüzle yemek paylaşmanın şerefine."

Herkes aynı fikirde bir şeyler mırıldanıyor, kadehini kaldırıyor ve şaraptan bir yudum alıyor. Ne beklediğimden emin değilim. Şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu fiyat etiketiyle "Aman Tanrım, çok iyi" olacağını düşünmüştüm.

"Bu hafta sonu çekeceğin bir içerik ya da yapacağın bir şey var mı?" Annem bir süre sonra bana sordu.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Bir eğitim seansı kaydediyorum ama bunun nedeni insanların benden sürekli güncel bir seans istemesi."

Livie, "Bu arada, ertesi gün bazı kızlarla antrenman yapacak olmamıza rağmen beni bir parçası olmaya zorladığı bir antrenman seansı," diyor.

Gülüyorum. "Sızlanmayı kes."

Will sırtarak, "Finn gibi konuşuyorsun," diyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Nasıl yani?"

"Eğlenmek için antrenman yapıyor."

Finn, "Ben mükemmellik için çalışıyorum," diyor.

Dame, "Basketbol ve hokey oyuncusu antrenman videosu yapmalısınız," diyor. "İnsanlar birçok şeyi aynı yaptığımızı görünce şaşıracaklardır."

"Eğlenceli olurdu," diye kabul ediyorum. "Gönüllü müsün?" Dame kıkırdıyor. "Yani, sanırım yapabilirim."

"Finn yapmalı."

"Şimdi de benim sözcüm mü oldunuz Bay Hamilton?"
Finn kaşlarını kaldırarak soruyor ama ne öyle görünüyor ne
de öyle

Bu konuda üzgünüm.

Will'in gülüşünden ve Finn'in ne kadar sessiz olabileceğini bilsem de, bunu normalde yaptığını hissediyorum.

"İçerik kaydetmek dışında yaptığın başka bir şey var mı?" Annem soruyor.

Tiago bana sırtarak, "Bir havuz partisine gidiyoruz," diyor.

"Havuz partisine gidiyorsun. Bunun için hazır olmadığımı söylemişim."

"Cumartesi günü mü?" Annem usulca soruyor, sonra başımı salladığımda nazik bir gülümseme sunuyor.

Babamın ölümünün beşinci yıldönümü olacak ve yıllar geçse de kayıp beni hala rahatsız ediyor. Sadece kayıp değil, onu nasıl kaybettiğim... onu nasıl bulduğum. Şarabımdan geriye kalan büyük bir yudum alıyorum ve düşüncelerimi kovalıyorum. Ölüm hakkında düşünmek benim için tetikleyici, çünkü hakkında konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil. Belki daha az travmatik ölümlere aşına olsaydım, işler farklı olurdu, ama değilim. Mallory'nin ölümünü geride bırakmak için bu kadar uğraşmamın bir başka nedeni de bu.

"Gelip seninle bir film izleyeceğim," diyor Livie sessizce.

Dame küfrediyor, gözleri büyüyor. "Yemek getireceğim."

"Ben iyiyim." Elimi kaldırdım ve ikisine de gülümsedim.

"Gerçekten. Minnettarım ama ben tamamen iyiyim."

Bana inanmıyorlarmış gibi görünüyorlar ve ben de onları suçlayamam. Beni defalarca yıkılırken gördüler. Finn, Tiago ya da Will'i tanıma zahmetine bile girmiyorum. T o günün benim için ne kadar zor olduğunu biliyor ama en kötü anıma şahit olmak için hiç orada bulunmadı. Ona hiç izin vermedim.

Annem neşeli görünmeye çalışarak, "Bir parti eğlenceli olabilir," diyor.

"Antrenmanlar ne zaman başlıyor?" Titus konuyu değiştirerek soruyor. Ona minnettar bir bakış fırlatıyorum ve o da usulca gülümsüyor.

"Ekim, ama önümüzdeki hafta kondisyona başlayacağız."

Ekim ayına kadar antrenman yapmamıza izin verilmiyor, ancak koçlarımız okul arazisi dışında oyun oynatarak bunu aşılıyorlar. Bunu yaparken aslında orada değiller ve bu sadece basketbol oynayan bir grup kız olduğu için teknik olarak herhangi bir ihlali ihlal etmiyor.

Livie, "Tanrım, kondisyona geri dönmek çok zor olacak," diyor.

"İşte bu yüzden asla durmamalısın," diye espri yapıyorum.

Hamilton homurdanıyor. "Gerçekten Finn gibi konuşuyorsun."

Sonunda Finn'e bakıyorum, bana nabzımı hızlandıran çiğ bir ihtiyaçla bakıyor. Ne zaman onun yanında olsam, ortaokula geri dönmüşüm de aşkımın bana bakmasını bekliyormuşum gibi hissediyorum. Tanrım, bu çok kötü. Göz ucuyla Titus'un bizi izlediğini görüyorum, derin bir nefes alıp yemeğime odaklanıyorum. Bir saat boyunca buna nasıl katlanacağımı bilmiyorum.

JOSSLYN

"D ad, Tate'i n bağış toplantısına gitmediğinden emin olmalıydın," diyor Damian aniden.

"Gerçekten mi Damian?" Ona ters ters bakıyorum.

"Tatlım, onu henüz görmek istemiyorsan sorun değil. Eminim anlayışla karşılayacaktır," diyor annem.

"Orada olması gerçekten umurumda değil," diyorum sosisli sandviçimi alırken.

"Onu geri almaya çalışıyor," diyor Livie.

"Bu doğru değil," diye yanıtlıyorum yemeğimden bir ısırık almadan önce.

Beni geri kazanmaya çalışıp çalışmadığını bilemeyiz. Şehre yeni döndü ve numarasını engelledim ve onu her yerde takip etmeyi bıraktım. Sosyal medya hesaplarını engellemememin tek nedeni, gidip kullan at bir hesap açacağını bilmem. Tek seçeneği evime gelmek ve ben onu ziyaretçi listemden çoktan çıkardım, yani bunu bile yapamaz.

"Bunu yapabileceğini düşünmesi aptallık olur," diye yanıtlıyor Tiago.

"Gönderilerinize bıraktığı tüm yorumları gördünüz mü?" Dame kaşlarını çatarak soruyor.

"Boş zamanlarında bunu mu yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Yorumlarımda gezinmek mi?"

"Bazen ateşli kardeşinin nerede olduğunu soruyorlar." Omuz silkiyor.

Bu beni güldürüyor, çünkü haksız değil ve zaten şişmiş olan egosu bundan besleniyor.

"Eğer biriyle çıkarsan Tate geri çekilir," diyor annem. "Eminim Damian sana eşlik etmesi için Blaze takım arkadaşlarından birini bulabilir."

Çenem düştü. "Bir eş bulmak için Dame'ın yardımına ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim."

"Gerçekten istemiyor. Zaten onları tehdit etmek için orada olamayacağım için bazıları şimdiden ona göz dikmiş durumda." Dame bana sert bir bakış attı. "Nate Crawford'dan uzak dur."

Homurdanıyorum. "Tek sevimli olan Nate."

Bana Dibs demesini istemediğimden değil. Hokey takımının "Dibs" adında aptalca, iğrenç bir oyunu var, burada yatmaları gereken bir dizi insan var. Eğer özellikle ilgilerini çeken birini bulurlarsa, Dibs'i çağırabiliyorlar ve başka kimse onun peşinden gidemiyor. En azından bana böyle açıklanmıştı.

"Nate popüler mi?" Annem soruyor.

"Yanlış nedenlerle," diyor Hamilton.

Finn birdenbire, "Ben de seninle geliyorum," deyince masadaki herkes tamamen sessizliğe g ö m ü l d ü .

"Bu ilginç olurdu," diyor Dame yavaşça, yıllar önce Finn'le tanıştığım gece bana baktığı gibi bakarak.

"Bu..." Will gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor, sözcükleri bir araya getiremiyor.

"Bu inanılmaz olurdu," diyor Livie.

"Orada olacağınızı duyurmamıza izin verir misiniz?" Annem soruyor.

Başım dönüyor. Bir cümleye başlamam uzun bir süre alıyor, ancak yarıda kesiliyor.

"Birlikte fotoğraflanacaksınız," diyor Tiago ve bana bakıyor. "Bence birlikte gitmeliyiz. İnsanlar-"

Finn araya girerek, "Sanırım hepimiz orada onunla birlikte olmamın daha fazla dikkat çekeceği konusunda hemfikiriz," diyor.

Küstahlığı karşısında kaşlarım havaya kalktı ama haksız da sayılmaz. Finn kimsenin kurallarına uymuyor. Basınla konuşmaktansa para cezası ödemeyi tercih ediyor, röportaj vermiyor ve buraya geldiğinden beri pek ortalıkta görünmüyor, bu yüzden insanların onunla konuşmak için can attığından eminim. Tüm Fairview Blaze takımı bir şekilde bir araya gelip sırf ona yaltaklanmak için bir masa satın alırsa hiç şaşırırmam.

Tiago, "Bir masa alarak yeterince dikkat çekersiniz," diye savunuyor.

Finn gülümsüyor, soğuk ve açıkçası biraz korkutucu olsa da. Bir saniye sonra, "Bir masanın ücretini bağışlayacağım ama Josslyn'e eşlik edeceğim" diyor.

Tiago alçak sesle kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Öylece mi? Ona sormadan mı?"

"Eminim bunun doğru hareket olduğunu biliyordur," diyor Finn, gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor.

Sessiz kalıyorum. Teklifinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama o haklı. Benimle gelirse medyanın ilgisi çok yoğun olur. Bu yüzden neden teklif ettiğini bile anlamıyorum.

Livie, "Joss ve Finn birlikte gelirse daha fazla ilgi çekeceğini hepimiz biliyoruz," diyor ve Finn'e kaşlarını kaldırıyor. "Çok daha fazla ilgi."

"Akıllıca," diye ekliyor Titus, bu da beni şok ediyor.

"Dedikodu değirmenini beslemeye başlarsak, daha fazla insan canlı yayını izlemek için para öder," diye ekliyor annem ve ben şaşkınlıkla ona bakınca omuz silkiyor. "Ne? İçimdeki reklamcı bu."

Hamilton şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmiyor, arkadaşına üç kafası birden çıkmış gibi bakıyor.

"Bilmiyorum..." Başlıyorum ama bir kez daha Tiago tarafından bölünüyorum.

"Fotoğraf çektirmekle ilgili kısmı duydun mu?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Finn'in ifadesi sertleşir. "Açık ve net."

"Bu sadece senin resmin değil," diyorum ve Tiago'ya sözümü keserse canını yakacağımı söyleyen bir uyarı bakışı atıyorum

Tekrar. "Büyük bir hayran kitleniz olduğunu biliyorum ama çoğu sadece hokey hayranı-"

"Ve disk tavşanları," diye takılıyor Hamilton.

"Ve disk tavşanları," diye ekliyorum gözlerimi devirerek. "Beni takip eden insanlar çok sadık-"

Livie, "Psikopatlar," diye seslendi.

"Konuşmama izin verir misiniz?"

Finn'in ağzı seğiriyor. "Onlar için endişelenme tatlım. Dinliyorum."

Midem takla atıyor. Tatlım. OH BENİM LANET ... Bunun her zaman en klişe sevgi sözcüğü olduğunu düşünmüşümdür, ama kahretsin. Tanrım. Ben kimim ki?

"Bana tatlım deme," demeyi başarıyorum, ancak şikâyetim dizlerimin hissettiği kadar zayıf geliyor. "Takipçilerim beni gerçekten önemsiyor ve hayatıma yatırım yapıyorlar ve öyle görünmeyebilir ama ben özel bir insanım..."

Masadaki herkes yüksek sesle gülüyor ve ben de bakışlarımı her birine çeviriyorum. Gülmeyen tek kişi Finn, ama kesinlikle eğlenmiş görünüyor.

"Öyleyim!" İddia ediyorum. "Ben sadece kendimi rahat hissettiğim şeyleri paylaşıyorum!"

"Yalan söylemiyor," diyor Livie kahkaha gözyaşlarını silerek. "Geçen sefer Tate'le fotoğraf bile paylaşmamıştı."

Onun adı geçtiğinde Damian ve Tiago inliyor ve nefeslerinin altında bir şeyler mırıldanıyorlar. Her zamanki gibi onları görmezden geliyorum.

"Bu doğru. Kendisinden yüzde bin milyar emin olmadığım bir erkeği asla gridimde paylaşmam," diyorum. "Evlenene kadar beklemek zorunda kalabilirim." Onları görmezden geliyorum ve Finn'e sesleniyorum. "Mahremiyetinize değer veriyorsunuz, özellikle de konu aşk hayatınız olduğunda, bence bunu düşünmelisiniz."

Hamilton homurdanıyor. "Hayatı seviyorum."

Finn bana bakmadan önce ona bir bakış fırlatıyor. "Yankılarının farkındayım."

"Pekâlâ," diye omuz silktim. Bu fırsatı ya da vakıf için ne anlama gelebileceğini geri çevirmeyeceğim. "Cenazen."

Herkes konuşmaya devam eder, bu da büyük bir rahatlamadır.

Geri kalan zamanda Finn'e bakmamayı başarıyorum.

Konuşmamız bittikten çok sonra Tiago eğildi ve "Finn vazgeçerse ben de seninle gelirim" dedi.

Gözlerimi kaldırdığımda hançer gibi saplanan çenesini görüyorum. T'nin söylediklerini duyabiliyor mu yoksa yanımda olduğu için üzgün mü bilmiyorum. Her iki durumda da, tepkisinin içime yaydığı sıcaklığa karşı koyamıyorum. Bende ciddi bir sorun var.

"Bir şişe daha alacağım," diyorum, peçetemi katlayıp boş şişeyi alırken koltuğumu arkaya itiyorum.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" Finn ayağa kalkarken elindeki peçeteyi masaya fırlatarak soruyor.

"Elbette," diyor annem gülümseyerek. "Josie, ona nerede olduğunu göster lütfen."

İçeri girerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Midem kasılıyor ve vücudumdaki her sinir onun arkamda yürüdüğüünün aşırı farkında. Mutfağın önünden geçip oturma odasına doğru yürürken sessiziz. Koridora ulaştığımızda ve herkesin görüş alanından tamamen çıktığımızda, aramızdaki yoğun sessizlik çok fazla oluyor.

"Neden benimle gelmek için gönüllü oldun?"

"İyi bir amaç için," diyor, sesindeki törpü kalbimin sekmesine neden oluyor.

"Bu adil, ama bil diye söylüyorum, gitmek zorunda değilsin. Benimle gel." Banyonun önünde durdum ve ona döndüm.

"İstemediğimi biliyorum."

"Tamam," diyorum, gözleriyle buluşuyorum ve gözlerindeki bariz şehveti gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Yutkunuyorum ve kapıyı işaret ediyorum. "İşte banyo."

"Odanı görmek istiyorum" demeden önce bir süre bana baktı.

Ona hızla arkamı dönüyorum ve neredeyse hayır diyeceğim ama nedense bunu görmesini istiyorum. "İki saniyen var," diyorum sessizce kapıyı iterek açarken.

İçeri giriyor ve dikkati kupa ve madalyaların bulunduğu raflarıma gelene kadar etrafına bakınıyor. Milyonlarca kupası olan bir adamın benimkilerin her birine -üçüncü sınıftaki heceleme yarışmasından gençlik ligime kadar-sanki onunkilerle eşit öneme sahiplermiş gibi baktığını görmek komik.

"Etkileyici," diyor sessizce, geçen yıl kazandığım kupaya dokunurken.

Kıkırdadım. "Bunu Conn Smythe Ödülü'nü iki kez kazanan söylüyor."

Bana bakarken günahkâr ağzının bir köşesi kalkıyor. "Hala beni izliyor musun, Josie?"

İçimde bir sıcaklık dalgası sallanırken bile kalbim küt küt atıyor, ama bunun kızgınlık mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değilim. "Bana öyle deme."

Bir kaşını kaldırdı.

Bir nefes verdim ve onu kapıya doğru götürmeye başladım. "Buradan çıkman gerekiyor."

"Neden?"

"Annem eski kafalıdır. Hâlâ erkeklerin odama girmesine izin vermiyor."

Yürümeyi bıraktı ve arkasını döndü. Yüzündeki ifade bana bir adım geri attırdı.

"Tiago az önce buradaydı," diyor, sesi o kadar alçak ve sessiz ki üzgün olduğunu düşünmemek imkânsız.

Bir an ona bakıyorum ve gülüyorum. "Ciddi misin?"

Hiç de eğlenmiş görünmüyor. "Onunla takılıyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Arkamı dönüp küçük makyaj masasına doğru yürüyorum. "Ama ya öyleysen?"

Bir kolunu ortama dolayıp beni sert göğsüne doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. O kadar yumuşak bir öpücük bastırıyor ki

ve kulağımın arkasına öyle nazik dokunuyor ki kollarında şiddetle titriyorum. Boğazının arkasından bir onay sesi çıkarıyor ve o noktayı yalayarak bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Finn," diye nefes alıyorum.

"Eğer öyleysen, ondan kurtulmalısın, yoksa ben kurtulurum."

"Sen..." Sesim zayıf bir nefesten ibaret. "Bunu yapamazsın."

"İzle beni," diye mırıldanıyor, dudakları boynumda gezinirken omuzlarıma.

"Bunu şu anda gerçekten yapmamalıyız," diyorum ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu eğerken bile.

"Onun yüzünden mi?" diye soruyor. Onunla bir ilgisi olmadığını söyleyecek oluyorum ama karnımdaki eli aşağı doğru inmeye başlıyor ve düşünceler kayboluyor. "Hayır. Onun hakkında ciddi olsaydın bunu yapmama izin vereceğini sanmıyorum." Nasırlı parmakları tulumumun geniş bacağına altından kayarken saçlarımı oynatıyor ve ensemeye yumuşak öpücükler yağdırmaya devam ediyor. "Ama yine de, bunu daha önce bir kez yaptın, değil mi?" Beni iç çamaşırımın üzerinden okşuyor ve ben bir nefesle sırtımı kamburlaştırıyorum.

"O farklıydı," diyorum, hassas bir noktaya dokunduğunda sesim titriyor. "Tate ve benim bir anlaşmamız vardı."

"Doğru. Anlaşma," diye mırıldanıyor, dudaklarını boynumun diğer tarafına kaydırıyor ve kulağımın altındaki noktayı emiyor.

"Finn," diyorum, dizlerimin bağı çözülürken yalvarır gibi.

Elini hemen geri çekiyor ve gözlerimin içine bakmak için beni çeviriyor. "Gerçekten onunla takılıyor musun?"

"Gerçekten kıskanıyor musun?"

"Mesele bu mu? Beni kıskandırmak mı?" Bir elini boğazıma götürüyor ve daha da yaklaşıyor, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Onunla eve gittiğini her düşündüğümde öfkeden gözümün kör olduğunu söylememi ister misin?" Elini ensemeye götürüp sıkarken gözleri kısılıyor. "Benden şunu söylememi ister misin?"

Bugün sana dokunurken kaç kez kendimi onun vurucu kolunu kırarken hayal ettim?"

Gözlerim büyüdü. "Sen bunu yapmazsın."

"Rakiplerimi ortadan kaldırmak için yapmayacağım çok az şey var," diyor ve ağzı ağzıma düşmeden önce başımı hafifçe geriye çekmek için saçımı çekiyor.

Kalbimin çarpmasına ve tüm vücudumun şarkı söylemesine neden olan yakıcı bir öpücük. Beni umutsuzca öpüyor, sanki sonsuza dek bu anı bekliyormuş gibi. Bana da öyle geliyor, sanki bundan önceki her öpücük sadece alıştırmaymış gibi. Kıyaslandığında her şey sönük kalıyor. Beni makyaj masasının üzerine kaldırırken elleri vücudumda vahşice dolaşüyor, bacaklarımı onun için daha geniş açarken sandalyeyi kenara itiyor. Bacaklarımı beline doluyor ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Bu bana karnımı sıkılaştıran alçak bir gümbürtü kazandırıyor. Geri çekiliyor, alt dudağımı ısıırıyor ve ağzına alıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor ve alnını benimkine dayıyor.

Kollarımı indirip ön kollarının üzerine koyduğumda kalbim hâlâ güm güm atıyor, nefesimi tutarken pazularını kavriyorum. Ona daha da yaslanıyorum, kollarında hissettiklerimin tadını çıkarıyorum, bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum, beni onun için önemliymişim gibi tutarken vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissediyorum.

"Rekabet yok," diye fısıldıyorum bir süre sonra.

"Güzel." Nefes verışı kalbimi hoplatıyor. Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor, sonra bir tane daha.

Bir süre sonra ondan uzaklaşıyorum. "Oraya geri dönmeliyiz."

Yüzünde tereddüt ve hafif bir kaş çatma beliriyor. "Sana dokunmasından hoşlanmıyorum."

Kalbim küt küt atıyor. "O da aynen öyle. Ben de öyleyim. Bu Latince bir şey. Bazılarımız alıngandır ama bu bir şey ifade etmez."

"Hoşuna giden bu mu?" diye soruyor sessizce.

Sorusu beni şaşırttı. Gözlerine baktım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama sanırım şefkat bir aşk

Arzuladığım dil. Başımı sallayarak cevap veriyorum. Tate pek sevecen değildi. Ve kıskançlığına rağmen Finn'in de öyle olmasını beklemiyorum. Finn'i beklenti gerektirecek türden bir ilişki içinde hayal edebildiğimden bile emin değilim.

Okuyamadığım o esrarengiz ifadesiyle uzun bir süre bana bakıyor ve bir adım geri çekiliyor. Tulumumu düzeltirken ve bir noktada uçan sandaletlerimi bulurken her hareketimi izliyor. Sonunda odamdan çıktığımızda, elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve mutfığa ulaşana kadar orada bırakıyor. Ancak o zaman benden tamamen uzaklaşıyor.

FINN

"W İlk golü attığında göbeğin ne olacak?" Lundy patenle kayarken soruyor.

"Barlow'u doğduğumdan beri tanırım ve onun hiçbir şeyi kutladığını görmedim." Hamilton pakı kaleye gönderirken gülüyor.

"Bu doğru mu?" Lundy atışını yapar.

"Kazanmak için buradayım, dans etmek için değil," diyorum ve beni engellemeye çalışan Lundy'nin etrafından dolanarak pakı içeri atıyorum.

"Bu lanet herif," diyor gülerek başını sallayarak.

Pakı almak için etrafımdan dolanırken Ham, Lundy'ye "Birazdan golf oynamaya gitmemiz gerekiyor," diyor. İyi bir sayı pozisyonu alamadan topu ondan çalışıyorum. Ters ters bakıyor. "Seni orospu çocuğu. Ne kadar sinsi olduğunu unutmuşum. Bir daha yap."

Yaparım. Ve tekrar. Sonra da beni bir şekilde alt edeceğini sanan Lundy'ye.

"Bütün gün," diyorum ve göz kırpmıyorum.

"Şimdiden gösterişe mi başladın, Barlow?" Peter yanından geçerken camın diğer tarafından bağırır.

"Sadece ısınıyorum." Koçu başımla selamlıyorum, o da gülüyor.

"Göbeğin üzerinde çalıştın mı?" Damian bize doğru kayarak soruyor.

"Daha bir maç bile oynamadık ve siz ikiniz kutlamaya odaklanmışsınız." Başımı sallıyorum.

"Hayır, kafam oyunda" diyor ve kayarak uzaklaşıyor.

Yavaşlıyor ve pistin ortasında tribünlere bakarak birkaç tur atıyor. Üniversitede hiç oynamadım ama Blaze'in oynadığı arenada bulundum, bu yüzden bunun onu çok etkilediğini biliyorum. Arena etkileyici, nokta. Yepyeni ve inşa ederken her şeyi düşünmüşler gibi görünüyor.

Atışmaya devam ediyoruz ve daha fazla takım arkadaşımız bize katıldığında, tanımadıklarımıza kendimizi tanıtıyoruz ve diski hepimiz arasında paslaşmaya başlıyoruz. Birkaç dakika sonra Koç Petey patenlerini giymiş olarak geri geliyor ve genel konuların üzerinden geçmeye başlıyor. Hepimiz oyun kitaplarımızı gözden geçirmiş olsak da, daha önce hiç birlikte buza çıkmamıştık.

Birkaç kişi daha önce hiç profesyonel olarak oynamadı ve sadece ikimiz geçmişte Petey için oynadık. Birlikte nasıl oynayacağımızı öğrenmemiz zaman alacak ama bunun için buradayız. Ve her zaman sezon öncesi vardır. Koçlarımıza güveniyorum ve herkesin tarzını beğeniyorum, bu yüzden bu takım hakkında iyi hissediyorum.

"Antrenmanını yaptın mı?" Antrenmanımız bittiğinde buzda kayarken Hamilton Damian'a soruyor.

"Joss beni sabahın beşinde kaldırdı," diyor Dame gözlerini devirerek. "Bu yüzden iki antrenman yapmış gibi hissediyorum."

Adını duyduğumda vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyorum. O lanet öpücüğü ve bana karşı nasıl hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Duşta, yatakta, mutfakta, buraya gelirken. Yemin ederim beni büyüledi.

Hammie, "Antrenmanını onunla yapmadığın sürece, ne demek istediğini anlıyorsun," diye şaka yapıyor.

Çenemin sıkıştığını hissediyorum. Gözlerimi yerde tutmak için kendimi zorluyorum. Duygularımı yüzümden uzak tutma konusunda her zaman iyi olmuşumdur ama onun küçük şakası karşısında hissettiğim öfke

kırmızı görmeme neden oluyor. Onlar ileri geri konuşurken çenemi sıkıp onları duymazdan geliyorum. Josslyn güzel bir kadın ve büyük bir takipçi kitlesi var ve bu beni rahatsız etmiyor ama onu başka biriyle düşünmek işkence gibi geliyor. Kendime sürekli böyle hissetmemin tek sebebinin ona doymamış olmam olduğunu söylüyorum. Belki de öyledir ama dünden sonra o kadar emin değilim.

Dame, Hamilton'ı iterek, "O benim kız kardeşim, sık suratlı," der.

"Siktir! Şaka yapıyorum," diyor Hamilton, Dame'ın yanından zıplayarak uzaklaşırken gülererek.

Lundy, Dame'a bakarak, "Geçen gün IG'de takip edilmesi önerilen biriydi," diyor. "Takip et seçeneğine tıklamadım. Cassie onun paylaşımlarına bayılıyor ama Josslyn'in hesabını takip edersem muhtemelen beni öldürür."

"Çok güzel fotoğraflar paylaşıyor," diyor Hamilton.

Bu sefer şans eseri ona bir göz atıyorum. Dümdüz önüne bakıyor ama yemin ederim bunu beni kıskırtmak için yapıyor. Bunu bilmek beni omuz silkmeye teşvik etmeli, ama öfkem devam ediyor. Soyunma odalarına doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. Yakında buraya her girdiğimde burnumu kapatmak isteyeceğim ama şimdilik yepyeni kokunun tadını çıkarıyorum.

Pedlerimizi çıkarıp yedek kulübesine doğru yürürken Dame bana, "Onunla bağış yemeğine gitmeyi teklif etmen çok hoştu," diyor.

"Önemli bir şey değil."

"Öyle sayılır," diyor yanıma oturup patenlerinin bağcıklarını çözerken. "Geri çekilirsen üzülmez, biliyor musun? Sanırım bunu bekliyor."

Midem sıkışıyor. "Neden geri çekileyim ki?"

İkimiz de patenlerimizle uğraşmayı bırakıp dik oturuyoruz, birbirimize bakıyoruz.

"Nedenini biliyorsun," diyor kaşlarını çatarak.

"Fotoğraflar her yerde olacak," diyor Hamilton eşyalarını yere koyarken. "Hey, belki de büyümek ve gerçekten birileriyle çıkmayı denemek için iyi bir zamandır."

"Randevu mu?" Alay ediyorum. "Bu iyi bir amaç için. Çıkmakla hiçbir ilgisi yok."

Hamilton bana bir bakış attı.

Dame omuz silkiyor. "Sadece sana bir çıkış yolu gösteriyorum. T'nin onunla gitmesinde bir sakınca yok."

Ben durduramadan dudaklarımdan karanlık, eğlenceli bir kıkırdama çıkıyor. "Eminim öyle değildir."

Hamilton'ın kaşları kalkar. Dame yine omuz silkiyor, sonra eşyalarını yerleştirmek için ayağa kalkıyor.

"Havuz partisine gidiyor musun?" Hamilton Dame'a sorar.

"Ben... Belki." Dame ensesini kaşıyor. "Joss'u kontrol etmeliyim."

Bunu söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor ve ona ne olduğu konusunda karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmadığımı fark ediyorum. Annesi ve Olivia da bugün nasıl olacağı konusunda endişeli görünüyordlardı, yani önemli bir şey olmalı. Her neyse, sosyal medyada bununla ilgili bir şey paylaşmadı.

"Bugün neler oluyor?" Ben soruyorum. "Neden herkes onun için endişeleniyor?"

Dame yaptığı işi bıraktı ve uzun bir süre bana baktı. "Bugün babasının ölüm yıldönümü."

"Oh." Göz kırpiyorum. Beklediğim bu değildi. "Yakın mıydılar?" "Çok," diyor. "Onun en sevdiği kişiydi. Toplam Babasının kızı." Yumuşakça gülümsüyor, sonra boğazını temizliyor. "Yani, evet, onu kontrol etmem gerekiyor."

Başımı sallarken bile kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

O gittikten sonra Hamilton bana döndü ve yüzünü buruşturdu. "Bu da neydi böyle?"

"Ne?"

"Bu sorular da neyin nesi?"

Omuz silkiyorum. "Ona kırılabilirmiş gibi davranıyorlar ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Neden umursuyorsun ki?"

Ayağa kalktım ve eşyalarımı sıralamaya devam ettim.

"Bunu okuma."

Hamilton arkamdan yine gülerek, "Oh, bunu okuyorum," diyor. "Bu gittikçe daha da iyi oluyor."

"Siktir git, Hammie. Bu kadar büyütme." Ona bir bakış attım.

"Yapma..." Elini kaldırıp saymaya başlarken yine gülüyor, "Bağış gecesine onun gibi gidiyorsun. Onunla ilgili kişisel detayları öğrenmek istiyorsun. Ve onun apartmanına taşınyorsun..."

"Çünkü benim dairem üzerinde çalışıyorlar ve babamın da onun apartmanında bir çatı katı var," diye cevap veriyorum.

Homurdanıyor. "Bana bu saçmalığı anlatma. Babanın şehirdeki her binada bir çatı katı var. Kalabileceğin başka yerler de var."

"Kiraya veriliyorlar," diyorum.

Gözlerini deviriyor ve neden kendimi açıklama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama deniyorum.

"Belki de ailesini daha yakından takip etmek istiyordumdur. Mal'a ne olduğunu öğrenmeye çalıştığım için beni dava edin."

"Finn," diyor, bana saçmalıklarımı söylediği zaman yaptığı gibi gözlerini açarak. "Bir yılı aşkın süredir o insanları takip eden bir dedektifin var ve hiçbir şey çıkmadı. Titus'u neden araştırdığınızı anlıyorum, gerçekten. Aynı fikirde değilim ama teorin mantıklı," diyor ve parmaklarını sarı saçlarında gezdirirken derin bir nefes almak için duraklıyor. "Ama lanet olsun dostum. Josslyn'i takip etmek için bahanen ne? Onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun."

"Tate ile çıkıyordu. Onu göz ardı etmedim."

Bir an bana bakıp gülüyor ve tekrar yürümeye başlamak için dönerken başını sallıyor. Nefesinin altında Tate'in böyle bir şey yapamayacak kadar korkak olduğu ve benim aklımı kaçırdığımla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Belki de öyleyimdir. Bilmiyorum. Dün gece o apartmana taşınmaya karar verdim ve evimde çalışan insanlar hakkında yalan söylemiyorum.

Elbette, sadece bir temizlik şirketi ve tuvaletleri değiştiren birkaç tesisatçı var; ikisi de taşınmamı gerektirmiyor

-Ama insanların alanıma girmesinden hoşlanmıyorum. Ve evet, şu anda kiralanmayan yerlerden birine taşınabilirdim, ancak onun apartmanı Baykuşlar'ın arenasına en yakın bina. Oraya taşınmak istemem o kadar da uzak bir ihtimal değil. Takımımızdan birkaç kişi orada yaşıyor. Damian orada yaşıyor. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar haklı hissediyorum.

JOSSLYN

I birkaç nedenden dolayı uyuyamadım, bunların başında da Finn geliyordu. Dün gece kafam iyiydi ama sonra her şey kafama dank etti ve odamda olanların muhtemelen bir hata olduğunu anladım. Onu her gördüğümde beynim pelteye dönüyor ve vücudum güvenilemeyecek duyulara dayanıyor. Mallory ikimizin de üzerine bu kadar büyük bir gölge düşürmemiş olsaydı bu kadar büyük bir mesele olmazdı. Ama durum çok karışık ve Mal'in sırları asla bitmiyor, bu yüzden ona yardım etmek istesem bile, onun ne yaptığını bilemem.

O geceye kadar.

Olaydan sonraki aylar boyunca, o gece olanları önleyip önleyemeyeceğimi merak ederek suçluluk duygusuna kapıldım. O zamana kadar onunla birçok kez konuşmuş ve kendine zarar veren davranışları için yardım alması için neredeyse yalvarmıştım. Finn'le iletişime geçmediğim ya da ailesine ulaşmaya çalışmadığım için kendimi suçladım. Bunu yapmış olsaydım Mallory ile arkadaşlığımın bitmiş olacağına hiç şüphem yok. O zamanlar bu, ödenmesi gereken yüksek bir bedel gibi görünüyordu.

Olaydan sonra Onyx'e geri döndüm ve çalışanlara hala cevaplanmamış sorular sordum. Titus ne yaptığımı öğrendiğinde beni bu işin peşini bırakmaya zorladı ve ben de bıraktım. Artık umursamadığım için değil.

kendi zihinsel ve duygusal sağlığım için yapabileceğim tek şeydi. Belki babam intihar ederek ölmeseydi, olanlar beni bu kadar tetiklemeyecekti ama öldü ve ben de tetiklendim. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve nefes egzersizime odaklanıyorum. Farklı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim hatam değildi. Bunlara tekrar inanana kadar tekrar tekrar söylüyorum. Asla inanacağımı sanmıyorum. Tekrar uzanıyorum ve gözyaşlarım bitene ve boğazım kısılana kadar kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Belki de Finn'in bana bu konuyu açması, bu travmayla yüzleşmem için bir işarettir. Bunu yapmak Mallory'nin dünyasına dalmak anlamına gelir ki bu da o arkadaşlarla konuşmak demektir... bana kimseye bahsetmeyeceğime dair hayatım üzerine yemin ettirdiği arkadaşlarla... ve konuşmadım. Onlarla temasa geçebileceğimden bile emin değilim, ama artık bu fikir kafamda olduğuna göre, hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. Yüzümü ellerimle ovuyorum ve bu düşüncüyü şimdilik bir kenara itiyorum. Sonunda telefonumu kontrol ettiğimde bir sürü bildirim ve mesaj görüyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her yazıma sık sık yorum bırakan Tate'den bazı bildirimler görüyorum. Bunu her yaptığında insanların ona saldırmasının nedenini anlamıyorum ve bugün de durum farklı değil.

Tate: fotoğraf kredisi

Gemma11: @Tate CİDDİ MİSİN?

PantherP: @Tate ONUN SAYFASINDAN ÇIK.

ONUNLA KONUŞMA HAKKINI KAYBETTİN

CarlaM: @Tate SEN KARIŞTIRDIN APTAL

BlazeBunny: @Tate F. U. CHEATER !!!!

Gemma11: @PuttingQueen CAN SEN BU ADAMA INANIYOR MUSUN!?

PuttingQueen: @Tate sen bir aptalsın. Bu kadar uğraşmayı bırak. O seni istemiyor!!

Özel mesajlarıma tıklıyorum ve ondan da birkaç mesaj buluyorum. Adına bakıyorum ama başlığı açmıyorum. Gracie'yle birlikte fotoğraflarını ve videolarını gördüğüm gece göndermeye başlamıştı, ki o gece aynı zamanda

Numarasını engellemeden önce onu aradım ve cehenneme gönderdim. Bugün hissettiğim olağan üzüntü ve çaresizliği suçluyorum ama sonunda numarasının engelini kaldırdım. Artık şehre döndüğüne ve her şey hakkında çok daha sakin olduğuma göre, onunla ilgilenmem daha iyi olacak.

Ben: Lütfen yazılarıma yorum yapmayı bırakın. İşleri daha da kötüleştiriyorsun.

Tepkisi anında oldu.

Lütfen güvenliğe yukarı çıkmama izin vermesini söyler misiniz?

Kalbim yerinden çıkacak.

Ben: Burada mısın?

Seni görmem gerek. Tate:

Lütfen

Dudağımı ısıırıyorum ve ondan gelen bir aramayla uğuldamaya başladığında telefona bakıyorum. Hemen sesli mesaja gönderiyorum ve geri mesaj atıyorum.

Ben: Aşağı geleceğim

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum, babamı düşünmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Her gün onu düşünmüyor değilim, ama sanki bedenim bugün onun ölümünü daha fazla hatırlıyor ve yas tutuyor. Yataktan kalktığımda göğsüm ağrıyor ama bunu bir kenara itip aşağı indiğimde Tate'e ne söyleyeceğime odaklanıyorum. Aslında fazla bir şey yok, ama sadece Titus'un hatırı için bile olsa barışı koruduğumdan emin olmak istiyorum.

Çabucak hazırlandım. Hayatımda aldığım en hızlı duştan sonra saçlarımı topuz yapıp üzerime eşofman ve bulduğum ilk tişörtü giyiyorum. Kapının yanında kaydıraklarımı buluyorum, anahtarlarımı alıyorum ve aşağı iniyorum. Asansör kapısındaki yansımama bakarken, tüm çabama rağmen hâlâ yataktan yeni kalkmış gibi göründüğümü fark ediyorum. Asansörden çıkıp köşeyi döndüğümde, elinde bir buket gül tutan Tate'i görüyorum ve midem bulanıyor.

Yaptığı şeyden sonra onun bir resmine bile bakmadım. Beynim Finn'le ilgili düşüncelerle dolu olduğu için Tate'i görmenin beni daha iyi hissettireceğini düşünmedim.

herhangi bir şey, hatta iğrenme, ama işte buradayım, hissediyorum. Haki pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş, sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya taranmış. Tate'in bir özelliği de bu, ne olursa olsun her zaman derli toplu görünüyor. Beni görünce mavi gözleri parlıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor ve buketi bana uzatıyor, ben de alıp kokluyorum.

"Seni er ya da geç görmek zorunda kalacağımı düşündüm." İrkilir ve oturma alanına bakar. "Oturup konuşabilir miyiz?"

"Özür dilemediğin sürece." Yüzü düştü. "Ama..."

Ona bir bakış attım. "Eğer özür dilersen, ben yokum."

"Tamam." İç çekiyor.

Eğer yaparsa, bu konuşmayı bitiririm. Ona aşık olmamış olabilirim ama beni evrende gerçekten kavga edebileceğim tek kişiyle aldattığı gerçeğini düşünmek ya da konuşmak istemiyorum. Onu koltuklara kadar takip ediyorum ve kucağımda güllerle karşısına oturuyorum. Yapraklara dokunuyor ve konuşmasını beklerken onlara bakıyorum.

"Kulağa saçmalık gibi geleceğini biliyorum ama o gece uyuşturucu almıştım" diyor.

Başımı kaldırıyorum. Yanakları pembeleşmiş ve ben ona bakarken nefesini tutuyormuş gibi görünüyor. Utandığı için mi yoksa yalan söylediği için mi bilmiyorum ama böyle bir şeyi uyduracağını düşünemiyorum. Üstünlük kompleksi olan Tate'in değil. Ayrıca, pek çok şey olabilir, ama bu konunun benim için ne kadar kişisel olduğunu biliyor, bu yüzden bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum.

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum." Yutkunuyor ve bana tekrar bakmadan önce gözlerini kaçırıyor.

"Hatırlıyor musun..." Boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı geriye itiyorum. "Onu öptüğünü hatırlıyor musun?"

Başını eğiyor, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuştururken derin bir iç çekiyor.

"Demek hatırlıyorsun," diyorum çenemi sıkarak.

"Benimle flört ettiğini hatırlıyorum, ama hepsi bu." Tekrar doğruldu.

"Beni aldattığın tek sefer bu değildi," diyorum sessizce yüzüne bakarken.

Sertçe yutkunur ve yere bakar. "Hayır."

İtirafına eşlik eden rahatsızlık dalgasıyla savaşıyorum. Bunu duymanın neden böyle bir darbe gibi hissettirdiğinden emin değilim. Aldattığını biliyordum, değil mi? Birlikteyken Amber adında bir avukat yardımcısıyla yemeğe gittiğinde biliyordum. Bir şey hissetmek ya da bir şey bildiğini düşünmek başka bir şey, gerçekten doğrulamak başka bir şey.

"Beni istemeseydin neden kalasın ki?" Sessizce soruyorum.

"Seni istedim." Hızla yukarı bakar. "Bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Sonra ne olacak?"

"Beni istemedin Joss," diyor ve üzgün görünme cüretini gösteriyor. "Bana öncelik vermedin."

"Bunu bana çevirme," diye tersliyorum, ona ters ters bakarak. "Bir de seni 'güvenli bahis' olarak düşünmüştüm."

"Belki de sorun buydu," diyor öfkeyle. "Bana böyle davrandın. Hiçbir zaman benimle gerçekten ilgilenmedin."

"Bu saçmalık."

"Beni sevdiğini bile söylemedin!" diye bağırıyor, sonra sesini alçaltıyor.

"Bahanen bu mu?" Şaşkınlıkla soruyorum ve sertçe gülüyorum. "Aptalca seçimlerin benim değerimi sorgulamama neden olmayacak, o yüzden yanlış kişiyi gazlamaya çalışıyorsun." Gözlerim kısılıyor. "Ve ben seni sevdim."

Yüz ifadesi buruşuyor. Etrafımdayken hissettiğim şeyleri bana hissettirmemiş olabilir... Tehlikeli düşünceyi çiçek açmadan durduruyorum. Annem her zaman

kelebeklerin abartıldığını söyledi. Aşkın birçok şekilde ortaya çıktığını söyledi. Bazen birlikte olmanız gereken kişiyle birlikteyken kalbiniz dörtmala koşmaz. Rahatlık, güvenlik ve dostluk, bir gün nasıl olsa ölecek olan kelebeklerin önüne geçmelidir.

Titus'a karşı da böyle hissediyordu ve onunla gerçekten çok mutluydu. Yani, belki Tate'e aşık olduğum için karnımda kelebekler uçuşmuyordu ama onu seviyordum ve yaptığı şeyi asla yapmayacak kadar ona saygı duyuyordum.

"Josie..." İrkilir ve başka tarafa bakar.

"Bana öyle deme," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Bana asla böyle hitap etmedi, çünkü sadece ailemin buna izin verdiğini çok iyi biliyor.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Nefes veriyor. "Bakın. Yaptığım şey yanlıştı ve üzgünüm-"

"Yapma." Ona ters ters baktım. "Video viral olmasaydı bile, yaptığın şey saygısızcaydı. En azından bir erkek gibi davranıp bunu kabul edebilirsin. Özrün bile senin için çünkü seni affetmemi istiyorsun. Buraya neden geldin? Şu işi bitirelim de defolup gidersin."

Gözleri açılıyor. Tabii ki şaşırdı. Ona sadece videoları gördükten sonra telefonda bağırmıştım. Tek kelime etmesine izin vermedim, o da benim yüzümden özür diledi. Onun için mükemmel bir eş olmuştum, her zaman ona hizmet ediyordum, çünkü büyükannemin ve annemin böyle yaptığını görmüştüm. Onlar öyle yaptığı için ben de razı olmuştum.

Ama ben onlar değilim. Bunu anlamam için tüm bunların olması gerekti. Ben bu dünyaya kimseye hizmet etmek için gelmedim. İnsanlara yardım etmeyi ve onları gülümsetmeyi seviyorum ama bunun gerçekleşmesi için hayatımı yumurta kabukları üzerinde yürüyerek geçiremem. Yaşamayacağım. Ve kelebekleri istiyorum. Zamanla kaybolsalar bile, bunu yaşamayı hak ediyorum.

Lobinin kapıları açılıp Damian içeri girdiğinde gözlerim onun arkasına kayınca nefesimi tutuyorum. Kendini

ama görüş alanımda duruyor ve kafasını kaldırdığı anda bizi göreceğini biliyorum. Bu tür bir kesinti için olabilecek en kötü zaman. Damian yıllardır Tate'le dövüşmek için bir neden arıyordu ve onu burada görürse bir şeyler başlatmaya çalışacağını biliyorum. Tate omzunun üzerinden bakıyor ve tekrar doğrulurken küfrediyor.

"Bizi rahat bırakacak," diyorum ve sanki evren beni duyuyormuş gibi Damian ekranından başını kaldırmadan asansörlere doğru yürüyor.

Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki kapılar tekrar açıldı ve Finn Barlow içeri girdi. Oh, lanet olsun. Kalbim bir milyon takla attı. Üvey kardeşimin aksine onun dikkati dağılmıyor ve döner kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz gözlerini bana diyor. Karşımda kimin oturduğunu görünce ifadesi kararıyor. Bir an için bizi görmezden gelip olması gerektiği gibi kardeşimi takip edeceğini düşünüyorum ama onun yerine bana doğru yürümeye başlıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum, ayağa fırlıyorum ve neredeyse koşarak Finn'in yanına gidiyorum. Nefes veriyorum. "Lütfen yapma."

"Ne işi var burada?" diye soruyor, öfkeli bakışları Tate'in üzerinde.

"Sadece konuşmak istiyor," diyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Ve sen dinleyecek misin?" Bakışları ellerimdeki güllere düşüyor ve çenesi geriliyor. "Sana çiçek mi verdi?"

"Titus'un şirketinde çalışıyor. Onu er ya da geç görmem gerekecek ve bunun herkesin içinde olmasındansa burada olmasını tercih ederim. Medeni bir konuşma yapacağım ve umarım onunla bir daha asla konuşmayacağım."

Öfkeli gözleri benimkilere kaydı. "Bir saniye bile ilgini hak etmiyor."

"Burada neler oluyor?" Tate arkamdan yaklaşarak soruyor ve Finn'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

"Ben de tam olarak bunu anlamaya çalışıyorum," diyor.
"Sen neden buradasın?"

"Ne sikime buradasın?" Tate karşı çıkıyor.

Finn'in gözleri neşeyle parlıyor. "Ben burada yaşıyorum, pislik." Kaşlarını çatıyorum, bu beni şaşırtıyor. "Ne zamandan beri?"

"Dünden beri," diyor Finn, hâlâ Tate'e bakarak. "Gitmen gerekiyor."

Tate bir an ona bakıyor ve sonra benden Finn'e ve Finn'den bana bakarken inanamayarak gülüyor. "Oh... Josslyn... bana ikinizin arasında bir şey olmadığını söyle."

"Bu seni ilgilendirmez," diyerek Finn'in ağzından çıkmak üzere olan sözcükleri gölgede bırakıyorum. Ona sessiz olmasını söyleyen bir bakış fırlatıyorum. O sadece ters ters bakıyor.

"Eğer benim yalancı ve hilekâr olduğumu düşünüyorsan, o zaman kesinlikle bir tipin var," diye tükürüyor Tate, sonra da ekliyor. "Ne yani, onu henüz becermedin mi? Bu yüzden mi hâlâ ilgileniyorsun?"

Finn homurdanarak, "Lanet olası suratını dağıtmadan önce buradan çıkman için sana bir dakika veriyorum," dedi ve tehditkâr bir adım attı.

"Finneas," diye bağıriyorum. Bana ters ters bakıyor. "Sadece dur."

"Burada bir sorun mu var?" diye soruyor güvenlik görevlisi oraya doğru yürürken.

"Evet," diyor Finn, aynı anda Tate ve ben de "Hayır," diyoruz. "Biz de tam dışarı çıkacaktık," diye homurdanıyor Tate.

Finn'e bakarken dişlerini gösteriyor.

Elimi tutuyor ve beni çekmeye başlayınca bir adım atmak zorunda kalıyorum. Finn onu öyle sert itiyor ki elimi geri çekemedim tökezliyorum.

"Sakın ona dokunma," diye feveran ediyor Finn.

"Bu inanılmaz bir şey." Tate bana bakarken çenesini gıcırdatıyor ve göğsünü şişiriyor. "Seni sadece beni kızdırmak için kullandığını biliyorsun, değil mi? Seni benden intikam almak için kullanıyor çünkü o-"

Finn dişlerinin arasından, "Temelsiz yorumlarını kendine saklamayı öneririm, Ford," diyor.

"Efendim, size ihtiyacım olacak..." diye başlar güvenlik görevlisi.

"Ben gidiyorum," diye çıkışıyor Tate, gömleğini düzeltiyor ve kapıya doğru yürüyor. Bana baktı. "İrtibatta olacağım."

Finn kıkırdıyor ve bir şey söylemese de sanki bir uyarı gibi geliyor. Tate gözden kaybolduğunda Finn'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Neyin var senin?" Tıslıyorum, kimsenin kaydetmediğinden emin olmak için lobiye bakıyorum. "Bunun videoya çekilebileceğinin farkında mısın?" Başımı sallıyorum ve yürümeye başlıyorum, yanından geçerken buketi bir masanın üzerine bırakıyorum.

Asansörün önünde dururken kollarım kavuşturulmuş, sadece düğmeye gereğinden fazla basmak için açılıyorum. Konuşmak istemediğimi bildiği halde bana ulaştığı için Tate'e mi, daveti kabul ettiğim için kendime mi, davranışları yüzünden Finn'e mi, Finn'in benimle sadece ondan intikam almak için ilgilendiğini öne sürdüğü için Tate'e mi, yoksa tüm bunları videoya çeken biri olabileceği fikrine mi daha çok üzüldüğümü bilmiyorum. İş bu noktaya gelirse nasıl bir tepki vereceğimi düşünürken beynimdeki çarklar dönmeye başlıyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum. İnsanların internette söyleyecekleri şeyleri hayal edebiliyorum. Kişisel drama onlar için bulunmaz bir nimet. Elimi bırakıyorum ve nefes alıyorum. Göz ucuyla Finn'in yaklaştığını görüyorum.

"Şu anda seninle aynı asansörü paylaşmıyorum." Düğmeye tekrar basıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama yüzünde bir öfke maskesi var. Asansörün kapısı nihayet açıldığında ve boş olduğunu gördüğümde, içeri adım atmaya başlıyorum ama dönüp ona bakıyorum. "Bir sonrakine bin."

Şaşırtıcı bir şekilde dinliyor. Kapılar aramızda kapanırken onun volta atmaya başlamasını izliyorum. Yukarı çıkarken yüzümü ellerime gömüyorum ve titrediğimi fark ediyorum. Daireme vardığımda Damian'ı elinde bir

kutu çörekle dışarıda beklerken buluyorum. Benim

Duygularım karmakarışık ve en son istediğim şey bir arkadaş, ama onun bir yere gitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden duygularımı bir kenara itiyorum. Yalnız olmadığını hissettiğinde telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"Hey, nerelerdeydin?" diye soruyor. Bulduğu her neyse yüz ifadesini sertleştiriyor. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, içeri giriyorum, doğruca su şişeme gidiyorum ve içmeye başlıyorum. Dudaklarımda o kadar sert titriyor ki su çenemden aşağı akmaya başlıyor. Onu yere bıraktım.

Damian kutuyu tezgâhın üzerine fırlatır. "Joss, ne oldu böyle?"

"Tate buradaydı."

Yüz ifadesi kararıyor. "Ne istiyormuş?"

"Sadece konuşmak istedi."

"Seni bu kadar sinirlendirecek ne söyledi?" diye soruyor ve telefonunu çıkarıyor. "Onu öldüreceğim."

"Hayır!" Bağırıyorum, sonra daha sessiz tekrarlıyorum. "Hayır. Sorun yok. Finn buraya geldi ve küçük bir tartışma yaşadılar."

İhtiyacım olan son şey Dame'ın da onun peşinden gitmesi. Kaşları havaya kalktı. "Kavga mı ettiler?"

"Çok hararetli bir tartışmaydı," diyorum, bar taburesine oturup iç çekerek dirseklerimi tezgâha koyuyorum.

"Ne hakkında? Onları bir odada birlikte gördüm ve genellikle her biri diğeri yokmuş gibi davranıyor."

Nefes verirken titrek bir kahkaha atıyorum. "Evet, aşağıda öyle bir şey olmadı."

Çörek kutusuna odaklanıyorum, açıyorum ve her birine bakıyorum. Üvey kardeşimi sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Bazı üvey kardeşlerin aksine, bizim hiç garip bir dönemimiz olmadı. Tanıştığımızda sanki her zaman kardeşmişiz gibiydi. Dinamiğimiz yıllar boyunca hiç değişmedi. Hatta babamı kaybettikten sonra daha da yakınlaştık.

Sıradan da olsa biriyle görüştüğümüzde bunu her zaman paylaşırız ama nedense bunu paylaşmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Belki de Damian ve arkadaşlarının

Arkadaşlarım sürekli olarak "Finn'in tekrarlamak istemesini sağlayacak altın bir amcığa sahip olduklarını düşünen" puck tavşanları hakkında şakalar yapıyor. İğrenç ama ne yazık ki bu tür konuşmalara alıştım. Kadınların soyunma odası çok daha iyi olduğundan değil.

"Finn'in buraya taşındığını bile bilmiyordum," diyerek kutuyu tekrar kapattım.

Damian kapıyı açar ve çilekli donut alır. "Evet, bundan bahsetmişti. Dairesi üzerinde çalışıyorlarmış, o yüzden geçici olarak taşınması gerekiyormuş."

Donut kutusuna bakıyorum ama kafamda Finn'in aşağıya nasıl baktığını ve Tate'in söylediği şeyleri düşünüyorum. Şimdi gözden geçiriyorum da, çok şey söylediğini fark ediyorum. Tate benmerkezci biri, yani elbette Finn'in sadece ona ulaşmak için bana ilgi gösterdiğini söyleyecektir, bu yüzden bu beni gerçekten rahatsız etmiyor, ama diğer her şey ... Şaka Finn'in tek seferlik bir adam olduğu, ama Tate haklı. Beni henüz becermedi. Bunu kaç kadınla yaptığını merak ediyorum. Kaç tanesini yatağına alana kadar kıskanç davrandı? Onun olayı bu mu? Ve neden umurumda olsun ki?

Damian tekrar dikkatimi çekiyor ve sonraki bir saatini beni havuz partisine gitmeye ikna etmeye çalışarak geçiriyor. Reddediyorum ve gitmesi için onu cesaretlendiriyorum. Bugün moralim bozuk olmasaydı bile gitmezdim.

"Sadece bir haftalık özgürlüğümüz var," diyor.

"Biliyorum ve benim haftam dolu."

"Yeni arenada paten kaymaya gitmek ister misin?"

"Pas" dedim çabucak. Son kayışım da iki kez kırımın üstüne düştüm.

"Peki," diye homurdanıyor. "Antrenman tesisimizde çalışmak ister misin?"

Bu beni neşelendirdi. "Bunu yapacağım."

Tezgahı itiyor. "Yarın."

Onu kapıya kadar takip ettim ve kapıyı açtığı anda neredeyse bir şeye takılıyordu. Onu aldı ve döndüğünde

Elinde bir ayçiçeği aranjmanı vardı. Bana uzatırken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Kafamı zar zor toparlayabilsem de, içten içe kimden geldiklerini biliyorum.

"Bunlar kimden? Annenden mi?" diye sorar.

"Muhtemelen," diyorum, daireme geri dönerken vazoyu biraz daha sıkı kavıyorum. "Yarın görüşürüz! Partide iyi eğlenceler!"

"Notu okumayacak mısın?"

"Özel olarak," diyorum ve iç çekerek gözlerini deviriyor ama uzaklaşıyor.

Kapıyı kilitliyorum ve çiçekleri tezgâhın üzerine koyup notu alıyorum.

Bunlar bana seni düşündürdü. - F

Notu yere bırakıp telefonumu elime aldığımda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Ben: Bunları bu kadar çabuk nasıl buldun ya da neden buldun bilmiyorum ama çok güzeller. Teşekkür ederim. Not: Bu senin öfke nöbetini mazur göstermez.

Geri yazdığını söyleyen küçük baloncukların, sonunda mesajı gelmeden önce iki kez görünüp kaybolmasını izliyorum.

Finn: Biliyorum.

Bu kadar. Tek söylediği bu. Biraz daha bekliyorum ve başka bir şey gelmeyince telefonumu bırakıp çiçekleri sehpağa götürüyorum. Olivia pizza getireceğini bildirmek için mesaj atıyor, ben de daireyi toplamaya başlıyorum ve ancak o zaman aklıma bir şey geliyor... Finn nerede yaşadığını nereden biliyor?

FINN

"Y O kadar a ş a ğ ı l ı k s ı n ki," diyor Lucas kendine bir içki koyarken gülerek.

"Olmadığımı hiç söylemedim."

Ben önümdeki kâğıt yığınının odaklanırken, kuzenim çatı katında dolaşıp neleri beğenip neleri beğenmediğini anlatıyor. Şu anda yaşadığı çatı katı, benim tadilat yaptığım binanın yanındaki binada, ancak benden farklı olarak, inşaatçı ile görüştü ve her ayrıntıda söz sahibi oldu.

"Teslim olup babalarımız için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?" diye soruyor adımlarken.

Yaptığım her şeyi bırakıp ona bakıyorum. "Hayır. Sen?"

Babalarımız ağızlarında gümüş kaşıklarla doğdular ve yirmi bir yaşına geldiklerinde miraslarına erişim hakkı kazandılar. Benim babam akıllı yatırımlar yaparken, Lucas'ın babası mirasın çoğunu çarçur etti ki banka hesabındaki sıfırlar düşünüldüğünde bunu başarmak çok zor. Belki de en iyisi buydu. Amcam bizim sosyal çevremizin dışından biriyle evlendi ki bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi ve Lucas ile kardeşi Asher çok normal bir evde büyüdüler. Bir evde büyümek kadar normal

yüksek sınıf bir ev olabilirdi. Teyzem bir ev kadınıydı ve onların hayatında -benimkinde de- çok önemli bir yer tutuyordu. Kariyerim yükselişe geçtiğinde benim en büyük amigomdu ve hala da öyle.

Büyürken çoğu zaman keşke onlarla birlikte yaşasaydım diye düşünürdüm. Ama yaşamadım ve bu yüzden de çekip gitmekten hiç çekinmedim. Ayrılmasaydım mirasıma erişebilecek değildim. Şu anki düzene göre biz otuz beş yaşına gelene kadar o paraya sadece para yöneticilerimiz dokunabiliyor. İhtiyacımız olduğundan değil. İkimiz de doğduğumuzdan beri sırf var olduğumuz için para alıyoruz.

Öyle olmasaydı bile babam için çalışmamın imkanı yoktu ve o bundan nefret ediyor. Kendi yolumu açmamdan, gerçekten sevdiğim bir şeyi yapmamdan nefret ediyor. Eskiden bu yüzden ondan nefret ederdim, ta ki kendisi aynı şeyi yapmadığı için muhtemelen beni kıskandığını fark edene kadar. Bunun bir seçenek olduğu hiç aklına gelmedi, bu yüzden büyükbabamın parmağının altından çıkamadı. Gerçekten sevdiği kadınla evlenemedi ya da Barlow olarak doğmasaydı ne yapacaksa onu yapamadı. Gerçi bu onun suçu.

"Bunu neden düşündün ki?" Bir süre sonra sordum. "İstediğin her şeye ve daha fazlasına sahipsin. Bunu sen inşa ettin."

Bir kahkaha attı. "Kendine böyle mi söylüyorsun? Aylık harçlığımız-"

"Evet, tamam, maddi durumunuz çoğu kişiden çok daha iyi başladı ama sonsuza kadar bizim aylık ödeneğimizle geçinecek değilsiniz."

Gülüyor. "Eğer annem bunu söylediğini duyarsa, sanırım seni tokatlar."

"Muhtemelen yapardı." Dudaklarımın çekildiğini hissediyorum. "Aramızdaki en normal kişi hep o olmuştur."

"Onlar öldüğünde ne olacak?" diye soruyor. "Babalarımız yani. Hiçbir şeye dikkat etmediğimiz için ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrimiz olmayacak."

"Bilmiyorum Luke, ama çok sayıda avukatımız var, o yüzden bu konuda endişelenmezdim. Kendi işinin patronu oldun."

tüm hayatım boyunca. Bırak babalarımızı, gerçekten birine hesap vermek istiyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Yapacağını sanmıyorum. Eminim ben de yapmazdım. Her şeyi ayrı ayrı yığınlar ayırmaya başlıyorum; bir yığın gayrimenkullerim için, bir yığın Baykuşlarla ilgili her şey için ve bir üçüncüsü de Mallory ile ilgili şeyler için. Telefonum özel dedektifim Tom'dan gelen bir mesajla çalıyor ve açtığımda Josslyn'in Tate'in karşısındaki bir kafede otururken çekilmiş fotoğraflarını görüyorum. Bir anda vücuduma beyaz bir sıcaklık yayılıyor.

Onunla tekrar konuşmanın bir yolunu bulacağını biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim ve kesinlikle ona zaman ayıracağını düşünmemiştim. Bunu yapmış olması beni çok sinirlendiriyor ama beni en çok sinirlendiren bu bile değil. Tiago'nun basketbol formasını giyiyor. Keşke ekrana uzanıp onu yırtıp atabilseydim. Bu kızda beni bu şekilde hissettiren şey ne bilmiyorum ama en önemsiz şeyler bile beni kırmızıya boyuyor.

Üzerinde başka bir adamın forması olması neden umurumda olsun ki? Takılmadıklarını zaten doğrulamıştı ama sırtında onun adını görmek ve gerçekten giydiği bir forma olduğunu bilmek sinirlerimi bozuyor. Dudaklarımdan çıkan ses genellikle takımım yenilirken buzda çıkardığım seslere özgüdür, bu yüzden Lucas yürümeyi bırakıyor.

"Sana ne oldu böyle?"

"Bir şey yok." Elimi salladım. "Meraklı bir pislik olmaya devam et ve beni görmezden gel."

Fotoğraflara bakmaya devam ediyorum. Josslyn sandalyeye uzanmış, kayıtsız görünüyor. Kocaman formasının altına şort giymiş ve pürüzsüz bronzlaşmış bacaklarını kavuşturmuş, sık suratlı her ne diyorsa onu dinliyor. Tate ise masanın üzerine eğilmiş haliyle çaresizlik kokuyor. Resimler arasında gezinmeye devam ediyorum ve aynı şeylerin daha fazlasını buluyorum.

Küçük toplantılarını bitirdiklerinde birbirlerine bakıyorlar ve Josslyn arkasını dönüp uzaklaşmadan önce bir şeyler söylüyor. En azından bir şey yapmamıştı.

Ona sarılmak gibi aptalca. İçten içe inliyorum. Sadece onu sikip bu ii bitirmem gerekiyor. Bir sonraki resimde, telefonunu kulağına dayamış, yüzündeki gülümsemeyle caddede yürürken, telefonun diğeri ucunda kimin olduğunu merak ediyorum.

Kısa mesajlardan çıkıyorum ve gördüğüm ilk sosyal medya simgesini açıyorum. Arama geçmişimde kalıcı olarak yer alıyor, bu yüzden artık adını yazmama gerek yok. Arama geçmişimdeki tek şeyin o olduğunu fark ediyorum. Bu beni duraksatıyor. Adına tıklıyorum ve akışına bakıyorum.

Son paylaşımı bu sabahtı ve formayı giydiği bir video. Kuzenimin burada olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum ve tıklıyorum. Josslyn spor sutyeni ve minik bir şort giyiyor ve Tiago'nun formasını kaldırırken kameraya gülümsüyor.

"T ile girdiğim bahsi hatırlıyor musunuz?" diye soruyor, suratını asarak. "Şimdi ödeme sırası bende." Kameranın önüne otururken formasını giyiyor ve saçını düzeltiyor. "Sadece birkaç saatliğine giyeceğim. Anlaşma böyleydi." Kendine bakıyor ve omuz silkiyor. "Sadece benimmiş gibi davranacağım." Gözleri parlıyor ve göğsüm sıkışıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bugün de benimkini giyiyor, o yüzden bizi izlemeye devam edin."

Çenemin düştüğünü hissediyorum. Onun formasını mı giyiyor? Bu ne saçma bir bahis böyle? Ben uygulamadan çıkıp telefonumda onun adını bulurken Josslyn gününden bahsetmeye devam ediyor, ne yaptığımı anlayamadan parmaklarım uçuşuyor.

Ben: Daha iyi bir bahis bulmalısın

O cevap yazarken küçük baloncukları izliyorum.

Neden? Başka bir adamın formasını giymemden hoşlanmıyor musun?

Telefonumu daha sıkı tutuyorum, bir yanım sözlerimi geri alabilmeyi diliyor ama elimde değil. Eğer bir şey söylemezsem, kafam patlayacak.

Bilmediğimi biliyorsun.

Josslyn: Takıldığın her kadına karşı bu kadar sahiplenici misin?

Kaşlarımı çatıyorum ve telefonumu indiriyorum. Ne söylemem gerekiyor? Her düşüncemi tükettiğini mi? Daha önce hiçbir kadının bana bu duyguları hissettirmediğini mi? Yok artık. Bunları düşünüyor olmam bile beni kızdırıyor. Telefonumu kaldırıyorum ve dürüstçe cevap veriyorum.

Ben: hayır

Telefonumu bıraktım ve kanepede arkama yaslanırken gözlerimi kapattım.

Lucas birdenbire, "Onun tek seferlik bir kız olacağını sanmıyorum," dedi.

Dik oturuyorum. "Evet, öyle."

Gülüyor. "Ona çiçek göndermişsin!"

Dilimi ısııyorum ve birkaç kâğıt alıyorum. "Çiçeklerin onu bir kez sikmemle ve işimin bitmesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Sana, belki." Başını eğiyor. "Bir hayır etkinliğine onun eşi olarak gidiyorsun."

"Hayırseverlik için."

"Bir kadına çiçek gönderdin, ona bir etkinlikte eşlik ediyorsun, ki bu hiç duyulmamış bir şey ve neredeyse bir adamla yumruk yumruğa kavga ediyordun." Kaşları kalktı. "Kahretsin, bunu yüksek sesle söylemek..." Başını eğiyor. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu becermek istiyorum."

Kıkırdıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Bunu sadece kendime mi söylüyorum? Hayır. Ondan etkileniyorum ve ona ne tür bir çiçek alacağını bile bilmeyen aşağılık bir dolandırıcıdan daha fazlasına layık olduğunu biliyorum. Bu, ondan o şekilde hoşlandığımı anlamına gelmiyor.

Derin bir iç çektim. "Ona çiçek gönderdim çünkü önemsiz biriyim. Güller onun kişiliğine uymuyor bile ve onunla bir hayır etkinliğine gidiyorum. Hayır için."

"Onun kişiliğine uymuyor..." diyor sessiz bir kıkırdamayla.

"Hiç yoktan bir şey yaratıyorsun."

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, en azından av köpeklerini geri çekmelisin. Bir yıldan uzun süredir onu takip eden biri olduğunu öğrendiğinde ne diyeceğini sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onun ne dediği gerçekten umurumda değil. Kendimce sebeplerim var."

"Ben olsam bırakırdım. Hiçbir şey saklamıyor. Saklayacak bir şey olduğundan değil."

Kâğıtları indiriyorum ve ona bakıyorum. "Mallory'yi birinin öldürdüğüne hâlâ inanmıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Bir yudum daha alıyor. "Olanlar korkunçtu ama bence bununla barışmalı ve unutmalıydın. Kendi akıl sağlığın için."

Tehdit eden öfkeyi geri itiyorum. "O benim kız kardeşim."

Bunu her söylediğimde, bu unvana layık olmadığımı hissediyorum. Onun için boktan bir kardeşim. Bunu hepimiz biliyoruz. Pek çok şey olabilirim ama adalet arayışımın sebebinin bu olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım. O hâlâ buradayken daha fazlasını yapmalıydım. Benden küçüktü, bu yüzden aynı ilgi alanlarına ya da arkadaşlara sahip değildik. O liseye başladığında ben de okuldan ayrılmak üzereydim ve o yıl işler o kadar yoğundu ki onu görecektim bile olmadı.

Yine de görüşmeye devam ettik. Ayrıldığımda, hala onun yanında olduğumu bilmesini sağladım. Bana ihtiyacı olduğundan değil. Yine de canı sıkıldığında beni arar, gününü ve arkadaşlarını anlatırdı. Genellikle tek taraflı bir konuşmaydı ama umurumda değildi. Büyürken arkadaşlarım vardı - Ella, Hammie ve irtibatı kaybettiğim birkaç kişi daha. Mallory'de bu yoktu. Arkadaş grubu saldırmak için bekleyen engereklerle doluydu. Yine de onlardan hoşlanıyor olmalıydı. Olivia ve daha sonra Josslyn'le yakınlaştıktan sonra bile diğer kızlarla takılmayı hiç bırakmadı.

Üniversiteye başladığında onda bir değişiklik fark ettim ama bunu sorgulamayı hiç düşünmedim. Üniversitedeydi ve parti yapmayı seviyordu; bunda yanlış bir şey yoktu. Yine de bana Onyx'ten hiç bahsetmedi. Josslyn'le takıldığım gece orada olduğunu biliyordum ama bunu aklımdan çıkarmıştım.

Hafıza. Oraya görüldüğü kadar sık gittiğini bilmiyordum. Kız kardeşim hakkında bilmem gereken ve daha dikkatli olsaydım bileceğim pek çok şey var. Yani hayır, bu işin peşini bırakamam. O gece ne olduğunu öğreneceğim. Mallory bunu hak ediyor.

"Donnie ile arenanın karşısındaki bina hakkında konuştun mu?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Satılık olmadığını söyledi."

Ona bir bakış attım. "Her şey satılık."

"Ben de ona öyle söyledim," diyor sırtarak. "Mimarla görüştün mü?"

"Henüz değil, ama bu hafta yapmam gerekiyor."

"Yapılacaklar listenizin tamamı için bunu söylediniz."

"Çünkü antrenmanlar yakında başlıyor ve bu oyuncuların sadece ikisi geçmişte birlikte oynadı."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum. İyiler ama toplantılar dışında pek takılma fırsatımız olmadı, bu da ideal değil. Yanınızda paten kayan kişiyle uyum sağladığınızda buzda işler daha sorunsuz ilerler. Hayır işi için birlikte golf oynamaya gidiyoruz ve Lachlan evinde barbekü yapmayı önerdi - Lyla rahat olduğu ve o zamana kadar doğum yapmadığı sürece. Yapılacaklar listemde daha fazla şey var ama üstesinden gelebilirim. O listede beni deli eden tek şey Josslyn ve onu da çok yakında listeden çıkarmayı planlıyorum.

JOSSLYN

T Çiçeklere baktıkça Finn'in nedenlerini daha çok sorgulamaya başlıyorum. Ben önemsiz bir insan değilim, bu yüzden ilk, ikinci, hatta üçüncü düşüncem bu değildi.

Ama şimdi bilmiyorum... Bunu Tate'i kızdırmak için mi yaptı? Ondan nefret ediyor ve çiçeklerden rahatsız olduğu çok açık. İçten içe, bunların muhtemelen sadece özür çiçekleri olduğunu ve çok fazla şey okuduğumu biliyorum, ama bu bile kalbimi titretiyor, çünkü Finn özür dileyen bir tip değil ve bu ... ondan gelen çok şey.

Beni Tate'le gördüğünde verdiği tepkiyi düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Daha önce beni şiddetle koruyan biriyle birlikte olmamıştım - ve bunun ne olduğundan emin değilim, yoksa benden bıkana kadar sahipleneceği bir oyuncak mıyım - ama onun tarafından istendiğimi hissetmek iyi hissettiriyor. Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Önemli olan şeye odaklanmalıyım. Doğru derse, Sosyal Hizmet Araştırmaları II'ye kaydolduğumdan emin olmak için kontrol ediyorum ve okul portalından çıkıyorum. Bu, dört yıl sonra kampüste alacağım ilk ders olacak ve okulu bitirmek için ihtiyacım olan son birkaç kredi olmasına rağmen, sanki ilk günümü tekrar yaşayacakmışım gibi hissediyorum. Öyle ki Olivia ve Damian derslerin başlayacağı gün için kıyafet alabilmem için benimle alışveriş merkezine gelmeyi kabul ettiler.

Sadece o da değil. Ayrıca Dame'ın smokinini almamız ve yaklaşan ve her geçen saniye daha da kontrolden çıkan bağış kampanyası için elbise almamız gerekiyor.

Yazıma gelen her yorumda Finn'in benimle çıkacağıının doğru olup olmadığı soruluyor. Tabii ki devamında gelen soru da "Birlikte misiniz?" oluyor ki buna cevap veremem. İkimizin de başka biriyle takılmadığını biliyorum. Başka erkeklerin bana dokunmasını istemediğini de biliyorum. Ama hepsi bu. Hiç randevuya çıkmadık ya da birbirimizin evine gitmedik. Hiç yalnız takılmadık, takıldığımız zamanlar sayılmaz.

Bu berbat bir farkındalık, ama bunu düşünmek bana Onyx'teki tek arkadaşım ve bağlantım olan Scarlet ile temasa geçip ona birkaç soru sormak istediğimi hatırlatıyor, ben de bunu yapıyorum.

Livie, "Zaman sadece insan yapımı bir kurgu," diyor.

Bir kahkaha atıyorum ama yorumlarımı kendime saklıyorum. Olivia ve Damian ne zaman birlikte sigara içseler, Sokrates ve Platon'un dolar dükkânındaki versiyonlarına dönüşüyorlar. Onların saçmalıkları yirmi dakikalık araba yolculuğunu iki saat uzunluğunda hissettiriyor, özellikle de arabayı kullanan ben olduğumda. Alışveriş merkezine geldiğimde kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Para da öyle," diyor Dame, arabayı park edip kapatırken. "Eğer para insan yapımı bir kurguysa, neden sadece daha fazla basar mısınız?" Bariz cevapları düşünmelerinin biraz zaman alacağını bilerek soruyorum, ama en azından düşünürken çenelerini kapatacaklar.

Alışveriş merkezinde oldukça verimliyiz. Yeni kıyafetimi buluyorum: spor ayakkabılar, şirin pamuklu şortlar ve onlara uygun bir üst ve kapüşonlu sweatshirt. Alma Vakfı bağış kampanyası için elbiselerimizi almamız bir saatimizi alıyor ama o bile hızlı geçiyor gibi görünüyor. Damian'ın

smokinini en sona bırakıyoruz, çünkü yemek alanına yakın
ve simit istiyoruz.

"F kim?" Damian birdenbire sorar.

Kalbim biraz düşerken başımı kaldırıyorum. "Neden?"

"Çiçekler," diyor. "Barlow mu?"

"B ile başlıyor," diyorum, bu da bana bir bakış kazandırıyor. "İyi. Öyle ama hiçbir anlamı yok."

Kaşları kalkık. Biz yürürken sessiz, dalgın ve ben bundan nefret ediyorum. Livie ise farklı çiçeklerin anlamları ve Finn'in kesinlikle araştırma yaptığı hakkında sohbet etmeye başlıyor.

"Detay istemiyorum," diyor Dame. "Ama bu jest kafamı karıştırdı."

"Peki," diyor Livie. "Eğer ona kendin sormak istiyorsan, bir dakika içinde sorabilirsin. Bize doğru geliyor."

Finn ve Will'i Neiman Marcus'tan aldıkları çantalarla yürürken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neredeyse gözlerimi deviriyordum, çünkü tabii ki bu ikisi oradan alışveriş yapıyordu. Biri onlarla fotoğraf çektirmek için duruyor, sonra bir başkası imza için durduruyor ve sonunda bize ulaşıyorlar.

Will, "Sizinle burada tanışmak ne güzel," diyor.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyor Damian. Kolunu çimdikliyorum, bu da onun tıslayıp bana bakmasına neden oluyor.

Neyse ki yüzündeki ifadeden Finn'e çiçekleri sormayacağını anlıyorum. Finn'e bakmaya cesaret ettiğimde, onun beni izlediğini ve kontrol ettiğini görüyorum. Yüzümün ısındığını hissediyorum ve dudajımı ısıriyorum, gözlerimiz kilitleniyor ve ifadesi kararıyor. Üzerimde Damian'ın eski Fairview tişörtlerinden biri ve bir çift şort var.

"Ne aldınız?" Livie soruyor ve yürümeye başlıyor, biz de onunla birlikte hareket ediyoruz. "Bizimle gelin. Simit alacağız."

Will çantalardan birini kaldırarak, "Fazla bir şey yok," dedi. "İç çamaşırı, çorap ve diğer bazı şeyler."

İçimden kahkahalar yükseliyor. "İç çamaşırlarını ve çoraplarını Neiman'dan mı alıyorsun?"

"Bazen." Omuz silkiyor. "Neiman'ın nesi var?" "Hiçbir şey," diyorum. "Ben hep erkeklerin o elbiseyi

İnternetten ya da TJ Maxx'tan falan."

Damian, "Hammie muhtemelen oraya hiç gitmemiştir," diye takılır. Will ona bir bakış fırlatır. "Ben oraya birkaç kez gittim." "Bir keresinde büyükannenini almak için gitmiştin."

Hiçliğin ortasındaki bir kulübede tatildayken," diyor Finn. "İki kez," diye karşı çıkıyor Will ve bana bakıyor, gözleri ıslıl ıslıl Eğlence. "İç çamaşırlarını nereden alıyorsun?"

Gözleri bana kilitlenmiş olan Finn'e bakıyorum. Cevabımı beklerken gergin görünüyor. Bakışlarımı ondan ayırıp Will'e bakıyorum. "Ne tür bir iç çamaşırından bahsettiğimize bağlı."

"İç çamaşırı," diyor, gözleri vücudumda hızlı bir gezinti yapıyor.

Gözlerim tekrar Finn'e kayıyor ve çenesinin sıkılığını ve cebinden telefonunu çıkarıp ona odaklanmadan önce arkadaşına attığı bakışı fark ediyorum.

"Bu ne tür bir iç çamaşırından bahsettiğine bağlı," diyor Livie ve bazen bunu yapması beni kızdırsa da, şu anda onu öpebildiğim için çok minnettarım.

"Aman Tanrım. Ben gidip simitlerimizi alacağım," diyor Dame ve hepimiz o yöne dönüyoruz.

Will, "Yemek katına en son ne zaman geldiğimi bile hatırlamıyorum," diyor.

"Muhtemelen büyükannenini TJ Maxx'tan en son aldığında," diye cevap veriyorum ona gülümseyerek.

Livie ve Dame gülüyor. Will gülüyor ve başını sallıyor ama Finn'den gelen ses - gülmekle öksürmek arasında bir yerde - beni daha çok gülümsetiyor.

"Ben bir masa bulacağım," diye duyuruyorum. "Ben de geleceğim," diyor Livie.

Will ve Dame simit standına doğru yürürken Finn, "Fletcher, bana bir limonata getir," diyor.

"Suyumu unutma," diye ekliyorum ve o da başını sallıyor.

Livie, Finn ve ben gördüğümüz ilk büyük boş kabine doğru ilerliyoruz. Livie karşıma oturuyor ve tabii ki Finn de yanıma kayıyor. Yaklaştı ve

İri vücudu ve muhteşem kokusuyla beni büyülüyor. Nefes alış şekli bile çok seksi, saçma ama gerçek. Kolu koluma değdiğinde, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek geriliyorum.

Livie telefonuna bakarken gülerek, "Babam bana enflasyonla ilgili beş mesaj gönderdi," diyor. "Aman Tanrım. Şimdi de bana NASDAQ'daki makalelerin linklerini gönderiyor."

Gülüyorum. "Yapardı."

"Üniversiteyi bitirmek üzeresin ve enflasyonun ne olduğunu bilmiyor musun?" Finn kaşlarını hafifçe çatarak soruyor.

"Yenilebilir bir şey aldı ve insan yapımı yapılar hakkında felsefe yapıyor," diye açıklıyorum, gözlerim onunkilerden Liv'inkilere kayarak. "Nas Baba'ya ne sordun?"

Finn'in kahkaha sesi kalbimi hoplatıyor. "Eminim Dr. Nassir bu lakabı çok seviyordur."

"Aslında öyle," diyorum sırtıtarak. Göz ucuyla bakıp onu dudaklarıma bakarken yakaladığımda kalbim bir kez daha yerinden fırlıyor. Gözlerimi o kadar hızlı geçiriyorum ki neredeyse kendime kırbaç geçireceğim.

"Ona daha fazla para basarlarsa ne olacağını sordum," diyor Livie ve yine gülüyor. "Aman Tanrım. Az önce başka bir makale gönderdi." Finn'e bakıyor. "Sana daha fazla para basarlarsa ne olacağını düşündüğünü sormayacağım bile."

Bu beni güldürüyor. "Bunun milyarder bir güven fonu bebeğine sorulacak iyi bir soru olduğunu sanmıyorum." Tekrar Finn'e bakıyorum. "Özellikle de iç çamaşırlarını pahalı mağazalardan alan birine."

Ağzı seğiriyor. "Sen de yenilebilir bir şey aldın mı?" "Hayır. Ben şoförüm."

"O kiralık," diyor Livie. "Spor ayakkabılarını satın aldığın sürece. Benim ödediğim bedel bu."

Gülüyorum. "Sen tam bir yalancısın! Geçen sonbahar benden ödünç aldığın ayakkabıları kaybettiğin için bana spor ayakkabı aldın."

"Hâlâ kiralık" diye takılıyor.

"Seni işe alırdım," diyor Finn, yaklaşırken sesi alçalıyor.

Yakınlığından, nefis kokusundan ve herkesin içinde bana karşı davranışlarından dolayı ölecekmişim gibi hissediyorum. Bakışları ağızıma düşüyor ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir," diyor. Bir nefes, zar zor bir ses.

Yüzünü benimkine yaklaştıırken etrafımızdaki her şey kayboluyor. Burnunu benimkine sürtüyor ve midemdeki kelebekler uçuşuyor.

"Finn," diyorum sessizce, bir uyarı, bir yalvarış.

Sanki nerede olduğumuzu hatırlamış gibi geri çekiliyor ve etrafına bakınıyor. Ancak o zaman tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Boğazımı temizleyip Livie'ye bakıyorum, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bize bakıyor ama hemen telefonuna geri dönüyor. Masaya vurmaya ve beyaz tırnaklarıma bakmaya başlıyorum. Telefonumu kontrol etmek için can atıyorum ama bunu onun önünde yapmak istemiyorum.

Bütün gün Onyx'teki Scarlet'ten bir mesaj bekledim - ki telefonumda da aynen böyle kayıtlı - ve Finn'in bunu görmemesini tercih ederim. Onu tanıyorsam, hemen bir sonuca varır ve bana yine yalancı der ki... sanırım teknik olarak öyleyim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Mallory artık bizimle değil ve hâlâ tam bir baş belası. Tanrım, onu özlüyorum.

"Hemen döneceğim," diyor Livie ve ayağa kalkıp uzaklaşıyor.

Gitmesini izliyorum, daha sonra bu konuda çok azar işiteceğimi biliyorum.

"Bugün kimin gömleğini giyiyorsun Josie?" Finn soruyor, sesi öncekinden daha derin ve gözleri o kadar karanlık ki kalbim bir kez daha çarpıyor.

"Bana öyle deme," diye fısıldıyorum, yutkunarak. "Ve bu Damian'ın."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. "Seni kıyafet alışverişine götürmemi ister misin?"

Kaşları kalkıyor. "Kıyafetlerim var."

"O zaman neden başka erkeklerin gömleklerini giyip duruyorsun?"

Ağzım burkuldu. "Tamam, öncelikle bana ne yapabileceğimi söyleyemezsin-"

"Sana asla ne giyeceğini söylemem."

"-ve giyemezsin." Ona bir bakış attım. "İkincisi, bu üvey kardeşimin gömleği, yani-"

"Üzerinde görmekten hoşlanmıyorum."

Göz kırpıyorum. "-Kıskanıyor olamazsın."

"Seni başka erkeklerin kıyafetleri içinde görmek çıldırtıcı, Josslyn," diye homurdanıyor.

Kalbim duruyor ama gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve bakışlarımız uzadıkça gözlerindeki ateş içimi daha da yakıyor. Nedenini sorma isteğime direniyorum ama Finn'in ne hissettiğini bile bilmediği açık. Birden geri çekilip doğruldu. İleriye baktığımda üvey kardeşim ve Will'in kraker ve peynir alıp yanıma geldiklerini görüyorum. Sonraki bir saati saçma sapan konuşarak ve simit yiyerek geçiriyoruz ve yalnız olmasak da, ileri geri şakalaşırken kendi balonumuzda olduğumuzu hissediyoruz. Eğer yanımızdaki diğer üç kişiyi tamamen duymazdan gelirim, neredeyse bir randevudaymışız gibi davranabilirim.

Tehlikeli sulara gezindiğimin ilk işareti bu. Bu adamla çıkmayı düşünmemeliyim ama ne halt ettiğimizi anlamak imkânsız. Ve oyunun kurallarını söyledikten sonra, onları tamamen yok ediyormuş gibi hissetmesine rağmen "Biz neyiz?" diye soran kız olmak istemiyorum. Biraz daha devam etmesine izin vereceğim ama o kız olmak zorunda kalabilirim.

FINN

I Josslyn'i bilerek takip etmiyorum. Aynı yöne doğru gidiyorduk ve Onyx'e döndüğünde iki araba arkasındaydım. Tabii ki otoparka girdim ve arabayı onu görebileceğim bir yere park ettim. Kız kardeşim burada öldü. Josslyn'in burada ne işi var? Saate baktım, bir şekilde durdurmayı umuyordum. Evden erken çıktım ve şimdi ailemle akşam yemeğine geç kalacağım ama umurumda değil. Gerekirse iptal ederim. İşte bu çok daha önemli.

Arabasından inişini, arabayı kilitleyişini, birkaç kez etrafına bakınışını ve yan kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum. Yan kapı. Tedirginlik kaplıyor içimi. Beklerken onu kontrol ediyorum. Siyah topuklu ayakkabılar ve kalçalarını saran küçük siyah bir elbise giyiyor. Ağzı sulandırıcı görünüyor, bu da beni burada olduğu için daha da sinirlendiriyor. Birine mesaj atıyor ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Kimin açtığını net olarak göremiyorum ama kapı kapandığı anda arabamdan çıkıyorum.

Ön kapıya doğru ilerlerken içim içimi yiyor. İçeride kızıl saçlı güzel bir kadın beni karşılıyor, adımı ve kimliğimi soruyor, ben de veriyorum. Sohbet edecek havada değilim, bu yüzden bana bir maske ve bir dizi bileklik verirken fazla bir şey söylememesine seviniyorum. Sadece beyaz olanı alıp gidiyorum

İçeride. Ortada, her zamanki egzotik gösterileri devam ediyor ama hayranlıkla izlemeye zaman ayırmıyorum. Tüm dikkatimi bara doğru yürümeye ve Josslyn'i bulmaya veriyorum.

Josslyn'i hemen fark ettim. Barın diğer ucunda, daha önce burada gördüğüm bir kadınla konuşuyor. Bu kadar yakın oturduklarına göre ya öpüşüyorlar ya da çok özel bir konuşma yapıyorlar. O kadın umarım ben buradayken ilkini denemez. Derin bir nefes alıyorum, bırakıyorum ve yüzümdeki aptal maskeyi ayarlıyorum. Bir içki istiyorum ve onlar tarihin en uzun sohbeti gibi görünen şeyi yaparken yavaşça yudumluyorum. Mallory'den bahsediyor olmalılar. Josslyn'in buraya başka bir şey için gelmiş olmasına imkân yok.

Takım elbiseli bir adamın onlara doğru yürüdüğünü görüyorum. Gümüş rengi saçları vardı ve maskesi yoktu. Babam olacak kadar yaşlı görünüyor. Sırıttıyor ve ikisini de güldüren bir şeyler söylüyor. Josslyn adamın konuşmasını dinlerken yüzündeki gülümseme kaybolmuyor ve ben bundan hoşlanmadığıma karar veriyorum - ne adama gösterdiği dikkatten ne de gülümsemesinden. Kollarını kavuşturuyor ve sanki bir süre orada kalacakmış gibi ayaklarını uzatıyor, ben de hafifçe arkama yaslanıp rahatlıyorum.

Kadın, adamın gülmesine ve tekrar Josslyn'e bakmasına neden olan bir şey söylüyor. Adam kollarını açıp Josslyn'in bilekliği olup olmadığını incelemek -ya da bunu belirtmek için elini uzatırken yumruklarımı sıkıyorum. Burada olmamın en büyük dezavantajı, ona bu konuda hiçbir şey söyleyememem. Ne diyebilirim ki? Beyaz bir bileklik takması gerektiğini mi? Onu paylaşmayacağımı açıkça belirttim, ama o ayrıcalıklı olmayı kabul etmedi, değil mi? Benim açımdan büyük bir dikkatsizlik. Artık bir önemi yok. Anlaşmayı imzalamak ve konu ona geldiğinde hissettiğim sahiplenme duygusundan kurtulmak için kendime bir süre veriyorum.

Josslyn elini indirir ve adamın canını yakmış gibi göğsünü tutmasına neden olan bir şey söyler ki bu hoşuma gider. Dönüp girişe doğru bakıyor ve yüksek sesle "John!"

diyor.

Duyabileceğim kadar, kot pantolon ve spor ceket giymiş bir adam yanıma geldi. Bu çok daha genç. Yaşlı olan onu Josslyn'le tanıştırıyor, Josslyn şaşırtıcı bir şekilde ona gülümsemiyor. Ona bir şeyler söylerken ciddi görünüyor. Telefonunu ona uzattığında midem sıkışıyor ve burada daha fazla kalamayacağıma karar veriyorum. İçkimin geri kalanını içiyorum ve hesabı getirmesi için siparişimi alan kadına işaret ediyorum.

Ben beklerken iki adam nihayet gidiyor ve Josslyn ile kadın biraz daha konuşuyor. Birden ayağa kalkıyorlar ve Josslyn eşyalarını topluyor. Sunucuya doğru bir bakış fırlatıyorum, umarım bunu anlar ve acelem olduğunu anlar. Hesabı getiriyor ve Josslyn ile kadının odadan çıkışını izlerken kartımı hızlıca uzatıyorum. Tanrım, on iki dolarlık bir içkinin hesabı ne kadar sürer? Kadın nihayet geri geliyor ve ben de olabildiğince çabuk kalkıyorum.

Josslyn koridorun sonunda, çıkışa doğru dönüyor ve konuştuğu kadın bana doğru yürüyor. Geçerken bana gülümsüyor. Onu kesinlikle gördüm. Lobiye varmadan duruyorum ve koridorda Mallory'nin öldüğü gece gittiği yöne bakıyorum. Kanadı yeniden düzenlemişler. Burada bir yangın olduğu bile anlaşılmıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, bu da bunu neden yaptığımı hatırlatıyor. Mallory öylece unutulamaz. Ayrılmak için dönmeden önce, John'un odalardan birinden çıktığını görüyorum.

Düşünmüyorum. Ona doğru yöneldim ve tamamen içeri aldım. Benden çok daha kısa ama çok çalıştığı belli. Tecrübelerime dayanarak, bunun dövüşte pek bir şey ifade etmediğini biliyorum. Bunu düşündüm ama bana bir faydası olmayacağını biliyordum. Onun yerine, tam yanımdan geçmek üzereyken yaklaştım.

"Hey, umarım sormamın bir sakıncası yoktur," diyerek yürümesini durduruyorum. "Seni daha önce siyah elbiseli bir kadınla konuşurken gördüm. Uzun siyah saçlı, bronz tenli..."

Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Peki ya o?"

"Sen de dahil misin?"

Kaşları havaya kalkıyor ve yüzündeki kuşkunun yerini anlayış alıyor. "Henüz değil," diyor sırtarak. "İlgileniyor musun?"

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. "Bunu benim için gerçekleştirebilir misin?"

"Belki." Omuz silkiyor. "Bir bedel karşılığında."

Elimi uzatıp onu boğmamak için kollarımı kavuşturuyorum. "Ne kadar?"

"Özel bir grup yönetiyorum ve o da katılmayı düşünüyor," diyor. "Üyelik ücreti var ama onu tanımak istiyorsan bir göz atmalısın."

"Kartınız var mı?"

Ceketinin iç cebinden bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor. Kartı alıp kısaca bakıyorum. "Beni ara ve bir şeyler ayarlayalım."

Başımı salladım ve uzaklaştım. Arabama giderken kuzenime John Petrov hakkında mesaj atıyorum ve Google'da ne tür bilgiler bulabileceğimi araştırıyorum. Josslyn'in arabasının gitmiş olduğunu görünce şaşırmadım. Annemi arayıp yemeğe gelemeyeceğimi bildiriyorum ve bir dahaki sefere geleceğime söz veriyorum. Büyük olasılıkla bir kadına orada olacağımı söylemiş ve sihirli bir şekilde onunla ilgileneceğimi ummuştur. Telefonu kapatır kapatmaz, telefonum Lucas'tan gelen bir aramayla titriyor.

"Ne halt etmeye o adamla konuşuyorsun?"

"Kim o? Kartta adı ve numarasından başka bir şey yazmıyor."

"Ayda elli bin üyeli yeraltı kulübünü işleten oydu. Bir keresinde bir kadın kocasının üye olduğunu öğrendikten sonra buraya geldiği için polisler çağrılmıştı. Bunlardan herhangi biri tanıdık gelirse beni durdurun..."

"Hayal meyal hatırlıyorum," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak.

Gülüyor. "Tanrım, Finn. Karısı bizi dava etmeye kalktı." "Bu ne zaman oldu?"

"Geçen Mayıs."

Bana olayı anlattığını hatırlıyorum. "Playoffların ortasıydım."

"Doğru ya. John artık burada iş yapmıyor."

"Onyx'te öyle."

"Duydum. Oranın sahibiyle iyi arkadaş, o yüzden beni şaşırtmadı" diyor ve biri onunla konuşmaya başlayınca duraklıyor. "Onyx'te miydin?"

"Yeraltı grupları nasıl?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum.

"Bunlar çoğunlukla eş değiştirenler ya da özel hayatlarını gizli tutmak isteyen ve kimsenin öğrenmemesi için para ödemeye hazır olan yüksek profilli kişiler içindir."

Hah. Parmaklarımın arasında çevirirken karta bakıyorum. Josslyn'in o kadınla buluşmasını ve daha önce o adamlarla olan etkileşimini düşünüyorum. Bunun kız kardeşimle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Büyük olasılıkla üvey babasının masumiyetini bana kanıtlayacak bir bilgi almaya çalışıyor. Bu Mallory'nin bu işlere karıştığı anlamına mı geliyor? Aklından ne geçiyordu?

"Gitmem gerek," diyorum Lucas'a.

"Hâlâ golf oynuyoruz, değil mi?"

"Evet." Telefonu kapattım ve koltuk başlığına yaslanırken gözlerimi kapattım.

Beni ikiyüzlü yapsa da, onun bu insanlardan herhangi biriyle temas halinde olması fikrinden hoşlanmıyorum. Evime dönerken, Josslyn'in John gibi adamlarla aynı odada olduğunu düşündükçe midem bulanıyor. Bu duygu beni olması gerekenden daha fazla sinirlendiriyor ama bu çılgınlığa bir an önce son vermem gerektiğini de kanıtlıyor.

ZC

JOSSLYN

I Livie ve bazı takım arkadaşlarımızla barda buluşmak yerine eve gitmeye karar verdim. Scarlet'ten ve beni tanıştırdığı adamlardan öğrendiğim her şey başımı döndürüyordu. Mallory'nin orada bulunduğu bir grup arkadaşı olduğunu biliyordum. Bir gece restoranda gördüğümüz adamı ve Mallory'nin ona merhaba dediğinde verdiği garip tepkiyi düşünüyorum. Tipik zengin, yaşlı bir adama benziyordu. Onu karşılama şeklinden, ailesinin bir arkadaşı olabileceğini düşündüm, ama paniklemiş yüzü ve Dışarı çıkarken titreyen eller aksini söylüyordu.

Doğal olarak ona onu sordum ve tabii ki yalan söyledi. Sanırım ne kadar yalan söylediğini keşfetmek tüm bunların en kötü yanı. Arabamı park ettikten sonra, sık sık yaptığım gibi Mallory'ye mesaj atmak için telefonumu aldım.

Ben: Kardeşin tam bir baş belası ama olanların kaza olmadığı konusunda yanıldığını sanmıyorum. Şimdi de Titus'u bu işe karıştırıyor, Titus'un olayla bir ilgisi olmadığını biliyorum ama elinde onu suçlayabilecek görüntüler var, bu da onun yanıldığını kanıtlamam gerektiği anlamına geliyor. Tanrım, Mal. Bu çok boktan. Keşke o kavgaya geri dönebilsem ve seni

Sebebini gör. Keşke o geceden önce daha çok deneseydim. Ve sonra.

Telefonumu çantama koydum ve yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Ölümünden yirmi dört saat sonra ailesi herkese - Mal'in arkadaşlarına, Onyx'teki çalışanlara, polisler, medyaya- yayın yasağı koydu. Günler sonra, avukatları herkese Mallory'nin tüm fotoğraflarını ve paylaşımlarını kaldırmamız gerektiğini belirten başka bir belge gönderdi. Öleli bir hafta bile olmamıştı ama sanki hiç var olmamış gibi onu siliyorlardı. En azından öyle hissettim. Bir bakıma, babam öldükten sonra ben de aynı şeyi yaptım, bu yüzden sanırım onları suçlayamam. Kaybı bölümlere ayırıp dosyaladığınızda onunla başa çıkmak daha kolay oluyor. Bir süre sonra kendimi arabadan inmeye ve binama girmeye zorladım.

O olduğunu anlamadan önce kokusunu alıyorum ve sinirlerim anında bozuluyor. Her nasılsa, bir adım geri çekilirken soğukkanlı davranmayı başarıyorum. Lacivert pantolon, üst düğmesi açık beyaz bir gömlek ve spor bir ceket giyiyor. Sakalının gölgesi ona sert bir görünüm veriyor ve saçları biraz dağınık, ama daha önce arkaya doğru taradığını söyleyebilirim. Çok seksi görünüyor. Kapüşonlu gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirirken daha da seksi.

"Dışarı mı çıkıyorsun yoksa bir yerden mi dönüyorsun?" Soruyorum ve kendimi toparlamak için boğazımı temizliyorum.

"Yeni döndüm," diyor ve bana bir kez daha hararetli bir bakış atıyor. "Sen mi?"

"İçki içmek için bir arkadaşım ile buluştum," diyorum, sesimin hissettiğim kadar titrek çıkmamasını umarak.

Teknik olarak yalan değil ama nedense yalanmış gibi hissediyorum. Finn sinirlerimi yatıştırmaya yetmeyen bir onaylama sesi çıkarıyor ve asansöre doğru yürümeye başlıyoruz. Oraya vardığımızda bekleyen bir grup insan buluyoruz ve kapılar açılıp içeri adım attıklarında bir adım öne çıkıyorum. Finn dirseğimi tutuyor ve çok uzaklaşmadan beni geri çekerek asansör kapılarının kapanmasına izin veriyor. Ben onu sorgulayamadan dirseğimi bırakıyor ve bir

sonraki

Asansör kapıları açılıyor. Bu sefer yürümeye başladığımda hemen yanımdaydı ve beni durdurmadı. İçeri giriyoruz ve o panele doğru ilerliyoruz.

"Benimkini biliyor gibisin, bu yüzden düğmeye basmana izin vereceğim," diyorum, şaka gibi geliyor, ancak kendisinin açıklamasını umuyorum.

Yapmıyor. Benim katımın dört üstündeki kendi katının düğmesine basıyor ve bana baktığında, bana attığı bakış kalbimin teklemesine neden oluyor. Aramızdaki mesafeyi kapatması iki adımını alıyor. Sonunda önüme geldiğinde nefes almayı bırakıyorum.

"Bu gece benimle eve geliyorsun," diyor, uzun parmaklarını ensemdeki saçların arasına sokup başımı yukarı kaldırırken sesi çakıllı.

Gözlerinin içine bakarken ona nerede olduğumu ve ne öğrendiğimi söylemeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Gelecek hafta planladıkları toplantılardan birine gidene kadar kız kardeşinin takıldığı insanlar hakkında bilgi sahibi olamayacağım, yani anlatacak bir şey yok. Bunun yerine başımla onaylıyorum çünkü onu geri çevirmemim imkanı yok.

Ağzını benimkinin üzerine indiriyor ve dilini ağızma sokarken şaşkınlığımı kendi lehine kullanıyor. Beni arkamdaki duvara yapıştırıyor, bir dizini bacaklarımın arasına getirip en hassas olduğum yere bastırırken diğer eliyle göğsümü avuçluyor. İçimden bir his fırtınası geçiyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Öpücüğün içinde kaybolurken kendimi dik tutmak için kollarını kavriyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve benden ayrılmadan dışarı çıkıp beni de yanına çekiyor.

Sonunda öpüşmeyi kesiyor, dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce bir an için yüzümü ararken gözleri çıldırıyor. Beni dairesine doğru götürürken sabit tutmak için bir kolunu etrafıma doluyor. Tekrar uzaklaştığında, şifreyi girip kapısını açıyor ve beni içeri götürüyor. Beni kapalı kapıya doğru iterken nefesim kesiliyor.

Kapı, ağzı tekrar benimkinde. Ve sonra ikimiz de koptuk. Elbisemi yukarı kaldırıp ağzını çenemde ve boynumda gezdirirken ellerim ceketini çekip çıkarıyor. Gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyor ve kemerinin tokasıyla uğraşıyordum ki aniden ellerimi tuttu, geri çekti ve alnını benimkine dayadı.

"Seni becermek için çok uzun süre bekledim. Bunu bir kapiya karşı yapmayacağım," diyor nefesleri arasında.

Beni kapıdan çekmesine ve benimkinden on kat daha büyük olan dairesine götürmesine izin veriyorum. İncecek bir şey isteyip istemediğimi sormuyor. Havadan sudan konuşmuyor. Ve kesinlikle onun evinde olduğum fikrini kafama yerleştirmeme izin vermiyor. Odasında, başucu lambalarını açıyor, bize yeterince ışık veriyor. Sonra tekrar bana dönüyor, beni bir kez daha içine çekerken gözleri şehvetle parlıyor.

"Arkanı dön," diye mırıldanıyor.

Bunu yaparken kelebekler karnıma üşüşüyor. Arkamda, onun kıyafetleriyle boğuştuğunu duyuyorum, ama ben önümdeki dolaba bakıyorum. Nefesini boynumda hissettiğimde sığıyorum, ardından fermuarımı indirmeye başladığında yumuşak öpücükler ve ısırıklar geliyor. Karnım o kadar sert bir şekilde takla atıyor ki, parmaklarının her sıyrılışında kendimi dengesiz hissediyor ve kıvranıyorum.

"Sende ne var bilmiyorum," diyor sessizce, dudakları boynumdan çıplak omzuma doğru inerken.

Öpücüklerle ara veriyor ve elbisemi kalçalarımın üzerinden geçirmeye ve kıcımın kıvrımlarına odaklanıyor.

"Tanrım, beni öldüreceksin," diye mırıldanıyor, ağzını boynumun kıvrımına bırakıyor ve bir çılgılla sığramama neden olacak kadar sert ısırıyor.

Bana ağzı açık bir öpücük veriyor ve devam etmek için başını kaldırıyor. İç çamaşırimdan aşağı kayarken omzumun üzerinden bakıyorum, kendini bir dizine indiriyor ve kıcımı tutup yoğuruyor. Eğildiğini gördüğümde kaskatı kesiliyorum ve önce bir yanağımı, sonra diğerini ısırırken gözlerimle buluşmak için yukarı bakıyor, bir sığrama daha kazanıyor ve

yelp. Çıplak olduğumda ayağa kalkıyor, beni çeviriyor ve gözlerinin yavaĐĐa üzerimde gezinmesine izin veriyor. Alt dudağını ısıırıyor ve bağını sallıyor.

"Sen benim yürüyen ıslak ryamsın."

Kalbim kt küt atıyor ve ellerimi gömleğinin ilk düğmesinin üzerine koyuyorum. "Benim sıram."

Tıpkı bana yaptığı gibi onu da soyuyorum, sonra bir adım geri çekilip onu içime çekerken keskin bir nefes alıyorum. İnanamayarak bağımı sallıyorum. Gemiğte sporcularla birlikte olmuğtum ve stsz erkeklerden payıma dĞeni grmĞtm ama bu Finn ve tıpkı benim hakkımda söylediği gibi, o benim yürüyen ıslak rüyam. Vücudu bir sanat eseri. Boxer klotunun içinde kaybolan o mükemmel V'si bile var ve içindeki çadır nefesimi kesiyor. Parmaklarımı klotunun lastiğine geçirip bacaklarından ağağı sıyrıyorum ve klottan çıkmasına yardım ediyorum.

Ona bakarken sertçe nefes alıyorum. Onu daha önce grmĞtm ama çok uzun zaman oldu ve sanki ilk kez gryormuğum gibi geliyor. Kalın ve sert ve elimi ona dolamaktan kendimi alamıyorum. Tıslıyor ve beni tekrar öpmek için eğilirken gĞslerimden iki avuç alıyor ve meme uçlarını büküyor. AĞzına karĐı inliyorum ve o da beni çekip kaldırıyor.

Bacaklarımı ve kollarımı ona doluyorum ve arkasını dönüp beni yatağa bıraktığında ciyaklıyorum. Bir gümbürtüyle yere iniyorum ve ona bakarken gülüyorum ama yüzünde beliren gülümsemeyle bu kısa kesiliyor. Finn hayatımda gördüğüm en muhteğem adam ama gülümsediğinde ölümcül oluyor. Gözleri parlıyor, sonra kendini ağağıya bırakıp yatağa bir dizini koyarken ısınıyor. Dudakları, ayak parmaklarımı kıvrandıran yavağ ve derin bir öpücükle tekrar benimkilerle buluğuyor. GĞslerimi emiyor ve öpüyor, sonra daha ağağılara iniyor. Dili klitorisime değdiğinde, beklentiyle titremeye bağlamığtım bile. Tepkim zerine homurdanıyor ve bacaklarımı daha da açıyor.

"Seninle ilgili her Đey bağımlılık yapıyor," diyor kalamın iç kısmını ısırarak.

Bana ziyafet çekiyor, işi buymuş gibi yalıyor ve emiyor. İçimdeki baskının arttığını hissettiğimde, saçlarını tutup çekiştiriyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve boşalırken yüksek sesle inliyorum. Parmaklarını içime sokmadan ve başparmağıyla klitorisimi ovmadan önce kendime gelmeme izin vermiyor, kıvrana ve nefes nefese kalana kadar benden başka bir orgazm çekiyor. Ve ben daha kendime gelemeden prezervatifi açtığını duyuyorum.

Titrek dirseklerimin üzerinde yükselip, o kayarken taşaklarını avuçluyorum ve boğazından kaçan derin iniltinin tadını çıkarıyorum. Ellerimi kaslı kalçalarına götürüyorum ve o üzerime doğru eğilirken karın kaslarını kaşıyorum. Bacaklarımdan birini kaldırıp kalçalarımı kavrayarak birbirinden ayırırken homurdanıyor ve içime yavaşça girerek her bir parçasını hissetmemi sağlıyor. Ağlamamak için dudağımı sertçe ısıriyorum, çünkü beni geriyor ve kabzasına kadar nefesimi tutuyor. O zaman hareket etmeyi bırakıyor, alnını benimkine dayayıp sert bir nefes verirken derin derin inliyor.

"Siktir, Josslyn," diye homurdanıyor, bir santim dışarı çekiyor ve tekrar tamamen içeri iterken tekrar inliyor. "Siktir."

"Lütfen hareket et," diye soluyorum, onu hareket ettirmek için kalçalarımı kaldırırken tırnaklarım yanlarına gömülüyor.

Yüzümü tutuyor, ona bakıyorum, gözleri midemi sıkıştıran bir şeyle parlıyor. "Burada yetkili sen değilsin."

Gözlerimi kısıyorum ve tartışmak için ağzımı açıyorum, ama içime sert ve derin bir şekilde girip çıkmaya başlıyor ve ağzımdan çıkan tek şey bir hıçkırık oluyor. O hareket ederken eli aramıza iniyor ve vücudumun tekrar sıkıştığını hissediyorum.

"İşte bu bebeğim," diyor klitorisimi çimdikleyerek. "Benim için tekrar gel. Aynen böyle. Sikeyim evet."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bacaklarımı beline daha sıkı sarıyorum ve onun etrafında patlıyorum, boşalırken onun adını haykırıyorum.

"Gördüğüm en ateşli şey," diye homurdanıyor ve daha sert vuruyor. Karnımı açtığımda

ve onu hem hayret hem de şaşkın bir ifadeyle bana bakarken buluyorum.

"Finn," diye boğuluyorum o yavaşlayıp kalçalarını daireler çizdirerek yıldızları görmemi sağlayan bir noktaya vururken.

"Aminin sikimi kavramasına bayılıyorum," diyor, aynı noktaya geldiğinde hızını artırıyor ve bir kez daha dönüyorum. "Siktir. Evet," diye homurdanıyor çözülürken.

Sis dağıldığında gözlerimi açıyorum ve görüşümdeki küçük noktaları kırıpıştırarak yok ediyorum. Hâlâ üzerimde duruyor, saçları yüzüne dökülmüş ve nefesini tutarken gözleri kapalı. Kalbim birkaç atış atlıyor. O her zaman güzeldi, ama şu anda, yüzünde endişeli çizgiler ya da kibirli bakışlar olmadan, nefes kesici.

Kendime engel olamayıp elimi kaldırıyorum, dağınık saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmağımın ucuyla dolu ağzının izini sürüyorum. Gözleri açılıyor ve bana bakıyor, bakışları o kadar yoğun ki bana durmamı söyleyeceğini sanıyorum. Bunun yerine, kendini alçaltıyor ve ayak parmaklarımı kıvrandıran ve beni cehennemden korkutan şeyleri hissettiren yavaş, kalıcı bir öpücükle ağzını benimkine bastırıyor.

JOSSLYN

I Üçüncü kez seks yaptıktan sonra uyuduğundan emin olduğumda gizlice dairesinden çıkıyorum. Benim daireme, I basın benim geri karşı benim Kapı, izin ver Sarkan topuklularım yere düşüyor ve yüzümü ellerime gömüyorum. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünürsek, Finn Barlow özelini almışım gibi hissediyorum. Beni yavaş ve sert bir şekilde, varlığından bile haberdar olmadığım pozisyonlara soktu. Şu anda tutarlı düşünceler oluşturamadığım için ellerimi bırakıyorum ve odama gitmeden önce bir bardak su alıyorum. Duş aldım ve rekor sürede uykuya dalmak.

Alarmım çalana kadar dün gece olan her şey kafama dank ediyor. Her ne kadar bunun tek seferlik bir şey olduğunun bilincinde olsam da, elimde değil ama üzerinde düşünüyorum. Yaptığım gibi gizlice kaçmalı mıydım? Gece kalıp kalmayacağımı hiç konuşmadık ama bunun tek seferlik bir şey olduğu konusunda bu kadar kararlı olmasına ve onun hakkında duyduklarıma dayanarak, ayrılmak yapılacak en doğru şey gibi geldi.

İnledim ve yüzümü kapattım. Neden bu geceki bağış toplantısından sonra seks yapmak için beklemedik ki? Şimdi birbirimizi görmeye, aynı masayı paylaşmaya ve sanki hayatımın en iyi seksini yapmamışız gibi tamamen umursamaz davranmaya zorlanacağız.

Hayat. Finn'in bunu yapabileceğinden şüphem yok. Endişelendiğim şey poker suratımın olmayışı. Düşüncelerim Finn'den Scarlet'le buluşmama sıcıyor ve seks sonrası yaşadığım coşku bir anda yok oluyor. Oraya geri dönmek düşündüğümünden de kötü olmuştu. Mallory'nin ölümünü hiçbir zaman "atlatamayacaktım", ama kendimi bölümlere ayırma konusunda her zaman oldukça iyi olmuşumdur ve iyi olacağımı düşünmüştüm. İyileşmemiş dikişleri sökmek gibi hissettireceğini düşünmemiştim.

Mallory için "Her Cumartesi gecesi buraya gelirdi," demişti. "Grupların buluştuğu zaman."

Bir grupta görüşüğünü zaten biliyordum ama bana ne yaptıklarını hiç söylemedi. Gerçi bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Mal'ın ilgilendiği üç şey sert seks, esaret ve uyuşturucuydu. Bunların hepsi onun zamansız ölümüne yol açtı.

"Arkadaşınızın bir parçası olduğu John'un grubu, çok yüksek profilli bir müşteri kitlesine tam gizlilik sağlıyor."

"John Onyx'in sahiplerinden biri mi?"

"Evet, gerçi üç ana sahip var, yani tek sahip o değil," dedi. "Onlardan biri Dubai'de yaşıyor. Yine de seks grubunun arkasındaki beyin John."

"Sanırım katılmak için davet edilmeniz gerekiyor?"

"Evet. Sadece mevcut bir üye yenilerini davet edebilir. Geçmiş kontrollerinden geçmeniz ve ayda elli bin ödemeniz gerekiyor."

Çekindim. "Ayda elli bin mi?"

Scarlet ciddiyle başını salladı.

"Yani Mal o kadar para mı ödüyordu?" Fısıldadım.

Ücretin kendisi beni şaşırtmadı. Mal her zaman çok para harcamıştı. Onu bu yüzden hiç yargılamamıştım ama Livie bir kız öğrenci birliğine katılmaktan söz ettiğinde onu kesinlikle yargılamıştı. "Arkadaşların için para ödemen gerektiğini bilmiyordum, Olivia." demişti. O zamana kadar, Mal... farklıydı.

Scarlet başını salladı ve kimsenin bizi duymadığından emin olmak istercesine hızla etrafına bakındı. Burada olmamızın tek nedeni

Mallory'nin bazı "arkadaşlarıyla" beni tanıştırmak için oradaydı.

"Bildiğim kadarıyla grup çok küçük ve hepsi de işlerinin dışarıda kalmasını istemeyen yüksek profilli insanlar."

Bu mantıklı.

"John burada olmalı. Bence tanışmanız gereken kişi o," dedi. "Arkadaşını çok severdi, o yüzden yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Tabii bu işle bir ilgisi yoksa. Ama bunu söylemiyorum. Scarlet olanların bir kaza olmadığını düşündüğümü zaten biliyor ve neden araştırdığımı anlıyor. Beni John ve üvey babamın arkadaşı olan Leo adında yaşlı bir adamla tanıştırdı. Tanrım, ne karmaşa ama. Tüm bu bilgileri Finn'e verip konuyu kapatmalıyım ama ne bilgisi? Mal'in bir tür seks grubunda olmasının onun için o kadar da şok edici olacağını sanmıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve titreyerek nefes veriyorum, tam o sırada telefonum Olivia'dan gelen bir aramayla çalmaya başlıyor.

"Dün gece nasıl geçti?" diye soruyor, onu selamladığım anda.

"Gitti."

Nefes veriyor. "Daha sonra bizimle dışarı çıkmayacağını söylediğinde kötü olduğunu anladım."

"Kötü değildi," diyorum. "Sadece tuhaftı. Onyx'te ayda elli bin dolarlık bir seks kulübünde olduğunu biliyor muydun?"

Bir süre sessiz kaldı. "Kink kulübü gibi mi?"

"Emin değilim. Olabilir mi? Kulağa çok pahalı bir ilişki kulübü gibi geliyor."

İç çekiyor. "Şaşırdın mı?"

"Yani, onu benden çok daha iyi tanıyordun," diyorum.

"Evet, ama sonlara doğru..."

"Evet."

Sonlara doğru Olivia, Mallory'yi hayatından tamamen çıkarmıştı. Tüm arkadaşlıkları sallantıdaydı. Livie beni Mallory'yle tanıştırdığında, araları düzelmeye başlamıştı.

Bu yüzden bu döngü kendini tekrarlamaya devam ettiğinde şaşırmadım. Livie, Mallory'nin huysuzluğundan hoşlanmıyordu ve Mallory de Livie'nin onun saçmalıklarını yüzüne vurmasından hoşlanmıyordu.

"Başka bir şey var mı?" Livie soruyor. "Özellikle çok takıldığı birinden bahsetti mi?"

"Pek sayılmaz."

"Sanırım Tiago'ya hiçbir şey sormadınız?"

Bu da sırtımı sertleştiriyor. "Ona soracak bir şey yok. Oraya bir kez gitti ve bana orada ne yaptıkları hakkında çok fazla bilgi verdi."

"Ne karmaşa ama." Nefes veriyor. "Bu gece için hazır mısın?"

"Sanırım."

"Makyajımı yapmak ister misin?"

Gülüyorum. "Tabii. Yine de yakında gel."

Kontrol listesini tekrar gözden geçirdim: Annemi aradım, elbisemi buğuladım, saçımı yıkayıp kıvırdım ve makyajımı tamamladım. Son ikisini canlı yayında yaptım çünkü bugün yayınlamak için içeriğe ihtiyacım vardı. Diğerlerinden farklı olarak Alma Vakfı hakkında konuşurken gelen hiçbir soruya cevap vermedim, çünkü hepsi Finn'in gerçekten benim randevum olup olmadığını soruyordu. İki saat içinde otelde olmamız gerekiyor ve ne konuştuk ne de mesajlaştık, bu da şu anlama geliyor... şey, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Livie makyajını yapmam için evime geldiğinde endişelenmeye başlıyorum.

"Ne zaman orada olman gerekiyor?" "Bir buçuk saat sonra."

Elimde far paletiyle ona bakarken "Finn seni alacak mı?" diye soruyor.

"Bugün onunla hiç konuşmadım."

"Hiç mi?" diye soruyor inanamayarak.

"Hayır." Midem bulanıyor ve kahverengi gözleri gözlerime değene kadar bir adım geri çekiliyorum. "Dün gece seks yaptık."

"Ne?!" diye haykırmadan önce ağzı bir anlığına düşer.

"Evet." Dudaklarım büzüldü. "Yani mesaj mı atmalıyım yoksa kendi başıma mı gitmeliyim bilmiyorum?"

"Hâlâ Finn Barlow'la seks yapmanı aklım almıyor," diyor gözlerini kocaman açarak. "Nasıldı?"

"İyiymi ama Tate'in çıtayı cehenneme çevirdiğini belirtmekte fayda var..."

Livie homurdanıyor. "Yani herhangi biri iyi olabilirdi."

"Doğru." Gülümsediğimi hissediyorum. "Yine de çok iyiydi." "Ama?" diye soruyor beklentiyle.

"Ama diye bir şey yok. En azından yok. Umarım işler artık garipleşmemiştir. Üstünü çiziyorum, ona basit bir soru bile soramadığımı düşünürsek zaten tuhaflar."

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor musun?" diye soruyor sessizce.

Bunu bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Sanırım ona çok kolay aşık olabilirim, bu da bir hata olur."

"Belki."

Ona bir bakış attım. "Kesinlikle. Şimdi kapa çeneni de makyajını bitireyim."

Gülüyor ve susmuyor ama en azından Finn konusu şimdilik kapandı.

JOSSLYN

M E: Orada buluşmak ister misin?

Mesajı nihayet gelmeden önce küçük baloncuklar belirip kaybolurken bakıyorum.

Finn: Aynı binada oturuyoruz

Ben: Yani... Lobide buluşalım mı?

Bakıyorum, bakıyorum ve cevap vermeyince telefonumu oflayarak bir kenara fırlatıyorum ve yanıma aldığım küçük çantaya gerekli eşyaları koymaya başlıyorum. Önümüzdeki on dakika içinde cevap vermezse aşağı iniyorum ve on dakika sonra orada olmazsa gidiyorum. Cehennem kadar ateşli olabilir ve harika orgazmlar yaşatabilir, ama hiç kimseyi oturup beklemedim ve şimdi başlamayacağım. Özellikle de bu gece.

Birkaç yıldır Alma Vakfı için bağış toplama etkinliklerine ev sahipliği yapıyoruz ve ben genellikle iyi bir şekilde gidip ortama karışıyorum. Bu gece bir konuşma yapacağım ve kısa tutmama rağmen sinirlerim yine de harap olmuş durumda. Eşyalarımı topladıktan sonra kapıya yöneliyorum ve kapıyı açtığımda Finn'in diğer tarafta durduğunu görerek duruyorum. Onu smokiniyle görünce kalbim küt küt atıyor. Açık kahverengi saçları geriye taranmış, sakalının gölgesini tıraş etmişti, ki bunun

Bu şekilde de çok iyi görünmese yazık olurdu. Beni yavaşça içine çekerken yeşil gözleri karanlık ve okunmuyor.

Dışarı adımımı atarken sertçe yutkunuyorum. "Hey."

"Aşağı iniyordum," diyor, asansöre doğru dönerken çenesini sıkıyor.

Geri çekilen formuna bakarken nefesimi tutuyorum. Bana harika görüldüğümü söylemesine ihtiyacım yok, ama randevuya çıktığınız kişiye iltifat etmek neredeyse bir gerekliliktir. Randevulara gitmese bile bunu biliyor olmalı. İçimi çekerken bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum ve kendimi onun peşinden gitmeye zorluyorum. Çok uzun bir gece olacak.

Bu durumla nasıl başa çıkacağımdan bile emin değilim. En çok yaklaştığım an bekaretimi bir arkadaşıma kaybettiğim andı. Birbirimizi bir sonraki görüşümüzde işler biraz garipleşti, ta ki birimiz bir şaka yapana kadar ve sonra normale döndü. Bunun böyle olacağına dair pek umudum yok. Şaka yapamayacağımızı düşündüğüm için değil, huysuz Finn muhtemelen gülmeyeceği için.

Asansörü bir çift ve iki köpekleriyle paylaşırken sessiziz. Lobide yürürken hâlâ sessiziz ve dışarı çıktığımızda çok şık siyah bir araba ve bir şoförün bizi beklediğini görünce şaşıyorum.

"Sizi etkinliklere hep bir şoför mü götürür?" Kapıyı bizim için açık tuttuğu için şoföre teşekkür ettikten sonra arka koltuğa geçerek soruyorum.

"Arabam yıkanıyor."

Tek söylediği bu, bu da beni rahatsız ediyor ama belli etmeyi reddediyorum. Konuşmayı başlatan tek kişi olmayı da reddediyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Anne: Siz ya da Finn birlikte gelmekten rahatsız oluyorsanız, önce onun arabadan inmesine izin verin ve içeri girmesi için ona birkaç saniye verin. Sadece sana bir alternatif sunuyorum.

Telefonumu sıkıca kavıyorum. Belki de bu yüzden böyle davranıyordur. Dün gecenin onun için bir şey ifade ettiğine inanacak kadar saf olduğumu düşünemez ve bunun benim ayrılmamla ilgili olduğunu hayal edemiyorum. Bana öyle geliyor ki, bunların hiçbiri onun için normal değil. Dünyalarını sarstığının ertesi günü kadınlarla görüşmeye ya da herhangi biriyle insan içine çıkmaya alışık değil ve şu anda bunların ikisini de yapıyor. Normalde arkada bıraktığı kadın olduğumu hatırlatan göğsümdeki baskıdan kurtulmak için bir nefes alıyorum.

Ben: İyi fikir. O içeri girerken ben arabada bekleyeceğim.

Anne: Birini dışarı çıkarıp ona içeri kadar eşlik ettireceğim, başka biri de gelip seni alacak.

Kendimi korkaklığı bırakmaya zorluyorum ve telefonumu kaldırıyorum. Finn de aynısını yapıyor ve ceketinin cebine sokuyor.

"Lang yolda," diye yorum yaptı.

"Genelde gelir."

"O iyi bir ajan."

"Menajerim değil." Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.
"Üniversite sporcusu, hatırladın mı?"

Bir kahkaha attı. "Bu kurallar çok saçma.
Ona menajerin değilse ne diyorsun?"

"Eğlence avukatım."

Başını sallıyor, ama gözlerinde bir parça eğlence görüyorum ve bu rahatsızlığımı gidermeye yardımcı oluyor. Araba otelin önünde duruyor ve şoför inip kapıyı açtığı anda Finn hafifçe dönüp bana bakıyor.

"Sen git. Benim elbisemi düzeltmem gerekiyor" diyorum.

Kaşları hafifçe çatılıyor, ama bir süre yüzümü inceledikten sonra arabadan iniyor. Şoför kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de ceketini ilikleyip ayarladığını görmek için dışarı bakıyorum. Şoförün yanında dururken annemin çalışanlarından biri olan Milly gelip ona şunları söylüyor

Bir şeyler. Finn bir şeyler söylüyor ve başparmağıyla beni işaret ediyor ama Milly başını sallayıp onun kolunu tutuyor.

Ondan uzaklaşmasını izlerken elbisemi düzeltiyorum. Milly'ye söylediği her ne ise, onun bıkkın bir şekilde başını sallamasına ve uzaklaşmasına neden oluyor. O gidince Finn kapıyı açıyor ve arabanın içine girip arkasından kapatıyor. Sürücü kollarını kavuşturur ve arabanın önünde durur.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" diye karşı çıkıyor, gözleri parlıyor, çenesi sıkılmış.

"Elbisemi düzeltiyordum."

Gözleri kısıldı. "Aptalı oynama, Josslyn."

Bir süre ona baktım. "Tamam. Sana bir çıkış yolu veriyordum."

"Bir çıkışa ihtiyacım yok," diye tersliyor. "Senin var mı?"

"Hayır," diye alay ediyorum. "Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmayan sensin ve tuhaf davranıyorsun."

"Garip mi davranıyorum?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Annesine bizi ayrı ayrı geçirmesi için birini göndermesini söyleyen ben değilim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bunu ben yapmadım. Annem teklif etti ve ben de en iyisinin bu olduğunu düşündüm."

"Kimin için? Sana mı bana mı?" "Sana!"

Uzun bir süre bana baktı. "Hadi gidelim."

"Tamam. Hadi gidelim." Onu arabadan dışarı kadar takip ettim.

FINN

I Eğer bir partide görünmez olmak istiyorsanız, Josslyn'i yanınıza alın. Gecenin büyük bir bölümünü . erkek DİKKAT o alır rahatsız Ben. Ve sonuç olarak, bunun beni neden rahatsız ettiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bu baffling. Belki de I am oyunculuk Garip. I hissetmek Garip. Rahatsız. En son ne zaman kendimi rahatsız hissettim? Hiç olmadıysa.

Bu sabah uyandığımda o gitmişti, kayıtsız hissetmeliydim. Ya da rahatlamış. Bunun yerine, kendimi garip hissettim. Boş. Bu his, onu tekrar o şekilde görene kadar devam etti ve beni başka bir kuyruk dönüşüne sürükledi. Bana ne yapıyordu? Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

Dün gece onun içinde olmak... hareketleri, çıkardığı sesler, bana bakışı... kahretsin. Anıları bir kenara itiyorum. İhtiyacım olan son şey, takım arkadaşım olan üvey kardeşinin karşısında ereksiyon olmuş bir şekilde oturmaktı. Bunun olacağını biliyordum. Beni ters yüz edebilecek biri varsa, onun o olacağını biliyordum.

En başa dönüp o odada kız kardeşimle birlikte kimin olduğunu bulmam gerekiyor. Dünyaya anlatılan hikayeye göre her şey bir trajediydi, Onyx'in içinde sıkışıp kalmıştı.

bir yangın sırasında. Baş dedektif her şeyi örtbas etti, ki bunu babamın yaptığını biliyorum. Richard Barlow her şeyi yok edip hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyor. Mallory Avrupa'daymış gibi davranmayı tercih ediyor. Nevada'da yaşarken benim için işe yaramıştı ama buraya döndüğümde onun yokluğunu inkâr etmek imkânsız hale geldi. Josslyn'in hiçbir şey olmamış gibi hayatını yaşamasını, videolar ve fotoğraflar paylaşmasını ve partilere gitmesini izlemek durumu daha da kötüleştiriyor. Yüzümde neredeyse kör edici bir ışık parlıyor ve önümdeki kameranın klik, klik, klik sesini duymak için gözümü kırpmıyorum.

"Bir tane daha," diyor fotoğrafçı gülümseyerek. "Siz ikiniz çok tatlısınız, değil mi?"

Bir çıt daha ve sonra gittiler ve annemden gelen aramayı görmek için titreşimli telefonumu çıkarıyorum. Normalde sesli mesaja yönlendirirdim ama Fairview'de olmak her an onunla karşılaşabileceğim anlamına geliyor, bu yüzden izin isteyip en yakın kapıya doğru yürürken telefona cevap veriyorum.

"Az önce Patricia Abbott'tan bir telefon aldım ve halka açık bir randevunuz olduğunu söyledi," diyor selamlayarak.

"Bir yardım etkinliğindeyim."

"Biriyle birlikteyim."

"Evet, hayır için," diyorum, kızgınlığımı bastırma zahmetine girmeden.

Ondan bir telefon alacağımı biliyordum ama hâlâ buradayken aramasını beklemiyordum. Sanırım Patricia'ya daha önce rastladığım ve o zamandan beri beni izlediği için şaşırmamalıyım. Eminim Josslyn hakkında bulabildiği her türlü pisliği çoktan araştırmış ve "etkileyici bir soyağacı" olmadığını tespit etmiştir. Annemin bu konudaki aceleciliğini açıklıyor. Evlilik hakkında sanki kadınlar atmış ve ben de onların değerli aygırıymışım gibi konuşuyor. Annemin ve Patricia Abbott'un hayatımız boyunca beni kızıyla evlendirmeye çalışmış olmaları da işe yaramıyor. Traci'nin beş yıldır kararlı bir ilişki içinde olduğu ve benim ona karşı hiçbir ilgim olmadığı gerçeğini unutun.

"Birlikte olduğun kadın, Mallory'nin arkadaşı olan kadın mıydı? Polise konuşan ve o geceyi hiç hatırlamadığını söyleyen kadın mı?"

Çenem gerildi. "Evet."

"Hm."

"Gitmem gerek."

Sormak yerine, "Doğum günüm için hâlâ kulübe geliyor musun?" diye soruyor.

"Orada olacağım."

"Güzel. Bu sana Traci ile arayı kapatma fırsatı verecek," diyor.

"Öyle bir şey olmayacak anne."

"O zaman Andrews kızlarından biri olabilir," diye öneriyor. "İlgilenmiyorum."

"Belki..."

"Pazar günü görüşürüz, anne."

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Masama geri dönmek için arkamı dönüyorum ve yerimde Nate Crawford'u görünce duruyorum. Yüzünde ruh halimi daha da bozan ukala bir sırıtışla Josslyn'e doğru eğiliyor. Ona söylediğı her şeye gülüyor ve ben de gözümün seğirmesini görmezden geliyorum.

Oraya varmadan önce tanıdık bir ses adımı haykırıyor. Josslyn sesin geldiğı yöne bakıyor ve benimle göz göze geliyor. Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama Nate'den hafifçe uzaklaşıyor. Soluma bakıyorum ve Lachlan ile kardeşini yarı yolda karşılıyorum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu dostum," diyor Liam.

"Nasılsın?" Onu yumruk tokuşturarak ve hızlıca kucaklayarak selamlıyorum. Lachlan'ın nişanından bahsettiğini hatırlayarak, "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum," diye ekliyorum.

"Teşekkürler." Liam sırıtıyor. "Koyu bir Canucks taraftarı ama aynı zamanda sizin de büyük bir hayranınız."

Kaşlarım kalktı. "O zaman bir bekçi olmalı."

Lach, "Lee, Baykuşlar formasını daha Arena mağazasına bile gelmeden ona almamı istedi," diyor.

Dudaklarımın kalktığını hissediyorum. "Sana imzalı bir tane göndermeyi unutmamalıyım." Lachlan'a bakıyorum. "Lyla nasıl?"

"Rahatsız edici," diyor ve sanki karısı sihirli bir şekilde arayacakmış gibi hızla telefonuna bakıyor.

"Evden çıkması için ona yalvardı," diyor Liam, kaşlarının çatılmasına gülerek.

Lachlan, "Babası ve en iyi arkadaşlarıyla vakit geçirmek istiyordu," diyor.

Liam, "Seni başından savmak istedi," diye cevap veriyor, sonra bana bakıyor. "Kadının nefes almasına izin vermiyor."

Lachlan gözlerini deviriyor.

"Asher nasıl?" Liam aniden bana soruyor, bu da kardeşinden gülmekten kendimizi alamadığımız alçak bir hırıltı kazanmasına neden oluyor.

"O iyi. Aslında bir bebeği var," diyorum.

Lachlan, "Bu harika," diye karşılık verince Liam yine gülüyor.

Başımı sallıyorum. Futbol oynayan kuzenim ve Lyla yıllar önce Rodos'ta yaşarken tanışmışlar ve Asher onun antrenmanlarından birine gelmiş. Asher -ki kardeşi Lucas'a çok benziyor, herkesle flört etmekten kendini alamıyor-Lyla'ya çok fazla ilgi gösteriyordu. Asher beş yılı aşkın bir süredir kararlı bir ilişki içinde ve Lachlan bunu hâlâ atlatamamış değil.

"Josslyn'le birlikte burada olduğunu duydum," diyor Lachlan kayıtsızca.

Yanıtımı başımla onaylıyorum ve masamıza dönüp bakıyorum; sikik Nate hâlâ benim yerimde oturuyor ve Josslyn şu anda onun söylediklerine gözlerini deviriyor.

"Bu oldukça iyi bir ifade," diyor ve ben ona tekrar bakıyorum.

"Hayır işi için" diye cevap veriyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Yanında oturan adamı tek bir bakışla öldürme şeklin pek de hayırseverce değildi."

"O harika bir kız," diyor Liam.

"Öyle." Lachlan başını sallayıp gülümsüyor. "Theo onunla evleneceğini düşünüyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Onun için biraz fazla genç."

Liam'ın kaşını kaldırışından ve Lachlan'ın bana attığı eğlenen bakıştan, ses tonumdaki ısırığı hayal etmediğimi anlıyorum. Hay sikeyim. Tekrar başımı çeviriyorum, bu sefer dikkatim etrafı bir grup adam tarafından sarılmış olan Titus'ta.

"İkinizin arasında bir şeyler mi var?" Lachlan soruyor.

Gözleriyle tanıştım. "Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaşlar," diyor ve ona doğru bakıyor. "Blaze'deki o adam onunla arkadaştan daha fazlası olmak istiyor."

"Onu daha önce istememiş miydi?" Liam başını sallayarak soruyor. "Hâlâ o aptal oyunu oynadıklarına inanamıyorum."

Lachlan da başını sallıyor, telefonunu tekrar kontrol ederken dudakları hafifçe çekiliyor.

"Görünüşe göre hamlesini yapacak," diyor Liam.

Kalbim kulaklarımda o kadar gürültülü ki sözlerini zar zor seçebiliyorum, daha sert çarpıyor. Kurduğunu bildiğim tuzağa düşmek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Bakıyorum. Nate'in dizini onunkine bastırmış ve elini masanın üzerinde onunkinin üzerine koymuş olduğunu görünce kıpkırmızı kesiliyorum ve ne yaptığımı anlamadan hareket ediyorum.

JOSSLYN

"W "İnsanlar Nate Crawford'un sana talip olduğunu mu söylüyor?" Finn soruyor, sesi sessiz bir gümbürtüyle Kalbim yerinden çıkacak.

Onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Çünkü o yaptı." "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Herkes ne olduğunu biliyor." Hafifçe gülüyorum. "Nate muhtemelen şimdiye kadar otuz kişiye Dibs demiştir."

Yaklaşıyor ve dudaklarını kulağıma götürürken yanağını yanağıma bastırıyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

Midem bulanıyor. "Hayır mı?"

"Kesinlikle hayır." Kulağımın hemen altına yumuşak bir öpücük konduruyor ve tüm vücudum ısınıyor.

Geri çekilirken yüzümde gördüğü şey onu sırtıtmaya itiyor ama ben onun kibrini umursamayacak kadar anın içinde kaybolmuş durumdayım. Nate'in yerine oturduğundan beri daha dikkatli davranıyor; kolunu sandalyemin arkasına koyuyor, vücudunu bana yaklaştırıyor, konuşmalarını sadece benim kulaklarım için yapıyor. Sanki benim üzerimde hak iddia ediyor gibi, ki bu çok şaşırtıcı. Ve heyecan verici. Ne zaman bir fotoğrafçı fotoğraf çekmek için gelse, Finn bana yaklaşıp masadaki hepimizin kafasını karıştırıyor.

Damian ve Will bakmayı bırakmadılar. Livie gülmemek için dudağını ısıyor. Tiago kaşlarını çatmayı bırakmadı. Nate'in umurunda değil, bu yüzden konuşmayı o sürdürüyor. Yemek ve açık artırma arasında bir ara daha veriliyor ve herkes kaynaşmak için ayağa kalkıyor. Finn ve ben yerimizde kaldık. Ona dönmeden önce Livie'nin gitmesini bekliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sessizce soruyorum. Sandalyesini o kadar yaklaştırıyor ki beni kucağına da çekebilir. Ona uyarıcı bir bakış attım. "Finn."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Gözlerim kısıldı. "Bütün gece bana dokundun." "Ve bu bir sorun mu?"

Bir an için gözlerine bakıyorum çünkü şaka yapıyor olmalı. Ama şaka yapmıyor. "Milyonlarca fotoğrafımızı çektiklerinin farkındasın, değil mi? Her yerimde senin."

Bakışlarını kaçırıyor ve odayı taramaya başlıyor. "Finn."

Gözleri benimkilere kayıyor. Onu okumanın bu kadar imkânsız olmasından nefret ediyorum. "Resimlerin farkındayım," diyor sonunda, tamamen ilgisiz görünüyor. "Umursadığını fark etmemiştim."

"Ben bilmiyorum ama senin bildiğini biliyorum." Dirseklerimi masaya koydum ve yüzümü ona bakacak şekilde çevirdim.

Cevap vermiyor, bu da beni deli ediyor. Tate gelmedi, yani bunun onu kızdırmakla bir ilgisi olamaz. Seks yaptık, bu yüzden bir nedeni yoksa bu şekilde davranması mantıklı değil. Bütün gece neredeyse benim üzerimde hak iddia ediyordu ve bunu hiç yapmasa da, onun için özel olduğuma inanarak kendimi kandırmayacağım.

"Bana babandan bahset," diyor aniden ve midem farklı bir nedenden dolayı düşüyor.

Dudaklarımı yaladım. "Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi. Yakın mıydın?"

"Çok." Yumuşakça gülümsüyorum. "Basketbola girmemin sebebi o. Birkaç yıl profesyonel olarak oynadı."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalkıyor.

Gözlerimi beyaz masa örtüsüne dikerken sessizce, "Bu onun hayatıydı," diyorum.

"Ne oldu?"

"Çok kötü yaralandı ve... asla iyileşemedi." Boğazımda oluşan düğümden kurtulmak için boğazımı temizliyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor.

"Bütün maçlarıma gelirdi. Bazen annem gelemezdi ama o hep oradaydı, bana tezahürat yapar, takımlarıma koçluk eder, beni gezdirirdi..." Anılarla tekrar gülümsediğimi hissediyorum.

"Ailem beni oynarken hiç görmedi."

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Hiç mi?"

"Bir kere bile," diyor. "En azından şahsen."

"Bu nasıl olabilir?" Yüzüne bakıyorum, şaka yaptığına dair bir işaret arıyorum ama çok ciddi.

"Bunu hiç ciddiye almadılar. Beni maçlara ve antrenmanlara götüren şoförlerim vardı. Büyükbabam ve amcam genellikle oradaydı, yani tribünde ailem yokmuş gibi değildi."

İçgüdüsel olarak onun eline uzanıyorum ve kendi elimle kapatıyorum.

Gerilir. "Acımanı istemiyorum. İnan bana, birçok lükse sahip oldum. Merhametiniz benim için kayıp olur."

"Muhtemelen buzdaki en sevimli çocuk olan küçük Finn Alexander Barlow'a sempati duymaya hakkım var." Başparmağımı sert elinin üzerinde gezdiriyorum. "Orada olmayı çok isterdim."

Uzun bir süre bana bakıyor, bakışlarımla buluşmadan önce gözleri yüzümü katalogluyor. İfadesini okuyamıyorum ama elini benimkinin altına sokup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Eve döndüğümüzde her yerde Finn'le benim fotoğraflarımız vardı. Neyse ki Alma Vakfı'ndan bahsediyorlar, böylece ilgi boşa gitmiyor. Tabii ki yorumlar da her yerde. Bildirimlerimi görmezden geliyorum ve sponsorlu gönderimin planlandığından emin olduktan sonra telefonumu Rahatsız Etmeyin ayarına getirip kaldırıyorum.

"Bunu yapmaktan hiç yorulmuyor musun?" Finn, binamızdaki asansöre adım attığımızda soruyor.

Eve dönerken araba yolculuğu boyunca annemle telefonda konuştuğum ve Finn'le birlikte olmadığımızı yanımdayken olabildiğince dikkat çekmeden anlatmaya çalıştığım için olay hakkında konuşamadık bile. Papyonunu çıkarışını, pantolonunun içine sokuşunu ve bembeyaz gömleğinin üst iki düğmesini açışını izliyorum. Bu haliyle ağız sulandırıcı görünüyor. Gözlerimi başka tarafa çevirip kapılara odaklanıyorum.

"İnsanlarla bağlantı kurmayı seviyorum ve markalar bu paylaşımlar için bana ödeme yapıyor." Ona tekrar bakıyorum. "Bundan sıkılıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Kimseyle bağlantı kurmuyorum. Beni takip eden hiç kimse gönderilerimden birini kaçırıp kaçırmadığını kontrol etmiyor."

Bunun doğru olduğundan şüpheliyim ama bunu söylemiyorum. "Çünkü sadece maçlarda çekilmiş profesyonel fotoğraflar yayınlıyorsunuz."

Gözleri parlıyor. "Beni mi takip ediyorsun, Josslyn?"

"Hayır." Sessizce gülüyorum ve yanaklarımdaki sıcaklığı gizlemeyi umarak tekrar başka tarafa bakıyorum.

Neyse ki asansör kapıları benim katımda açılıyor ve o utancımı görmeden dışarı çıkabiliyorum. Neredeyse kapıma gelmişim ki uzanıp elimi tuttu ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Buraya geldiğimizde beni kapıma kadar geçireceğini düşünmüştüm ama şimdi buradayken ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Ona döndüğümde yüzünde ciddi bir ifade var, ama gözlerinde kalbimin durumuna ya da içimde yeşeren garip, aptal umuda yardımcı olmayan bir şey var.

"Bu gece odadaki en güzel kadın sendin," diyor, öne doğru adım atıp beni kapıma yaslariken alçak sesle.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

"Bunu yapmamak için tüm irademi kullandım." Boştaki eliyle yüzümü kavıyor ve eğerek ağzını yüzüme yaklaştırıyor.

Yumuşak bir öpücük. Hızla derinleştiriyor, bana doğru iterken dilini ağzımın içine sokuyor. Anında yanıyormuşum gibi hissettim. Elini bırakıyorum ve onu daha da yaklaştırmak için ceketini çekiştiriyorum. Aramızda hiç boşluk kalmadı ama yine de yeterince yakın değilmiş gibi geliyor. Daha önce de erkekleri arzulamıştım ama hiç kimseyi onu arzuladığım kadar arzulamamıştım. Başladığı gibi yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüşmeyi kestiğinde alnını benimkine dayıyor ve sert bir nefes veriyor.

"Bir gece daha mı?" Sessizce sordum. Umarım. Aptalca.

Bunu istemekten bile korkmalıyım. Ona karşı hissettiklerim -o yanımdayken hep hissettiklerim- dehşet verici. Her şeye rağmen, ona aşık olmak benim için çok kolay olurdu. Ama bir gecenin daha zararı olmaz. Ve onu çok istiyorum. Bana verdiği o korkutucu, her şeyi kapsayan hissi istiyorum. Başını sallıyor, sonra geri çekiliyor ve bir adım geri atarak dairemin kapısını açmama izin veriyor. İçeri girdiğimde, sırtımı kapıya dayayıp kemeriyle uğraşmayı bekliyorum ama Finn içeri bir adım atıyor ve çocukluğumda yatak odamda yaptığı gibi etrafa bakıyor.

Bar taburesine oturup topuklarımı çözmeye başlıyorum, o sırada giriş masamda duran resim çerçevelerinden birini kaldırıp bakıyor. Ben dört yaşlarındayken babamla onun oyunlarından birindeyiz. Evimde onunla çekilmiş pek çok fotoğrafım var ve çoğu basketbolla ilgili. Annem onları bana yeni ev hediyesi olarak verdiği ve evimin her yerine yerleştirdiğinde, onlara her zaman bakacağımı düşünmüştüm ama nadiren b a k ı y o r u m . Tüm o resimlerde onu kocaman gülümserken görmek çok zor.

mutlu olmadığını bilen resimler. Bunun benimle bir ilgisi olmadığını anlayacak kadar uzun süre terapiye gittim ama bu anlamamı kolaylaştırmadı.

Boğazımı temizliyorum. "Kendini astı."

Finn'in kafası bana doğru dönüyor, gözlerinde sempati ve inançsızlık karışımı bir ifade var. Çerçeveyi yere bırakıyor ama bana yaklaşıyor ki bunu takdir ediyorum. Bana bakışına bakılırsa, şu anda bana dokunsa ağlayacağımı biliyorum. Her zaman ağlarım. "Kahretsin, Joss. Biliyordum... ama fark etmemiştim..."

"Bu pek çok insanın bildiği bir şey değil. Titus kirli detayları basından uzak tutmayı ve her şeyi muğlak bırakmayı başardı."

Şimdi bana doğru yürüyor, iki yanımdaki kolçakları kavriyor ve alnımdan öpmek için eğiliyor. Bu küçük bir jest, tatlı bir jest ve gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oluyor. Bir elimi yukarı kaldırıp gözyaşlarımı tutmak için kenarlarına bastırıyorum. Elim tekrar indirdiğimde, Finn iki kolunu da elinden geldiğince bana doluyor ve yüzümü göğsüne yaslıyor. Kollarımı ona doluyorum ve kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum. Erkeksi, taze ve rahatlatıcı. İkincisi, onun olduğunu düşündüğümünden çok farklı.

Ama belki de bu benim hatamdı. O yalnız biri değil. Değer verdiği bir arkadaş grubu var. Will'e ya da Lucas'a bu şekilde sarılmadığından emin olsam da, Ella'ya bu tür bir ilgi gösteriyor olabilir. Bu düşünce kanımı kaynatıyor. Ella'nın çıktığı insanların çoğunun kadın olduğunu düşünürsek bu saçma bir tepki ama ondan bunu ne kadar çok istediğimi fark etmemi sağlıyor. Ondaki her şeyi ne kadar çok istediğimi. Bu düşünceden kurtulmak umuduyla gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Şimdilik ona sahibim. Bununla yetinmeliyim.

"Titus iyi bir adam," diyorum göğsüne karşı.

Tüm vücudu kıpırdamıyor, kolları bana biraz daha sıkı sarılıyor. Ellerimi kaslı sırtından yanlarına doğru kaydırıyorum, onu biraz uzaklaştırıyorum - sadece yukarı bakıp görecektik kadar

Yüzünü. Boşluk istediğimi düşünüyor olmalı, çünkü kollarını indiriyor ve onları anında özlediğimi söylemekten utanıyorum.

"Bak, her ne yapıyorsak onu okumayacağım." Şimdi sert, yoğun ve tamamen okunamaz olan gözlerine bakıyorum. "Neden burada olduğunu ya da bunun senin için bir anlamı olup olmadığını sormayacağım." Bir kez daha duraklıyorum, bir sonraki cümlemin bu gece olacakları değiştireceğini ya da bozacağını hissediyorum. "Ama artık bana şantaj yapmamı istiyorum."

"Sana şantaj yapmadım."

Ona bir bakış attım. "Sana yardım etmezsem o videoları anneme göstermekle tehdit etmiştin."

"Bu bir hataydı," diyor. "İster inan ister inanma, senin yanında bir pislik olmamak için gerçekten çok uğraşıyorum."

Gülüyorum. "Ciddi olamazsın."

"Sana karşı. Sana karşı bir pislik olmamaya çalışıyordum," diye açıklıyor ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Neden?"

Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum."

Gözlerimi ondan ayırmadan önce bir süre daha ona bakıyorum ve arkasındaki babamın ölümsüzleştirildiği resim çerçevelerine bakıyorum. Hakkında her şeyi konuşabileceğim ve muhtemelen Finn Barlow'u sadece beni koruduğu için bile sevecek olan babama. Dudağımı ısıırıyorum ve kendimi tutabilmek için yutkunuyorum. Buraya gelme sebebi bu konuşma değil. Benimle takılıp gitmek için burada. Derin, sakın bir nefes alıyorum ve bunu aklımda tutarak ona tekrar bakıyorum. Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve düşünmeyi bırakıyorum. Tabureden atlıyorum, ayaklarımın üzerine kalkıyorum ve onu öpüyorum.

Ağzıma karşı inliyor, kolları anında tekrar etrafımı sarıyor, kıcıma indiriyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, elbisemin yırtmaçları için şükrediyorum ve öpüşmeyi derinleştirirken parmaklarımı saçlarına

gömüyorum. Geri çekiliyorum ve gözlerimdeki puslu
şehveti kırıştırıyorum.

"Odam solda," diyorum ve sonra dudaklarım tekrar onunkilere değiyor.

Yatak odasına gittiğimizde beni yere bıraktı. Bir lambayı açık bırakmıştım, etrafı tam olarak aydınlatmıyor ama yeterli. Finn hızla etrafına bakınıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor. Aramıza girip onu kavradığımda ne kadar sert olduğunu hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

"Siktir." Alt dudağını ısıyor ve başını hafifçe geriye atarken inleme ile hırlama arasında bir ses çıkartıyor.

Elimi ondan çekiyorum ve o beni öpüp elbisemin fermuarını açarak ayaklarımın dibine bırakırken ben de onu soymaya başlıyorum. Geri çekiliyor, onu hayal ettiğim her fanteziye benziyor - ceketini yerde, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açık ve saçları parmaklarımla karıştırdığım için dağınık.

"ok ateşlisin," diyorum.

Arkama uzanıp sütyenimi ustalıkla çıkarırken dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kapüşonlu gözleri üzerimde geziniyor, benimkilerle tekrar buluşmadan önce bir anlığına siyah tangamda duruyor. Başını sallıyor ama göğüslerimi avuçlarının arasına alıp bir meme ucumu sıkarken ve yalarken diğerleriyle alay ederken hiçbir şey söylemiyor.

Titreyerek nefes alıyorum. "Finn."

İnliyor, diğerini okşuyor, sonra göğüs kafesimi öpüyor ve aşağıya doğru devam ediyor, aşağıya ulaştığında iç amaşırımı da onunla birlikte çekiyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp yalarken iri elleri kıcıımı kavıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Ellerimi saçlarına koyuyorum ve yukarı bakana kadar ekiştiriyorum.

"Seni ıplak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Yavaşça ayağa kalkarken bakışları kararıyor. Yatağın kenarına oturuyorum ve o soyunmaya devam ederken gözlerini benden ayırmıyor. Aığa çıkardığı her santim teni içime çekmek için bakışlarımı indiriyorum. Bunu ilk kez yapmıyoruz ama bazen öyle hissettiriyor. Özel hissettiriyor. Gömleğini çekip çıkartıyor ve

Onu kenara atıyor, pantolonunu ve çoraplarını çıkarıyor ve sonra siyah boxer külotla kalıyor. Bana olan arzusu da cüssesi gibi apaçık ortada. Onu içimde hissetme düşüncesiyle dudağımı ısıırıyorum. Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve bir parmağımı bel bandına geçiriyorum. Karın kasları esniyor ve siki seğiriyor.

"Bunları Neiman'dan mı aldın?" Ona gülümseyerek soruyorum.

Geri dönen gülümsemesi günahkâr. Elimi belinden çekip ayağa kalkmam için çekiştiriyor, sonra elimi bıraktığında etrafımda dolaşabileceği kadar uzaklaşana kadar bir adım geri atıyor. Bunu yavaşça yapması kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar açıkta hissetmeme neden oluyor. Her nasılsa, sonunda karşıma geçtiğinde, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar sıcak yanarken, sesimi buluyorum.

"Teftişi geçtim mi?" Nefes nefese sordum.

Bakışlarını bir kez daha vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Uçan renklerle."

Verdiği yanıt kalbimi hoplatıyor. Dizlerim yatağa çarpına kadar tekrar ilerliyor, bu da beni sırtüstü yatmaya zorluyor. Yumruklarını iki yanıma bastırıp üzerimde durmak için alçaldığında sanırım nefesim kesiliyor. Yanağımı öpüyor ve ben ihtiyaçtan kıvranana kadar vücuduma sıcak öpücükler kondurmaya devam ediyor.

İri elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Ayağa kalkıyor ve bir anlığına beni içine alıyor, sanki bunalmış ve nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bir elini saçlarında gezdiriyor. Sonra tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzı üzerimde, dili ben çığlık atıp dudaklarımda onun adıyla boşalana kadar üzerimde çalışıyor. Ellerini tekrar yatağın üzerinde hissettiğimde hâlâ titriyordum. Gözlerimi zorla açıyorum ve onu üstümde çıplak buluyorum, sağ elinin altında bir prezervatif var.

Giymeden önce aramıza girip onu kavırıyorum ve bir, iki kez okşuyorum. Üçüncü vuruşta elini bileğime doluyor ve sorgulayan gözlerle yukarı bakıyorum.

"Senin içindeyken boşalmak istiyorum ve eğer bunu yapmaya devam edersen..." Titrek bir kahkaha atarak alnını benimkine dayıyor ve bir anlığına prezervatif paketini açıyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırıp, her hareketinde daha da ıslanarak kayışını izliyorum. Kalçalarımı tekrar kavırıyor ve yavaşça içime girerken bacaklarımı yukarı itiyor - o kadar, o kadar yavaş ki ölebileceğimi düşünüyorum. Tamamen içime girdiğinde duruyor ve sert bir nefes üflüyor.

Kukuletalı gözler benimkilerle tekrar buluştu. "İyi misin?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Ve sonra hareket etmeye başlıyor. İçime girip çıkarken kalçalarımı sıkıca kavırıyor, hızlı, sert ve bacaklarıma ve kalçalarıma uyum sağlarken konsantre olmuş bir bakışla. Tepkilerimden yola çıktığını anlamam bir anımı alıyor. Her iniltiyi, her nefesi inceliyor ve beni bu tepkileri ortaya çıkaracak şekilde sikmek için ayarlamalar yapıyor. Göbeğim sıkılaşıyor ve gözlerimi kapatıp tekrar inliyorum.

"Aman Tanrım. Tam orası," diye nefes alıyorum, bacaklarımı bırakıp kalçalarımı kavırıyor ve içime daha da sert giriyor.

"S.KTİR," diye homurdanıyor ve sonra parmaklarının beni ovduğunu hissediyorum ve hepsi çok fazla. "Benim için geldiğinde gözlerini görmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve midem bir anlığına dibe vuruyor, hemen ardından dağılıyorum, titriyorum, kıvranıyorum ve anlaşılmaz şeyler söylüyorum.

"Siktir, Josslyn." Bir, iki, üç kez itiyor, belimi daha sıkı kavırıyor, prezervatifin içinden hissettiğim fışkırmalarla patlayana kadar gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Yüzünü eğiyor ve beni öpüyor; uzun, tutkulu, ayak parmaklarımı kıvrıran, beni tüketen bir öpücük. Geri çekildiğinde yüzünü boynuma gömüyor ve kendini bana bırakıyor. Nefesim kesiliyor ama bundan hoşlandığımı fark ediyorum. Üzerimdeki ağırlığını ve nefesini boynumda hissetmek hoşuma gidiyor. Bu son kez. Sadece bir gece daha. Hatırlatmayı tekrar tekrar yapıyorum. Bu gece gerçek bir randevuymuş gibi davranması önemli değil,

Elini kalçama koymuş, bir kolunu sandalyemin arkasına atmış, gülererek arkadaşlarımızla konuşuyordu. Onun tüm ilgisine sahip olmanın iyi hissettirmesi önemli değil. Büyülü bir geceydi ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

FINN

I hiç uyumadım ama nedense kendimi gergin hissediyorum. Bu Josslyn. Her zaman lanet olası Josslyn. Yüzümü ovuşturuyorum ve nefes vererek yatağıma uzanıyorum. Üçüncü sevişmemizden sonra uykuya daldı ve sabahın dördüne kadar kalıp onu izledim. Sanki vücudumdaki her hücre kalmamı istiyormuş gibi dairesinden çıkmak için çaba sarf ettim. Çatı katına çıkarken kendime, sabah beş alarmı çaldığında onu tekrar becermek istediğim için böyle yaptığımı söyledim. Sadece Son bir kez.

Mallory'nin öldüğü gece neler olduğunu öğrenmek için Josslyn'e yakınlaşmaya çalıştığımı kendime hatırlatıyorum. Berbat bir iş çıkarıyorum, bu da en kötü kardeş olduğumu kanıtlıyor. Bunun farkındayım ama aklım onun düşünceleriyle dönüp duruyor. Saat şu anda sekiz ve iki saat sonra çocuklarla golf oynayacağım. Yolda Lachlan ve kardeşini de alacağım, bu da kestirmek için sadece bir saatim olduğu anlamına geliyor. Keşke yapabilsem, ama gözlerim her kapandığında onu görüyorum, kokusunu alıyorum, kulağımda o küçük nefes alıp verişlerini ve inlemelerini duyuyorum ve yeniden sertleşiyorum. Lanet olası Josslyn.

Şimdiye kadar işimin bitmiş olması gerekiyordu. Çoktan başka bir kadını becermiş olmam gerekiyordu.

ve Josslyn'le ilgili tüm düşüncelerimi bitireceğime söz verdim. Seviştiğim diğer kadınlar gibi onun da aklımdan çoktan çıkmış olması gerekiyordu. Ama öyle olmadı. Aksine, ayakkabılarını çıkardı ve yerleşti. Bundan nefret ediyorum. Onu düşünmekten ve onu istemekten nefret ediyorum, ne zaman bana kızsaa gözlerinin meydan okurcasına parlamışını görmeyi diliyorum.

Sadece kendimi suçlayabilirim ama Josslyn asla yüzsüz bir kadın olmayacaktı. Onu o gece sıcak pembe elbiseyle gördüğüm andan beri biliyordum. Tanrım, ben bir aptalım. Telefonumu elime aldım. Gitmeden önce telefonunun konumunu açtım ve kendimle paylaştım. Karışık mı? Belki de. Deli mi? Kime sorduğunuza bağlı. Yasadışı mı? Kesinlikle, bu yüzden Lucas'a ya da Ham'e bundan bahsetmiyorum. Küçük nokta artık evde olmadığını söylüyor. Haritayı büyütüyorum ve nerede olduğunu anladığımda bir iniltiyle telefonumu fırlatıyorum. Çok uzun bir gün olacak.

Bir saat sonra Lachlan'ın evinin önünde arabasına bakıyor ve bunu kabul ettiğim için kendime lanet ediyordum. Lach'a kaltaklığı bırakıp arabayı kendisinin kullanmasını söylemeliydim. Eğer kullanmayacaksan beş arabaya sahip olmanın ne anlamı var ki? Arabamdan inip ön kapıya doğru yürüyorum ve yanından geçerken güvenlik görevlisine başımı sallıyorum. Ben daha kapıyı çalamadan Liam kapıyı açıyor. "Hey, dostum," diye gülümsüyor ve yumruğunu benimkine vuruyor. İçeri girdiğimde beni selamlıyor. "Lach neredeyse hazır. Yüzüncü kez Lyla'nın birkaç saatliğine onsuz iyi olacağından emin olmaya çalışıyor." Gözlerini deviriyor. "Lyla muhtemelen o gittiğinde bir parti verecek. Onun nefes almasına izin vermiyor."

Bu beni güldürüyor. Lachlan kadar karısına takıntılı bir adamla hiç tanışmamıştım. Ben lige girdiğimde o çıkmak üzereydi ama tecrübeliler Lach'ın bekar olmasına rağmen partileri ve yemekleri atladığını ve kendisine atılan disk tavşanlarını görmezden geldiğini söylerdi. Bunun yerine, gittikleri her şehirde Lyla'yı arardı. Olmak

Fairview'den ve başlarına gelenlerden kesitler duyunca, neden onu koruduğunu anladım.

Onları yıllardır tanıdığım için, bir gün bile ayrı kalabileceklerini düşünemiyorum. Yine de eşleri olan tüm arkadaşlarım için böyle hissediyorum. Muhtemelen onlarla tanıştığımda zaten birlikteydiler. Oyuncudan sadık bir kocaya dönüştüğüne tanık olduğum tek kişi kuzenim Asher, Lucas'ın ağabeyi. Ash profesyonel futbol oynuyordu ve birçok şehirde kadınlarla birlikte olduğu biliniyordu. Hiçbirimiz onun bir yuva kuracağını düşünmüyorduk ama sonra Brit'le tanıştı ve birden gözleri sadece onu görmeye başladı. Garipti ve tamamen alakasızdı.

Ama bu sabah kendimi Josslyn'in yanından ayrılmaya zorladığımda... Tanrım. Benim neyim var böyle? Uykusuzluktan kendimde değilim. Bunu neden düşündüğümün tek açıklaması bu. Tanıdık bir ses duyduğumda tüm vücudum geriliyor ve kalbim biraz daha fazla çarpıyor. Liam beni evin içinde seslere doğru yönlendirmeye devam ediyor. Onu henüz görmedim bile ve avuçlarım terliyor. Kendimi bu gerginlikten kurtarmayı umarak onları kabaca pantolonuma siliyorum. En son ne zaman bir kadının önünde kendimi rahatsız hissetmişim? Hiç. Cevap asla. Kendimi neyin içine soktum? Sertçe yutkunuyorum ve yüzümü boş, kalp atışlarımı makul tutmaya odaklanıyorum.

"Artık havuza girebilir miyiz, Joshlyn?" Theo soruyor.

Mutfaktalar ve Liam onlara doğru dönmeden önce kendimi zihinsel olarak hazırlamam için sadece birkaç saniyem var.

"Havuz mu?" Liam soruyor. "Ben buna davet edilmedim!"

Theo kıkırdıyor ve ben kendimi köşeyi dönmeye zorluyorum. Gözlerim anında Josslyn'e takılıyor ve sesli nefes alışımı duyuyorum. Liam'ın omzunun üzerinden attığı bilmiş bakıştan, onların da duyduğunu anlıyorum.

"Hey!" Theo heyecanla yanıma koşup bacaklarıma çarparak bir adım geriye sendelememe neden oldu. "Sen geldin

geri!"

Saçını okşadım ve göz kırptım. "Sana yapacağımı söylemiştim."

"Bir dahaki sefere dondurma getireceğini söylemiştin," diyor Theo, geri çekilip kollarını kavuşturuyor ve suratını asıyor.

"Theo," diye uyarıyor Josslyn ve kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

"Döndüğümde biraz getiririm." Gözlerimi güvenli bir yerde, Theo'nun üzerinde tutuyorum.

Çocuk standart bir testten daha fazla soru soruyor, bu da yorucu olabiliyor, ama bunları bakıcısıyla yüzleşmek zorunda kalmaya tercih ederim. Birden sığıyor ve ona doğru koşmak için arkasını dönüyor. Tabii ki bugün burada oturup bana süper kahramanlar hakkında bilgi vermek istemediği bir gün.

"Joshlyn! Finn bize dondurma getirecek!" diyerek Josslyn'i güldürüyor.

Bu ses göğsümün biraz ağrmasına neden oluyor. Kendimi ona bakmaya zorluyorum ve bir kez daha nefes almak için mücadele ediyorum. Göğüslerinin vadisine kadar inen kırmızı tek parça bir mayo giyiyor. Muhafazakâr bir mayo, annemin bile giyebileceği bir mayo. Ama Tanrım, Josslyn'in üzerinde müstehcen duruyor. Altındaki her kıvrımı ve eğimi bildiğim için şimdi daha da fazla. Onu içime çekmemek için kendimle savaşılmaya çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum. Hay sikeyim. Bu kadınla ilgili her şey...

Liam aniden, "Al bakalım," diyor ve bana bir şişe su fırlatıyor. Havada yakalıyorum ve ona teşekkür ediyorum.

"Dondurma öğle yemeğimizi yedikten sonra yenir," diyor sertçe ve bana bakmadan önce Theo'ya bakıyor. "Hey, Finn."

"Hey." Boğazımı temizledim. Onu incelediğimi fark etmedi. "Burada olacağını bilmiyordum."

Yüce İsa. Neyim var benim böyle? Elimdeki su şişesinin kapağını açıyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Belki içmek, bizim mutfaktan çıkana kadar aptalca şeyler söylememi engeller.

"Ben de burada olacağını bilmiyordum." Bunu söylerken gözleri parlıyor ve yemin ederim, rahatsızlığını anlıyor.

Önce bana, sonra Liam'a gülümsüyor. "Golf oynarken iyi eğlenceler." "Denizkızı gibi davranarak iyi eğlenceler."

Başını öne eğiyor. "Yakışıklı Prens golf oynamaya gidiyorsa bunu nasıl yapacağım?"

Neredeyse suyum boğazıma kaçacaktı. Beni mi kastediyor? Suyu kapatıp bir kez, sonra iki kez öksürüyorum ve sonunda boğazımı temizliyorum. Liam ve Josslyn bana bakıyor. Neyse ki sorgulayıcı Theo oyuncaklarını çantasına koymakla meşgul.

"Sadece birkaç saatliğine gideceğim. Belki döndüğümde rol yapmak için zamanımız olur," diyerek onu sertçe güldürdü. Ben ise şimdi ona ters ters bakıyorum. Rol yapmak mı?

Bu adam nişanlı! Josslyn tekrar konuştuğunda kelimeler dilimin ucunda.

"Sanırım Sarah ve sana düğününüz için ne alacağımı biliyorum."

"Oh, buna bayılacak." Yine gülüyor.

Hâlâ komik bulmuyorum.

Josslyn bir kahkaha atıyor ve elini uzatıyor. Theo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle otomatik olarak elini tutuyor ve ona tamamen aşık olduğunu fark ediyorum. Tabii ki öyle. Kim değil ki?

"Hadi gidelim," diyor. "Bugün güneş pırıl pırıl ve annen öğleden önce çıkmamızı istiyor."

"Neden?" Arka kapıya doğru yürümeye başladıklarında Theo itiraz eder.

"Çünkü domates gibi kızarıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Güneş yanıkları acıtıyor."

"Güneşten yanıyor musun?"

"Senin kadar kolay değil." Kapıyı açıyor ve Theo dışarı çıkıyor, eğilip aldığı birkaç oyuncağı yere düşürüyor. Bu mutfakta öleceğim.

"Neden olmasın?" Theo sorar.

"Çünkü benim tenim seninkinden çok daha koyu."

"Cildin..." Sözleri aramızdaki cam Fransız kapısının kapanmasıyla kesiliyor, ama ben gözyaşlarımı tutamıyorum.

Onları izlerken gözlerimi kaçıyorum.

Havuzun kenarına geldiklerinde Josslyn eğilir ve saçlarını toplamak için öne doğru savurur. Dağınık bir topuz yapıyor ve Theo ona ne anlatıyorsa gülmeye başlıyor. Theo'ya güneş kremi sürmesini, hatta kendine sürmeden önce gömleğini kaldırmasını izliyorum. Yaptığı her şey, gülüşü, konuşması ve onu azarlaması çok etkileyici.

"Uh, Finn?"

İsmimi duyunca gözlerimi kırpttırıyorum ve Liam ile Lachlan'ın orada durmuş beni izlediklerini fark edince neredeyse yerimden sıçrayacağım. Kendimi Josslyn'in bana yaptığı büyüden kurtarıyorum ve Lachlan'ı selamlıyorum. Ön kapıya varana kadar göğsüme saplanmış olan şey gevşiyor. Uzun. Bunun çaresi bu.

"Sende durum kötü, kardeşim." Lachlan başını sallayarak gülüyor. "Şu haline bak."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Adımlarımı uzatmaya çalışıyorum ama aynı boyda olduğumuz için faydası yok.

"Joss'a daha sonra rol yapacağımızı söylediğimde yüzünü görmeliydin," diyor Liam, kıcıyla gülerek ve tabii ki Lach'ın da kıcıyla gülmesine neden oluyor.

Sürücü kapısını açıp sopalar için bagajı açarken ikisine de ters ters bakıyorum. "Artık nişanlı bir adam olduğunu ve yeğeninin bakıcısı için çok yaşlı olduğunu düşünürsek, ilginç bir kelime seçimi olduğunu düşündüm."

Daha çok gülüyorlar. Arabayı çalıştırıyorum, sürüş alanından geri geri çıkarken direksiyonu sıkıca kavriyorum.

"Joss yaşlı erkeklerden hoşlanıyor," diyor Liam ve bana ters ters bakıyor.

Yanımda, telefonuyla konuşan Lach gülüyor. Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor. Tate ondan sadece dört yaş büyük. Ben ondan dört yaş büyüğüm.

"O sadece yeğenimin bakıcısı değil," diye ekliyor Liam, dikiz aynasından gözleri parlayarak. Söylemesini bekliyorum

"O aileden biri" diyor ve ekliyor: "Joss ve ben Theo'yla rol yaparken Sarah buna rol yapma diyor. Bu ailemizde bir şaka haline geldi."

Komik bir şaka, diye düşünüyorum acı acı ama dile getirmiyorum, çünkü bunun sadece yapmaya çalıştıkları davaya yardımcı olacağını biliyorum.

Arabayı sürmeye başladığımda Lach yanımda, "Endişelenecek bir şey yok," diyor.

"Bilmediğimi biliyorum," diyorum. "Siz ikiniz medya gibi davranıyor ve bu olaydan çok fazla şey çıkarıyorsunuz. Birlikte bir hayır etkinliğine gittik ve biz sadece arkadaşız."

"Doğru," diyor Lach yavaşça. "Ama sadece arkadaş mı olmak istiyorsun?"

"Kardeşi yakında senin takım arkadaşın olacağı için mi?" Liam soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bununla hiçbir ilgisi yok."

İstesem Damian'ın kız kardeşiyle çıkmama karşı çıkmayacağından eminim ama çıkmıyorum. Çıkmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Bunu lanet bir moron gibi yüksek sesle söylemeliyim, çünkü ortam ciddileşiyor.

"Lyla ile tanıştığымda..." Lachlan başladı.

"Oh, Tanrım. Lütfen yapma," diye araya giriyor Liam. "Sen saplantılı ve kontrolcüsün ve birinin ilişki tavsiyesi alması gereken son kişisin."

"Öyle miyim?" Lach koltuğunda kayıyor ve kardeşine kaşlarını kaldırıyor. "Uzun zamandır birlikteyiz. Birlikte mutluyuz. Hatta mutluyuz."

Bu beni güldürüyor. "Mutluluk mu?"

"Evet." Yüzünü tekrar öne çevirir. "Karıma aptalca aşık olduğumu inkar etmeyeceğim. Bunda yanlış bir şey yok."

"Takıntılı," diyor Liam.

"Aşık, saplantılı, her neyse." Lach omuz silkiyor. "Demek istediğim, tanıştığımızda hokeye ve sözleşme yapmaya odaklanmıştım. Aşk aklımdaki son şeydi ama Lyla benim için her şeyi değiştirdi. Daha iyisi için."

"Kulağa her ne kadar iç açıcı gelse de, bunu anlatamam," diyorum, sesim düz.

"Aşk kısmıyla mı yoksa saplantılı kısmıyla mı?" Liam soruyor, ben ona bakınca omuz silkiyor.

"İkisi de."

"Bazen el ele giderler," diyor Lach. "Sanırım," diye gönülsüzce kabul ediyor kardeşi.

"Lyles beni bir terapistle gönderdi," diye başlıyor Lach, kardeşinin Lyla'yı övmesini görmezden gelerek. "Ve terapist -çok akıllı bir kadın bu arada, sana bilgilerini verebilirim," diye hızla ekliyor, "kendim üzerinde çalışmamı ve takıntılarımı aşmamı sağladı, bu da Lyla söz konusu olduğunda daha az 'kontrolcü' olmama yardımcı oldu."

Kardeşine uyarıcı bir bakış atmak için duraklıyor. "Kendi hobilerimi edinmemi ve arada bir Lyla olmadan arkadaşlarımla takılmamı önerdi. Ben arkadaşlarımla golf oynamaya gidiyorum ve akşam yemeği yiyorum, o da aynı şeyi kendi arkadaşlarıyla yapıyor. Yalan söylemeyeceğim, güzel bir şey ama çoğu zaman keşke o da orada olsaydı diyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, arabayı park yerine park etmeyi bitirip göz göze gelene kadar bekliyor ve devam ediyor: "Onsuz üç yıl geçirdim, bu ikimizin de suçu değildi ama hayatımın en sefil üç yılıydı."

"Tüm bunlar ne kadar iç açıcı olsa da," diyorum bir süre sonra. "Ve öyle. İkiniz birlikte mükemmelsiniz," diye ekliyorum ciddiyetle. "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Seni hiç kız arkadaşınla görmedim. Nasıl çalıştığın hakkında söylentiler duydum." Lach omuz silkiyor. "Liam'ın dediği gibi, Joss aileden biri. Bizim için küçük bir kız kardeş gibidir. Bağış toplama etkinliğinde sana baktığı gibi hiç kimseye baktığını görmedim.

... ve sanırım sende kendimden çok şey görüyorum. Sahip olabileceğin en iyi şey için şansını mahvetmeni istemiyorum." Kapısının kilidini açtı. "Pekâlâ, hadi golfe gidelim. Hadi golf oynamaya gidelim."

Bu sözlerle birlikte arabadan indik. Sabahın geri kalanını takım arkadaşlarımı tanımaya çalışarak geçirdim.

Golf oynuyoruz, yemek yiyoruz,

içiyorum ve saçma sapan konuşuyorum ama Joss aklımdan hiç çıkmıyor. Ondan nefret ediyorum, bu yüzden bir damak temizleyicisi bulmayı düşünmeye başlamamın zamanının geldiğine karar verdim. Lanet olası bir seks kulbm var, Tanrı aşkına. Bu düşünceyle, yarın gece orada olup olmayacağını öğrenmek için kuzenime mesaj attım.

JOSSLYN

"S "Finn'le aranızda neler oluyor?" diye soruyor annem, ağzıma salyalar akıtarak yediğim kroketaları kızartırken.

aylardır bitti.

Ellerim soymakta olduğum yeşil muzun üzerinde duraklıyor. "Bir şey yok."

"Geçen gece hiçbir şeye benzemiyordu," diyor ve sırtı bana dönük olmasına rağmen sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Gördüğünü sandığın şey sadece bir numaraydı." Yutkunuyorum ve muza odaklanıyorum.

Ne söylemem gerekiyor? Şu ana kadar iki kez yattığımızı -ki bu onun başka biriyle yattığı iddia edilenden daha fazla. Bunu, çiçekleri ve diğer erkekler bana çok fazla ilgi gösterdiğinde nasıl hırçınlaşıp sahiplendiğini düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer başka biri olsaydı, tüm bunlar bir araya geldiğinde bir anlam ifade ederdi.

Belki bir anlamı vardır, ama umutlanmayı göze alamam. Benden daha fazlasını istese bile, bunu ona veremem. Titus ve Mallory meselesi başımızın üzerindeyken olmaz. Bana bu konuyu bir daha açmadı ama fotoğraflarıma her göz attığımda bunu hatırlıyorum

ve görüntüleri bulmak. Mallory'nin arkadaşlarıyla Onyx'te buluşacak olmamın ana nedeni de bu. Sadece onun yanıldığını kanıtlamak istediğim için değil, aynı zamanda görüntülere baktıkça ve o geceyi düşündükçe, iddia ettikleri gibi bir kaza olduğu konusunda daha az emin olduğum için.

Olaydan kısa bir süre sonra, üzüntü ve öfke bulutu dağıldığında sorular sormaya başladım. Neden kulübün sadece o kısmı alev almıştı? Nasıl başlamıştı ki? Neden kaçmamıştı? Neden kimse onu oradan çekip çıkarmamıştı? Elbette tek başına değildi. Olmadığını biliyordum. Ama kiminle birlikteydi? Korkunç biriyle. Tek açıklaması buydu. Kaza bile olsa, onu orada ölüme terk etmişlerdi. Onu orada ölüme terk ettik.

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Ben profesyonel bir bölümlere ayırıcıyım. Sevdiğim birini kaybetmenin acısından kurtulmanın bildiğim tek yolu bu. Mal'e olanlarla başa çıkabilmemin tek yolu buydu. O yer ve Mal ile ilişkilendirdiğim tüm olumsuz şeylerin yasını tuttum ve gömdüm. Arkadaş olduğum kızın anısına tutundum - güvenmekte yavaş olan ve partinin hayatı olan kız. Finn bu karmaşayla hayatıma girmeden önce iyi bir noktadaydım, her şeyi ikinci kez düşünmeme ve o geceyi düşünmeme neden oldu.

Zihnimde anılar canlanırken içimi bir ürperti kaplıyor - araba yolculuğu sırasındaki yüksek sesli müzik, Livie'yle flört eden yakışıklı adam, Mal'in koridorda yürürken omzunun üzerinden gülümsemesi... En çok da o gülümseme aklımdan çıkmıyor. Onun için yarattığım, babamınkinin yanındaki rafta duran kutuya geri itiyorum. Şu an bunu düşünme. Bıçağın kör ucu parmağıma sürtünerek beni düşüncelerimden koparıyor.

"Sana bakışı rol yapmıyor. Sadece o gece değil, buradayken de öyleydi," diyor annem, gözleri muzipçe parlayarak.

"Fazla umutlanma. O ilişki kuracak türden biri değil."

"Kim?" Damian soruyor ve beklenmedik gelişiyle bizi yerinden sıçratıyor.

Yüzüm yanıyor ama annem "Finn" derken aynı anda "hiç kimse" demeyi başarıyorum.

Damian'ın kaşları havaya kalkıyor ve buzdolabına doğru yürürken gözlerini kırptırıyor. Verdiği tepki midemi bulandırıyor. Dün birlikte golf oynamaya gittiler ve bu sabah birlikte antrenman yaptılar. Sanırım Finn'in özel hayatı hakkında bilmek istemeyeceğim şeyler duyacak, eğer yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla.

"Golf nasıldı?" Annem soruyor ve ben rahatlıyorum.

"Güzeldi." Dame protein karışımlarını sıralıyor ve çilekliyi seçiyor.

"Sadece erkekler miydi?" diye soruyor, elindeki tencereyi ateşten alıp yerine başka bir tane koyarken.

"Bazı eşler ve kız arkadaşlar gitti," diyor protein shake'in kapağını açıp kocaman bir yudum alırken. "Bazı bekârlar" derken bana bakıyor.

Midem yine bulanıyor. Muz kabuklarını toplamaya odaklanıyorum ve onları dışarı atmak için ayağa kalkıyorum. Hemen sonuca varmaktan nefret ediyorum ama Dame bunu zorlaştırıyor. Annem de bunu anlıyor.

"Ve? İçlerinde gözünüze çarpan oldu mu?" diye soruyor.

"Onlara gerçekten dikkat etmedim." Shake'in kalanını içiyor ve kutuyu geri dönüşüm kutusuna atıyor.

"Bu yeni bir şey," diyor annem, yemek yapmaya geri dönerek. "Peki ya Finn?"

Kalbim kafesinde sertçe çarpıyor. Muzları parçalara ayırmaya başlıyorum, kulaklarımdaki gümbürtünün arasından cevabını duyabilmeyi umuyorum.

"Ne olmuş ona?" Dame bir toston alır ve üzerine üfler, sonra hepsini ağızına atar ve "Oof. Çok sıcak."

"Onları tavadan yeni çıkardım!" Annem mutfak havlusunu alıp ona fırlatıyor. "Masayı hazırla. Baban her an gelebilir." Bir süre sonra

başını sallar ve "Finn bunlardan herhangi birine dikkat etti mi?" diye sorar.

Dame bir kahkaha attı. "Finn'le neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Sanırım Josie'ye karşı bir şeyler hissediyor."

İnledim. "Aman Tanrım, anne. Bir hayır etkinliğinde bana eşlik etti. Hikayenin sonu."

"Yıllardır Joss'a karşı bir şeyler hissediyor," diyor

Dame. Kalbim küt küt atıyor. "Bu bir yalan."

"Ne?! Bunu bilmiyordum!" Annem ocağı kapatır ve kızarmış balıkları tabağa koymaya başlar. "Ne oldu? Bağlantıyı mı kaybettin?"

Yumuşak bir kahkaha atarak başımı geriye atıyorum. "İnternetimiz ve akıllı telefonlarımız var. 'Bağlantıyı kaybetmenin' mümkün olduğunu sanmıyorum."

Dame, "Finn ilişki kuracak biri değil," diyor ve ben anneme kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tanışma toplantınız ne zaman?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Pazartesi," diyor. "Hayır, Salı. Kahretsin, hatırlayamıyorum."

Annem, "Onun gibi erkekler, biri gelip fikrini değiştirene kadar asla ilişki kuracak tipler değildir," diyor.

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapattım. "Durdur şunu."

Dame, çok fazla şey söylememeye çalışırken yaptığı gibi dudaklarını büzerek, "Geçen gece senin üzerindeydi," diyor. "Eminim insanlar sana resimler hakkında sorular soruyordur."

"Evet."

Bildiğim kadarıyla sadece bir fotoğraf dolaşıyor ve biz ona dokunmuyoruz bile. Başka biri olsaydı fark edilmezdi. Biz olduğumuz için insanlar şimdi tahmin ettiğim gibi spekülasyon yapıyorlar. Yine de umurumda değil. Randevulardan ya da fotoğraflardan nefret eden ben değilim.

"Neden sevgilileriyle görünmekten hoşlanmıyor?"
Annem soruyor. Dame ve ben bakıştık. Finn tam olarak biriyle çıkmıyor.

Ama bunu anneme söylemeyeceğiz. Eğer söyleyebilseydi, erkekleri benim evime, kızları da Damian'ın evine sokmazdı. Artık "evlilik öncesi seks günahtır" diye vaaz vermiyor ama o kadar uzun süre vaaz verdi ki cehennemdeki yerimizi uzun zaman önce kabul ettik.

Dame bir süre sonra, "O sadece özel bir insan," diyor. "Onu çok fazla insan tanımıyor."

Dudağımı ısııyorum ve bildirimlerimi kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Dikkatimi bu konuşmadan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Bildirimlere tıklıyorum ve Finn'le olan fotoğrafımda kaç kez etiketlendiğimi görünce iç çekiyorum.

"Joss ise bunun tam tersi," diye ekliyor Dame.

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Bunu daha kaç kere konuşacağız? Ben özel bir insanım!"

Dame telefonuma doğru sivri bir bakış fırlatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ona resmimizin internete düşeceğini söyledim."

Dame başını sallar ve bardaklara su doldurmaya başlar.

"Dokunmuyorsunuz ama birbirinize öyle özlemle bakıyorsunuz ki," diyor annem, neredeyse özlemle.

Gözlerim yuvalarından fırlamakla tehdit ediyor. "Nedir bu Bugün seninle ne yapacağım?"

Kapı açılıp kapanmadan önce zil sesi duyuluyor ve giriş masasının üzerindeki tabağa çarpan anahtarların sesi geliyor. Titus'un elbise ayakkabıları parkeye vurarak bize doğru yürüyor. İfadesi endişeyle bulanık, ama üçümüzü görünce kocaman sırıtıyor.

"Başaracağından emin değildim," diyor Dame'a, ona sıkıca sarılmak için yürürken.

"Daha sonra geri dönmeliyim," diyor Dame. "Sabah buz, öğleden sonra egzersiz."

"Ya sen?" Titus annemin yanına gidip dudaklarından öperken bana bakıyor ve sonra ona da sıkıca sarılıyor.

"Bu sabah ağırlık çalışması yaptım. Günün geri kalanında yapacak bir şeyim yok," diyorum ve bana ulaştığında sarılmasına karşılık veriyorum.

"Tate bana Finn'le seni sordu," diyor kravatının düğümünü çözüp sandalyenin üzerine koyduğu ceketin üzerine atarken.

"Hiç şaşırmadım. Ne dedi?"

"O... şey..." Titus'un kaşları kalkıyor. "Mutlu olmadığı kesin."

Dame kollarını göğsünde kavuşturarak, "O lanet olası bir pislik," diye homurdanıyor.

"Seni aradı mı?" Annem iki tabak alıp Dame'a uzatarak soruyor.

"Evet."

Dame tabakları masanın ortasına koyarken, "Numarasını engellediğini sanıyordum," diyor. Masayı hazırlamaya yardım etmek için ayağa kalkıp salata kâsesini alıyorum.

"Engeli kaldırdım."

Gözlerini deviriyor.

"Bu konuda bana mesaj atmamasına şaşırdım," diyorum.

"O adamdan gerçekten nefret ediyor," diyor üvey babam. "İyi bir nedeni var. Ve şimdi de bu."

Gözlerimi deviriyorum. "Kalıtsal dramayı asla anlayamayacağım."

"Finn olayı kişiselleştirdi," diyor Titus. "Yıllar önce ölen kızı hatırlıyor musun? Blair'i?"

"Donmuş gölde boğulan mı?" Annem gözlerinde hüznü bir bakışla soruyor. "Ne korkunç bir trajedi."

Omurgamdan aşağı huzursuz bir his kayıyor. Finn'in bununla ne alakası var? Bir parçam kulaklarımı kapatıp öğrenmemek istiyor. O zamanlar ortaokuldaydım ama hikâyeyi hatırlıyorum. Sanırım bir partiden eve dönerken arabası yoldan çıkmış ve

bir göle düştü. Haberlerdeki fotoğraflardan, kızın güzel olduğunu biliyorum, sıkı dudaklı bir gülümsemesi ve göz kamaştırıcı mavi gözleri vardı.

Titus, "Tate'e göre Finn ile aralarında bir tür aşk üçgeni varmış," diyor. "Olayın olduğu gece Finn'in orada olduğunu söylüyor."

Kalbim parçalanıyor ve o zavallı kızı kışkandığım için anında kendimden utanıyorum. Aşk üçgeni bir ilişkinin ipuçlarını veriyor. Finn'in hiç kız arkadaşı olmadığını düşünmüyordum ama o kadar uzun süredir kendini ulaşılmaz kılıyordu ki nasıl, neden ya da ne zaman bu hale geldiğini pek düşünmemiştim.

"Vay be. Bunu bilmiyordum," diyor Dame.

Titus, "Çok fazla değil," diye yanıtlıyor. "Barlow'lar izlerini örtmekte ustadırlar. Richard'ın avukatına kendi evinin yanında bir ev almasının bir nedeni var."

Dame ıslık çalıyor. Etkilendi mi yoksa rahatsız mı oldu emin değilim. Kesinlikle ikisi de.

"Finn'in onu öldürdüğünü düşünmüyor, değil mi?" Soruyorum ya da söylüyorum.

Kafamdaki çarpıntıdan anlayamıyorum.

"Hayır, benim edindiğim izlenim bu değil. Daha çok kazaya yol açan her neyse onun için onu suçluyor gibi," diyor Titus.

"Josslyn'e söyleyeceğini bildiği için böyle söylüyor olabilir," diyor annem.

"Belki." Titus omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Mesele şu ki, Tate sordu ve ben de ona son duyduğuma göre Finn'le aranızda bir şey olmadığını söyledim. Durumun hâlâ böyle olduğunu varsayıyorum."

Başımı salladım.

Neyse ki Finn konusu sadece birkaç dakika daha sürüyor ve masaya oturduğumuzda spor ve iş hakkında konuşmaya devam ediyoruz. Yine de Titus'un sözleri aklımın bir köşesinde duruyor. Mallory'nin ölümü hakkında çok az haber yapıldı. Elbette bunu kabul ettiler ama asla Onyx'te olduğunu söylemediler. Onyx'le ilgili resmi haberde kadına Jane Doe diyorlar. Birkaç gün sonra, Mallory'nin "trajik, zamansız

geçiyor." Bunu ailesinin yaptığını biliyordum. Kızlarının bir seks kulübüyle ilişkilendirilmesini istemezlerdi.

JOSSLYN

B Lowells. Bulduğum haberlere göre, cinayet olduğunu düşünmeleri için hiçbir neden yoktu ve Finn'den hiç bahsedilmiyordu. Bulduğum her şey Blair'in sarhoş, uçmuş ve babasının Ferrari'siyle hız yaptığını söylüyor. Korkunç bir trajediydi. Korkunç, zamansız bir ölüm, tıpkı Mallory'ninki gibi. Mallory'nin durumu gibi, Blair'in ölümü hakkındaki bilgiler de çok sınırlı. Bu bir şey ifade etmiyor.

Tate pisliğin teki olabilir ama akıllı bir adam. Eğer gerçekten Finn'in bir ilgisi olduğunu düşünseydi, onu ifşa ederdi. Finn bir Barlow olabilir, ama Barlowlar bile birini - kasıtlı ya da değil- sonuçsuz bir şekilde öldüremez. Birlikte miydiler? O, Tate ve Blair bir çeşit aşk üçgeninde miydiler? O gün bana bu yüzden mi çiçek göndermişti? Hay sikeyim. Bunun peşimi bırakmayacağını zaten biliyorum.

Günler geçti ve Finn'den hâlâ haber alamadım. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum ama hayal kırıklığımı da inkar edemiyorum. Sanırım bir parçam geçen gecenin onun için bir anlamı olduğunu düşündü. Belki de farklı olacağımı düşünmüştüm. Benim

Telefonum çalıyor ve Olivia'nın ailesinin sahil evine sağ salım vardığını haber vermek için aradığını sanıyorum, ama Scarlet'ten gelen bir mesaj.

Scarlet: Mekanlarını oniks yerine inci olarak değiştirdiler.

Midem bulanıyor. Leo ve John'la konuşup onlardan bilgi almaya çalışmam gerekiyordu. Onlarla tanıştığımda hemen bir sorgulama başlatamazdım, bu yüzden onlara John'un deyimiyle "zevk kulübünü" kontrol etmekle ilgilendiğimi söyledim. Bunun üzerine bu akşam beni davet eden bir mesaj attı ama Pearl'de buluşmak işleri karıştırdı. Ayrıca Finn bana ulaşmadı. Belli ki istediğini almış ve benimle ilgilenmiyor, o yüzden kuzeninin orada olması ya da benim orada olduğumu öğrenmesi bir şeyi değiştirmeyecek. Ayrıca bodrumdaki kulübün üst kattaki gece kulübüyle hiçbir ilgisi yok. Lucas'ın orada olduğumu bileceğinden şüpheliyim.

Şu anda bunu yapmam gerek. Birlikte takıldığı insanları görmem gerek. Onun adını söylediğimde her birinin gözlerinin içine bakmak istiyorum. Gözlerimi tekrar kapatıp o geceye dair anılarımı canlandırmaya çalışıyorum ama her zamanki gibi Onyx'e girdiğim anda duruyorlar. Gecemin geri kalanının video görüntüleri olmalı. İlk keder dalgası geçtikten sonra bu konu hakkında çok düşündüm. O gece ben içeri girdikten sonra ne olduğunu kimse bilmiyor. Hiçbirini hatırlamıyorum, bu da endişe verici. Ertesi gün hastaneye gittim ve neyse ki istismar edilmediğimi doğruladılar, ancak hiçbir şey hatırlamıyor olmam hala tedirgin ediciydi. Ayrıca bu sadece iki kişinin bildiği bir şeydi.

Ben: Haber verdiğin için teşekkürler Scarlet: Gidecek misin?

Ben: evet

Scarlet: Gelecek hafta sonuna kadar bekleyemez misin? Yalnız gitmeni istemiyorum.

Ben: İyi olacağım. Teşekkür ederim!

Scarlet: Lütfen o insanların yanında dikkatli ol. İyi olduklarına eminim ama masumiyetinizi hissedip sizi av olarak göreceklerdir.

Kalbim daha çok çarpıyor.

Ben: not edildi. Teşekkürler

Telefonumu bıraktım ve derin bir nefes aldım. Kendime masum demezdim ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu dünyada bakire de olabilirim. Leo beni kesinlikle bir av olarak görüyor. Üvey babamı tanıdığını öğrendikten sonra bile, özel bir odada "bana birkaç şey öğretmek" istediğini söyledi. Bana o kadar uzun süre dikkatle baktı ki sandalyemde kıpırdanmaya başladım.

Finn'i ve bana nasıl baktığını düşünüyorum. Yoğun olduğu kesin ama bunu arzuluyorum. Lyla'nın evinde bana nasıl baktığını hatırlıyorum ve aptal kalbim yine hızlanıyor. Annemin sözleri aklıma geliyor ve göğsümde küçük bir umut kıvılcımının filizlendiğini hissediyorum ama hemen bastırıyorum. Bir daha bana ulaşmadı, bu da işimizin bittiği anlamına geliyor. Bu sefer gerçekten.

Öyle olmasak bile, Mallory meselesi hâlâ başımızda duruyor. Ne yazık ki, bunun bir kaza olmadığı konusunda onunla aynı fikirdeyim. Öyle olduğuna kendimi nasıl inandırdım bilmiyorum. Düşündükçe her şey daha da karanlıklaşıyor. İkinci kez gözlerimi kapatıp o geceye dair hatırladıklarımı yeniden canlandırmaya çalışıyorum ama yine aynı çıkmaza giriyorum.

Sadece üvey babamın o gece olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyor. Evet, oradaydı ama sadece bir müşterisi için mazeret bulmak için oradaydı. Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Umarım Finn'i ikna edebilirim. Telefonumu kaldırıyorum ve yazarken nefesimi tutuyorum.

Ben: Titus hakkında başka ne gibi bir "kanıtınız" var?

Cevabı şaşırtıcı derecede hızlı gelir.

Finn: Buraya gönderemem

Ben: Görüntüleri buraya gönderdin Finn: Yanlış bir karar

Neden bilmiyorum ama sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Sanki bunu benim için söylüyormuş gibi hissediyorum. Bizim hakkımızda. Muhtemelen beni bu kadar çabuk terk ettiği için incindiğimden fazla düşünüyorum ama yine de. Yanlış bir karar. Ona mesaj atmamalıydım. Telefonumu titreyen ellerimle yere bırakıyorum ama son anda elime alıp öfkeyle bir yanıt yazıyorum.

Ben: Bizim hakkımızda ne hissediyorsun o zaman?

Bu sefer telefonumu Rahatsız Etme moduna aldım ve sadece bir avuç insanın beni rahatsız etmesine izin verdim. Bunların hiçbirisi Finn Barlow'u içermiyor. Duşta boğazımdaki düğüm daha da büyüyor ve sonunda tutmaya çalıştığım hıçkırık içimden patlıyor. Beni ağlattığı için onu sikeyim. Bana bir şeyler hissettirdiği için onu sikeyim. Sonuçta bu benim hatam.

İçeri girdiğimde bunun ne olduğunu biliyordum. Dört yıl önce ne olduğunu biliyordum ve Pure'daki doğum günümün gecesinde de ne olduğunu biliyordum. Ve hâlâ böyle hissediyorum. Aklım ve kalbim savaşta ve kaybeden sadece ben oluyorum. Onu hayatımdan çıkarmış gibi hissedene kadar ağlıyorum ve sonra hazırlanmayı bitiriyorum.

Giyindikten, saçım ve makyajım yapıldıktan sonra, dün sponsorlarımdan birinin spor kıyafetlerini denerken çektiğim bir videoyu yüklüyorum. Derin bir nefes alıyorum ve John'un telefon numarasını arıyorum.

İki kez çaldıktan sonra "Ben John," diyor.

"Selam John," dedim. "Bu Josslyn. Geçen gece Onyx'te tanıştık. Scarlet tanıştırdı-"

"Evet, Josslyn. Tabii ki. Nasıl unutabilirim ki?" diyor, sesinde bir gülümseme. "Senin için ne yapabilirim?"

"Arkadaşımdın sürekli övgüyle bahsettiği gruba katılmak istediğimde beni aramamı söylemiştin," diyorum.

Bu lanet bir yalan, ama bunu bilmesine gerek yok.

"Elbette," diyor. "Ne yazık ki, Onyx bu gece ortak bir bekârlığa veda partisi düzenliyor, bu yüzden Leo

Pearl'deki gizli barda bazı odalar var. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Leo'ya gideceğini haber vereceğim," diyor. "Birkaçı uzun zamandır gelmedi ama arkadaşının eskiden birlikte eğlendiği insanların çoğu orada olacak."

"Tamam. Orada olacağım." Kalbim deli gibi atarken zar zor konuşabiliyorum.

"Oraya vardığında Leo'yu ara. Sana şimdi onun bilgilerini göndereceğim," diyor. "Umarım iyi vakit geçirirsiniz. Gelecek hafta tekrar geleceğim ve seni görmeyi çok isterim."

Neyi ima ettiğini anlamamak mümkün değil, ama bu beni ne kadar rahatsız etse de acınası bir gülme çabası gösteriyorum.

"Elbette. Teşekkürler, John."

Bir kelime daha etmeden telefonu kapatıyorum ve tüylerimin diken diken olmasından kurtulmak için kollarımı ovuyorum. Bir süre telefonuma bakıp mesajını bekliyorum, sonra Rahatsız Etmeyin'de olduğumu hatırlıyorum. John'u listeme ekledim. Finn'in mesajıma incitici bir şeyle karşılık vermesinden korktuğum için bu moddan çıkarmıyorum. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Livie benim durumumda olsaydı, ona çoktan uzaklaşmasını ve onu unutmasını söyledim. Bir kez olsun kendi tavsiyeme uymaya karar veriyorum.

Başından beri unutulmaz olacağını biliyordum. Onunla takılmanın kalp ağrısına yol açacağını biliyordum. Bunu biliyordum ama yine de yaptım ve geri gelmeye devam ettiğinde, umut etmemek için çok uğraştım ama bu savaşı da kaybettim.

Birkaç derin nefes alıyorum ve çıkmadan önce birkaç dakikamı kendimi merkezleyerek geçiriyorum. Hazır olduğumda omuzlarımı geriye atıyorum, çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Anahtarlarımı valeye teslim ettikten sonra Leo'ya mesaj atıyorum, ardından içkili mekâna nasıl gireceğime dair talimatlarını takip ediyorum. Kapiya vardığımda, çoktan orada yüzünde bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Yaşlı bir adama göre çok seksi. Gümüş tilki şeyine tamamen eğiliyor ve onu gördüğüm her iki seferde de takım elbise giymesine rağmen, bunun altında iyi bir vücuda sahip olduğunu söyleyebilirim. Gözlerinde bir ışıltı var ve açık kahverengi tenini göstermek için gömleğinin üç düğmesini açık tutuyor.

"Büyüleyici görünüyorsun," diyor, elimi ağzına götürüp arkasından öperken kahverengi gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

Elimi geri çekip çantamın zincirlerini kavrarken, "Seni tekrar görmek güzel," diye karşılık veriyorum. "Beni listeye eklediğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki." Arkasını döndü ve beni içeri götürdü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, karanlık bir koridor. Duvarların koyu kırmızı mı yoksa siyah mı olduğunu anlayamıyorum ama sonuna gelene kadar yolu aydınlatan altın aplikler var. Sağa döndüğümüzde müzik sesi duymaya başlıyorum ve Leo bana grup ve katılmaya karar verirsem ödemem gereken ücret hakkında bilgi veriyor.

Duvarlarında BDSM tarzı fotoğraflar olan, Onyx'tekine benzer bir lobiye ulaştığımızda, "Mallory'yi çok severdik, bu yüzden ziyaretiniz size hediyemiz olsun," diyor. Hostesin önünde duruyoruz. "Heather, bu benim arkadaşım. Giriş yapması ve bir form doldurması gerekecek." Bana döndü. "Bu biraz zaman alabilir, o yüzden sizi yalnız bırakayım ve kısa süre sonra gelip sizi alayım. Bir şeyler içeriz, ben sana her şeyi açıklayım, sen de sorularını sorarsın."

"Bu harika olur." Gülümsedim. "Biri bana nereye gideceğimi söylesin ve seninle orada buluşalım. Benim yüzümden sürekli gidip gelmeni istemiyorum. Zaten çok şey yaptın."

"Eğer istersen çok daha fazlasını yaparım." Gözlerinin kararması, bana verdiği parlak gülümsemeyle neredeyse fark edilmiyor. "Heather sana beni nerede bulacağını söyleyecek."

Her nasılsa, bunun beni ne kadar az ilgilendirmesine ve ne kadar rahatsız etmesine rağmen, o uzaklaşırken gülmeyi başarıyorum. Bu adam üvey babamı tanıyor. Neyse ki bu gece onun hakkında soru sormayacak kadar akıllıydı. Yoksa ya kaçırdım ya da kusardım. Ya da her ikisini de. Gülümseyerek Heather'a dönüyorum, bana uzattığı tableti alıyorum ve her iki kapıdan da görülebilen siyah deri koltuklardan birine oturuyorum. Anketi doldurduğum süre boyunca kalbim boğazıma düğümleniyor.

O zaman Mallory'nin doğum günü için bir tane doldurmuştum ve Onyx'te hala kayıtlıdır, ancak o zaman sorulara neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Göz gezdirdim, her şeyi kontrol ettim ve imzamı attım. Titus çok üzülürdü ama Tate sözleşmeyi benim için okuyup özetledi ve ben de dikkat edecek kadar önemsemedim.

Bu kez her kelimeyi okuyorum ve ifadeleri analiz ediyorum, çünkü bu sadece Pearl'ün feragatnamesi ve Gizlilik Sözleşmesi değil, aynı zamanda telefonumda hızlı bir arama yaptıktan sonra "Zevk ve Acı" anlamına geldiğini öğrendiğim "Voluptatem et Dolorem" seks grubu için. Derin bir nefes alıp veriyorum. Eğlenceli zamanlar.

Heather'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "Neredeyse bitirdim, sanırım."

"Aceleyle gerek yok. Acele etme." O da gülümsüyor. "Seni röntgenci bir tip olarak düşünmemiştim."

Elimdeki kalemi kavrayarak sinirleniyorum. Bakışlarım tekrar ankete düşüyor ve "Şaplak yemekten hoşlanırmısınız?" sorusuna takılıyor. Vay anasını. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Pearl'ün gece kulübü bölümüne girmek için bekleyen sıranın yanından geçtim. Ya biri beni gördüyse? Ya fotoğrafımı çekip yayınladıysa? Kalbim sıkıştı. Ben bir yetişkinim. Yetişkinim ve bekarım. Eğer bir seks kulübüne gitmek istiyorsam, lanet olası bir seks kulübüne gidebilirim.

"Bunu kötü anlamda söylemedim," diyor Heather ben bir şey söylemeyince. Bakışlarımı şimdi endişeli olan mavi gözlerine geri getiriyorum. "Ben sadece... Seni bir süredir takip ediyordum."

ve ... aman tanrım, lütfen söylediklerimi unut." Yüzünü kapattı.

Omuzlarım çöktü. "Sorun değil. Kötü bir niyetle söylemediğini biliyorum. Sadece insanların burada olduğumu öğrenmesini istemiyorum."

"Tanrım, asla yapmam." Kocaman gözlerle ellerini indiriyor. "Asla bir şey söylemem. Hepimiz gizlilik sözleşmesi imzaladık ve sen de imzalayacaksın." Tabletime başını sallıyor. "Burası güvenli bir alan."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, bunlardan birine sadece bir kez katıldım ve hoşuma gitti. Katılmadım ama havalı olduğunu düşünmüştüm."

Gülüyor. "Harika, değil mi? Kız arkadaşım burada DJ'lik yapıyor ve aksiyona daha yakın olduğu için eve çok çabuk dönüyor..." Heather kızardı. "Her neyse, eğlenmek için harika bir yer."

Gülüyorum. "Eminim."

Sorulara geri dönüyorum. Şaplak atmayla ilgili çok fazla soru var. Sadece "evet" değil. "Evet "in ardından "eller mi, kürekler mi, yoksa sopalar mı?" geliyor. Kendimi çok yabancı hissediyorum. Mal'in burada ne söyleyeceğini hayal etmeye çalışıyorum ve muhtemelen her şeye evet diyeceğini düşündüğümde gülümsüyorum. Gülümsemem kayboluyor. Burada olmalıydı. Tüm bunları yapıyor olmalıydı. Gözlerime yaş dolmamasını umarak yutkunuyorum. Şimdi olmaz.

"Arkadaşım eskiden..." Boğazımı temizliyorum ve Heather'a bakıyorum. "Arkadaşım Onyx'e gitmeyi çok severdi."

"Hiç gitmedim," diyor. "Bundan çok daha büyük olduğunu duydum."

Başımı sallayıp forma geri dönüyorum, ipler, kırbaçlar, kelepçeler ve boğulma ile ilgili kısma geldiğimde midemde bir düğüm oluşuyor. Leo'nun gülüp bana burada ne aradığımı soracağından emin olduğum noktaya kadar her şeye "hayır" seçeneğini işaretleyerek soruların geri kalanını uçarak geçiyorum ama umurumda değil. Grubu kontrol etmek istediğimi açıkça belirtmiştim.

Ne tür şeyler yaptıklarını öğrenmek için, çünkü arkadaşım bana bunu seveceğimi söylerdi. Katılacağımı hiç söylemedim.

"Sanırım hazırım," diyorum, son soruyu doldurduktan ve tüm kağıtları imzaladıktan sonra Heather'a doğru yürüyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben buradayken kimsenin içeri girmemesine şaşırdım. Cumartesi günleri genelde sakın midir?"

"Oda isteyenler genellikle rezervasyon yaptırıyor," diyor tablette bir şeylere tıklayarak. "İyi vakit geçirmek isteyen çiftler genellikle biraz daha geç geliyor."

"Hm." Tekrar etrafa bakıyorum. "İnsanlar sahte isimler mi kullanıyor?" "Bize kimliklerini göstermek zorundalar, bu yüzden her zaman Dosyada gerçek isimleriniz var ama içeride istediğiniz ismi kullanabilirsiniz."

Midemdeki burkulmadan kurtulmayı umarak başımı sallıyorum. Lucas Barlow adımı listede görse bile beni yasaklamaz. Kuzenine söyleyebilir ama fark etmez. Finn'in umurunda olmayacak, olsa bile çok geç olacak. Heather'ın bana verdiği isteğe bağlı maskeyi alıyorum ve Leo'yu nerede bulacağıma dair talimatlarını takip ediyorum. Derin, sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra o yöne doğru gidiyorum.

FINN

I Josslyn'in mesajına cevap verdikten sonra telefonumu bir düzineden fazla kez kontrol ettim ve hala cevap vermedi. Josslyn'in Sessizlik o Sürüş Ben lanet olsun Çılgınca. Bu Onu aramamak, mesaj atmamak ya da dairesine gitmemek için elimden geleni yaptım. Keşke Lucas'ın tavsiyesine uyup özel dedektifimi onun peşinden çekmeseydim. Fotoğraflarını görmemek ya da ne yaptığını bilmemek dikkatimi daha çok dağıtıyor.

değil.

"Kim sert vurur biliyor musun? Wallace," diyor Ryan yüksek sesle. "Ona karşı son oynadığımda beni oyun dışı bıraktı."

Hamilton sesini yükseltiyor ve birkaç gün içinde gelecek olan ve herkesin bizim tarafımızda olduğu için mutlu olduğu Jared Wallace hakkında kendi hikâyesini anlatarak herkesi eğlendiriyor. Dudaklarının oynadığını görüyorum, seslerinin gürültüsünü duyuyorum ama hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Yemeğime zar zor dokundum ve konuşmalarına daha ne kadar ilgi gösteriyormuş gibi yapabileceğimden emin değilim. Ryan'ın baldızı Tasha'nın karşımdaki sandalyeye oturduğundan beri bana attığı bariz bakışlar da eklenince, hâlâ burada oturuyor olmam bile bir mucize.

Geçen gün golf sahasında tanıştık ve o zamandan beri Ryan onunla ilgilendiğini ima ediyor.

Ben. Onu becermek istesem bile, ki istemiyorum, yapmazdım. Takım arkadaşı bağlantısı felakete davetiye çıkarır. Josslyn için neden böyle hissetmediğimi anlayamıyorum. Hissetmeliyim. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmak istemeliyim, ki zaten öyle yapıyorum, ama bir şekilde her gün her saniye aklımda. Dilemek gibi aptalca şeyler yapıp duruyorum. Keşke karşımda oturan o olsaydı. Keşke yanımda olsaydı da elimi kalçasına koyduğumda sarsıldığını hissedebilseydim ve beni tahrik eden o sert bakışını bana atabilseydi. Tanrım, bunu aşmam lazım. Pearl'e gidip yüzsüz, isimsiz bir kadını becermeliyim. Yapmalıyım. Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmışım gibi, telefonum Lucas'tan gelen bir aramayla çalıyor.

"Bunu almam lazım. Dışarıda olacağım." Peçetemi ve koltuğumu geri itiyorum.

"Buraya ne zaman geliyorsun?" Lucas ben cevap verir vermez soruyor.

"Sokağa çıkma yasağı olduğunu fark etmemiştim." Saatime baktım. "Ne oldu? Benim için birini mi buldun?"

Soruyu sorarken bile Josslyn'in yüzü aklıma geliyor ve midem bulanıyor. İçimden bir ses seviştiğim herkeste onun yüzünü hayal edeceğimi söylüyor.

Bir süre durakladıktan sonra Lucas, "Yani Josslyn'le işin gerçekten bitti mi?" diye sorar.

Çenem gerildi. "Öyle olmasaydım oraya gitmezdim."

"Emin misin?" diye soruyor, bu da beni sinirlendiriyor.

Hayır, emin değilim ama burada durup onu unutmak için yapmam gerekenin bu olduğunu açıklamayacağım. Onun inlemelerini başkasınıninkilerle değiştirmeliyim. Dokunuşunu, kokusunu, hepsini silmem gerekiyor. Tüm bunları değiştirmek için birden fazla kadın gerekecekmiş gibi bir his var içimde.

"Finn," dedi Lucas. "Emin misin diye sordum."

"Neden beni sorguluyorsun?" Tersliyorum. "Ona çiçek gönderdiğim için mi? Sana bunun..."

"Josslyn aşağıda."

Midem bulanıyor. "Ne?"

"Ne yaptığı ya da kim olduğu umurunuzda olmadığı için bunun bir önemi yok-"

"Ne halt ediyor orada?" Homurdanıyorum. "Kiminle birlikte? Özel bir odaya mı girdi?"

Valenin yanına gidip ona biletimi veriyorum, acelem olduğunu anlaması için elimde sallıyorum.

"O..." Boğazını temizliyor. "Büyük özel odalardan birindeydi."

Midem yine çalkalanıyor. Kahretsin, hasta olacağım. "Kiminle birlikte?"

"Bir adam. Alt kattaki listeye bakmaya başladım ve onun adını görünce kameraları kontrol ettim."

Adamın biri. Beni lanet düğümlere soktu ve o benim bir adamla kulüpte.

"Siktir!" Telefonumu fırlatmamak için sıkıca kavriyorum. "Aşağıya in!"

"Ve ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum Luke. Yüzünü göster ve ben gelene kadar onu eğlendir."

"Onu eğlendirmek mi? Bunu yapmamı istediğine emin misin?" diye soruyor ve yüzündeki sırıtışı hayal edebiliyorum.

"Ona dokunmasan iyi edersin."

Bir süre sessiz kaldı. "Damak temizleyici istediğini söylememiş miydin? Belki bu onunkidir. Adil olan bu."

"Adil mi?!" Bağırıyorum. "Lucas, yemin ederim eğer oraya gitmezsen..."

"Kameralar aracılığıyla onu izleyeceğim ve orada kiminle olduğunu öğreneceğim."

"Bu yeterli değil!" Kalbim hızla çarparak telefonu kapattım ve volta atmaya başladım. "Allah kahretsin!"

Arabam nerede lan? Başım dönüyor, midem ağrıyor ve kalbim kulaklarımda durmadan çarpıyor. Siktiğimin Josslyn'i. Adımlarımı hızlandırırken

ama hiçbir şey çıkmıyor, bu da telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyor. Aman Tanrım. Oraya tek başına mı gitti? Olivia onunla mı? Ona gönderdiğim son mesaja bakıyorum, cevapsız kalan mesaja.

Ben: yanlış bir karar

Josslyn: Bizim hakkımızda hissettiklerin gibi o zaman Ben: Öyle bir şey demedim

Lanet olsun. İçgüdülerimi dinleyip geçen gün onun evinde kalmalıydım. Aramalı ya da mesaj atmalıydım. Birkaç gün ayrı kalmanın netlik getireceğini düşünmüştüm ama sadece kendimi kandırdığımı biliyorum. Onsuz geçen zaman sadece mutsuzluk getirir. Ve onu başka bir adamla düşünmek. Onun için inliyor, onun için geliyor... Siktir.

Elimi ağrıyan karnımın üzerine koydum. Vale hangi cehennemde? Derin, sakın bir nefes alıyorum, keşke biri bana ölmeyeceğimi ve hissettiklerimin normal olduğunu söyleseydi. Hamilton içeride ama şu anda onu bu işe dahil etmemin imkanı yok. Ella, Avrupa'da bir yatta iç çamaşırı modeliyle birlikte. Kuzenim de tam bir pislik gibi davranıyor. Kendime rağmen gülüyorum. Hiçbiri bunun normal olup olmadığını bilemez.

"Veda etmeden mi gidiyorsun?" diye soruyor yumuşak bir kadın sesi, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Tasha'nın kapının yanında durduğunu görmek için döndüm. Tanrım, şu anda ihtiyacım olan son şey bu. "Bir şey çıktı."

"Onlara haber veririm. Sadece gitmeden önce sana numaramı vermek istedim." Abartılı bir salınım la yürürken gülümsüyor.

"Dayanamıyorum." Arabamın gelmesini dileyerek tekrar caddeye doğru bakıyorum.

"Tek gecelik ilişki kuralını ve Gizlilik Sözleşmesi'ni biliyorum. İkisi için de sorun yok." Önümde duracak şekilde hareket ediyor ve ona bakmaktan başka çarem yok.

"Benim bir kız arkadaşım var." Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan uçup gitti.

Eminim ben de onun kadar şaşırmış görünüyorumdur. Bu da nereden çıktı şimdi? Kız arkadaş mı? Hiç kimseye kız arkadaşım demedim. Her zaman aptalca bir kelime olduğunu düşünmüşümdür ama Josslyn ile ilişkilendirmek doğru geliyor. Boku yedim. Nasıl hissettiğime dair bir şüphe varsa, bu onu doğruluyor. Josslyn bana sahip. Şimdi bunu kabul ettiğime göre, ne kadar çok şeyi yanlış yaptığımı fark ediyorum ve midem yine bulanıyor.

"Oh." Tasha bir adım geri atıyor, gözleri kocaman. "Oh. Aman Tanrım. Çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu. Ben sadece... senin ilişki olayını yapmadığını sanıyordum."

Bir kahkaha attım. Artık gülüyorum. Bunu kendime saklıyorum.

"Sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum ama Josslyn olduğunu varsayıyorum?" diye soruyor ve yanıt vermeyince ekliyor, "Gerçekten çok güzel. Videolarına bayılıyorum. Sanki kankaymışız gibi hissettiriyorlar."

"Evet, insanlar üzerinde böyle bir etkisi var," diyorum, bulunduğu her odayı nasıl aydınlattığını düşünürken dudaklarımın çekildiğini hissediyorum.

Ve şimdi başka bir adam sikini içine sokarken yanıyor. Bu düşünce kalbimi yerinden çıkarıyor.

Arkamdan gelen arabamın sesi adrenalini tekrar yüksek vitese geçiriyor. Adama bahşiş verip gaza basarken Tasha'ya hoşça kal deme zahmetine bile girmeden sürücü tarafına koşuyorum.

JOSSLYN

"I Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm," diyor Leo karşısında. Ona gergin bir gülümseme veriyorum. Ne kadar aydınlatıcı olsa da cevap almaya buraya gelmeden önceki halimden daha yakın değilim. Mallory'nin Onyx'te temas kurmuş olabileceği herkesin ismini bana vermesi için neredeyse yalvardığım Leo'ya burada olma nedenimi dolambaçlı yollardan anlattım. Bu adamın bilgi için bana seks rüşveti vermeye çalışmamasının tek nedeninin Titus olduğundan oldukça eminim. Üvey babam hakkında pek bir şey söylemedi ama ilk oturup konuşmaya başladığımızda onu öve öve bitiremedi, yani bu yeterli olmalı. Yine de gözlerini göğüs dekolteme dikmesini engellemeye yetmiyor.

Bir süre sonra, "Sadece gerçekten bir kapanışa ihtiyacım var," dedim.

"Ne kadar oldu, bir yıl mı? Neden şimdi?" İçkisinden bir yudum alır.

Bu kadar büyük bir olayı atlatmak için bir yılın yeterli bir süre olduğunu söylüyor. Sanırım bazı insanlar için öyle. Mal'ı hayatım boyunca tanımadığımı düşünürsek benim için de öyle olmalı. Ama keder bu şekilde işlemez. Suçluluk duygusu bu şekilde işlemez.

"Sanırım başlangıçta şoktaydım ve sonra düşünmek zorunda kalmamak için her şeyi dosyaladım ama son zamanlarda aklımdan çıkmıyor."

"Anlaşılabilir," diyor ve bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Çok korkunç bir kazaydı."

"O gece orada mıydın?"

"Şehir dışındaydım. Kayınbiraderim ve kız kardeşim oradaydı ama erken ayrıldılar." Bir yudum daha alıyor, hafızasını kaybetmiş gibi gözlerini masaya dikeyor.

"Onu eve bırakmam gerekiyordu."

"Yangın başladığında orada mıydın?" Bardağını yere bırakırken gözleri açılıyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Soruları hızlı bir şekilde sorması, bir şeyleri örtbas mı ediyor yoksa o gece olanlarla ilgili kendi şüpheleri mi var diye merak etmeme neden oluyor.

"Bilmiyorum." Düşüncelerimi toparlamak için dudaklarımı bir anlığına birbirine bastırıyorum. "Hatırlamıyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım beynim geceyi bloke etti," diyorum, ona çok fazla ayrıntı vermek istemiyorum. "Yakın olduğu insanlarla konuşmak istememin bir nedeni de bu. Sanırım sadece ne olduğunu anlamak istiyorum."

"Bunun bir kaza olduğuna inanmıyorsun." Kahverengi gözleri hafifçe kısıldı. "Kendi canına kıydığına inanıyor musun?"

Bu adama güvenemeyeceğimi biliyorum ve eğer çok fazla şey anlatırsam geri çekilmesinden ve bana hiç yardım etmemesinden korkuyorum, ama bu oyunu doğru oynamam gerekiyor.

"Neye inanıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bence bu olayın etrafında çok fazla gizem var. İpin sağlam bulunduğunu biliyorum. Onu nasıl teşhis ettiklerini biliyor musunuz?" diye soruyor.

Başımı salladım, zor yutkundum. "Dişleri."

O kadar kötü olduğunu söylediler ki Barlow'ların açık tabut seçme şansları bile yoktu. Kimse bu konuda konuşmadı ama yaptığım araştırmaya göre

Kemiklerinden başka bir şey kalmamıştı. Medya, geriye kalan ipin dedektiflere "muhtemelen ne olduğuna dair net bir anlayış" verdiğini söyledi. Kadının kendi canına kıydığını bildirdiler ama ben bu anlatıya asla inanmayacağım. Muhtemelen inanmalıyım. Babamın kendi canına kıyacağını hiç düşünmemiştim ama o kıydı, o halde Mal neden kıymasın?

Boğazımı temizliyorum. "İntihar ettiğini sanmıyorum."

"Bunu bilemeyiz," diyor, sempatik bir tavırla Gülümseyin. "O gece orada bulunanların listesini istediğinizi biliyorum ama bir de mahremiyet meselesi var."

"Anlıyorum." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Bu nafiye. Zaman ayırdığı için ona teşekkür edip buradan gidebilirim.

"Senin için ne yapabileceğime bakacağım." Uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Midem bulanıyor ama rahatsızlığımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. "Bu kadar üzüntüyü içinde tutmak için çok genç ve güzelsin. Eğer kapanmana ve hayatına devam etmene yardımcı olacaksa, sana istediğin listeyi getirmeye çalışacağım ya da kayınbiraderimin bir yerlerde sakladığı videolar olup olmadığına bakacağım, ama hiçbir şeyi garanti edemem."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Affedersiniz, Bayan Santos?"

Elimi geri çekiyorum ve orada duran güzel siyah kadına bakıyorum. Eski bir pin-up modeline benziyor. Leo da ona bakıyor, geniş göğsüne bakarken dudaklarını yalıyor. Belli ki bir meme erkeği ve onunkiler de harika görünüyor. Bej rengi korse elbise onun şehvetli vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyor.

"Evet, o benim," diyorum gülümsemesine karşılık vererek.

"Birisi beş numaralı odada bulunmanızı istiyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kim?"

"Benim bir adım yok." Özür dileyen bir gülümseme sunuyor.

Hâlâ kuryeyi süzen Leo'ya bakıyorum. "Sizinkilerden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bakışları benimkilere kayıyor. "Muhtemelen."

Hay sikeyim. Bu karışımdan kimseyle görüşmek istemiyorum. Hele ki özel bir odada. "Gruba yeni katılan bir yüzü karşılamamanın" bir parçası da çıplak sohbet etmektir ve çıplaklıkla aram tamamen iyi olsa da, tüm bu olanlar tuhaftır. Kıyafetim nedeniyle tamamen çıplak olmamak için bir bahanem vardı. Yine de, uyum sağlamak ve onları rahat ettirmek için tulumumun üstünü açtım, kollarımı uzun kollardan çıkardım ve göbek deliğime kadar açık bıraktım. Fazla bilgi alamadım ama L.T. adında, berrak mavi gözlü bir adam, Leo Mallory'nin arkadaşım olduğunu söylediğinde bana daha dikkatli baktı.

"Sanırım kim olduğunu öğrenmeliyim." Sandalyemi geriye itip ayağa kalkarken midem düğümleniyor. "Her şey için teşekkürler."

"Tabii ki. Önümüzdeki Cumartesi Onyx'te buluşacağız ve birkaç müdavimimiz daha orada olacak. Size bir liste veremem ama sizi bize katılmaya davet edebilirim."

"Bir ücret karşılığında," diyorum gülümseyerek.

Kıkırdıyor. "Ücret karşılığında, ama benimle takılmak istersen ücretini ben karşılarım."

Ayağa kalkarken gülümsemeye devam etmek için kendimi zorluyorum ve o da ayağa kalktığında elimi tutup arkasından öpüyor. Elimi bıraktığında gözleri hâlâ sabırla bekleyen korseli kadına takılıyor.

"Yolu göster," diyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum.

Yürürken, "Zıbınına bayıldım," diyor.

"Teşekkürler." Sırıtiyorum. "Çıkarmanın ne kadar zor olacağını gerçekten düşünmemiştim."

Gülüyor. "Giymek için yanlış yer."

Livie ve benim "Kedi Kadın kostümü" dediğimiz şeyi giyiyorum. Aslında bir yıl Cadılar Bayramı için almıştım ama seksi bir şeye ihtiyacım olduğunda ve elbise giymek istemediğimde başvurduğum bir şey haline geldi. Düşük yakalı ve göğüslerimden kasıklarım kadar uzanan bir fermuarı olan parlak deri bir bodysuit. Kendimi seksi ve güçlü hissettiriyor ama çıkarıp giymek tam bir baş belası.

Daha önce sadece göbek deliğime kadar açmam gerekmişti ve eve gidene kadar tamamen çıkarmayı planlamıyorum, bu yüzden bu bir sorun olmayacak. Derin, titrek bir nefes alıyorum ve içimi saran huzursuzluğu yutmaya çalışıyorum. Gerçekten bir yabancıyla aynı odaya girmek istiyor muyum? İlk cevabım hayır, ama en azından içeriye bakmam gerekiyor. Belki bu kadının beni beklemesini sağlayabilirim.

"Adın ne senin?" Yürürken sordum.

"Lisa." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Beni kimin görmek istediğini gerçekten bilmiyor musunuz?"

Başını sallıyor, kalın koyu renk dalgaları hareketle birlikte zıplıyor. "Hayır, ama oda beş, bu yüzden önemli biri olduğunu varsayıyorum."

Midem yine bulanıyor ve sonunda üzerinde beş numara olan kırmızı bir kapıya ulaştığımızda, bir şifre giriyor ve kolu çeviriyor. Ona beklemesini söylemek üzereyken kapıyı iterek açıyor ve beni kimin beklediğini görünce çenem düşüyor. Hâlâ Finn'e şaşkın şaşkın bakarken içeri giriyorum ve kapıyı tamamen unutuyorum.

Bu odada, bir öncekinden farklı olarak, siyah çarşafli kocaman bir yatak, köşelerden görünen kelepçeler ve cinsel pozisyonundaki insanların fotoğraflarıyla kaplı kırmızı duvarlar vardı. Finn kapı ile yatak arasında duruyor, elleri ceplerinde, üzerinde beyaz düğmeli siyah bir takım elbise ve beyaz spor ayakkabılar var. Saçları dağınık ve yeşil gözleri durduğum yerden karanlık ve anlaşılmaz görünüyor. Kulaklarımdaki çarpıntı, arkamdan kapanan kapının sesini çok ama çok uzaklara götürüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi toparlamayı başardığımda soruyorum.

"Onu becerdin mi?"

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

"Onu becerdin mi?" Kelimeleri biraz daha yavaş tekrarlıyor, o karanlık, yoğun gözleri bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken benimkilere sabitleniyor.

Kalbim her ölçülü adımda daha da çarpıyor. Birkaç adım ötemde durdu. Çenesinin sertliğini tamamen görebileceğim kadar yakın. Dudağımın kenarını çiğniyorum ama bakışları normalde olduğu gibi benimkinden ayrılmıyor. Hayır, bu Finn Barlow ciddi. Karmakarışık zihnimin bir yerinde birkaç şeyi aynı anda fark ediyorum: Finn burada ve benimle bu özel odada buluşmak istedi. Zihnimin bir yerinde, bunu anlamlandırıyorum. Kuzeninin Pearl'ün sahibi olduğunu biliyorum ama yine de. Finn'in burada olması, muhtemelen burayı kullanmak için geldiği ve burada olduğumu öğrendiği anlamına gelebilir. Başka biriyle takılmak için burada olması gerçekten umurumda olmamalı ama bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

"Josslyn."

Biraz sarsılıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Evet, onu becerdin mi?" diye sorar, sesi törpülenmiştir.

Fikir edinmek istemiyorum ama yemin ederim ki bundan incinmiş gibi görünüyor. Günlerdir ondan haber almadığımı düşünürsek, durumun böyle olduğundan şüpheliyim. Bir nefes alıyorum ve kafamdaki bulanıklığı dağıtmaya çalışıyorum.

"Burada olmanın sebebi kıskanç mağara adamının Saçmalık mı?" Ben soruyorum.

"Buradayım çünkü Josslyn saçmalığımın peşindeyim." Midem bulanıyor. "Bu ne demek oluyor?"

Sessiz kaldığında, ona bir kez daha bakıyorum. Bir adım daha atıyor ve gözlerim sıkılı yumruklarına kayıyor. Titriyor gibi görünüyor.

Gözleriyle tekrar buluşuyorum, kalbim boğazımda. "Şu an deli gibi görünüyorsun."

Kıkırdaması karanlık. Günahkâr. "Şu an kendimi deli gibi hissediyorum."

Yutkunuyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan bir adım geri çekiliyorum. Ondan korkmuyorum ama aramıza mesafe koymazsam kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Finn'in başka fikirleri var. Bakışlarını indiriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken bedenimi yavaşça inceliyor.

Bir adım daha geri atıyorum, sırtım kapıya çarptığında nefes nefese kalıyorum. Önümde duruyor ve elini kaldırıyor,

köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Nabzımın parmak uçlarında nasıl yükseldiğini hissettiğinden eminim. Beni yutmakla boğmak arasında kalmış gibi görünüyor. Şu anda ikisini de kabul ediyorum.

"Neden buradasın, Josslyn? Buraya sikilmek için mi geldin?" diye soruyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Nefesim kesiliyor. "Yaptın mı?"

"Senin yüzünden buradayım." Fermuara ulaşana kadar ellerini yavaşça aşağı indiriyor. Gözleri fermuara kayıyor ve fermuarı biraz aşağı çekiyor.

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Fermuarı tekrar çekerken nefes almakta zorlanarak soruyorum. Bana öyle bir bakıyor ki, kuzeninin onu aramış olabileceğini anlıyorum. "Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Başını öne eğiyor. "Kuzenimle birlikte buranın sahibi olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Uzun bir süre onu izledim. "Hayır, ama yine de yasadışı olduğuna eminim."

"Öyle olup olmadığı gerçekten umurumda değil," diye homurdanıyor. "Ama yasallığı tartışmak istiyorsan, birlikte olduğun o sürüngenin çok sayıda yasadışı şeyle ilgilendiğinden eminim."

Yumuşakça alay ediyorum. "Birlikte olduğum sürüngen." "Ona başka ne diyebilirdin ki?"

"Emin değilim. Bir seks kulübünde olduğunuzu öğrenen ve davetsiz gelen birine ne derdiniz?"

Gözleri dans ediyor. "Endişeli bir vatandaş."

Elimde değil. Gülmekten başımı arkaya attım. Sert vücudunun benimkine bastırıldığını hissettiğimde kısa kesildi. Nefesim kesildi ve hızla doğruldum. Gözlerindeki bakış nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor, sesi tenimde alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Boynumun yan tarafını usulca öpüyor ve içimden bir ürperti geçiyor. "Çok ateşlisin." Köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. "Çok mükemmel."

"Finn," diye nefes alıyorum. Bir yalvarış. Gözleri benimkilere kayıyor ve yaptığı şeyi bırakıyor. "Onu

becermedim. Ya da kimseyle."

Gösterdiği rahatlama neredeyse belli belirsiz ama ben görüyorum. Hissediyorum ve lanet olsun, eğer ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmuyorsa. Pazularını kavrayıp onu daha yakına çekmeye çalışıyorum ama o direniyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Yapacak mıydın?" diye soruyor, fermuarı biraz daha indirerek. "Buraya benim hatıramı silebilecek birini bulmayı umarak mı geldin? Benim bulacağımı ve gelip sana bunu yapamayacağını göstereceğimi umarak mı?" Eğiliyor, nefesi dudaklarıma değiyor. "Sana izin vermeyeceğim."

Bunu kastettiğinden daha fazlası olarak algılamak istemiyorum ama kalbim patlamak üzere ve daha fazla dayanamıyorum. Gömleğinin önünü yumrukluyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Ağzıma karşı hırlıyor, ses içimde titreşiyor ve içimde birikiyor. Göbek deliğimden yukarısı açıkta kalana kadar fermuarımı açmaya devam ediyor. Dili ağzımı keşfediyor, benimkine karşı savaşıyor, iki eliyle göğüslerimi kavlıyor, başparmaklarının sert uçları meme uçlarımı okşuyor.

Ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, ellerimi saçlarını çekiştirmek için hareket ettirirken, aramızdaki her boşluktan kurtulmaya çalışarak onu itiyorum. Fermuarı inebildiği kadar indirirken bir elini sağ göğsümde tutuyor. Uzun, sert parmakları iç çamaşırlarımın içine dalıyor. Ağzına doğru inliyorum ve öpüşmemizi kesiyor, kıvrımlarımda aşağı yukarı gezinen parmaklarına verdiğim tepkiyi izlerken bana doğru sertçe nefes alıyor. Saçlarını sıkıca kavriyorum. Çekiliyor ve göğsümdeki elini ağzıyla değiştiriyor, bir parmağını içime daldırırken dili oynatıyor.

"Finn," diye nefes nefese kaldım.

"Hm." Cevap mırıltısı minnettar ve çok seksi. "Çok ıslak."

Başparmağıyla klitorisimi ve dilinin ucuyla meme ucumu okşadığında başımın arkası kapıya çarpıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Bu benim için mi Josslyn?" diye soruyor, parmakları hareket etmeye devam ederken diğer meme ucumu yalıyor. "Bu güzel kedi benim için ıslak mı?" Yüzünü tekrar benimkine yaklaştırıyor. "Yoksa ben buraya gelmeden önce de bu kadar ıslanmış mıydın?" Başımı şiddetle sallıyorum. Parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktığında, kendimi boşaltmaya çalışarak onu itiyorum ve usulca kıkırdıyor. "Söyle bana."

"Bu senin için. Sadece senin için," diye nefes alıyorum, onun karanlık bakışlarıyla buluşuyorum ve kalçalarımı öne doğru itiyorum. "Lütfen, Finn."

"Hm." Ağzımı tekrar alıyor, bu sefer derin, yavaş bir öpücükle içime bir parmak daha sokuyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha, öpücüğü kırıp boynumu başka bir inilti ile geriye doğru eğerken benden keskin bir nefes alıyor.

Vay anasını. Parmaklarıyla beni becermeye devam ederken ağzı boynuma iniyor, hafifçe emiyor ve ısıyor, başparmağını klitorisime eklemek için içimdekileri yavaşlatıyor. Göbeğim sertçe sıkılıyor.

"Kahretsin, boşalacağım," diye nefes alıyorum. "Finn. Boşalacağım..."

Ağzını tekrar göğsüme götürüyor ve parmaklarını içime sokarken meme ucumu ısıyor. "Benim için geldiğinde adımı haykır, bebeğim."

Ve yapıyorum. Tüm vücudum titrerken onun adını tekrar tekrar haykırarak paramparça oluyorum. Parmaklarını yavaşça çekiyor, hala kıvrımlarıma doğru hareket ediyor, başparmağı klitorisimin üzerinde yavaş daireler çiziyor. Nazik bir dokunuş ama daha az etkili değil.

"Bana bak," diyor, sesi boğuk.

Bulanık gözlerle bakıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp gözyaşlarımın döküldüğünü hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Neden ağlıyorum ki? Finn bu konuda yorum yapmıyor. Elini çekip parmaklarını emiyor, sonra tekrar külotumun içine girip yavaş ve dolambaçlı hareketine devam ediyor.

"Yine benim için boşalacak mısın bebeğim?" diye soruyor, çenemi öpüyor ve parmaklarını içime daldırıp

etrafında kenetlendiğimi hissettiğinde bana karşı hafifçe gülüyor. "Çok. Lanet. Mükemmel."

Başını kaldırıyor ve beni parmaklarken beni izliyor. İçimden geçen orgazm bir öncekinden daha yoğun hissettiriyor, ama gözleri benimkilere kilitlenmişken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Dudağımı sertçe ısırıyorum, serbest kaldığımda yumuşak bir inilti sesi çıkarıyorum. Ve sonra dudakları yine benimkilerin üzerinde.

7c

EINN

A Josslyn'e arabasını eve götürecek birini bulacağıma söz verdikten sonra onu kendi arabama götürdüm. Yapmam gereken milyonlarca şey var.

Sormak istediğim ve onun da söylemek istediği birçok şey olduğunu söyleyebilirim, ama ikimiz de konuşmuyoruz. Arada bir ona bakıyorum ve dudaklarını çiğnediğini görüyorum, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ama sessizliği bozmaya cesaret edemiyorum. Hâlâ kendi duygularımı sindirmeye çalışırken olmaz. Kimseyle yatmadığını söylediğinde hissettiğim rahatlama, onun için ne kadar ileri gittiğimi doğrulamak için ihtiyacım olan tek şeydi. Yine de bunu ona nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Binamıza vardığımızda hâlâ sessizdik ve asansörle onun katına çıkıp dairesine ulaştık. Kapısını açmadan önce kaşlarını çatarak arkasını dönüyor.

"Sen... bu... içeri mi geliyorsun?" "Amaç da bu zaten."

Tekrar bana doğru dönüyor ve sırtını kapıya dayıyor. Koridorda sağa, sola, siyah halıya ve karşıdaki ahşap panellere bakıyor. Her yere... benden başka her yere. Kızgınlığımı bastırıyorum ve **sinirlenme** isteğimi bastırıyorum. Bekliyorum ve

Bekledi ve sonunda boğazını temizleyip tekrar bana baktı.

"Bunu daha fazla yapamam."

Midem bulanıyor. Tanrım. Beş küçük kelimenin bu kadar etkili olabileceğini bilmiyordum. Sadece birkaç saattir kız arkadaşımı -onun da haberi yoktu- ve şimdiden benden ayrılıyordu.

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

"Bu." Aramızda işaret ediyor. "Bu her neyse. Artık bunu yapmak istemiyorum."

Lanet olsun. İşte bu. Bunu açıkça söylemememin tek nedeni zaten temkinli görünmesi ve nedenini bilmek istemem. İçimden bir ses bunun üvey babasıyla ilgili olduğunu söylüyor ki bu da hiçbir yere varmayan bir ipucu. Elimdeki tek şey o gece Onyx'in dışında Josslyn ile tartışırken çekilmiş görüntüleri, kız kardeşimin günlük kayıtları ve özel dedektifimin onun sıradan insanlarla sıradan şeyler yaparken çektiği fotoğraflar. Bunların hiçbirisi mahkemede geçerli olmaz. Daha da kötüsü, Josslyn'in bana bir ultimatom vereceğini hissediyorum: ya o ya da Mal için adalet ve eğer iş oraya gelirse... siktir.

"Neden?" Bir anlık sessizlikten sonra sormayı başarıyorum.

"İstemiyorum..." Kısa bir süre uzaklara bakıyor. Gözleri benimkilere takılınca göğsüm sıkışıyor. "Bu da ne, dört numaralı ilişki mi? Sadece-"

"Saymıyorum," diyerek sözünü kesiyorum. "Seninle hiç sayı tutmadım."

"Bu da ne demek oluyor?" diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Bu konuşmayı içeride yapabilir miyiz?"

Yutkunuyor ve kapıyı açmak için dönüyor. İçeride, topuklu ayakkabılarını çıkarışını ve yaklaşık on santim küçülüşünü izliyorum.

"Sen..." Sesini temizliyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su alayım lütfen." Katlanmış ceketimi koltuğun arkasına atıp kollarımı sıvıyorum, bir yandan da nereye oturmam gerektiğini düşünüyorum.

Etrafta dolaşıyorum, kanepeye doğru ilerlerken geçen gün gördüğüm resimlere göz atıyorum. İyi ki oturuyorum, çünkü o bana doğru yöneldiğinde dilimi yutmamak için ısırarak zorunda kalıyorum. O zaten benim yürüyen ıslak rüyam, ama o kedi kıyafeti içinde, benim gençlik fantezimin hayata geçmiş hali. Bana bir bardak su uzatıyor ve kanepenin diğer ucuna oturuyor. Gözlerim göğsüne düşüyor, sonra aşağı iniyor. Kahretsin, kıyafeti dikkatimi dağıtıyor. O kadar dar ki, soymam gerektiğini biliyorum. Yavaş yavaş.

"Finn."

Göz kırpıyorum. "Konuşmaya başlamanı bekliyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Görünüşe göre beni kesiyorsun."

"Bekliyorum. Ben beklerken."

Gülümsemesini bastırıyor. "Biliyor musun, seninle takılmamam gerektiğini biliyordum. O partide biliyordum. Ertesi gün Onyx'te ortaya çıktığında biliyordum. Doğum günümde banyoda biliyordum."

"Ama yine de yaptın."

"Ama yine de yaptım." Omuz silkiyor, güzel dudaklarında sinsi bir gülümseme oynuyor. "Bunun bir muhakeme hatası olduğunu söyleyebilirim, ama ikinci seferden sonra bu bahanenin pencereden dışarı çıktığından oldukça eminim."

Ben de ona gülümseyip yüzündeki ifadeyi gördüğümde göğsümdeki baskılar biraz gevşiyor. Bana böyle baktığında, her bir özelliğimi sanki bir sanat eseriymişim gibi katalogladığında kendimi özel hissetmemek çok zor. Nasıl göründüğümü biliyorum. Hayatım boyunca kadınlar ve erkekler tarafından beğenildim. Bunu birçok durumda kendi avantajıma kullandım. Hiç kimse bana baktığında onun hissettiği gibi hissettirmedi.

"Ben de aynı şekilde hissettim," diyorum ve başımı sallayarak ekliyorum: "Onyx'teki o geceden sonra başımın belada olduğunu biliyordum."

Kaşlarını çattı. "Ondan sonra ortadan kayboldun." "Bir erkek arkadaşın vardı, hatırladın mı?"

Kaşları kalkıyor. "Evet, bana dizlerimin üzerine çökmemi söylediğinde bu konuda gerçekten endişeli görünüyordun."

Midem sıkışıyor. "Gerçekten orada öyle oturup bana dizlerinin üzerinde nasıl görüldüğünü mü hatırlatacaksın? Konuşmak istediğini sanıyordum."

Dudakları hafifçe aralanıyor ve gözleri benim çok belirgin olan aletime kayıyor. Şu anda ıslandığından hiç şüphem yok, ama yoluma devam etmek için kendimi zorluyorum. Bu konuşmanın gerçekleşmesi gerekiyor. Saçmalıkları geride bırakmalı ve her şeyi ortaya dökmeliyiz. Belki hepsini değil.

"Pearl'de ne yapıyordun?" Sonunda sordum.

Dudaklarını yalıyor. "Geçen gün Onyx'e gittim..."

"Tek başına mı?" Sözünü kesmemek için kendimi zor tutuyorum. Şimdi bunu söylediğine göre, o gece onu oraya kadar takip ettiğimden beri içimde sakladığım öfkeyi nihayet dışa vurabilirim.

"Şey, evet. Seks için orada değildim," diyor. "Titus'un bu olayla bir ilgisi olmadığını kanıtlayabilirsem ve bunu yapmış olabilecek kişiyi bulabilirsem, sen de bu olayı kapatabilirsin diye düşündüm."

Çenem gerildi. "Ee? Araştırma işin nasıl gidiyor?"

Bana ekşi bir bakış fırlattı. "Harika değil ve beni bir yere götürebilecek bir konuşmayı böldün."

Alay ettim. "Bu konuşma sadece onun senin pantolonuna girmeye çalışmasına yol açacaktı ve böyle bir şey olmayacaktı."

Gözlerini deviriyor.

"Neden özel bir odadaydınız?"

Sertçe göz kırpmıyor ve gülüyor. "Tabii ki, bunu biliyorsun."

"Soruya cevap verecek misin?"

Gözleri kısıldı. "Pislik gibi davranmayı bırakacak mısın?"

Bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Deniyorum."

"Mal..." Dudağını ısıyor ve elindeki su bardağını sehpanın üzerine koyuyor. "Kız kardeşin..." Derin bir nefes alıyor

ve düşüncelerini geri kazanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapatır.

"Sadece söyle," diyorum, göğsümde artan baskıya rağmen sesimi yumuşak tutmaya çalışarak.

"Onunla ne sıklıkta konuşuyordun?" diye soruyor.

Şimdi, uzaklara bakan benim. Gözlerim resim çerçevelerine takılıyor ve bir süre orada kalıyor. Bu gece tartışmak istediğim şey benim berbat bir kardeş olmam değildi, ama bunun kökeni bu, değil mi?

"Seni yargıladığım için sormuyorum," diye ekliyor usulca, o güzel kahverengi gözlerinde hak etmediğim bir sempati var.

"Olması gerektiği kadar sık değil," diyorum.

"Benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, eğer bir şey söylediyse, ama iyi olduğunu hayal edemiyorum-"

Hafif kahrkahr onun sözünü kesiyor. "Günlüğünü buldum. Titus'u araştırmamın nedenlerinden biri de bu. Yazıların çoğu seninle ve ne kadar inanılmaz olduğunla ilgili."

Gözlerindeki acı açıkça belli oluyor, ama titreyen dudaklarını ısırarak başka tarafa bakıyor. Ona uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"O geceden önce aylarca konuşmadık," diyor sessizce, gözlerini gözlerime yaklaştırarak. Yüzümdeki şoku ve gözlerimin nasıl açıldığını görüyor olmalı ki, "Livie onunla bir yıldır konuşmuyordu. I..." Dudakları yine titriyor ama hemen ısırıyor ve devam ediyor.

"O gece ve sonraki her gece onu hayal kırıklığına uğrattım." Gözyaşlarını sildi ve boğazını temizledi. "En başta ben de seninle aynı sonuca vardım. Elbette bir kaza olamazdı ve öyle olsa bile, yanında kim vardı? Sordum, sordum, ama sonra ailen bize o kağıtları imzalattı ve-"

"Hangi kağıtlar?"

Omuz silkiyor. "Bir çeşit Gizlilik Sözleşmesi. Mallory hakkında konuşmamıza ya da herhangi bir şey paylaşmamıza izin verilmiyordu. Arka planda görünse bile görünebileceği tüm gönderileri kaldırmak zorundaydım."

Arkama yaslanıp bu bilgiyi işliyorum. Bu beni şaşırtmadı. Ne de olsa Barlow tarzı bu. Yaptığımız her şey sözleşme içeriyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor sessiz bir anın ardından. Ona bakıp bekliyorum. "Blair Lowell senin için kimdi?"

Midem bulanıyor. "Onu nereden biliyorsun?"

Tipik Josslyn tarzıyla, bulamayacağı cevaplar için yüzümü inceliyor. Bir süre beni inceledikten sonra dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup bacaklarımın arasına bakıyorum, gözlerim mavi beyaz halının üzerinde. Benden uzaklaşmasının sebebinin bu olmasına izin vermeyi reddediyorum. Eğer yaparsa, Tate Foster'ı öldürür ve isimsiz bir mezara gömerim.

FINN

"W Kız arkadaşın mı?" diye soruyor.
Nefes alıyorum. "Karıştı, ama hayır, değil
gerçekten."

"Onu sevdin mi?" diye soruyor, sesi o kadar yumuşak ki
neredeyse soruyu kaçırıyorum.

Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Neden
bana onu soruyorsun? Tate ne dedi?"

"O..." Dudaklarını yalıyor ve tepkimin ne olacağından
korktuğunu anlıyorum. Neredeyse gülecektim.

"Aklından geçeni söyleyebilirsin. Senin mükemmel eski
erkek arkadaşına zarar vermeyeceğim." Hem de çok.

"Onun ölümü için seni suçluyor."

Göğsüme rahatsız edici bir ağırlık çöküyor. "Sadece o
olmazdı."

Tanrım, Blair'in adını yıllardır duymamıştım. Uzun
zamandır onu düşünmediğimi söylemekten utanıyorum.
Tüm bunlar sanki on ömür önceymiş gibi geliyor. Ne kadar
süre sessizce oturduğumuzu bilmiyorum ama kanepede
kayıyor ve Josslyn yanımda, eli dizimin üzerinde. O kadar
sıcak ve beklenmedik ki neredeyse yerimden fırlayacaktım.
Ona bakıyorum, benimkinin üzerinde o kadar küçük ki
neredeyse kırılğan görünüyor. Onu hak etmiyorum.

bana getirdiği rahatlık ya da huzur, ama ben bencil bir adamım. Elimi çeviriyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Anlat bana," diyor sessizce.

"O zamanlar ikinci sınıftaydım. Blair'i çok eskiden beri tanırdım. Aynı çevrelerde koştuk, aynı okullara gittik. Aynı Tate gibi." Ona tekrar bakıyorum, dudaklarım bükölüyor. "Benden hep hoşlanmıştı ama Tate'le çıkmaya başladı. Kızlar beni kimin evcilleştirebileceğine dair iddiaya girdiler ve Blair hiçbir arkadaşının benimle birlikte olmasını istemedi..."

Başımı sallarken dudaklarımdan alaycı olmayan bir kıkırdama dökölüyor.

O zamanlar çok aptaldık. "Ne oldu?" diye soruyor sessizce.

"Beni ilk kez becermeye çalıştığında Tate bunu öğrendi ve küplere bindi. O zamanlar aynı takımdaydık," diyorum.

Gözleri genişledi. "Bunu bilmiyordum."

"Benden nefret etmek için pek çok nedeni vardı," diye itiraf ediyorum. "Ailesi babam yüzünden çok para kaybetti. Her şeyde ondan daha iyiydim. Sonunda hayatı boyunca aşık olduğu kızı elde etti ve o da beni istedi."

"Bu yüzden benimle sadece ondan intikam almak için birlikte olduğunu söyledi," diyor. "Blair'le ne oldu?"

"O gece bir partideydik. Ertesi gün hokey kampına gidiyordum. Sanırım sonunda onu tekrar becermemi sağlamak için iyi bir zaman olacağını düşündü."

Geriliyor. "Yine mi?"

"Tate'le birlikte olmadan önce birkaç kez takılmıştık," diyorum.

Tekrar geriliyor. "Oh."

"Ben her zaman böyle değildim," diyorum, tepkisi karşısında eğlenerek. "Kız arkadaşlarım oldu."

Bu sefer parmaklarını benimkilerden ayırmaya çalışıyor ama ben dayanıyorum ve ortak ellerimizi göğsüme götürüyorum. Kıskanıyor olabileceğini bilmek muhtemelen beni bu kadar iyi hissettirmemeli. Devam etmeden önce bana tekrar bakmasını bekliyorum.

"O gece partide Blair çok sert çıktı. Genelde öyle yapardı ama nedense o gece beni tuvalete sürüklemesine izin verdim," diyorum ve Josslyn tekrar geri çekilmeye çalıştığında bir parça eğlence hissediyorum.

"Ondan sonra büyük bir tartışmaya girdik. İçmeye ve kavgacı olmaya başladı. Benimle birlikte olmak için Tate'ten ayrıldığını söyleyip durdu. Sonunda patladım ve ondan bunu yapmasını istemediğimi söyledim. Sanırım ona sürtük dedim." Söylediğim şeylerden utanarak irkildim. "Çabucak hararetlendi. Blair gitti, ben de birkaç dakika sonra Ella'yla birlikte çıktım. Polis köprü'nün her tarafındaydı, bu yüzden her ne olduysa kötü olduğunu biliyorduk, ama ertesi güne kadar öğrenemedik. Sanırım Tate böyle düşünmekte haksız değil."

"Bu senin hatan değildi," diyor. Sen genç bir çocuktun."

"Bu tür bir ergen çocuk hatasını en son o zaman yapmıştım."

"Sen daha çocuktun."

"Daha iyisini bilecek yaşıyordum."

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, değildin."

"Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirisi olmamalıydı. Blair o şekilde ölmemeliydi. Ona tüm o şeyleri söylememeliydim. Onunla o tuvalete gitmemeliydim."

"Sonra ne oldu?" diye soruyor. "Tate seni suçluyor ama bulduğum iki makalede ve blog yazısında senden hiç bahsedilmiyor. Bu konuda neredeyse hiç bilgi yok."

Gülümsemem zoraki gibi geliyor. "Ben bir Barlow'um, hatırladın mı?"

Bu sefer elini çektiğinde ona izin verdim. Arkasına yaslanıp yere bakıyor. Ben de aynısını yapıyorum. O kaza Tate'in ailesinin devrilmesinin gerçek sebebiydi. Blair öldükten sonra bana herkesin önünde saldırmaktan vazgeçmedi. Çöküş için sadece kendini suçluyordu. Ona susması söylendikten sonra bile devam etti ve sonunda

ona kadar. Kralın boğazına sarılıp kendi boğazını korumayı bekleyemezsin.

"Bunun için kendini suçluyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Bir süre düşündüm. Bunu çok uzun zamandır düşünmemiştim," diyorum, muhtemelen kulağa duygusuzca geliyor ama gerçek bu.

"Bu Tate'in senden neden nefret ettiğini açıklıyor," diye fısıldıyor. "Sevdiği kızı kaybetti ve senin her şeyi başarmanı izlemek zorunda kaldı."

Uzun bir süre ona bakıyorum. "Bu gece neden Pearl'deydiniz?"

"Mallory'nin nasıl bulunduğunu duyduğumda, babamın ve onu nasıl bulduğumun görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu. Bazı insanlar orada bulunan kadının kendi kendine yaptığını söyledi, diğerleri öldürüldüğünü söyledi ama polis bunun trajik bir kaza olduğunu söyledi ve haberlerde kimliği belirsiz bir kadın olduğu için herkes bu cevabı kabul etti." Kaşlarını çatıyor. "O gecede bir terslik olduğunu hep biliyordum."

"Kim söyledi sana?" Ben sordum. "Nasıl bulunduğunu yani."

Bir seks kulübünün ailenin adını lekelemesini istemeyen ailem, kız kardeşimin medyada Jane Doe olarak kalmasını sağlamak için birçok torpil yaptı, ancak çoğu insan onun olduğunu biliyordu. Kulüp gizlilik anlaşması gerektirse de insanlar yine de konuşuyordu ve pek çok kişi Mallory'yi orada görmüştü. Ne kadar sık gittiğini her düşündüğümde göğsümde bir darbe daha hissediyordum. Josslyn'in kaşları birbirine yaklaştı. Aklından hangi anının geçtiğini bilmiyorum ama her neyse onu sarsıyor.

Boğazını temizliyor ve sonunda "Hatırlamıyorum" diyor.

Buna bir an için inanmadım ama şimdilik boş verdim.

"İçeri girdiğinde ne yaptın? Sen yangın için orada mısın?" Soruyorum ve yemin ederim sanki nefesi kesiliyor.

Onun tepkisi omurgamda huzursuz bir his yaratıyor. O geceki görüntülerin geri kalanını almalıyım. Bir saniye bile inanmıyorum ki kameralar

Çalışıyor. İçeridekiler zarar görmüş olsa bile, dışarıda her şeyi kaydeden altı kamera var. Rustin'in kanıtlardan kurtulmuş olabileceğini düşündüm.

... bir şeyler ters gidiyor. Yakın bir arkadaşımız değil ama partilerde görerek büyüdüğümüz bir tanıdığımız ve onu uzun zamandır tanıyoruz.

"O konuya geleceğim," diyor. "Başlangıçta kiminle birlikte olduğunu bulmaya çalıştım. Keder ve suçluluk duygusunu atlatmanın tek yolu buydu. Görüntüleri görmek istedim. Konuk listesini. Her şeyi. Tate bir süreliğine yardımcı oldu," diyor gözlerini kaçırırken dudağını ısırarak. "Ayrılmamızın pek çok nedeninden biri de buydu. Üç ay boyunca beni ağlarken izledikten sonra, o sadece..." diye omuz silkiyor.

"O omurgasız bir bok parçası."

"O neyse odur."

"İnternette hep çok normal görünüyordun, sanki hiçbir şey seni etkilemiyormuş gibi," diyorum ve bu bilgiyi verdiğim için anında pişman oluyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Sayfamı mı takip ediyorsun?" Dudaklarım büzülüyor.

"Sayfanda gizleniyorum."

"Yani kadınlara sizinle hiçbir yerde iletişime geçmemelerini söylüyorsunuz ama sosyal medyalarını takip ediyorsunuz?"

"Josslyn." Ağır bir şekilde iç çekiyorum, bir an için bakışlarımı kaçırıyorum. Ona tekrar baktığımda yüzünde çenemi geren bir beklenti ifadesi var ama aptalca sorusunu yanıtlıyorum: "Bunu yaptığım tek kişi sensin."

Yüzündeki şaşkınlık paha biçilemez ve çok sevimli. "Her neyse." Boğazını temizliyor. "Ailen bizi Bir sürü kâğıt imzalıyorlar ki bu onların tarzı gibi görünüyor. Bu yüzden Blair'i sordum."

Başımı sallarken dudaklarımın büküldüğünü hissediyorum.

"Sonrasında aylarca depresyonda kaldım. Biri öldükten sonra hayatın nasıl devam ettiğini asla anlayamayacağım. Sanki bizden sosyal olarak kabul edilebilir bir süre yas tutmamız ve sonra yolumuza devam etmemiz bekleniyor." Başını sallıyor. "Ben ne yaptıysam

babamla ilgili olduđunu dűşűndűm. Bunu dosyaladım ve kendimden uzaklaştırdım. Ama sonra sen Mal'ın cenazesine geldin ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oldun." İrkildim ama o devam etti. "Yine de anladım ve cevaplara olan ihtiyacını anlıyorum." Kollarını kendine sarıyor ve üşűmüş gibi ovuşturuyor. "Gerçeđi öğrenmem gerekiyordu. Öğrenmek zorundaydım. Bu yüzden Onyx'te bana yardım edebilecek tek kişiye gittim." Hüzűnle gülűmsűyor. "Ve kendimi Pearl'de özel bir odada, çıplak yabancılarla dolu bir odada memelerim dıřarıda buldum."

Sözlerini algılamam biraz zaman aldı. Sanırım "özel oda" dediğinde dinlemeyi bıraktım, ama beynim ifadesini işlediği anda...

"SEN NE?" Kűkreyerek yerimden fırladım.

JOSSLYN

Bu haberi nasıl algıladığını izliyor ve devam edip etmemem gerektiğini merak ediyorum.

"Belki de o gece neden onunla Onyx'e gittiğim kısmına geri dönmeliyiz," diye öneriyorum sessizce.

Çenesi düştü. "Oh, o konuya geri döneceğiz, bana nasıl çıplak kaldığını anlatır anlatmaz."

"Sadece belden yukarısı," diye belirttim. Kaşlarını çatıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum. "Mal cumartesi günleri Onyx'te bir grup insanla buluşuyor. Bütün olay bu." Elimi sallıyorum. "Yüksek bir üyelik ücreti var ve çok gizli. Geçen gece Scarlet beni bu adamlarla tanıştırdı ve beni bu gece gitmeye davet ettiler-"

"Ve sen gittin," diyor, gözleri kısılmış, sesi kısık ve boğuk. "Tek başına bir grup eş değiştirenle buluşmak için bir seks kulübüne, benim seks kulübüme gittin."

"Dürüst olmak gerekirse, son dakikaya kadar mekan değişikliğinden haberim yoktu, bu yüzden Pearl'e gitmek istemedim."

"Yani onun yerine Onyx'e gidecektin." Çenesi yine sıkıştı.

"Evet."

"Neden lanet olsun..." Gözlerini kapattı ve bana bakmadan önce bir an için burnunun kenarını sıktı

tekrar. "Bunu neden yaptın?"

"Sana zaten söyledim! Çünkü üvey babamın kız kardeşinle ilişkisi olduğunu düşünüyorsun ve onun hayatını mahvetmekle tehdit ediyorsun!" Bağırdım. "Ve aslında yapabileceğini fark ettim, çünkü mükemmel ününe rağmen, o lanet olası bir Barlow değil ve bu konuşma sadece adının burada ne kadar ağırlığı olduğunu daha da kanıtlıyor!"

Bir süre bana bakıyor, çenesi hâlâ gergin. "Seni soyunmaya zorladılar mı?"

Titus'un itibarını zedelemek istemesine itiraz etmemesi ve çıplaklık meselesine geri dönmesi kanımı kaynatıyor. Titrememek için ellerimin üzerine oturuyorum.

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadılar," diyorum dişlerimin arasından. "Bu bir seks meselesi değil. Bu bir güven ve eşit zeminde olma meselesi. Grup bunu her buluştuğunda yapıyor."

"Doğru." Alay ediyor. "O lanet olası kullanışlı defterine yazmaya değer bir şey öğrendin mi?"

Bu orospu çocuğu. Belki alaycılıktan, belki bu gece olanlardan, belki de tüm bunların üzerime çöken ağırlığından, ama ayağa kalkıp ona dik dik bakmak için yürüdüğümde tüm vücudum titriyor. Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım ama bu adama. Nefes alıp veriyorum, içimden ateş çıkmamasına şaşıriyorum.

"Siktir git, Finneas. İnsanların şehvet dolu bakışlarından ya da yaşlı erkeklerin tekliflerinden hoşlandığımı mı sanıyorsun? O özel odaya girdiğimde rahat mıydım sanıyorsun? Bunu yaptım çünkü Titus'u bu işe bulaştırmaya çalışman beni hasta ediyor. Sana yardım etmek için yaptım. Almak zorunda kaldığım aşırı önlemler hoşuna gitmiyorsa, siktir olup gidebilirsin."

"Sen Vegas'ta en iyi hayatını yaşarken ve sikişirken, ben burada kız kardeşinin saçmalıklarıyla uğraşıyordum. Benimle konuşmayı neden bıraktı biliyor musun?" Sesimin kırılmasından ve sıcak gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasından nefret ederek soruyorum. "Çünkü sabahın üçünde sarhoş ve kafası güzel bir şekilde defalarca evime geldikten sonra endişelendim ve anneni aradım. Mal..." Başımı sallıyorum,

Gömmeye çalıştığım anılarla birlikte gelen gözyaşlarını silerek.

"Ve sonra ortaya çıkıp Titus hakkında saçma sapan konuşuyor, bana yalancı diyor ve bana o kadar yabancı gelen görüntüler gönderiyorsun ki kendimi zar zor tanıyabiliyorum," diye ekliyorum, öfkeyle. "İçeri girdikten sonra o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Son hatırladığım ertesi sabah kanepemde uyandığım ve neler olduğunu duyduğum." Yumruklarımı açıyorum ve kendimi gösteriyorum. "Onu oraya ben götürdüm çünkü şehirdeydim ve maçım yoktu ve bir daha o şekilde eve dönmesine izin veremezdim. Onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu ve..."

İçimden gelen hıçkırık o kadar yüksek ki cümlemi tamamlayamıyorum. Aceleyle odama gidip kapıyı arkamdan çarpıyorum ve banyoya gidip aynı şeyi yapıp kapıyı kilitliyorum. Aşağı doğru kayarak yüzümü ellerimin arasına gömdüğümde kapının ahşap panelleri sırtıma sertçe çarpıyor. Çok yorgunum. Bana bunu tekrar yaşattığı için ondan nefret ediyorum.

Bu anılardan ve yardıma ihtiyacı olan başka birini hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatmasından nefret ediyorum. Bu kadar çok insanın bunu kendi kendine yaptığını düşündüklerini duymak beni parçalıyor. O gece Titus'la tartışmamızdan sonra neler olduğunu hatırlamıyor olmaktan nefret ediyorum. Üvey babama orada kimi gördüğünü kimseye söylememesi için söz verdiğimden nefret ediyorum, çünkü bu onun üzerinde çalıştığı açık bir dava.

Ağlamam bittiğinde yüzümü siliyorum, ayağa kalkıyorum, ışıkları açıyorum ve duşu çalıştırıyorum. Başım, deri tulumu çıkarmayı normalden daha zor hale getiren büyük bir baş ağrısıyla zonkluyor. Duşa girip yıkanmaya başlıyorum ama titreyen dizlerim beni spreyin altına oturmaya zorluyor. Kapıyı kilitlediğimi biliyorum, bu yüzden açılıp kapandığını duyduğumda Finn'in kilidi açtığını anlıyorum.

Şu anda umursayacak enerjim yok. Başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir süre sonra duş kapısı açılıp

kapanyor ve uzun kaslı bacaklar ve kollar

arkamda otururken benimkini sarıyor. Islak saçlarımı okşuyor ve enseme öpüyor. İçimdeki ürpertiden nefret ediyorum. Midemin alçalmasından nefret ediyorum. Onun kollarında olmanın ne kadar iyi, ne kadar doğru hissettirdiğinden nefret ediyorum.

"Gitmelisin," demeyi başarıyorum. Sesim o kadar kısık ve sessiz ki, beni duymazsa şaşırmam.

"Özür dilerim," diyor tenime karşı ve kollarını bana doluyor.

Onun şefkati beni daha çok ağlatıyor ve bundan da nefret ediyorum. Ağlamam bittiğinde, daha az titreyene kadar birkaç derin nefes alıyorum.

"Keşke onu daha sık arasaydım," diyor sonunda konuştuğunda. "Ham bana onun için endişelendiğini söyledi. Onu dinlemeliydim."

Gözlerimi önümdeki beyaz fayanslara dikiyorum. "Will biliyor muydu?"

"Her zamankinden daha fazla parti yaptığını söyledi, ama ben sadece üniversite olayını yaptığını düşündüm."

Kürek kemiğimi öpüyor ve beni bırakıyor. Su ılık olsa da, onun dokunuşu olmadan donuyormuşum gibi hissediyorum. Arkamda bir şişe açtığını duyuyorum ve sonra elleri saçlarıma şampuan sürüyor. Beklenmedik şefkat karşısında yeni bir gözyaşı dalgasıyla savaşmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Sessizce saçımı yıkamaya devam ediyor.

"Herkes beni onun hakkında uyardı, biliyor musun? En çok Livie, ama Dame bile endişeliydi."

Parmakları bir an durdu. "Ne dediler?"

"Livie, Mal'in arkadaşlarına mal gibi davrandığını söylerdi ve haklıydı. Çok fazla deplasman maçına gittiğimde ya da Livie, Dame veya Tate ile ondan daha fazla takıldığımda sinirlenirdi. Muhtemelen onu hayatıma geri almamalıyım." Ayağa kalkmama yardım ediyor ve o saç kremini yıkarken ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ama o çok kaybolmuştu ve ben ona yardım etmek istedim."

"Tabii ki yaptın." Yüzünde daha önce hiç görmediğim yumuşak bir ifadeyle gülümsüyor.

Bir an için beni öpeceğini düşünüyorum ama sabuna uzanıyor ve kendini temizlemeye başlıyor. Duşumuz bittiğinde su buz gibi olmuştu. Suyu kapatıyor ve kurulanmak için dışarı çıkıyoruz. Lavabonun üzerinde saçlarımdaki suyu sıkarken onu bana bakarken yakaladığımda midem bulanıyor.

Saçımı bıraktım ve dik durdum. "Ne?"

"Çok güzelsin," diyor sessizce, aramızdaki mesafeyi kapatırken. Elini aşağı indiriyor, uzun parmakları ensemden gezinirken nasırlı başparmağını yanağımda gezdiriyor. Bir an için bakışlarında kayboluyor ve karnım tekrar tekrar düşüyor. Karnımın derinliklerinde milyonlarca kelebeğin uçuşmasına neden olan yavaş, kalıcı bir öpücük dudaklarını dudaklarıma getiriyor. Geri çekildiğinde alnını benimkine dayıyor ve nefes veriyor.

"Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Kalbim kabardı. Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve gözyaşlarımdan tekrar oluşmasını engelliyorum. Başımı sallıyorum, ikimizin de başını hareket ettiriyorum. Kurulanmayı bitirdiğimizde sessizleşiyoruz.

Tulumumu eline aldı ve başını salladı. "Bunu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordum."

Gülüyorum ve ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Ne söylemem gerekiyor? Başka bir gün yapabilirsin? Tüm bunlara rağmen ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Daha önce dışarıda bıraktığım iç çamaşırımı ve büyük boy tişörtümü giyiyorum ve havlusunu çıkardığında ona bakmamaya çalışarak saçlarımı kurutmaya başlıyorum. Bir çift siyah külot giyiyor ve Baykuşlar logolu gri bir tişörtü omzuna atıyor. Henüz onlardan birine sahip olmadığımı biliyorum.

Kaşlarımı çattım. "Nereden buldun onu?" "Evimden."

"Sen ne zaman..." Sözlerimi bitirmek üzereyken, ben yatakta ağlarken onun yukarı çıkmış olması gerektiğini fark ettim.

banyo zemini. Yine de, neden... "Oh."

Bu gece burada mı kalmak istiyor? Umarım seksin söz konusu olmadığını biliyordur. Baş ağrım ve günün yorgunluğu arasında sadece uyumak istiyorum. Gözlerimi ondan kaçırıp saçlarımı kurutmaya devam ediyorum ama aynada hiç görmediğim bir diş fırçasına diş macunu sürdüğünü görüyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kesinlikle kalıyor. Fön makinesini kapatıyorum ve saçım olan kabarık karmaşayı inceliyorum. Saçım yüzümdeyken uyumaktan nefret ediyorum, bu yüzden baş ağrıma rağmen saçımı başımın tepesinde gevşek bir topuz haline getiriyorum.

"Baş ağrın için bir şey aldın mı?" diye sorar. "Başımın ağrıdığını nereden biliyorsun?"

"Saçını yıkarken çok fazla baskı uyguladığımda tısladın ve irkildin."

"Oh." Kaşlarımı çattığımı hissediyorum. Gerçekten dikkatini veriyor. "İyi olacağım. Sadece karanlık bir odada gözlerimi kapatmam gerekiyor."

Gülümsüyor ve kalbim duracak gibi oluyor. "Şanslıyız ki ışıkları kapatmamız gerekiyor."

Cevap vermiyorum, çünkü kelimelerimin kekeleyerek dağılacağını biliyorum. Omzundaki tişörtü alıyor ve yatağa doğru yürürken üzerine geçiriyor.

"Seninle seks yapmayacağım," diyorum, bakışlarını temkinli bir şekilde karşılayarak.

"Senden bunu beklediğimi düşündüğün için kırıldım."

"I..." Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum. Şu anda bunu yapamam.

Yatağın bir tarafını seçmemi bekliyor, sonra diğer tarafa geçiyor ve normal bir şeymiş gibi yorganın altına giriyor. Komodinin üzerindeki lambayı kapatırken kalbim küt küt atıyor. Arkama geçene kadar hareket ettikçe yatak alçalıyor. Yan yatıyorum ve bir kolunu bana dolayarak beni göğsüne doğru çekmesine izin veriyorum. Bir an için hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. Etrafımızı saran karanlıkla birlikte kelimelerimi buluyorum.

"Finn?"

"Hm." Sırtımda bir gümbürtü, boynumda bir nefes.

"Ŗu anda ne oluyor?"

Kıkırdıyor, derin bir ses içime iŖliyor ve içimi kavırıyor.

"Uyuyacağımızı sanıyordum."

Ona hafifçe dirsek atıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Seni ağlattığım ve baŖın ağrıdığı için konuŖmamızı sabah bitirelim diye dŖndm."

"Ama... neden Ŗimdi buradasınız?"

Kolları beni sarıyor. "Beni burada istemiyor musun?"

Karanlık olduğu için pek bir önemi yok ama dönüp ona bakıyorum. "Ben yle bir Ŗey demedim. Sadece ŖaŖırdım."

"Seninle olmak istiyorum." Bunu sylerkenki inancı nefesimi kesiyor. Alnımdan pyor. "Uyumaya git. Neden burada olduğumu birkaç saat sonra konuŖuruz."

Arkamı döndüğümde kalbim göğsümden fırlayacakmıŖ gibi atıyor. Bunun ne anlama gelebileceğinden korkmalıyım. Onun için hissettiklerim, her Ŗeye rağmen her zaman hissettiklerim beni dehŖete dŖrmeli. Ama korkutmuyor. Sadece doğru hissettiriyor. Birkaç dakika sonra ateŖleniyorum, kolunu atıyorum ve ondan uzaklaŖıyorum. Hiçbir Ŗey söylemiyor ama parmaklarını saçlarımda ve kafa derimde usulca gezdirmeye baŖladıđında, bir Ŗekilde alternatif bir boyuta atladığıma ikna oluyorum.

JOSSLYN

T Yedi: Dikkat, Titus'un doğum gününde ailenizin evinde olacağım gibi görünüyor.

Kaşlarımı çattığımı hissediyorum. Titus'un doğum günleri ya sık restoranlarda akşam yemeği ya da çalışmak için ofisine gitmeden önce eve paket siparişi vermek şeklinde geçer. Son zamanlarda o kadar meşgul ki, ikincisinin olacağını varsaydım ve birkaç hafta sonrasına kadar olmadığı için konuyu açmadım bile.

Ben: ????

Tate: İki büyük dava. Akşam yemeğinde buluşmak.

Telefonumu yere bırakıp ocakta hazırladığım espressoya odaklanırken inliyorum. Titus'un davaları söz konusu olduğunda tek yönlü bir zihni var ve eğer şu anda iki dava üzerinde çalışıyorsa, bu durum onu doğruluyor. Çok stresli olduğunda, işini tam anlamıyla eve getiriyor ve çalışanlarıyla ve bazen de davaya bağlı olarak ortaklarıyla birlikte evindeki ofisine kapanıyor. Günün sonunda, bunun bir önemi yok. Tate ve ben ilk ayrıldığımızda medeniydik. O zaman da aramızda bir husumet yoktu.

Finn ortaya çıktığında, espresso demlenmeyi bitirirken şekeri çırpıyorum. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Şort ve tişört giymiş, telefonuna dokunuyor.

Kaslı kolunu kaldırıp parmaklarını asi saçlarında gezdiriyor. Gümleğiyle boxer'ının lastiği arasındaki deri parçası ağzımın kurummasına neden oluyor. Espresso'nun demlenme sesi dikkatimi tekrar ocağa yöneltiyor. Görevime odaklanırken kalbim çarpıyor, ellerim titriyor.

Tate'ten önceki iki erkek arkadaşım da sporcuydu. Sıkı vücutlara alışkınım. Kaslara alışkınım. Parkta tişörtlerini çıkaran erkeklere bakmam. Ama bu adam... Onunla ilgili her şeyi sinir bozucu derecede seksi buluyorum. Telefonunu tezgâhın üzerine koyduğunu duyuyorum ve göz ucuyla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Kollarını bana doluyor ve başımı öpüyor.

"Baş ağrın nasıl?"

Sabahki sersem sesi bile çok seksi. Libidomun bunu kaldırabileceğinden emin değilim. Onu gerçekten kovmalı ve bu işi hemen bitirmeliyim. Boğazımı temizliyorum ve kollarında dönerken elimdeki her şeyi yere bırakıyorum.

"Gitti," diyorum.

Gözlerindeki sıcaklık ondan bir adım uzaklaşmamı sağlıyor. Bu şekilde davranmasına ve bunun sadece sıradan bir ilişki olmasına izin veremem. Eğer gerçek değilse onunla evcilik oynayamam. Gardım zaten düşmüş durumda ve eğer ona aşık olmaya devam edersem ve o da ilişkimizi bitirirse, sanırım bu beni öldürebilir. Kaşlarını çatıyor.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Ne gibi?" diye soruyor ama yüz ifadesi temkinli, gardını almış.

"Güzel," diyorum. Cevap vermeyince ekliyorum: "Bu bir tür şaka mı yoksa antrenmanda sert bir darbe mi aldın anlayamadım."

Ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor ve başımın üzerinden bakıyor. "Kahve mi o?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve iç çekip kahvemizi doldurmak için arkamı dönmeden önce bir süre ona bakıyorum. Cortadito ile café con leche arasındaki farkı açıklamam daha uzun sürdü.

Ama yine de yapıyorum. İşim bittiğinde, onun da hakkında sorular sorduğu yulafı ve neyse ki kendi kendini açıklayan meyveyi getiriyorum. Sonunda bar taburelerine oturuyoruz; ben café con leche'mi, o da sade kahvesini alıyor. Kendininkini iki yudumda içiyor ve espresso makinesine bakmaya başlıyor.

"Bütün gün dinleneceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunun yüzünden mi?" Gülüyor, fincana bakıyor. "Her sabah sade kahve içerim."

"Küba kahvesi farklıdır."

Kaşını kaldırıyor. "Tam boy bir kupanız var."

"Sütle birlikte. Bunu zaten konuşmuştuk." Bir yudum alıyorum, kupamı indiriyorum ve Finn'in ayağa kalkıp kendine bir fincan daha doldurmasını izliyorum. Bu şeyin ne kadar etkili olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikri yok. Ayakta durmaya devam ediyor, ben de sandalyemi ona doğru çeviriyorum.

"Yani," diyorum. "Konuşmalıyız."

"Bu cümleleri her kullandığında -'konuşmalıyız' ve 'artık bunu yapamam'- göğsüm sıkışıyor," diyor sessizce, sanki bunu kabul etmek istemiyormuş gibi.

Keskin bir nefes alıyorum ve kupamı düşürmemek için tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Nerede olduğunu öğrendiğimde dün akşam yemeğindeydin," diyor.

Midem bulanıyor. Herhangi biriyle yemekte olabilirdi, ama Damian bana bir gün önce golf sahasında birlikte yemek yemek için plan yaptıklarını söyledi. Hepsinin. Damian bana anlatırken "Bekâr kadınlar da dâhil" dedi. Normal şartlar altında bu konuda iki kere düşünmezdim ama bana birinin Finn'le flört ettiğini söylemişti. Onun da flört ettiğini ya da onlardan birini eve götürmeyi düşündüğünü düşünmek midemi bulandırıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Bir kadınla mı birlikteydin?" "Birkaç kadın vardı."

Göğsümde tarif ettiği o gerginliği hissediyorum ama devam ediyorum. "Ve?"

"Bir grup yemeğiydi," diyor. "Ama içlerinden biri bana numarasını vermeye çalıştı."

Nabzım hızlanıyor ama konuşmak için kendime güvenemiyorum. "Ona ne söylediğimi biliyor musun?" diye soruyor.

"Ne?" Ses tonumda onu eğlendiren bir ısırlıkla soruyorum.

"Ona bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Nefes almayı bırakıyorum. Ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum ve bir ses çıkardığımı sanıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"O olaydan sonra, o kadın evime gizlice girdiğinde, eve kadın almayı bıraktım. Çoğu zaman bir otele gidiyorum. Bu işleri daha da kolaylaştırıyor. Gecenin sonunda ya ben gidiyorum ya da onlar. Hiçbir zaman yatıya kalma ve sarılma saçmalığı olmuyor. Bazıları yalvardı-"

"Sadede gelebilir misin? Başka kadınları becerdiğini duymak istemiyorum."

Dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüşmeden önce bir an bana bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, görünüşe göre bu onu daha da eğlendiriyor.

"Geçen gece sen gittiğinde hissettim ki..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Nasıl hissettin?" Çok uzun sürdüğünü hissettiğimde soruyorum.

"Boş."

Kalbim küt küt atıyor. "Böyle şeyler söyleyemezsin Finn."

"Bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyorum, Josslyn." Elini saçlarında gezdiriyor ve küçük alanda adımlarken nefes veriyor. "Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da söylemeyeceğimi bilmiyorum."

"Bu bir oyun değil! Sadece ne hissettiğini söyle."

Volta atmayı bırakıp bana doğru yürüyor, bacakları dizlerime değiyor. Bana bakışı... Sanırım ölebilirim.

"Seni istiyorum." Elinin tersini yanağımnda gezdiriyor. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Seksten daha fazlasını istiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum. Ne beklediğimden emin değilim. Bana karşı hisleri olduğunu söyleyeceğini ya da tekrar özür dileyeceğini falan düşünmüştüm ama...

"Kulağa bir ilişki gibi geliyor," demeyi başarıyorum, nabzım kulaklarımda zonkluyor.

"Ya istediğim buysa?"

Bir an için ona bakakaldım. "Bir ilişki mi istiyorsun?"

"Seninle, evet."

"Ve bunu Pearl'de olduğumu duyduğun ve başka biriyle takıldığımı düşündüğün için mi anladın?"

"Sanırım barbeküde senin karşında otururken anladım," diyor ama sesi emin değil.

"Tiago'yu kıskandığın zamanları mı kastediyorsun?" diye sordum. "İstediğin şey bana sahip olmak gibi görünüyor."

"Hayır, öyle değil," diyor kaşlarını çatarak.

"O zaman bana nasıl bir şey olduğunu söyle. Bana ne istediğini söyle."

"Belki de sonunda kendime gelmem için gereken buydu, ama ben seni istiyorum," diyor. "İnsanların göremediği Josslyn'i istiyorum. Kızan, ağlayan ve çılgınca gülen Josslyn'i. Kalbimi o kadar hızlı attıran ki dayanmakta zorlanıyorum." Elimi tutuyor ve bana göstermek istercesine göğsüne götürüyor. "Hepinizi istiyorum."

Bir şekilde kendimi nefes almaya zorluyorum. "Bu büyük bir istek, Finneas."

"Biliyorum." Bacaklarımdın arasında duracak şekilde yaklaşıyor, ellerimi hâlâ kalçalarımdın üzerinde tutuyor. "Seni yemeğe götürmek ve seninle aptal filmler izlemek istiyorum. Ne yapacağımız umurumda değil. Sadece seninle olmak istiyorum."

Kalbim birkaç atış atlıyor. Bunu istiyorum. Çok istiyorum ama bilmiyorum.

"İnsanlar nerede olduğuma dikkat ediyor. Fotoğraf çekiyorlar, konuşuyorlar, spekülasyon yapıyorlar," diyorum. "O resim

Bağış gecesinde hepimiz vücut dilini okuyan bir kişi tarafından kelimenin tam anlamıyla incelendik ve konuşulduk."

Kaşları havaya kalktı. "Bu... ilginç."

"Demek istediğim, mahremiyetinizin çoğundan vazgeçeceksiniz ve eğer..." Sertçe yutkunuyorum ve aşağıya bakıyorum, bağlı ellerimize odaklanıyorum. "Beni aldatırsan ya da başka bir şey-"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerimden birini bırakıp yüzümü kaldırıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Bunu sana asla yapmam. Asla."

"Bilmiyorsun-"

"Biliyorum. Beni sürekli sevişmek isteyen bir çocuk mu sanıyorsun? Ya da aldığım her teklifi kabul ettiğimi?" diye soruyor, gözleri sert. "Ben öyle biri değilim. Kariyerime aşırı odaklandım ve ciddi bir ilişkim olmadı, bu yüzden belki çuvalalayabilirim ama asla böyle olmaz."

Aldatan bir piç yüzünden tüm erkek nüfusunu suçlayamayacağımı biliyorum ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Özellikle Finn söz konusu olduğunda. O her hetero kadının fantezisi.

"Yaşadığın şey çok boktandı ama senden bana güvenmeni istiyorum." İç çekiyor, yüzümü tutuyor ve alnını alnıma değdiriyor. "Sen benim fantezimsin, hayalimdeki kızsın. Seni bu şekilde incitecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen kalp krizi geçireceğim."

Dudaklarıma kıkırdıyor ve beni usulca öpüyor ama hemen geri çekiyor.

"Mahremiyetini kaybedersin," diye yineliyorum. "Ama ben seni kazanırım."

Titrek bir nefes alıyorum. "Erkek arkadaşlarım hakkında şikayet mi edeceksin?"

Gözleri kısıldı. "Erkek arkadaşları tanımla." Gülüyorum. "Erkek arkadaşlar. Tiago gibi."

"Arkadaşlarını terk etmeni beklemiyorum ama o senden

bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlanıyor."

"O değil ve endişelenmene gerek yok çünkü ben de seni incitecek bir şey yapmam."

"Sürekli sana dokunuyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Sanırım anlıyorum," diyorum. "Ella'yı kıskanıyordum ve sen ve ben birlikte bile değildik."

Kaşlarını çatı. "Neden?"

"Etkinliklerde hep beraberiniz. Düşündüm de belki..." Omuz silktim. "Birlikte olmadığımız için bunun bir önemi olmamalıydı ama o fotoğrafları görmekten nefret ediyordum."

Yüzümü kavırıyor ve başımı tekrar eğiyor. "Endişelenecek hiçbir şeyin yok. Asla. Ciddiyim. Sadece Ella'yla da değil, o da lezbiyen bu arada. Aksine, seni bu şekilde süzmeye devam ederse çok sinirlenen ben olacağım."

Gülümsüyorum. "Kimse için endişelenmene de gerek yok. Tiago'yla kesinlikle konuşacağım ama o herkese karşı böyledir. Dedim ya, alıngan bir adamdır."

"Evet, benim kız arkadaşım olmayan birine dokunabilir ve onu hissedebilir," diye homurdanıyor ve kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Nefes almayı bıraktım. "Kız arkadaş mı?"

"Kız arkadaş, ortak, her neyse." Alt dudağımı ısıırıyor. "Benim olduğun sürece."

"Ve sen benim olacaksın?"

Dudakları titriyor. "Sanırım uzun zamandır seninim."

Kalbim küt küt atıyor. Tekrar. Yüzüne bakıyorum, ne için, bilmiyorum. Bunu düşünmek zorunda değilim. Onunla her şey her zaman farklı olmuştur. Sanki itemediğimiz bir manyetik çekimimiz var. Bir süre sonra başımı salladım.

"Evet?" diye sorar.

"Evet."

Elleri büyük boy tişörtümün altından kayarken sırtıyor ve beni öpüyor, keşfederken tüylerim diken diken oluyor. Ellerim saçlarına gidiyor ve o ileri doğru hareket edene kadar bacaklarımın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyorum ve ben

Bacaklarımın arasında sertleştğini hissediyorum. Ağzıma karşı inliyor ve benden uzaklaşarak gömleğimi başımın üzerinden çırpıp fırlatıyor. Kapüşonlu gözleri, sıcak ve şehvetli, beni içine çekiyor, iki göğsümü de elleriyle kavıyor, meme uçlarımla oynayarak doğrudan bacaklarımın arasına ateş ediyor.

Dudakları yavaş ve şehvetli bir gülümsemeye dönüşüyor, bu da kalçalarımı daha sıkı sıkıya ve ona sürtünmeme neden oluyor. Gülümsemesi kayboluyor ve dişlerinin arasından tıslayarak iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerini çıkarmak için göğüslerimi bırakıyor. Tezgâhı kavıyorum ve külotunu çıkarırken sikinin zıplamasını izliyorum. Dudağımı ısıyorum ve o da doğrudan içime işleyen küçük bir hırlama sesi çıkarıyor. Ellerini dizlerimden kalçalarımın iç kısımlarına doğru kaydırıyor ve sonra onları daha geniş bir şekilde açıyor, böylece aşağı eğilip kıvrımlarımın arasında uzun bir yalama yapabiliyor. Tezgâhı daha sıkı kavıyorum ve o tekrar yaparken başımı geriye atıyorum ve sonra dilini orgazmı hızla oluşturacak şekilde hareket ettirmeye başlıyor.

Bir elimle tezgâhı bırakıyorum ve ona doğru hareket ederken parmaklarımı saçlarına doluyorum. Takdir dolu gürlemesi içimde titreşiyor ve parmaklarını içime daldırıp dilinin temposuyla eşleştirmeye başladığında bacaklarım sertçe titremeye başlıyor.

"Finn! Ben ... sikeceğim. Yapacağım..." Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerimden hızla çekilen havayı ararken içimden bir orgazm fışkırıyor.

Beni kaldırıp kanepeye doğru yürüdüğünde ve üzerine oturduğumda orgazmdan tamamen inmememe bile izin vermiyor. Boyu tam altımda ve ona doğru kayarak başka bir orgazmın peşine düştüğümde nefesim kesiliyor.

"Siktir. Evet bebeğim," diye tıslıyor, ellerimle kıcımı sıkarak hareketlerimi kontrol altına alıyor, her inlediğimde küfrediyor. "Sikimi böyle taşlarken çok güzel görünüyorsun. Seni böyle becermeme izin vereceksin, değil mi bebeğim? Aramızda hiçbir şey olmadan."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. "Evet. Oh, Tanrım, evet."

Hareketi yavaş tutuyor, her seferinde daha fazla gerilim eklemek için başparmağını tam durduğum yere koyuyor ve dudaklarını göğüslerimin her birine indiriyor. Vücudum aşırı duysal yüklenmeden dolayı titremeye başlıyor ve göbeğimde tanıdık bir sıkışma hissediyorum.

"İşte bu kadar. Aynen böyle," diyor, sesi gergin. Geri çekilip meme ucumu büküyor, diğer eli ise her kayışında klitorisime bastırıyor. "Siktir. İşte bu. İşte böyle. Kendini boşaltmak için benimkini kullan. Aynen böyle. Siktir, beni boşaltacaksın, Josslyn."

Sözleri çok fazla. Karnımdaki gerginlik geri dönüyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, adını haykırırken başımı geriye atıyorum. Başını geriye atıp bir küfür savururken ona bakmak için doğruluyorum, döl püskürtüleri gergin karnına iniyor.

"Bu..." Nefes nefese kaldım, kelime bulamadım.

"Biliyorum." Beni öpüyor ve daha yakına çekiyor, beni duşa götürürken yapışkan karnı benimkine bastırıyor.

JOSSLYN

A Mallory'nin günlüğünün sayfalarını çevirirken midemde huzursuz bir his kıvrılıyor. Birkaç gün önce Sonunda Finn'i Titus'u şüpheli listesinden çıkarmaya ikna ettim ama bunu görmem için ısrar etti. Keşke görmeseydim. Elimi karnıma götürüyorum, antrenmandan sonra yediğim lazanyadan pişmanlık duyuyorum. Finn'in bakışlarını hissediyorum ama kendimi ona bakmaya ikna edemiyorum. İlişkileri ne kadar işlevsiz olursa olsun, o onun kız kardeşiydi.

Ne diyebilirim ki? Günlük yazıları bana ortaokulda aşık olduklarım hakkında yazdıklarımı hatırlatıyor. Ama Mallory'nin aşkı ben değildim. Öyle miydim? Oh, Tanrım. Bunu bir şekilde kaçırmış olabilir miyim? Endişe beni sarmakla tehdit ediyor ama nefes alıp veriyorum. Bunu fazla düşünmeyeceğim. Nasıl düşünmeyeyim ki? Yarattığımız anılar kataloğuna göz gezdiriyorum ama bulanık ve hiçbir şey göze çarpmıyor. Livie'yle bu konuyu konuşmam gerek.

Dudağımı ısııyorum ve sonunda Finn'e bakıyorum. Koyu yeşil gözleri beni arıyor ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Bazı yazılarda "Çıkmak istiyorum!" yazıyor. Diğerleri görüştüğü birinden bahsediyor ama çoğu benim hakkımda. Rahatsızlıktan da öte. Aklıma hemen Livie geliyor,

Mallory'nin bana davranışları konusunda beni birkaç kez uyarmaya çalıştığından beri. Ama bu çok fazla.

"Bunu Olivia'ya göstermemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. "İstemiyorsan sorun değil. Ben sadece... burada kimden bahsettiğini ya da neden benim hakkımda böyle konuştuğunu anlayabilir."

"Buraya geldiği sürece."

Başımı sallıyorum ve Livie'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

"Eminim çok heyecanlanacaktır. 'Bizi birlikte görmek' için can atıyordu," diyorum, ortamı yumuşatmayı ve midemin çukurundaki kayayı kaldırmayı umarak.

Sırıttırıyor. "Beni küçük kirli bir sır gibi sakladığını ona söyledin mi?"

Çenem düştü. "Ben değilim!"

Ayağa kalkıp beni koltuğumdan çekiştirirken gülüyor. Oturma odasında, oturuyor ve beni aşağı çekiyor, böylece ona sarılıyorum. Günlükle ilgili tedirginliğimi bir kenara itip o ana yerleşiyorum. Onunla geçirdiğim her anın değerini biliyorum. Sadece gün boyunca meşgul olduğumuz için değil, onunla birlikte olmak beni çok mutlu ettiği için.

"Senin küçük kirli sırrın olmak umurumda değil," diyor dudaklarına karşı.

"Şunu söylemeyi kes. Öyle değilsin."

Birlikte dışarı çıkmadığımız için bu konuda şaka yapıp duruyor ama nihayet başlayan sömestr, benim marka sponsorluklarım, onun eğitim kampı ve yoğun programının geri kalanı arasında hiç boş zamanımız olmadı. Eve geldiğimizde sadece duş almak, yemek yemek, kanepede biraz dinlenmek ve yatmak istiyoruz.

Finn'e göre Baykuşlar'ın hazırlık kampı, yepyeni bir takım olduğu ve "herkesin kendini toparlaması gerektiği" için normalden daha uzun ve zorlu geçiyor. Boş zamanlarımızı birlikte geçirmek istediğimiz için birbirimizin evinde kalıyoruz. Çoğunlukla Finn'de, çünkü onun daha iyi bir manzarası ve pelüş bir kral yatağı var. Yemeğe çıkmak için hazırlanma düşüncesi bile yorucu.

Geçen gün, bir smoothie şirketi için geç saatlere kadar çekim yapmam gerekti ve eve geldiğimde ona seks için enerjim olmadığını mesaj attım. Otuz dakika sonra elinde bir gece çantasıyla geldi.

Yine de bu bir sır değil. Livie ve Damian biliyor. Annem biliyor ve Titus da varsayılan olarak biliyor. Takım arkadaşlarım biliyor. Onun takım arkadaşları biliyor. İkimiz de Lyla ve Lachlan'dan bu konuda azar işittik. Bu bir sır değil. Şahsen onun değil de Tate'in fotoğraflarını yayınladığım için üzgün olduğumu düşünüyorum ama sonsuza dek süreceğini bilmeden kimse hakkında bir şey yayınlamayacağımı açıkça belirtmişim. Bu onu daha da kızdırmışa benziyor ama umurumda değil. Ona güveniyorum ama internette fazla açık olma konusunda dersimi aldım.

"Hm." Alt dudağımı ısıyor ve beni öpüyor. "Yarın yemeğe çıkalım."

"Antrenmanın yok mu senin?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve gözlerini arıyorum. Gözlerinden ya da bana bakışından asla bıkaçağımı sanmıyorum.

"Hayır. Sezonluk bilet sahipleriyle tanışma ve imza etkinliğimiz var. İşim erken bitecek." Çenemi ve boynumun yanını öpüyor. "Josslyn."

"Ne?" Sol göğsümü avuçlayıp meme ucumu cımbızladığında nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım."

"Bence benim yanıma taşınmalısın."

"Bekle. Ne?" Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve dik oturuyorum.

Sormak yerine "Sence çok mu erken?" diye soruyor.

"Umm... evet."

"Zaten birbirimizin evinin anahtarı var ve her gece birlikte uyuyoruz. Ne fark eder ki?"

Midem bulanıyor. "Kısa bir süre önce, bunun tek seferlik bir ilişki olduğunda ısrar ediyordun. Benden etkilendiğin için üzgündün-"

"Çünkü bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ve bir parçam bunu kabul etmek istemedi çünkü elimizde..." elini yemek alanına doğru salladı, "uğraşmamız gereken bir şey vardı."

"O hala bizde..." El hareketini taklit ediyorum, "başı çıkmak için."

"Ama bununla birlikte başı çıkıyoruz." Yüzünde aç bir ifadeyle ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdiriyor ve kucagında kıpırdanmama neden oluyor.

"Sen de ilişkilere tamamen karşıydın."

Ellerinden birini yüzümün yan tarafına götürüyor ve usulca okşuyor. "Bu daha önceydi. Sana zaten söyledim, seninle her şeyi istiyorum ve buna her sabah kollarımda seninle uyanmak da dahil. Şimdiye kadar harika iş çıkardık."

"Daha insan içine bile çıkmadık," diye belirtiyorum. Kaşını kaldırıyor. "Peki bu kimin suçu?" "Annenin bizden haberi bile yok!"

Gözlerini deviriyor. "Kimin umurunda? Onunla bir dahaki konuşmamda söylerim."

"Beni onaylamayacağını bildiğim için biraz umursuyorum."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim, ama yine de kimin umurunda?"

Dudaklarım büzüldü. "Senin için potansiyel eşlerin bir listesini tuttuğu doğru mu?"

Gülüyor. "Muhtemelen öyledir ama 1800'lerde değiliz Joss."

Kapı zili çalıyor ve kendimi onun üzerinden itiyorum. Ayağa kalkıyor ve gitmek için döndüğümde elimi tutuyor ve o yoğun, ciddi ifadelerinden biriyle bana bakıyor.

"Bu konuşma daha bitmedi."

Başımı sallıyorum, elimi geri çekiyorum ve kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Livie'nin kusursuz zamanlaması için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

JOSSLYN

Livie'nin her yazıyı okurken kaşlarının kalkıp inmesini izledim. İçeri girdi, ikimize baktı, güldü, bir içki istedi ve o zamandan beri konuşmadı. Yüzündeki ifadeden, midesinin çukurunda aynı huzursuz hissi yaşadığını biliyorum.

Karşıdan bize baktığında yemek masasında, koyu kahverengi gözleri kocaman.

"Ailen bunu gördü mü?" Livie bir süre sonra Finn'e bakıyor.

Başını sallıyor. Midem yine bulanıyor. Bu konuda ne düşünmüş olabileceklerini hayal bile edemiyorum. Benim hakkımda.

Livie ve ben uzunca bir süre birbirimize bakarak sözsüz bir konuşma yapıyoruz. Benimle ilgili girdileri büyütmemesi ve sadece diğerlerine odaklanması için ona yalvarıyorum ve o da bunu kesinlikle büyüteceğini söylüyor.

"Buna şaşırdığımı söyleyemem," diyor sonunda, şarabından bir yudum alırken.

"Kimden bahsediyor olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Finn soruyor. "Onu kim alıyordu?"

"Hayır. O geceden önce Mallory ile dokuz aydır falan konuşmamıştım."

"Ama Josslyn'in evinde onun yanındaydın," diyor.

Bana bakıyor ve yüzümü inceliyor. İfadesinin düşüşünden, bundan sonra söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı anlıyorum. Tekrar Finn'e bakıyor. "Bunun bir kaza olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır."

Gözleri benimkilere kaydı. "Hayır. Bunu bir **d a h a** yapmayacaksın."

Finn'in elini sıktım. "Kaza bile olsa, içeride onunla birlikte biri vardı."

Finn'e bakıyor. "Josslyn'i bu işe bulaştıramazsın!" "Beni hiçbir şeyin içine sürüklemiyor!"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bunu kendine bir daha yapmayacaksın." Finn'e bakıyor. "Ona ne yaptığının farkında mısın? Kız kardeşin öldüğünde, Josslyn iki ay boyunca oyun oynamadı. Evinden zar zor çıktı. Onu yeniden yapamazsın."

"Bana hiçbir şey yaptırmıyor," diyorum Livie'ye, sesim şaşırtıcı derecede sakin.

"Ailenin bu konuyu kimsenin araştırmasını istemediklerini açıkça belirttiklerini sanıyordum," diyor Finn'e tekrar bakarak.

"Onlar yaptı." Eli benimkinin altında geriliyor. "İntihar olduğuna ikna oldular."

Yüzüm ona doğru dönüyor. "Ne?"

"Başlangıçta ailem bunun bir intihar olup olmadığını sordu ve dedektifler her şeyin mümkün olduğunu söyledi. İşte o zaman ailem onları soruşturmayı kapatmaya zorladı."

"Polisi nasıl zorlayabildiler..." Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "O kadar güce sahip olmaları mümkün değil. Burası hukuk sistemi!"

"Burası Fairview," diyor basitçe.

Elimi onunkinden çekip sandalyeme geri oturuyorum. Sanırım burada olan ve halının altına süpürüldüğünü bildiğim her şeyi düşününce şaşırmamalıyım, ama yine de.

"Neden Josslyn'i bu işe karıştırıyorsun? Sana hiçbir konuda yalan söylemediğini zaten biliyorsun. Kız kardeşinin dahil olduğu seks grubu hakkında bildiği her şeyi sana anlattı. Onu rahat bırakamaz mısın?"

"Beni hiçbir şeyin içine sürüklemiyor Liv. Belki ailesi her şeyi halının altına süpürmeyi kabul ediyor ama o huzuru hak ediyor. Mal adaleti hak ediyor."

"Mallory hastaydı, Josslyn!" Elini masaya vuruyor, gözleri benden Finn'e kayıyor. "Kız kardeşinin ölmeyi hak ettiğini ya da huzur bulmaman gerektiğini söylemiyorum ama Josslyn kesinlikle bu yüzden akıl sağlığıyla oynanmasını hak etmiyor. Mallory yüzünden değil!"

"Livie," diye uyarıyorum.

Yanımda Finn gerildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Ona bakıyor, sonra yüzünde midemi bulandıran sivri bir ifadeyle bana dönüyor. Yalvarırcasına başımı yavaşça sallıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Finn talep ediyor. "Neden ona öyle bakıyorsun?"

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyorum sessizce.

"Oh, siktir git, Josslyn!" Birkaç sayfa tutuyor ve onları sallıyor. "Bunları gördükten sonra bana saçmaladığımı söyleyemezsin. Sana kafayı takmıştı!"

Midem tekrar sıkışıyor. Titrememi gizlemek için ellerimin üzerine oturuyorum.

"O... o sana aşık mıydı?" Finn sorar, sesi boğuk bir fısıltıdır.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve cevap vermek şöyle dursun, ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Cevap verebilsem bile ne diyeceğimi bildiğimden değil.

"Daha fazla kanıta ihtiyacın var mı?" Livie hâlâ elinde kâğıtlarla bana bakarak soruyor. "Sana söyledim ya."

"Onu rahatsız ediyorsun," diyor Finn, sesi alçak. "Ya açık konuş ya da çık git."

Yüzünde dayanamadığım o okunmaz ifade var ve rahatsız olmama ve ellerimin titremesine rağmen ellerimi altından kaydırma ihtiyacı hissediyorum.

ve onunkiine uzanıyorum. Parmaklarımızı birbirine geçirirken bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. Livie'ye tekrar baktığında ifadesi tekrar kayıtsızlığa dönüşüyor. Göz açıp kapayınca kadar böyle değişebilmesi korkutucu.

Livie doğruldu, konuşmaya başlamadan önce bir an için yüzündeki şok ifadesi netleşti. "Mal ve ben bir süre önce annenin şehir kulübündeki partilerinden birinde karşılaştık. Her zamanki gibi bir grup insan vardı. Bir şekilde konu Joss'a geldi. İyi arkadaş olduğumuzu söylediğimde Mallory çıldırdı ve onları tanıştırmamı istedi. Onu yıllardır görmemiştim ama Mallory'nin biriyle tanışmak istediğini hiç bilmiyordum. Asla."

"Evet, ben de," diye mırıldanıyor Finn yanımda. Başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum.

"Onları tanıştırdıktan sonra Mal, Joss ona aitmiş gibi davranmaya başladı," diyor dudaklarını büzerek. "Küçük şeylerdi. Mesela bir gün Joss bana bir spor dergisi için yaptığı mayo çekiminin fotoğraflarını gösterirken yanıma geldi. Mallory onlara baktı ve çılgına döndü. Vücudunu tüm dünyayla paylaştığı için ona fahişe dedi ve resimleri yayınlamamasını istedi."

Bu çok rahatsız edici. Daha da kötüleşeceğini şimdiden biliyorum. Keşke Finn'in kulaklarını kapatabilseydim. Keşke ben de kendiminkini kapatabilseydim. Başparmağımı elinin üzerinde gezdirerek onu tekrar rahatlatmaya çalışıyorum ama bu sefer elini benimkinden çekiyor. Ne kadar acıdığına şaşırdım. Ona baktığımda gözlerime cevap vermemesi daha da kötü. Kollarımı kavuşturuyorum ve koltuğuma geri gömülüyorum.

"Mal tanıdığı herkesi yerden yere vurur ve onları Josslyn'in hayatından çıkarmam için bana komplo kurdurmaya çalışırdı." Şarabından bir yudum alıyor. "Onu izole etmek ve kendine saklamak istiyordu."

"Bu doğru değil," diyorum sessizce. "Ben her zaman antrenmanlarda, maçlarda ve sizlerle takılıyordum."

Liv bir an bana bakıyor. "Ben etraftayken nefret ederdi. Tate'ten nefret ederdi, ki bu da... iyi. Hiçbirimiz onu sevmezdik."

Damian'ı pek sevmezdi. Tiago'nun etrafta olmasından nefret ederdi."

"Tamam. Bu bir yalan. Onu becerdi, bu yüzden düşündüğün kadar nefret ettiğini sanmıyorum," diyorum sertçe.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Finn sessizce. "Tiago senden hep hoşlandı, Josslyn!"

"Aman Tanrım-"

"Hayır. İnkâr etmeyi bırak. Sence Tate neden ondan nefret ediyordu?" "Tate zengin olmayan ya da yardım edemeyen kimseyi sevmez.

"Bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum.

"Seni Tiago ve onunla üçlü seks yapmaya davet etti mi, etmedi mi?"

"AMAN TANRIM." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bunun konuyla alakası bile yok."

"Öyle sayılır," diyor usulca. Başımı kaldırıyorum ve bana hüznle gülümsüyor. "Finn'e o gece neden Onyx'te olduğunu söyledin mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evet."

"Mallory'nin gecenin bir yarısı dairenize nasıl geldiğini ona anlattınız mı?"

"Durmalsın Liv," diyorum titreyerek.

"Ona kanepende çırılçıplak senin eve gelmeni beklediği geceyi anlattın mı, ama sürpriz bir şekilde yalnız olmadığını ve Damian'la benim de yanında olduğumuzu öğrendi mi?" diye soruyor beni duymazdan gelerek.

Finn keskin bir şekilde nefes alıyor. Boğazımdaki düğümden kurtulmayı ve yüzümdeki sıcaklığı gizlemeyi umarak başka tarafa bakıyorum. Tabii ki bunu ona söylemedim. Bunu hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum ama bir keresinde kafası iyiyken her şeyin teninde çok iyi hissettirdiğini söyleyip durmuştu.

"Beni beklemiyordu," diyorum sonunda. "Kafası iyiydi."

"Söyledin mi-"

"AMAN TANRIM, BU KADAR YETER!" Masaya bir yumruk indiriyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Yeterince

duydu. Sen

O zamanlar etrafta kimlerin olduğunu hatırlamaya mı çalışacaksın, yoksa burada oturup beni utandırmak mı istiyorsun?"

"Seni utandırmaya çalışmıyorum!" Gözleri büyüyor. Finn'e bakar. "Bunun çok fazla olduğuna eminim ama kız kardeşin çok hastaydı ve Joss'un ihtiyacı olan son şey bu işe karışmak. Yeterince şey yaşadı."

"Katılıyorum," diyor çenesi titreyerek. "Keşke Josslyn'in onu seks kulüplerinde terk etmeyen bir arkadaşı olsaydı."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyor.

"Bunu nasıl yaparsın?!" diye homurdanıyor. "Yaralanabilirdi. O olabilirdi..." Konuşmayı keser ve sertçe yutkunur.

"Biliyorum! Her lanet gün aklımdan çıkmıyor mu sanıyorsun?!" diyor, gözleri parlayarak. "Ama bu, kız kardeşinin hasta olduğu ve Joss'a karşı hastalıklı bir saplantısı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Keşke onları hiç tanıştırmasaydım." Livie tekrar konuşana kadar üçümüz de sessiz kaldık. "Aklıma ismi 'T' ile başlayan birkaç kişi geliyor ve eminim onlar da zaten listenizdedir, ama biriyle görüşüyor olması olanlardan o kişinin sorumlu olduğu anlamına gelmez. Bu göz önünde bulundurulması gereken bir şey."

Bana dönmesini umarak Finn'e bakıyorum. Bakmadığında omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. Livie ayağa kalkıyor, daha fazla yardımcı olabilmeyi dilediğine dair bir şeyler söylüyor ve beni bu işe karışmamam konusunda uyarıyor. Ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip ediyorum.

Oraya vardığımızda yüzümü arıyor. "Bana kızgınsın."

"Kahretsin, sana kızgınım!" Fısıldayarak bağıriyorum. "Sence şu anda nasıl hissediyordur?"

"Kız kardeşi hakkındaki gerçeği duymaya ihtiyacı var ve ihtiyacın olan son şey bu yüzden bir depresyon nöbetine daha girmek," diyor. "O iyi bir insan değildi, Joss."

Sertçe yutkunuyorum. "Bu onun ölmeyi hak ettiği anlamına gelmez."

"Tabii ki hayır," diyor. "Ama bunu yapmış olması senin suçun değil."

"Biliyorum."

"Lütfen dikkatli ol." Bana bir öpücük veriyor ve sarılıyor ama ben karşılık vermiyorum. "Belki o yıl Titus'un doğum gününde kimlerin olduğunun bir listesini yapabilirsin."

Bir kahkaha attım. "Herkes oradaydı."

"T de dahil," diyor dikkatle uzaklaşırken. "Tiago'yu bu işe karıştırmayı bırak."

Gözleri yaşlarla dolar. "Onun hakkında böyle düşünmek istediğimi mi sanıyorsun? Sadece çok garip olduğunu söylüyorum. Önceden hep buralardaydı, sonra gelmeyi bıraktı ve şimdi tekrar geri mi döndü? Ona ne zaman neden ortalıkta olmadığını sorsam tuhaflaşıyor."

Boğazımdaki düğümü yutarak, "Annesiyle çok şey yaşadı," diyorum.

O gittiğinde, kendimi toparlamak için bir an duruyorum. "T" teknik olarak başka bir harf olabilir. "I" gibi. Mal'in el yazısı çok iyi değildi. Ve Olivia'nın dediği gibi, hakkında yazdığı kişi olanlardan sorumlu kişi olmayabilir. O gece orada kimin olduğunu öğrenmenin tek yolu Leo'dan öğrenmek. Ya da John'dan. Keşke o geceki davetli listesini bana göstermeleri için onları ikna etmenin bir yolu olsaydı. Yemek odasına geri dönüyorum ve Finn'i aynı yerde buluyorum.

Yaklaştığımı duyunca koltuğunda döndü. Yüz ifadesini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Geçtiğimiz hafta, onun başka kimsede olmayan bir versiyonuna sahip olmaya alıştım. Gülen, gülümseyen ve kim olduğu ya da geldiği aile nedeniyle kendini belli bir şekilde tutmak zorundaymış gibi davranmayan biri. Bir kez olsun gerçekten mutlu görünen biri. Şu anda yüzündeki ifade öyle değil.

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?" diye sorar sessizce. "Neyi?" Yaklaşırken soruyorum.

"Kız kardeşimin bunları yaptığını. Seni elde etmeye çalıştığını... seni beklediğini..." Sertçe yutkunuyor.

Midem bulanıyor. "Bunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Ne demek neden? Bunun bilmem gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır! Ayrıca, bunların hiçbirini bilmiyordum." Kağıtları gösteriyorum. "Bana böyle hissettiğini düşünmem için bir sebep vermedi. Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl yapamazsın?" Ayağa kalkıyor ve parmağını kâğıda doğru uzatıyor. "Bu çok açık! Olivia'nın söylediklerinden sonra mı?!"

"Livie'nin anlattığı olaylar, Mal'ın aklını kaçırdığı uzun bir süre boyunca meydana gelen münferit olaylardır."

"Bana söylemeliydin." Çenesi titriyor, gözlerinde öfke var.

"Ne zaman? Nasıl!?" Gözlerimi kırpıştırarak soruyorum ve boğazımdaki düğümü temizlemek ve gözyaşlarımın gözlerime dolmasını engellemek için çok uğraşıyorum. "Anneni aradım ve ona söyledim, Mallory bana hain dedi ve hışım la hayatımdan çıkıp gitti, biliyor musun Finn?" Öfkeme yenik düşerek söylüyorum. "Onu asla geri almamalıydım ama o yalnızdı ve ben de onu görmezden gelen bir başka kişi olamazdım," diyorum ve onun irkilmesini izliyorum.

Bir şey söyleyene kadar bekliyorum. Bir şey söylemediğinde, yeni bir hayal kırıklığı ve acı hissiyle doluyorum. Dudaklarım titremeye başlıyor ama "Evimde olacağım" demeyi başarıyorum.

Arkamı dönüp kapıya yöneliyorum, göğsümde oluşan hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum. Arkamı dönüp ona kendini bok gibi hissettirecek bir sürü şey sayabilirdim ama yapmıyorum. Birini bilerek incitmek benim doğamda olmadığı gibi, bunu ona yapmak da beni hasta ediyor. Bir şey için beni suçlamak istiyorsa, tamam, ama burada oturup Mallory'nin böyle hissettiğini biliyormuşum gibi davranmayacağım. Ve bunu göremediğim için kendimi kötü hissetmeme izin vermeyeceğim.

Elim kolumda, "Ne olursa olsun, özür dilerim." diyorum.

Ne için özür dilediğimi bile bilmiyorum ama yapabileceğim en iyi şey bu. Yıkılmadan önce asansöre kadar gidebildim.

JOSSLYN

I Ne kadar zamandır uyuduğumdan emin değilim, yatağımın kaydığını ve Finn'in vücudunun sıcaklığını arkamda hissettiğimde. Bir kolunu altıma sokuyor ve diğerini üzerime sararak beni göğsüne doğru çekiyor. Bir an için rüya gördüğümü sanıyorum. Ona dokunuyorum, kokusunu içime çekiyorum ve dönüp gözlerimi kapatıp ona yaslanmadan önce.

"Sana bağırmamalıydım," diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

"Haklısın, y a p m a m a l ı y d ı n . Hayal kırıklığınızı anlıyorum ama bunların hiçbirini gerçekten bilmiyordum."

"Biliyorum. Bilseydin bile bana söylemek için bir nedenin yoktu ve söyleseydin bile bu muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmezdi." "Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Fısıldıyorum, Gözlerimde yeni yaşların biriktiğini hissediyordum.

"Tamam." İç çekiyor, nefesi enseme gıdıklıyor. "Sana Josie diyen tek kişi annen mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evet. Okuldaki bazı çocukların benimle alay ettiğini söylediğimde babam bana şaka olsun diye böyle seslenmeye başladı. Eskiden bundan çok nefret ederdim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece benim adım değildi. 'Joss' iyiydi çünkü en azından kulağa Josslyn gibi geliyordu ama Josie

" Biraz güldüm. "Bana öyle demeye devam etti ve sonra annem de katıldı, ama sadece onların demesine izin veriliyordu."

"Gerçekten mi? Dame ya da Titus bile sana böyle hitap edemiyor mu?" "Hayır." Biraz güldüm. "Damian bir kere dedi ve ben de ona siyah göz."

Kahkahası tüm bedenimi sarsıyor. "O kadar mı nefret ediyorsun?"

"Hayır, ama benimle alay ediyordu. Bir daha hiç yapmadı. Şimdi o ya da Titus yapsa umurumda olur muydu emin değilim, çünkü muhtemelen annemin yaptığı gibi kullanırlardı, ama sanırım bunun benimle ailem arasında bir şey olduğunu düşünüyorlar."

"İyi anlaşıyorlar mıydı? Titus ve baban?"

"Aman Tanrım, evet," diyorum. "Babam keşke Titus annem yerine ona aşık olsaydı diye şaka bile yapmıştı. Ailelerimiz arasında o garip dönem hiç yaşanmadı. Çok güzeldi."

"Peki ya Damian? Sana gizli bir aşk beslemediğini hayal bile edemiyorum," diyor ve istemeye istemeye ekliyor, "ya da sen ona."

Gözlerimi deviriyorum. "Arkadaşlarımız üvey kardeş olayını romantikleştirmeyi hep sevmiştir, bu da sinir bozucu. Dame pornoyu suçluyor."

Hafifçe kıkırdıyor. "Katılmak zorundayım."

"Öyle ya da böyle, hayır. Başından beri çok kardeş gibiydik."

"Peki ya annesi?"

Sertleştigimi hissediyorum. "O gençken vefat etti. Bu konuda pek konuşmuyoruz" diyorum ve ekliyorum: "Bir erkek arkadaşı tarafından öldürüldü. Çok rahatsız edici ve trajik bir olaydı. Titus uzun süre kendini suçladı. En azından anneme göre. O da bu konuda hiç konuşmuyor. Yine de evin her yerinde onun resimleri var. Annem Dame'ın onun yerine geçmeye çalışmadığını bildiğinden emin olmak istedi."

Bir an sessiz kaldı. "İyi bir ailen var."

"Biliyorum." Dudaklarımı yaladım. "Babamı bulduğumda Dame oradaydı. Okula gidiyorduk ve ben içimde kötü bir his olduğunu söyleyip duruyordum, o yüzden Dame okul yerine babamın evine gitti." Sertçe yutkundum. "Ben içeri girerken o arabada bekledi. Çoğunu unuttum ama beni evden dışarı taşıdığını hatırlıyorum."

Finn beni daha sıkı sıkıyor. "Kulağa korkunç geliyor." "Öyleydi."

Elimi tutup parmaklarımızı birleştirmeden önce uzun bir süre sessiz kaldık. "Gitmen hiç hoşuma gitmedi."

Dudaklarımın çekildiğini hissediyorum. "Gerçekten mi? Bunu fark etmen biraz zaman almış gibi görünüyor."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı," diyor. "Yarına kadar bekleyebileceğimi düşünmüştüm ama yatağa girdiğimde sensiz uyumak istemediğimi hemen fark ettim. Sensiz uyuyamazdım."

Kalbim küt küt atıyor. "Ben de bunun neden birlikte yaşayamayacağımızın mükemmel bir örneği olduğunu düşünüyordum."

Kolları gerilir. "Sıçıp batırdım, Joss. Sana ne yaptığımı bilmediğimi söyledim."

"Çoğundan daha iyisini yapıyorsun," diyorum, benimkiyle birleşen elimi öpmek için kaldırarak. "Biliyor musun, eğer 'oyun oynuyor' olsaydın, beni bir ya da iki günlüğüne hayalete çevirirdin."

Alay ediyor. "Boş ver onu. Ben kazanmak için oynarım."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Senin sarılmayı seven biri olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Emin değilim."

Gülüyorum. "Bana hep dokunuyorsun."

"Dokunaklı erkeklerden hoşlandığını söylemiştin," diye mırıldanıyor, nefesi boynumu gıdıklıyor. "Senin için o adam olmaya çalışıyorum." Nefesim kesiliyor. "Seninle ilgili her şeyi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Başka bir şey olmana gerek yok. senden daha iyi."

Boynumu öpüyor. "Uyu, Josslyn."

Telefonum annemden gelen bir aramayla çaldığında dersten çıkıyordum.

"Kampüse geri dönmek nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Oldukça iyi, aslında." Binadan çıkarken gülümsüyorum.

"Seni rahatsız eden oldu mu?"

"Beni rahatsız etmiyorlar anne, ama hayır," diyorum.

"Babamın San Francisco Giants şapkasını takıyorum."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Her neyse, saat 18:00'de Titus'un doğum gününü kutlayacağımızı haber vermek için aramıştım.

"Tamam. Orada olacağım."

Duraklıyor. "Damian'a neler oluyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda ortalıkta görünmüyor."

"Demek istediğim, şu anda profesyonel hokey oynuyor ve Blaze için oynarken etrafta çok fazla bulunmuyordu."

"Biliyorum. Sadece bazen onun için endişeleniyorum," diyor. "Böyle ortadan kaybolduğunda ve son zamanlarda... çok mesafeli."

"O iyi." Boğazımı temizliyorum. "Baykuşlar yepyeni bir takım ve o da ligde yeni ve buzdaki pozisyonu için savaşmak zorunda," diyorum. "Bana kelimesi kelimesine böyle söyledi."

"Yani onunla konuştun mu?"

"Evet, bana günde beş kez mem gönderiyor."

"Yani bu kadar mı? Memler aracılığıyla mı iletişim kuruyorsunuz?" "Hayır. Aslında memlerin arasında mesajlaşıyoruz. O iyi." "Bu iyi," diyor sessizce. "Finn seninle geliyor mu?"

bu gece?"

Kalbim küt küt atıyor. "Emin değilim. Tate orada olacak, yani..." "Kimin umurunda? Eğer o senin hayatında olacaksa.

Birbirimizi arada bir görmeye alışmalıyız." diyor. "Sadece onu getir."

Midem bulanıyor. "Göreceğiz."

"Gülümsüyor musun?" diye soruyor, belli ki gülümsüyor. "Biliyor musun, internette ikinizin hiç fotoğrafını görmedim. Şimdiye kadar bir ESPN uyarısı alırım diye düşünmüştüm."

Gülüyorum. "Birlikte dışarı çıkmadık."

Bir duraklama. "Seninle dışarıda görünmek istemiyor mu? Tatlım, eğer durum buysa-"

"Durum hiç de öyle değil. Söz veriyorum," diyorum sonunda otoparka ulaştığımda. Tiago ve birkaç takım arkadaşının bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Gitmem gerek anne. Sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Tamam. Ben de seni seviyorum."

"Kılık değiştirmeye mi çalışıyorsun?" Tiago gülerek soruyor.

"Sen alarak kampüs içi sınıflar Bu Sömestr mi?" Reggie gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Evet." Reggie'ye gülümsüyorum ve T'ye tekrar bakmadan önce diğer çocukları selamlıyorum. "Ve evet, kılık değiştirdim."

"Şapkayla mı?" Gülüyor.

"Neden güldüğünüzü anlamıyorum. Clark Kent'in gözlükleri kadar kusursuz."

Gülüyorlar ve bir süre gelecek sezon hakkında konuşuyoruz, birlikte seyahat edip etmeyeceğimizi anlamak için programlarımızı karşılaştırıyoruz. Birkaç dakika sonra vedalaşıyoruz ve onlar kampüse doğru yürümeye başlıyorlar. Tiago ve ben aynı yerde kalıyoruz.

"Demek sen ve Finn, ha?"

Dudağımı ısırarak gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Benden nefret ettiğine eminim ama sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum," diyor ve beni kucaklıyor.

Göğsüne karşı gülüyorum. "Senden nefret etmiyor. Sadece sürekli bana dokunmandan hoşlanmıyor."

"Aman Tanrım." Gülüyor, uzaklaşırken ellerini bırakıyor.
"Brezilyalı olduğumu biliyor mu?"

"Bunu açıklamıştım."

Başını sallıyor, gözlerini kaçırırken eğlenmiş görünüyor.
"Umarım bu artık bire bir görüşmeler yapmayacağımız anlamına gelmez."

"Antrenman yakında başlıyor, o yüzden zamanımız olmayacağına eminim," diyorum. "Ama Finn bire bir oyunlarımızı umursamıyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tate ile birlikteyken-" "O farklıydı."

"Senin iyiliğin için umarım öyledir," diyor dudaklarını birbirine bastırarak.

"Yani." Boğazımı temizliyorum ve bir an için spor ayakkabılarıma bakıyorum. "Sana tuhaf bir sorum var."

Bir kaşını kaldırır ve bekler.

"Hiç Mal ile Onyx'e gittin mi?"

Yüzündeki şaşkınlık belli oluyor ama kendini çabuk toparlıyor. "Neden soruyorsun?"

"Eski bir günlüğünü buldum ve hakkında yazdığı bazı şeyler oldukça yoğundu. Abartı olup olmadığını merak ediyorum," diye yalan söylüyorum.

"I..." Başka tarafa bakıyor ve bir elini ensesini sıkmak için kaldırıyor. "Sadece bir kez gittim. Bir kat kiraladı ve bir grubumuzu davet etti."

"Oradan tanıdığı biriyle tanıştınız mı?"

Bunu düşünürken dudakları büzülür. "Sadece bir kişi. John, sanırım?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Oraya t a k ı l m a k için gitmedim," diyor. "Sadece orayı merak ediyordum."

Bir süre sessiz kaldım. "Bana takıldığınızı söyledi."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Gerçekten mi? Bu... vay canına." Başını sallar ve bir kahkaha atar.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey." Başını sallar ve nefes verir. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Derse geç kalmak istemiyorum."

"Evet, tabii ki." Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Çabucak sarılıyoruz ve ters yönlerde doğru yürümeye başlıyoruz. Midemin çukurundaki duygudan nefret ediyorum. Tiago'nun bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Yine de neden bu kadar garip davranıyor? Ugh. Neredeyse arabama varmışım ki arkamda bir koşucunun gümbür gümbür adımlarını duydum. Döndüğümde Tiago'yu gördüm. Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor. Onunla yalnız kalmaktan hiç korkmamışım ama şimdi biraz tedirgin hissediyorum. Bana ulaştığında ağır ağır nefes alıyordu.

"Onyx'teki o gece hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama ertesi sabah onun yatağında uyandım," diyor nefes vererek. "Senin öğrenmeni istemedim, bu yüzden ona sessiz kalmasını söyledim."

"Neden öğrenmemi istemedin?"

"Sanırım yapmanı istemedim..." Gökyüzüne bakıyor ve bana tekrar bakmadan önce nefes veriyor. "Düşündüm ki... Bilmiyorum. Seninle bir şansım olabilir diye aramızdaki şeyleri mahvetmek istemedim."

"Yani arkadaşım ile takıldığın gerçeğini saklamayı mı düşündün?" Kaşlarını çatarak sordum.

"Biliyorum," diyor. "En gurur duyduğum an değil. Yine de onunla birlikte olduğumu gerçekten hatırlamıyorum."

"Neden bana nasıl hissettiğini söylemedin?"

Gözlerini deviriyor. "Nasıl hissettiğim çok belliydi. Herkes biliyordu."

"Bana söyleyebilirdin."

"Bir fark yaratır mıydı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Cevap vermeyince omuz silkiyor. "Beni sadece arkadaşın olarak gördün ve bu sorun değil. Böyle daha iyi olduğumuzu biliyorum." Tekrar kampüse doğru bakıyor. "O sayfalarda benimle ilgili başka bir şey okursan diye sana bunu söylemek istedim."

Tek kelime etmeme izin vermeden dönüp geldiği yere doğru koşmaya başladı. Başka bir şey okursam diye mi? Bu da ne demek oluyor?

JOSSLYN

I Günümün büyük bir kısmını Finn'e Tiago ile olan konuşmamdan bahsedip bahsetmemeyi tartışarak geçirdim. Sonunda bunun ilk resmi randevumuzdan önce konuşulacak kadar önemli olmadığına karar verdim. Ayak bileklerime kadar inen boz kahverengi bir elbise giyiyorum. Vücuda oturan, yırtmaçlı, omuz ve bel kesimli bir elbise. Takipçilerim için modellik yapıyorum ve kamera önünde makyajımı yapmaya başlıyorum.

Gelen yorumlar.

"Hey, Shannon! Seni tekrar burada görmek güzel." Sırıtiyorum ve dudak kalemi ile ruj sürmek için duraklıyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse, bu gece bir randevum var."

Finn olup olmadığını soran yorumlar art arda gelmeye başlayınca gülüyorum ama oturumu kapatmadan önce asla cevap vermiyorum. Kapının açılıp kapanma sesiyle irkiliyorum ve sandalyemden fırlıyorum. Çantamı kaptığım gibi odamdan çıkarken midemdeki kelebekler çoğalıyor.

Onu gördüğümde ağzım kurudu. Kömür rengi bir takım elbise, üst düğmeleri açık beyaz bir gömlek ve beyaz spor ayakkabılar giyiyor. Açık kahverengi saçları dağınık ve yeni tıraş edilmiş yüzü keskin çenesini vurguluyor. Onda seksi bulmadığım hiçbir şey yok ve aslında benim olduğu gerçeğine inanmak neredeyse imkânsız.

Yüzüne baktığımda ve bakışlarının içimi yaktığını gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Bir nefes alıp bırakıyor ve yanıma gelip bir kolunu bana doluyor.

"Sen..." İç geçiriyor, dudaklarını benimkilere yaklaştırıp hızlı bir öpücük kondururken başını sallıyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

"Ve sen çok yakışıklısın." Dudaklarımı yalarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sadece benim olduğuna inanamadığımı düşünüyordum."

Gözleri kararıyor ve beni kendine doğru çekerek bir öpücük daha veriyor, daha yavaş, daha derin ve ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir öpücük. Öpüşmeyi kestiğinde yüzü benimkinden birkaç santim uzakta duruyor.

"Senin olduğumu söylemeni seviyorum."

Burnumu kırıttırdım ve gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Beni bir kez daha öpüyor ve doğruldu, bakışları yavaşça vücudumu incelerken başını tekrar sallıyor. "Eğer hemen gitmezsek, seni odana geri götürebilirim."

"Dışarı çıkmak isteyen sensin," diyorum, kapıya doğru hızlı adımlarla yürümesine gülümseyerek.

"Bu yüzden günaha karşı direnmeye çalışıyorum."

Gülümsüyorum ve onu takip ediyorum. Mutfığa vardığımızda güzel bir ayçiçeği aranjmanı görüyorum ve daha geniş gülümsüyorum. "Bana çiçek almışsın."

"Ella ilk randevumuz için sana kırmızı güller almamı önerdi, çünkü bunlar tutkuyu simgeliyor."

"Görüyorum ki onun tavsiyesine uymuşsun," diyorum gülerek ve telefonumu çıkarıp dışarı çıkmadan önce bir fotoğraf çekiyorum.

Asansöre giderken elimi tutuyor. İçeri girdiğimizde lobinin düğmesine basıp onu duvara doğru itiyorum. Gözleri içimde hissettiğim bir sıcaklıkla yanıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve hızlıca öpmek için onu aşağı çekiyorum.

"Ayçiçekleri için teşekkür ederim," diyorum dudaklarına karşı. "Onları görmek beni gülümsetiyor."

"Beni gülümsetiyorsun," diyor, kalçalarımı sıkıyor ve beni tekrar hafifçe öpüyor.

"Görünüşe göre seni de çok sertleştiriyorum," diye fısıldıyorum. "Her zaman, bebeğim."

Kapılar açılıyor ve ben yeni gelenlerle yüzleşmek için dönüyorum ama kollarını bana dolayan Finn'in göğsüne sırtımı dayıyorum. Kır saçlı adama ve sevimli kartalına gülümsüyorum. Lobiye ulaştığımızda inmelerine izin veriyoruz ve Finn pantolonunu düzeltiyor.

Beni tekrar kontrol ediyor ve elimi tutarken nefes veriyor. "Uzun bir gece olacak."

"Biliyor musun, bana ilk kez çiçek gönderdiğinde, sadece Tate'i bir üst seviyeye çıkarmak istediğini düşünmüştüm. Onun bana verdiği güllerin iki katını falan göndermediğine şaşırdım." Kapıyı benim için açık tutup beni arabasına götürürken, "Belki de bu yüzden gönderdin, ama notun gerçekten çok tatlıydı." diyorum. "Belki de bu yüzden göndermişsindir ama notun gerçekten çok tatlıydı."

"Bana seni hatırlattıklarını söylediğim için mi?" diye soruyor arabaya bindiğimizde. Arabayı çalıştırırken şöyle bir bakıyor. "Hatırlatıyorlar. Parlaklar ve yüzleri hep güneşe dönük, tıpkı senin gibi."

"Senin ne kadar tatlı olduğunu söylesem bana inanırlar mı sanıyorsun?" Gülümseyerek şaka yapıyorum.

Arabayı sürmeye başlarken kıkırdıyor. "Hayır, çünkü sadece seninleyken böyleyim."

Kalbim küt küt atıyor ve elimi vitesin üzerinde onunkinin üzerine koyuyorum. "Bu senin için yine garip olacak mı?"

Parmaklarını açıyor, böylece benimkiler parmaklarının arasına düşüyor. "Ne?"

"Evime gidiyorum. Geçen sefer senin için garip olduğunu biliyorum."

Bana baktı. "Artık farklı olacak."

"Onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimde sonunda bana inandığın için mi?" diye sordum. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Eğer yapmazsam benimle birlikte olamayacağını söylemiştin," diye belirtiyor.

"Bu, sırf seninle birlikte olmam için yalan söylediğin anlamına

mı geliyor?"

"Hayır, ama haklıydın." Dudakları büzüldü. Parmaklarımı biraz sıkıyor. "Hikâyesi doğru çıktı."

"Checks out mu?" Kaşlarım kalktı. "Beni kontrol mü ettin?"

"Körü körüne güvenmem," diyor, elimi çekmeye çalıştığımda parmaklarımı sıkıyor. "Senin hakkında konuşmuyorum, Joss. Senin sözünü herkesin sözünden üstün tutacağımı biliyorsun."

"Neden?" Kırmızı ışıpta durduğumuzda sordum.

"Sen sadece... sensin." Bana bakıyor, gözleri yüzümün her santimini inceliyor. "Sen farklısın."

"Kimden farklı?"

"Tanıdığım herkes." Vites değiştirir ve tekrar sürmeye başlar.

"Birlikte büyüdüğün kızlardan mı bahsediyorsun?"

"Herkes," diyor ve bana kısa bir süre bakıyor. "Mallory'nin l i s e d e k i arkadaşları hakkındaki izlenimin neydi?"

Kaşlarımı çattım. "Elizabeth iyi birine benziyordu." "Peki ya diğerleri?"

"Gracie hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Gracie'yi siktir et."

Bu beni gülümsetiyor.

"Onun sorunu ne ki?" diye soruyor. "O her zaman bir sürtüktü, ama konu sen olunca daha kindar görünüyor."

"Uzun lafın kısası, üçüncü sınıftayken okulumdan bir beyzbol oyuncusuyla çıkıyordu ve o benim ilk erkek arkadaşımdı," diye hızlıca ekliyorum. "Doğum günü partisinde ortaya çıktı ve herkesin önünde ona çöp dedi, ben de ona kızdım ve onu kovdum, sanırım bunu daha önce kimse yapmamıştı." Duraksıyorum, eklemekten önce dudağımı ısııyorum. "Ve Lance inadına onun önünde benimle öpüştü."

Finn kaşlarını çatıyor. "O kısmı atlayabilirdin."

Gülüyorum. "Bütün hikâye bu."

"Bu Lance denen adam şimdi nerede?" diye soruyor, hâlâ kaşlarını çatarak. "New York'ta. Birinci ligde oynuyor."

Mırıldanıyor.

Omuz silktim. "İşte hikaye bu. Farklı hayat deneyimlerimiz olduğunu anlıyorum ama o kendini herkesten üstün görüyor. Yine de Mallory, ben onu aile etkinliklerime getirmeye başlamadan önce de böyleydi."

"Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, garaj yoluna girerken sesi garip bir şekilde sessiz.

"Bence bazen kibirli bir pislik gibi görünebiliyorsun, ama üstün olduğunu söyleyemem." Duraksıyorum. "Tabii soyadını çıkar için kullanmıyorsan."

"Bunu sadece burada yapıyorum."

"Ah." Gülümsüyorum. "Yani sadece Fairview'deyken mi kibirli bir pislik oluyorsun? Lach ile bir takas hakkında konuşmak için çok mu erken?"

Gözlerini bana dikti. "Benden kurtulamazsın. Ayrıca, bir Baykuş olarak emekli oluyorum."

"Anlamıştım." Annemin araba yoluna girdiğinde vizörü indirip makyajımı kontrol ediyorum. "Daha fazla oynamak için çok yaşlısın."

"Eski mi?"

Bir kahkaha attım. Çok yaşlı değil ama bu şakadan hoşlanmayacağını biliyordum ve yüzündeki çatık kaşlar çok komikti.

"Sadece birazcık." Ona göz kırpıyorum. "Merak etme, ne olursa olsun seni kabul edeceğim."

Arabayı park edip kapattıktan sonra sırtıtarak bana dönüyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında keskin bir nefes alıyorum.

"Ayçiçeklerinin neyi temsil ettiğini biliyor musun?"

diye soruyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Sadakat, uzun ömürlülük," diyor, sadece bir nefes mesafeye kadar yaklaşarak. "Ve hayranlık."

Beni nefessiz bırakan yumuşak bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve arabadan iniyor.

JOSSLYN

F Titus bize kapıyı açtığıında Inn ve Titus karşı karşıya geliyor. Ama Finn ona bir puro ve bir şişe viski verdikten sonra Titus omzuna vurup teşekkür ediyor. İçeri girdiğimizde üvey babamın iş arkadaşlarının tanıdık seslerini duyuyorum. O ve hukuk fakültesinden iki oda arkadaşı firmanın sahibi ve çalışanlarının çoğu uzun zamandır orada. Hızlıca etrafıma bakıyorum ve Tate'i dışarıda görüyorum. Telefonundan başını kaldırıp benimle göz göze geliyor. Finn'e bakıyor ve bana geri döndüğünde gözlerinde üzüntü görüyorum. Umursamamalıyım ama umursamadanda edemiyorum. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor ve gidiyor telefonuna geri döndü.

Anneme, Dame'a ve bizi görünce neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacak olan genç, sırık gibi çocuğa merhaba diyoruz. Kendini tanıtmaya çalışırken dili tutuluyor, bu yüzden Dame omzunu sıvazlayarak onun acısını dindiriyor.

"Bu Nathan, Luis'in yeğeni. Stajyerlik yapıyor."

"Memnun oldum Nathan," diyorum. "Ben Josslyn, bu da Finn."

Nezaketen Finn'i tanıştırıyorum. Davranışlarına bakılırsa Finn'in kim olduğunu bildiğinden eminim. Bu oldukça

görmek iç açıcı. Nathan Finn'den bana bakıyor.

"Ben... kahretsin," diye nefes alıyor ve boğazını temizliyor.

"Evet.

İkinizin de kim olduğunu biliyorum."

Bir yığın dosya ve kâğıdın üzerine eğilmiş olan amcası gülerek ayağa kalkıyor. "Bu tepkinin Finn için mi yoksa Josslyn için mi olduğundan emin değilim."

Titus'un sekreteri Bertha göz kırparak, "Muhtemelen Josslyn," diyor.

Ona gülümsüyorum ve onları selamlamak için yanlarına gidiyorum, giderken her birini Finn'le tanıştıyorum. Ona bir etiket vermiyorum, sadece adını söylüyorum. O Damian'ın takım arkadaşı ama Finn'in eli neredeyse belimi dağlarken birlikte olduğumuzu fark etmemeleri mümkün değil.

"Sezonluk bilet aldım ama bu yüzden tanışma toplantısına gidemedim." Nathan elini firma çalışanlarının bulunduğu yöne doğru sallıyor. "Formamı imzalayabilir misin?"

"Nathan! Özel bir ortamdayız. Eminim Finn sadece arkasına yaslanıp rahatlamak istiyordur," diyor amcası.

"Sorun değil. İmzalamaktan mutluluk duyarım," diyor Finn.

Nathan neredeyse koşarak dışarı çıktı. Herkes onun tepkisine gülüyor ve şakalar yapıyor, Finn ve ben annemin mutfak adasının yanında durduğu yere doğru yürüyoruz. İkimize de birer bardak kırmızı şarap uzatıyor ve bana "Bir dene" der gibi bakıyor.

Dame, Finn'e bakarken yüzünde eğlenen bir ifadeyle bize doğru yaklaşıyor. "On dakika boyunca senin hakkında konuştu. Seni gördüğünde verdiği tepkiyi kaydetmeye hazır olmalıydım."

"Sevimli biri," diyorum gülerek ve Finn'in kolunun benimkine karşı sertleştiğini hissettiğimde ona şaşkın bir bakış fırlatıp ekliyorum, "Öyle değil. Ama coşkusu çok sevimli."

Finn homurdanarak cevap verir, yüzü genellikle halka açık ortamlarda olduğu gibi inanılmaz derecede okunaksızdır. Nathan formasıyla içeri geri geliyor. Finn imzalarken gözlerim Tate'in oturduğu verandaya doğru

kayıyor

ve telefonla konuşuyor. Çok şey istediğimi biliyorum ama keşke dışarıda kalsa. Arkadaş olmalarını istediğimden değil ama keşke Finn'le aralarını düzeltse de bu durum bu kadar garip olmak zorunda kalmasa. Ama bunu istemek çok ama çok fazla. Nasıl oldu da bilmeden bir aile kavgasının ortasına düştüm?

"Seni internetten takip ediyorum," diye ağzından kaçırıyor Nathan, yüzü kızarıyor ve sonra Finn'e bakıyor. "Sadece eski kız arkadaşım sürekli senin kullandığın makyaj malzemelerinden bahsettiği ve ona hediye almamı kolaylaştırdığı için."

"Tabii, kendine bunu söylemeye devam et dostum," diyor Jimmy kanepeden, herkesi güldürüyor ve Nathan'ın yanakları mümkünse daha da kızarıyor.

Finn ellerimizi birbirine bağlamadan önce parmaklarıyla benimkileri sıyırdığında kalbim küt küt atıyor.

"İkinizi de buzda görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Nathan hemen. "Dame'ı izlemek için birkaç Blaze maçına gittim ve o sağlam bir kanat oyuncusu."

"Katılıyorum," diyor Finn.

"İkiniz Fairview'de nasıl birlikte dolaşacaksınız bilmiyorum," diyor Luis, yanına yaklaşıp kendine bir tabak peynir ve kraker servis ederken. Bir kürdanı zeytin kasesine saplarken Finn'e bakıyor. "Kendini hazırla, çünkü kasabadaki herkes ona asılmaya çalışıyor."

"Bırakın denesinler," diye homurdanıyor.

"Finneas!" Elini sıkarak tıslıyorum.

Ağzı kulağıma yaklaşıp kadar eğiliyor. "Dikkatli ol, bebeğim. Bunun bana ne yaptığını biliyorsun."

Vücudumu bir ürperti kaplıyor. Ona ters ters bakıyorum ve "Seni öldüreceğim" diyorum. Bana gülümsediğinde yüzüm yanıyor - sadece benim için olan o yavaş, geniş, şehvetli gülümseme.

Luis bunu görmezden gelir ve kürdanını dışarıya doğrultur. "Şuradaki tam bir aptal. Birbiriniz için çok daha uygunsunuz."

"Katılıyorum," diyor Finn.

Nathan kıs kıs güler. "Ona yaptığı şey ve kızın gitmesine izin verdiği için aptal olduğunu söyledim. Eğer o benim olsaydı-" Finn'e bakarken irkilir. "Özür dilerim dostum. Gergin olduğumda kelime kusarım."

Finn elimi bırakıyor ve elbisemin kesik kısmına ulaşana kadar yavaşça vücudumun yan tarafına doğru kaydırıyor. Başparmağını açıkta kalan tenimde aşağı yukarı gezdiriyor. Aman Tanrım. Onu öldüreceğim.

"Hayır, haklısın," diyor. "Ne yazık ki senin ve tüm galaksideki diğer herkes için o benim ve ben aptal değilim."

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve gözlerindeki yoğunluğu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Hadi biraz pasta yiyelim!" Dame ellerini yüksek sesle çırparak herkesi harekete geçiriyor.

Finn'in yeşil gözlerinin içindeki uçsuz bucaksız ormanda kaybolmuş, olduğum yere çakılıp kalmıştım. Annem adımı sesleniyor ve neredeyse yerimden sıçıyorum. Finn o kadar sessiz kıkırdıyor ki eminim sadece ben duyabiliyorum. Gözleri parıldıyor ve beni artık aç olmadığım pastaya doğru çekerken bana göz kırpmıyor.

Tate doğum gününü kutlamak için içeri giriyor ama mesafesini koruyor. Finn ve ben bir dilim pastayı paylaşmak için yemek alanına geçtiğimizde, annem ve Dame da bize katılıyor. Diğer herkes kağıtlarına geri dönüyor, ifadeleri ve duruşmaları tartışıyor.

Birkaç saat sonra, restoranda, ev sahibi bize gülümsüyor ve Finn'e bakıyor. "Her zamanki masanız mı?"

Başını sallıyor ve yemek alanının ortasındaki boş bir masayı işaret ediyor. "Ben bunu istiyorum."

Açık sarı kaşları havaya kalktı. Bana bakıyor ve mavi gözlerinde bilmiş bir pırıltıyla kocaman sırıtıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Beni takip edin!" diyor parlak bir sesle ve bizi masamıza götürüyor.

"'Her zamanki masanız' seks arkadaşlarınızı götürdüğünüz yer mi?" O uzaklaştığında soruyorum, ses tonum niyetimden biraz daha sert.

Dudakları bir gülümsemenin gölgesine dönüşüyor. "Benim seks arkadaşım yok ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Fairview'de lise ikinci ya da üçüncü sınıftan beri kimseye dokunmadım."

"Oh." Menüümü elime alıyorum ve bunu işlerken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Tekrar yere koyuyorum. "Peki ya ben?"

Menüsünü indiriyor. "Sen aykırı birisin."

"Ama... neden?" diye sordum. "Ve bunu bana iltifat yağdırmanı istediğim için sormuyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Bunu açıklayabileceğimden emin değilim."

Sunucu siparişimizi almak için geldi. İkimiz de suyla yetinip yemek siparişlerimizi verdik. Finn buraya geldiğinden beri dört farklı yemek denememi istiyor. O gidince tekrar ona odaklanıyorum.

"Dene," dedim.

Hafifçe gülüyor. Yine de bu eğlenen bir kahkaha değil ve gözlerine ulaşmıyor. Bu onun herkesin içinde attığı bir kahkaha ve gergin olup olmadığını merak ediyorum. Elimi uzattım ve tam elimi onunkinin üzerine koymadan önce, elini benimkini karşılamak için çevirdi.

"Sadece dene."

"Peki, ama ilk görüşte aşka inanmadığımı açıkça belirtmek isterim," diyor çok ciddi bir şekilde. Başımı sallıyorum. "O gece kız kardeşimin doğum günü için Pearl'e gittiğimde ona merhaba dedim ve Ella ile Ham'in olduğu yere doğru yürüdüm. Ham çoktan ayrılmıştı, ben de ona veda etmek için döndüm ve seni gördüm."

"İçeri girdiğinde seni gördüm," diye itiraf ediyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Elini kaldırıyor ve serçe parmağımın ucunu ısırıktan sonra ağzına götürüyor. Nefesim boğazımda takılı kalıyor. Elimi tekrar bırakırken gözleri muziplikle parlıyor, ama yemeğimizin bir kısmı gelince bırakıyor.

"Beni gördüğünde ne düşündün?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sence ne düşünmüş olabilirim?"
"Hayatında gördüğün en seksi, en çekici adam olduğumu mu?"

"Oh. Vay canına." Gülüyorum, kendime biraz ıstakoz püresi servis ediyorum. "Kendini çok beğenmişsin. Lütfen hikâyeye devam et." "Hemen gözüme çarptın. Sıcak pembe elbisen

Bu arada o elbise çok günahkârdı," diyor sesini alçaltarak. "Seni o elbisenin içinde sikerken çıkardığın sesleri ve boşaldığında yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak kaç kez 31 çektiğimin sayısını unuttum."

"Finn!" Fısıldayarak bağıriyorum, hızla etrafıma bakıyorum. Öne doğru eğiliyor, gözleri arzuyla yanarken elini uzatıp ön koluma koyuyor. Başparmakları hızla atan nabız noktamın üzerinde gezinirken uzun parmakları onu kaplıyor.

"Bir kabinde oturuyor olsaydık," diyor, gözleri kısa bir süreliğine ayrılmış dudaklarıma kayıyor. "Şu anda seninle ilgilenirdim."

"Lütfen dur," diye fısıldıyorum titreyerek, tekrar yer değiştiriyorum.

Gitmeme izin veriyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle biraz arkasına yaslanıyor. Suyuma uzanırken kalbim hala hızlı atıyor ve ellerim titriyor.

"Demek seksi görüldüğümü düşündün," diyorum bardağı yere bıraktığımda.

"Açıkçası, ama bundan daha fazlasıydı. Tavırların, gülümsemen, içimi aydınlatan o kahkahan, insanlarla konuşurken onlara önemliymiş gibi bakman ve..." Kaşlarını çattı. "Bana öyle bakmanı istedim."

"İnsanlar sana hep böyle bakıyor," diyorum kendime bir kaşık daha yemek sunarken.

"Öyle değil. Senin yaptığın gibi değil," diyor sessizce. Yemeğimden başımı kaldırıyorum, kalbim milyonuncu kez çarpıyor. "İnsanlar konuşur ama dinlemezler. Sen dinliyorsun."

"Ve... beni dinlediğim için mi becermek istedin?"

"Hayır." Saçma bir şeymiş gibi bir kez gülüyor ve gerçekten ne diyeceğini bilemediğinde yaptığı gibi başını sallıyor. "Sana bakmadan duramadım. Sanırım farkında olmadan seni gözlerimle cezbetmeye çalışıyordum ama sen hiç bakmadın. Sonra Gracie her zamanki Gracie saçmalıklarıyla geldi."

Midem sıkışıyor. "Hangisi?"

"Fark eder mi?"

"Hayır, ama yine de söyle," diyorum.

"Senin hakkında kötü konuşmaya çalıştı ve kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen seni savunduğumda bana kızdı," diyor. "Yani, Mal senden bahsetmişti ama ben, çoğu insan gibi, dinlemedim." Duraksıyor. "Benimle konuştuğun zamanlar hariç."

Gülümsüyorum. "Benimle tatlı tatlı konuşmana gerek yok, Finneas. Ne olursa olsun seninle eve döneceğim."

Gözleri kararıyor. "Gidebilmemiz için bunu paketlemek ister misin?"

Gülüyorum. "Hayır! Hikayeyi bitir!"

"Sonunda senin yanına çıktım, bu arada sinir bozucuydu-"

"Asla olmaz!"

"Bir kadına yaklaşmayalı ne kadar oldu biliyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Kahretsin, bunu yaptığım bir zamanı bile düşünemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, Finn Barlow, Tanrı'nın kadınlara hediyesi. Lütfen hikayeye devam edin."

Kıkırdıyor. "Elbette çok güzel ve çok seksiydin ama enerjin manyetikti." Duraksıyor. "Seni istedim ve senin için kurallarımı neden çiğneyebileceğimi gerekçelendirdim."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Peki ya doğum günümün olduğu gece?"

"Seni ikinci kattan izliyordum." Gözlerim büyüdü. "Bu hiç de ürkütücü değil."

Kısa bir süre gözlerini kaçırıyor ve bana tekrar bakmadan önce biraz yemek yiyip çiğniyor.

"Arkadaşlarım sürekli senden bahsediyordu, bu da beni kızdırıyordu çünkü zaten uzak durmakta zorlanıyordum," diyor. "Ve bildiğin gibi, senin için bir kuralı daha çiğnedim."

"Benimle ikinci kez takılarak."

"Evet. Kendime henüz seks yapmadığımızı söyledim," diyor. "Ella bana senin bekâr olduğunu söyleyip durdu. Diğer iki salak da senin ne kadar seksi olduğunu söyleyip duruyordu. Onlara Onyx'te geçirdiğimiz zamandan bahsetmedim bile, ama Mallory'nin partisindeki etkileşimimizden bildiklerini söylediler."

Göz kırpıyorum. "Benimle konuştuğun için mi?"

"Çünkü sana yaklaştım ve çünkü beni güldürdün." Başını hafifçe eğiyor. "Hikaye bu. Şimdi seni becerebilmem için eve gidebilir miyiz?"

Ben gülüyorum. Yemeğimizi paketliyoruz, ödememizi yapıyoruz ve el ele dışarı çıkıyoruz. Birkaç kişi o kadar da sinsi olmayan fotoğraflar çekiyor, diğerleri gülümsediğim bariz fotoğraflar çekiyor ve ben her şeyin ne kadar doğru hissettirdiğine şaşıyorum.

FINN

"I Bunu yaparsan pakı temizlemek için zamanın olmaz!"
Bağırıyorum.

Sezon öncesi gelecek hafta başlıyor ve her ne kadar Owls'un ilk maçı olacak. İki gün sonra buraya geri döneceğiz ve ilk iç saha açılışımızı yapacağız. Büyürken Fairview'in profesyonel bir hokey takımına sahip olacağını hiç düşünmemiştim. Ben hala oynarken kesinlikle olmazdı. Kazansak da kaybetsek de bu maç tarih kitaplarında yer alacak ve tüm takım bunun farkında gibi görünüyor. Daha önce birlikte oynamamış bir grup için oldukça uyumluyuz.

Koç P, birinci yılını oynayan Gally'ye "Eğer orada duramıyorsan, pası bırakmalısın" diyor.

Bu çocukların çoğu öyle. Hamilton ve ben takımdaki en yaşlı üç oyuncu arasındayız.

"Ya da pas geçebilirim," diyor Gally ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Antrenmanda harika olan ancak oyun sırasında işe yaramayabilecek süslü pasları denemeyi seviyor.

"Bu sadece bana ulaştırabilirsen işe yarar," diyorum ve diğer taraftaki konilere doğru kayıyorum. "Hadi tekrar yapalım."

"Çizgiyi değiştirelim," diyor Koç P. "Hamilton! Fletcher! Buraya gel. Gallagher, sağ savunmaya geç."

Neredeyse rahat bir nefes alacağım. Koç olmadığım ve Koç P çalıştığı her takımda değerini kanıtladığı için görüşlerimi minimumda tutmaya çalışıyordum. Yine de zor. Özellikle de Gally'nin kanat oyuncusundan daha iyi bir öğütücü olacağını bildiğim halde. Ham ve Dame kanatlarım olduğunda tüm antrenmanlarımız daha iyi geçiyor. Takım arkadaşlarımızın geri kalanına karşı oynuyoruz, bu da yardımcı oldu.

"Jefferson kolejde swingman'di. Her iki pozisyonu da iyi oynardı," diyor Koç P.

Ağzımın açık kaldığını hissediyorum. "Şimdiden beni değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

Gülüyor. "Bunu asla hayal edemem. Yine de izlenmesi gereken biri."

"Kesinlikle hızı var," diyorum. "Belki de onu sol D'de denemeliyiz."

Koç başını sallıyor ve not defterine bir şeyler yazıyor. Sonraki iki saati buz üzerindeki oyunlarımızın üzerinden geçerek, üçüncüsünü de antrenmanımızın filmini izleyerek geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde ve ekipman yöneticilerinin temizlemesi için ekipmanlarımızı astığımızda güneş çoktan batmış oluyor.

Arabalarımıza doğru yürürken Hamilton, "Sanırım annenin doğum gününe gidiyorsun," diyor.

"Ona uğrayacağımı söyledim. Orada gerekenden fazla kalmak istemiyorum."

"Joss'u mu götürüyorsun?"

"Umarım gider. O insan grubuyla uğraşmayı pek istemiyor."

"Onu suçlamıyorum," diyor. "Annenin doğum günü partilerine herkesin gittiğini biliyorsun. Herkes."

"Gracie'yi mi kastediyorsun?"

"Evet. Bunun iyi gideceğini sanmıyorum."

"Siktir et Gracie'yi." Kaşlarımı çatığımı hissediyorum.

"Bu gerçekten onunla ilgili değil. Eminim Joss'un kendini rahatsız hissetmesini istemezsiniz."

"Tabii ki hayır, ama o benimle olacak."

Omuz silkiyor. "Ella'yla birlikte uğrayacağım. Oraya gittiğinizde bana haber verin, böylece aynı anda orada olabiliriz."

Yumruğunu tokuşturdum ve yollarımızı ayırdık. Joss'u benimle gelmesi için ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım. Sadece onun orada olması annemin beni biriyle tanıştırmaması konusunda yakamı bırakacağı için değil. Onu orada istiyorum. Her zaman onun yanında olmak istiyorum.

Golf kulübüne doğru yürürken Josslyn fısıldayarak, "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum," diye bağıyor.

"Orgazmların kalbine giden yol olduğunu kim bilebilirdi ki?" diyorum. "Finneas," diye tıslıyor ve etrafına bakınıyor.

Onu yanıma sıkıştırıyorum. "Çok tatlısın amına koyayım."

"Annenle sadece bir kez konuştum ve o da Mallory'den bahsetmek içindi. Benim hakkımda iyi bir izlenime sahip olduğundan şüpheliyim."

Yürümeyi bırakıp yüzümü görebileceği şekilde geri çekiliyorum. "Sana zaten söyledim, senin hakkında nasıl bir izlenime sahip olduğu umurumda değil. Sen benimsin ve eğer senden hoşlanmıyorsa, siktirip gidebilir."

Gözleri açılıyor. "Finn!"

Çok tatlı. Elini elime alıp yürümeye devam ederken dudaklarımın yukarı kalktığını hissediyorum.

"Onunla aranın pek iyi olmadığını biliyorum ama onunla konuşmalısın. Belki onu bir maça davet edersin?" diye sessizce öneriyor.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Eğer bu konuyu açarsa, bir davetiye göndermelisin." Omuz silkiyor. "Getirmezse, o zaman siktirip gidebilir."

Kıkırdıyorum ve şakağını öpüyorum.

"Lucas geliyor mu? Will ve Ella çoktan geldiler mi?" diye soruyor sessizce, etkinlik alanına açılan kapılara ulaştığımızda.

"Yakında burada olurlar."

"Tamam, güzel." Derin bir nefes alıp veriyor ve içeri girerken elimi sıkıyor.

Babamı bir grup arkadaşıyla birlikte hemen fark ediyorum. Josslyn'e odaklanmadan önce bana sadece kısa bir bakış atıyor ve onu benim hoşuma gitmeyecek kadar çok beğeniyor. Sandalyeler arasındaki küçük boşluk nedeniyle, oraya doğru yürürken elini bırakmak zorunda kalıyorum.

"Gelebilmene sevindim," diyor babam, gözlerini tekrar Josslyn'e çevirmeden önce sırtımı sıvazlayarak.

Kolumu ona doluyorum, onu kendime çekerken parmaklarım sahiplenici bir şekilde kalçasının üzerinde yayılıyor.

"Bu benim kız arkadaşım, Josslyn," diyorum. "Joss, bu da babam Richard."

Babam ikimizin arasına bakarken şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmiyor. Kaşları havaya kalkıyor, yeşil gözleri tekrar benimkileri buluyor. Ne yazık ki ailemden beklediğim gibi bir dehşet ya da onaylamama hali yok. Sadece şaşırmış görünüyor. Kız kardeşimin günlüğünün her yerinde onun adını gördüğü için mi yoksa daha önce yanıma hiç kadın almadığım için mi - kız arkadaşım olarak tanıştırmak bir yana - emin değilim. Tekrar Josslyn'e dönüyor ve ona uzattığı eli tutuyor.

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Josslyn," diyor ve elini kaldırıp arkasından öpüyor.

İçgüdüsel olarak kalçasını sıkıca kavriyorum. Babam oldukça çekicidir, özellikle de bir kadını yatağa atmak istediğinde. Josslyn bunu ne bana ne de kendisine yapar. Yine de, onun ve arkadaşlarının biz uzaklaştığımız anda onun hakkında konuşacaklarını bilmek can sıkıcı. Giydiği elbise vücuda oturan ya da açık bile değil ama bunun bir önemi yok.

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum Bay Barlow," diye gülümseyerek karşılık veriyor elini geri çekerken.

Diğer üç adamla selamlaşıyoruz; babamın aksine, en azından annemi kontrol etmek için biz önlerinden geçene kadar bekleme nezaketini gösteriyorlar. Onlarla Baykuşlar ve ikisiyle arkadaş olan Titus hakkında birkaç dakika konuştuktan sonra annemi aramak için oradan uzaklaştık.

"Korkunç değildi," diyor sessizce.

"İşkence gibiydi."

"Eğer durum buysa, Titus'un hukuk firmasının partilerinden birine asla gitmemelisin." Gülüyor ve gözlerini deviriyor ve ekliyor: "En azından bana 'egzotik' demediler."

Bu beni içimden güldürüyor. Sonunda annemi bulduğumuzda, babamla olanların tekrarlanması bekliyorum ama o Josslyn'i kucaklayarak beni şok ediyor. Sıcak bir sarılma. Çok çabuk oldu ama yine de. Annem hiçbir zaman sarılmayı sevmemiştir.

"Sana teşekkür etmek istiyordum," diyor Josslyn'e. "Ben sadece... ben... ben-"

"Sorun değil," diyor Josslyn sessizce ve annemin elini tutuyor. "Anlıyorum."

Annem hüznle ya da minnetle gülümsüyor - hangisi olduğundan emin değilim, çünkü ikisini birbirinden ayıracak kadar çok gülüşünü görmedim. Şaşkın bir şekilde orada duruyorum. Josslyn'in bir yeteneği olduğunu inkar etmek mümkün değil. Tekrar elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Annem bunu fark ediyor ve bana bakıyor, gözleri biraz daha açılıyor. Ella, Hamilton ve Lucas içeri giriyorlar ve Josslyn elini avuçlarımdan çekmeye başlıyor.

"Hemen döneceğim," diyor Josslyn ve bana annemle konuşmam gerektiğini söyleyen bir bakış fırlatıyor.

Onlara ulaşana kadar onu izliyorum ve gözlerimi onu tamamen inceleyen Ella'ya dikiyorum. Lucas da öyle. En azından Hamilton daha iyi biliyor.

"Fotoğrafları görene kadar o bağış gecesinde randevulaştığınız kişinin o olduğunu fark etmemiştim," dedi annem.

diyor. "O bizim gibi değil, anlıyor musun?"

Gözlerim kısıılıyor. Farklı sosyal sınıflarımız ve geçmişlerimiz hakkında kaçınılmaz konuşmalar için kendimi hazırlıyorum.

"Onda bir sakinlik var. Bir nezaket," diyor onun yerine.

Kelimeler kifayetsiz kaldığında zorlukla yutkunuyor ve başımı sallıyorum. Josslyn'i ilk gördüğümde tam da bunu düşünmüştüm. Onun ruhu çatlak içime merhem oldu, orada gömülü olan acıyı iyileştirdi ve yatıştırdı.

"Sanırım seni bundan vazgeçirmeye çalışacağımı düşündün," diyor. Ben konuşmayınca devam ediyor. "Konuşmayacağım. Geçtiğimiz yıl çok düşündüm. Ailemiz ben sana hamile kalmadan çok önce dağılmıştı. Baban ve ben başka insanlarla birlikte olmayı arzuladık ve evlendiğimizde kendimizi kapana kısılmış hissettik" diyor.

"Babanı seviyorum. Yıllar içinde çok iyi arkadaş olduk ve senin için umudum da buydu ama Mallory'den sonra..." Boğazını temizliyor. "Kız kardeşinle yaşadığım olay gözlerimi birçok şeye açtı. Hamiltonlar bize anlatmaya çalıştı. Teyzen ve enişten bize anlatmaya çalıştı. Eğer dinleseydim, onlar gibi olsaydım... Umarım bir gün, seni ve kız kardeşini yüzüstü bıraktığım için beni affedersin."

"Affedilecek bir şey yok," diyorum.

Yıllardır böyle bir anı beklediğim için dilimin ucuna gelen ısırcı sözleri söylemek için ağzımı açıyorum ama Josslyn'in eli dikkatimi çekmek için hareket edince duruyorum. Arkadaşlarım ve kuzenim onun söylediklerine gülüyorlar. Gerçekten gülüyorlar. İçimde barındırdığım soğuk öfke yerini vücudumdan aşağı süzülen sıcak bir duyguya bırakıyor.

Annem bir süre sonra, "Onun hakkında ciddisin," diyor.

"Çok," diye yanıtlıyorum bakışlarını karşılayarak. "Senin adına sevindim."

Yanımdan geçip giden kişiye bakmak için yatıştırıcı bir gülümseme takınıyor.

"Finn! Burada olmanı umuyordum!" Gracie elini koluma koydu.

Josslyn'in hâlâ bize arkasını dönmüş olmasına şükrederek kaskatı kesiliyor ve başımı kaldırıyorum. Ella dikkatimi çekiyor ve gözleri endişeyle açılıyor.

Gracie'ye ters ters baktım. "Çek ellerini üzerimden."

Yüzü asılıyor ama elini bırakıp bakıyor. "Ben de seninle konuşmayı umuyordum," diyor anneme gülümseyerek. "Ve sanırım Finn'in varoşlarda yaşaması hakkındaki düşüncelerini sormak için mükemmel bir zaman." Gözleri benimle annem arasında gidip geliyor. "Demek istediğim, onca yıl onun için hazırladığın umut verici eşleşmeler listesinden bahsettikten sonra, o etrafta dolaşmaya karar veriyor-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diyorum çenemi sıkarak. İstediğim son şey ona bir tepki vermek, ama elimde değil. "Eğer kız arkadaşım hakkında söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa, şimdi gitmenizi öneririm."

Nefes nefese kalıyor, gözleri kocaman. Tekrar anneme bakıyor, onun araya girip kendisini desteklemesini bekliyor.

Annem çenesini kaldırıyor. "Bence Josslyn Finneas için harika bir eş."

Kaşlarım biraz kalktı. Bu Eliza Barlow'dan gelen büyük bir övgü.

Gracie kaşlarını çatarak, "Ciddi olamazsın," diyor. "Daha geçen gün onun için iyi bir eş aradığınızı söylüyordunuz."

"Öyleydi," diyor annem. "Ama Finneas birlikte mutlu olacağını bildiğim birini seçerek beni şaşırttı."

"Mutlu." Gracie elini odanın içinde sallayarak alay ediyor. "Sanki mutlu bir evliliği olan varmış gibi."

"Bunu değiştirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" diye cevap veriyor annem. "Artık bir önemi yok ama bilmelisin ki oğlum için adaylar listesinde sen hiç yoktun." Gracie'nin çenesi düştüğünde, annem devam ediyor. "Öyle olmasını mı bekliyordun? Kızıma yaptığın o korkunç muameleden sonra?"

Bir hareket yakalıyorum ve Josslyn'in oraya doğru yürüdüğünü görüyorum. Ella onun yanında, Ham ve Lucas da arkalarında yürüyor. Üçünün de yüzünde soğukkanlı bir ifade var ama ben daha iyi biliyorum. Hepimize her durumda soğukkanlılığımızı korumamız ve duygularımızı belli etmememiz öğretilmişti. Bu hayatta bana çok yardımcı olan bir şey ve aslında aileme minnettar olduğum şeylerden biri. Gözlerim Josslyn'inkilere kilitleniyor ve annemle Gracie'nin sohbet ettiklerini bilsem de artık onları duymuyorum. Gördüğüm tek şey Josslyn. Hissettiğim tek şey Josslyn. Sonunda bize ulaştıklarında arkadaşlarım ve kuzenim annemi selamlıyor ve ben de Josslyn'e sarılıyorum. O yakınımdayken hissettiğim o tanıdık rahatlatıcı sıcaklık, bir kolunu belime doladığında beni sarıyor.

"Gitmeliyim," diyor Gracie, gözleri benimkilerle buluşmadan önce Josslyn'e ters ters bakarak. "Umarım Tate'in özensiz saniyelerinin tadını çıkarırsın."

"Emin olun, öyleyim." Josslyn'i daha yakına çekiyorum. "Herkes artık yemeklerin her zaman daha lezzetli olduğunu bilir."

Sonunda çekip gitti. Çenemi sıkmaktan çenem ağrıyor. Ben şiddet yanlısı biri değilim. Hayatım boyunca sadece bir kavgaya karıştım. Buzda kalça kontrolü yapıyorum ve agresifim elbette ama hiç kavgaya karışmadım. Hiç şüphem yok ki Gracie bir erkek olsaydı, bu hareketi yüzünden onu nakavt ederdim.

Josslyn bir süre sonra, "Çok eğleneliydi," diyor. Ses tonundaki şakacılık öfkemin dağılmasına neden oluyor.

"Tam bir sürtük," diyor Ella.

Annem Josslyn'e, "Umarım bunu kişisel olarak algılamazsın," diyor.

"Bilmiyorum. Altı yıldır beni sinir etmeye çalışıyor," diye cevap veriyor küçük bir omuz silkmeye. "Benim sessizliğim onun sözlerinden daha derinden etkiliyor."

Elimi kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Annem bana bakıyor ve yüzümdeki sırtışı görünce iki kere gülüyor.

"Burada olmanıza sevindim," diyor annem ve hepimize gülümseyerek uzaklaşıyor.

"Bunu hayal mi ettim?" Lucas gözlerini kocaman açarak sordu. "Eliza Barlow Josslyn'e burada olduğu için teşekkür mü etti?"

Hamilton, "İnsanlar dünyanın sonunun yaklaştığını söylüyor," diyor.

"Evet, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum." Ella gülerek nefes verirken başını sallıyor. "Artık buradan çıkabilir miyiz? Gerçek bir içkiye ihtiyacım var. Tercihen havasız pislikler olmadan."

Josslyn gülüyor. "Kesinlikle evet."

"Onu birkaç kişiyle tanıştırmam gerekiyor," diyorum. "Eğer yapmazsam vaftiz babam beni öldürür."

Ella gözlerini devirir. "Sanırım ailemi bulmalıyım."

"Annemi görmedin mi?" Yürürlerken Hamilton sorar
Uzakta.

Lucas, "Asher şehirde, o yüzden annemle babam bunu atlıyor," dedi. "Sanırım senin üçüncü tekerleğin olacağım."

Sonraki yarım saat boyunca, ailem ve aile dostlarımla birlikte hareket ediyoruz - küçük konuşmalar, kız arkadaşımın tanıştırmaları, daha fazla şaşkın bakış ve sorular, durulama ve tekrarlama.

Kapıya doğru yürürken Josslyn, "Kalçamda muhtemelen senin elinin izi var," diyor.

"Güzel." Yürüyüşümüze ara veriyorum, yüzünü avuçluyorum ve onu öpüyorum.

Öpüşmeyi kesip uzaklaştığımda gözleri kocaman oluyor ve yürümeye devam etmesi için elini çekiştiriyorum.

"Bu gece insanları gerçekten şok etmek istedin, ha?" diye soruyor gülerek.

Ella arkamızdan, "Sanırım Bayan Rensselaer'a kalp krizi geçirttiniz," diyor.

"Bana bir tane vermiş olabilirsin," diyor Lucas.

"Kuzenim Josslyn'e ne yaptın lan sen?"

"Bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum. Onun bir klon olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor gülerek.

Hamilton, "Bence ulusal güvenlik dememiz gerekiyor," diyor.

Onlar şakalaşırken gözlerimi deviriyorum ama şakaları sadece ona sahip olduğumu ve beni hiç rahatsız etmediklerini hatırlatıyor.

4c

JOSSLYN

F Inn, görmem için Mallory'nin günlüğünden başka sayfalar da getirmiş. Benimle ilgili olmasalar da diğerlerinden daha rahatsız edici.

Ona durmak istediğimi söyledim. Dur ya da itiraf et. Bunu Joss'a daha fazla yapamam.

Bu gece onu tekrar gördüm. Beni تنها bir çiftliğe götürdü ve kamyonetinin kasasına uzandık. Beni böyle hissettirmesine bayılıyorum. FML.

Bahçelerinde kameraların giremediği bir nokta var. Tuvalete gittiğimde orası bizim gizli koyumuz oluyor. Kendimden çok nefret ediyorum. Durmam gerektiğini biliyorum.

Bu sonuncusu gerçekten midemi bulandırıyor. Herhangi birinin bahçesinden bahsediyor olabilir, ama içten içe bunun annemin bahçesi olduğunu biliyorum. Lisedeyken, Dame ve ben insanları havuz partilerine ya da geceleri takılmaya davet ettiğimizde, açık hava tuvaletinin yanındaki küçük alan "sevişme köşesi" olarak bilinirdi. Bunun en güzel yanı kameraların oraya ulaşamamasıydı. Orayı gösteren bir kamera vardı ama Damian bir gün merdivene çıkıp onu diğer tarafa yönlendirdi. O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti. Şimdi, değil

Çok fazla. Annemin komşusunda kamera var, umarım o yardımcı olabilir.

"Joshlyn!" Theo elimi çekerek söylüyor.

"Evet." Gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden sıyrılıyorum ve ona bakıyorum. "Dedim ki, benim altımda beş katman olduğunu biliyor muydun?"

Buz mu?" diye soruyor heyecanla. "Tam beş kat!"

"Bunu bilmiyordum. Bildiğiniz için çok etkilendim," diyorum ve koltuklarımıza yönlendirildiğimizde bana gülümsüyor.

Her ne kadar buradaki varlığımın sürpriz olmasını umsam da, Finn'in geleceğini bildiğini hissediyorum. Bu bir sezon öncesi maçı ama Owls'un ilk iç saha maçı. Bütün haftayı bunun hakkında konuşarak geçirdi, ama ona kaçırmak zorunda kalacağımı söyledim çünkü Theo'ya bakıcılık yapma planlarım vardı, böylece ailesi burada olabilirdi. Yani, yalan söylemiyordum. Leo'ya ben bakıyorum. Ama babası ve hamile annesi üst kattaki localarında otururken, ben Theo, Liam ve Marissa-Lyla'nın en iyi arkadaşıyla birlikte ilk sırada oturuyorum. Theo'nun yanında üç yetişkin olması yeterli olmalı ama Lachlan güvenlik şefi Patrick'i de tam arkamıza oturttu.

Sıramıza geçer geçmez Marissa'ya Finn'in Fairview Owls formasının replikasını giyerek bir fotoğrafımı çekmesini söyledim. Formayı almam iki hafta sürdü çünkü Finn'in kız arkadaşı olmama rağmen forma satışları önce geliyordu ve her yerde tükenmişti.

"Finn orada!" Theo zıplayarak pistin diğer tarafını gösteriyor, Finn ve bir takım arkadaşı esneme hareketleri yaparken konuşuyorlar.

"Evet, öyle," diyorum, onun birkaç fotoğrafını çekerken gülümseyerek. "Ceza s a h a s ı n ı n yakınında oturmayı seviyorum," diyor Marissa, Gülümsüyor.

Liam bir kahkaha attı.

"En son ne zaman bir hokey maçına gittiğimi bile hatırlamıyorum," diyorum etrafıma bakarken.

Daha herkes yerine oturmadı ama şimdiden s a l o n dolu gibi görünüyor. Öyle olacak. Lyla on beş dakika içinde

Biletler satışa çıktıktan dakikalar sonra tüm sezonun biletleri tükendi. Arena, ortasında Baykuş amblemi bulunan beyaz ve mavi formalardan oluşan bir deniz. Maç henüz başlamadı ama atmosfer şimdiden enerji dolu.

"Aman Tanrım, Josslyn! Seni çok seviyorum!" diyor genç bir kız, arkamdaki sırada yerini alırken.

Gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim. Senin adın ne?"

"Laura." Sırıttıyor. Arkadaşı kızarıyor ve el sallıyor. "Bu Rina."

Rina imzalamaya başlıyor ve Laura tercüme ediyor: "Özellikle basketbol videolarınızı çok sevdiğini söylüyor."

"Teşekkür ederim, Rina." diye imzalıyorum.

Bildiğim kadarıyla ASL konuşuyorum ama Rina'nın gülümsemesi buna değişiyor. Onlarla bir selfie için poz veriyorum ve tam çocuklar kaymaya başlarken arkamı dönüyorum. Damian yanımda kayarken ona el sallıyorum ve o da gelip önümüzde duruyor.

"Dame Amca!" Theo heyecanla söylüyor.

"Hey, dostum. Kimin formasını giyiyorsun?" Dame pleksinin içinden sırtarak bağılıyor.

Theo arkasını döner ve ona kişiselleştirilmiş formasını gösterir. Üzerinde Duke yazıyor ve 10 numara var. Babasının eski numarası. Ve annesinin.

"Bu çok hoş, Thee," diyor Dame ve Marissa ile Liam'a başıyla selam veriyor. Tekrar bana bakıyor. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyor mu?"

"Sen ona söylemedikçe olmaz."

Bana bir bakış fırlatıyor ve Finn'in hâlâ gerindiği yere doğru kayarak uzaklaşıyor.

"Babam burada pamuk şeker olduğunu söyledi," diye duyuruyor Theo. "Sana sonra alırız," diyor Liam. "Oyun yakında başlıyor."

"Tamam." Theo kucağımdan atlıyor ve pleksiglası tokatlıyor. "Gidelim, Finn! Gidelim, Finn!" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Çok esniyor."

Gülüyorum. "Yapmak zorunda."

Kafamı kaldırdığımda Damian'ın Finn'in yanında kaydığını görüyorum ve onu bu yöne doğru sürüklerken belli etmemeye çalıştığını söyleyebilirim. Finn patenle yukarı çıkarken yüzündeki şaşkınlık altın değerinde. Bana ulaştığında kocaman gülümsüyor ve eldivenli elini pleksinin üzerine koyuyor. Ayağa kalkıyorum, yaklaşıırken Theo'yu da yanıma çekiyorum.

"Finn!" Theo eldivenin yanındaki cama beşlik çakıyormuş gibi vuruyor.

"Formanı beğendim," diyor Theo'ya. Bana tekrar baktığında bakışları vücudumdan aşağı düşüyor, ifadesi kararıyor. "Ben de seninkini seviyorum."

Gülümsüyorum. "Seni şaşırttım mı, yoksa geleceğimi biliyor muydun?"

"Ben de öyle umuyordum," diyor, onu yere bırakırken Theo'ya bakarak. "Kız arkadaşıma iyi davranmaya çalış, Theo."

Theo'nun küçük çenesi düşer ve kaşlarını çatar. "Joshlyn benim önce kız arkadaşım."

"Evet, o artık benim kız arkadaşım ve ben de onun sahip olacağı son erkek arkadaşım." Bana göz kırpmıyor ve kayarak uzaklaşıyor.

Kayarak uzaklaşmasını izlerken kalbim küt küt atıyor ve midem bulanıyor. Her zaman buna benzer açıklamalar yapıyor ve her seferinde şok oluyorum.

Patrick arkasından "Bu neredeyse bir evlenme teklifiydi," diyor.
Biz.

Liam, "Bir çocuğu kıskanıyor olması mümkün değil," diyor, gülerek. "Kahretsin, gerçekten kardeşim gibi."

"Seni tebrik mi etmeliyim yoksa senin için üzülmeli miyim bilemiyorum," diyor Marissa gülmeye başlarken. "En azından sevimli biri ve bundan kurtulabilir."

Theo küçük kollarını kavuşturuyor ve buza doğru bakıyor. "Finn'e onun senin erkek arkadaşın olmadığını söyle, Joshlyn."

Patrick bile buna gülüyor.

"Ben ona söylerim," diyorum ve herkesin buzdan inişini

izlerken onu kucağıma alıp tekrar kucağıma oturtuyorum.

Kısa süre sonra spiker konuşmaya başlar ve stroboskop ışıkları yanarken salon karanlığa gömülür. Dumanlar yükseliyor

Her köşede spiker takım ve bu gece yazılan tarih hakkında konuşmaya başlar. Kalabalık çılgına döner ve her oyuncu anons edildikçe devam eder. Will patenle çıktığında, sesler daha da yükseliyor. Finn patenle çıktığında o kadar yüksek ses çıkıyor ki Theo'ya taktığım kulak koruyucularını ödünç almam gerekeceğinden eminim.

Oyun başladığında ortalık sakinleşiyor ve ben Finn'i karşı karşıya izlerken büyüleniyorum. Pakı alıyor ve kalabalık yine çılgına dönüyor. Kalp atışlarım etrafımızdaki oyunun kakofonisiyle yarışıyor. Marissa kalkıp Patrick ve Theo ile pamuk şeker almaya gidiyor.

"Birlikte çok iyi oynuyorlar," diyorum Liam'a.

"Biliyorum. Etkilendim," diyor ve tam önümüzde biri Damian'ı kalçasından kontrol edince irkiliyor.

Finn pakın yanına yaklaşp Will'e pas verirken, o da golü atarken yerimden zıplayarak, "Rakiplere bu şekilde vurup da isyan çıkarmayabileceğin tek takım sporu buymuş gibi hissediyorum," diyorum.

"WILL HAMILTON!" diye bağılıyor spiker.

Liam ve ben deliler gibi zıplıyoruz. Kalabalık kükrüyor. Spikerler daha yüksek sesle ve daha heyecanlı konuşuyor. Ben ne kadar bağırırsam bağırayım, sesimin yarına kadar gitmiş olacağından eminim. Diğer takım birkaç kez gole yaklaşıyor ama kalecimiz her pakı durduruyor ve Baykuşlar topa daha çok sahip oluyor. Finn ilk golünü atıyor ve çılgınca atan kalbim ve çığlıklarım arasında bayılabileceğimi düşünüyorum. Telefonum çalıyor ve aşağıya baktığımda Marissa'dan bir mesaj ve Theo'nun ailesiyle birlikte locada çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum.

Marissa: Theo gelip annesini görmek istedi:

LOL bir dakika içinde geliyor

Hayır! Kal. Ben hallederim.

Ben: Emin misin?

Olumlu. Adamına dikkat et!

Sırıtiyorum ve telefonumu kaldırıyorum. "Yukarı çıktılar çünkü Theo annesini görmek istedi."

"Tabii ki öyle." Liam kıkırdıyor. "Rosa bir annenin kızıysa ne yapacağını bilmiyorum."

Bir kahkaha attım. "Rosa tam bir babasının kızı olacak. Neredeyse Lach için üzüleceğim."

Gülüyor ve başıyla onaylıyor. "Eğer annesine benziyorsa, içimden bir ses hepimizin boku yediğini söylüyor."

Damian, Will ve Finn kaleye yaklaşırken gülüyorum ve nefesimi tutuyorum. Bunu nasıl yaptıklarını bile bilmiyorum ama üçü arasında paslaşıyorlar ve Finn topu alıp kalecinin sol bacağı ile direğin arasından içeri sokuyor.

"KAHRETSİN!" Bağıriyorum, tekrar çığlık atıyorum.

"Onu izlemek çok eğlenceli," diyor Liam gülerek.

Maçın geri kalanını böyle izleriz. 3-1 kazandık. Liam ve ben diğerleriyle birlikte kutlama yapmak için yukarı çıkıyoruz, ta ki salon büyük ölçüde boşalana ve Prescott, Banks, Lachlan, babası ve Lang aşağı inmek istediklerini söyleyene ve hepimiz peşlerinden gidene kadar.

Lyla karnını tutarak, "Sanırım bu gece o gece," diyor.

Nefes nefese kaldım. "Kasılmalar mı?!"

"Ne kadar uzakta?!" Marissa soruyor.

Theo'yu taşıyan ve diğer çocuklarla konuşan Lachlan bir şekilde bunu duyuyor ve arkasını dönüyor. "Neler oluyor?"

"Kasılmalarım güçleniyor," diyor Lyla.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor," diyor Lachlan.

"Henüz değil, Lach." Bir elini onun koluna koydu. "O kadar kötü ya da o kadar yakın değiller."

"Lyla James..."

"Sana anlatacağım." Kadın gülümsüyor ve Theo eğilip küçük kollarını kadının boynuna doladığında gülümsemesi daha da genişliyor. Önce onu, sonra kocasını öpüyor ve herkes yürümeye devam ediyor.

Ben sol kolunu tutuyorum, Marissa da sağ kolunu. Yürümek için yardıma ihtiyacı olduğundan değil, ama aklıma gelen tek şey bu. Lachlan'ın attığı ölçülü adımlarla, oğlunu yere bırakmamak için her şeyini ortaya koyduğunu söyleyebilirim

ve onun yerine Lyla'yı taşıyorum. Arka tarafa geçip güvenliği aştığımızda, çocuklar normal kıyafetleriyle dolaplardan dışarı dökülüyorlardı.

Durup selam veriyorlar. Birkaç eş etrafta bekliyor. Kadınlara birkaç kez bakıyorum, Finn'in kafasını kışından çıkarmasına sebep olduğu için hangisine teşekkür etmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Finn dışarı çıktığında beni hemen fark etti ve yanıma geldi. Kadınlardan biri, kalecinin karısı olduğuna eminim, ona sesleniyor ama Finn ona doğru bakmıyor bile. Sanki at gözlüğü takmış ve sadece beni görüyor. Bana ulaştığında, beni kaldırıyor ve ellerini popomun altına koyuyor, böylece kollarımı ve bacaklarımı ona sarmak zorunda kalıyorum.

"Çok iyidim," diyorum sırtarak.

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor, sonra bir tane daha, bir tane daha. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"İlk maçını kaçırmayacaktım," diyorum parmaklarımı nemli saçlarına batırarak.

"Formayı nereden buldun?" diye soruyor. "Satıldığını sanıyordum."

"Öyleydiler, ama bir adam tanıyorum." Ona göz kırpıyorum, o da gülümsüyor ve beni tekrar öperken daha sıkı sarılıyor.

Theo, "Baba, Finn'e önce Joshlyn'in benim kız arkadaşım olduğunu söyle," diye somurtuyor.

Finn kollarını tamamen bana doluyor ve ben gülüyorum. "Kaba olma, Finneas."

Boynumun kıvrımlarına doğru inliyor. "Sen benimsin ve seni görmek için günlerdir bekliyorum."

"Bütün gece beni göreceksin," diye fısıldıyorum kulağına. "Sözlerinin niyetini gerçekleştirdiğini sanmıyorum.

yapmaları için," diye mırıldanıyor.

Yine gülüyorum. "Bırak beni."

Sonunda yapıyor ve ben de Theo'nun yanağına bir öpücük kondurup saçlarını okşuyorum. Hepimiz vedalaşıyoruz ve Lyla'dan bana ihtiyacı olursa haber vereceğine dair söz alıyorum. Bizim

Finn arabaya giderken kolunu bana doluyor ve yol boyunca elimi bırakmıyor.

JOSSLYN

"C Daha yakına gel, bebeğim," diyor Finn ve bir kolunu bana dolayarak, ben ona sarılana kadar beni kendine çekiyor.

Elleri kalçalarımın belime doğru ilerliyor.

"Siktir," diyor formasının altında bir şey olmadığını fark ettiğinde. "Beni öldürmek istiyorsun, ha?"

"Eğer seni öldürürsem, seni beceremem," diyorum. "Ve bu kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Bir elini boynumun arkasına koyup yüzümü kendine yaklaştırırken gözleri kararıyor. Alt dudağımı ısıyor ve bir iniltiyle ağzına alıyor. "Seni çok özledim. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

"Yapmanı istiyorum, ama önce..." Hafifçe geri çekiliyorum ve elbise pantolonunun üzerinden sert uzunluğunu yakalıyorum, tıslamasına neden oluyorum.

Vücudundan aşağı kayıyor, gömleğinin düğmelerini açıyor ve gördüğüm her bir ten parçasını öpüyorum. İki deplasman maçı vardı ve gittiği günler bana sonsuzluk gibi geldi. Onu büyülediğimle ilgili şaka yapmayı seviyor ama o da aynısını bana yaptı.

Parmaklarını saçlarımın arasına sokup kavıyor ve canımın yanmasına neden oluyor.

"Sen gittiğinden beri bunu düşünüyordum," diyorum kemerini çözerken.

Karın kaslarını yalayıp ısırduğımda hırlıyor ve saçlarımı daha sıkı kavıyor. Başımı kaldırıp gözlerindeki açlığı gördüğümde midemde küçük bir kıpırtı oluyor. Onu soymaya odaklanıyorum ve tamamen çıplak kaldığında dizlerimin üzerine çöküp tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, ellerimi kaslı kalçalarına koyup sıkıyorum. İnliyor. Ellerimi yukarı kaldırıp kalın ereksiyonuna bakıyorum ve sarsıldığında dudaklarımı yalıyorum.

"Siktir, Josslyn," diyor sesi titreyerek. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kalbim yine küt küt atıyor. Elleri kollarımın üzerine kapandığında, hızla topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Dokunmak yok."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye soruyor ama ellerini yatağa bırakıyor.

"Şaka yapmıyorum." Yukarı doğru ilerlerken sol dizini ve iç uyluğunun her santimini öpüyorum.

Çarşafı yumrukluyor. "Lanet olsun. Beni gerçekten öldürmek istiyorsun." Taşaklarını yalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Sana zaten söyledim, kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Onunla alay etmeye devam ediyorum, önce boynunu, sonra yanlarını yalıyorum ama ağzımı asla onun istediği yere kapatmıyorum. Karın kaslarını öpmeye başladığımda Finn'in nefesi hızlanıyor, her kasında duruyorum. Boğazının alt kısmını yalıyorum ve boynunu öpüyorum. Ellerimi yüzünün iki yanına koyup ona bakıyorum. Bugünkü iç saha maçından önce iki gündür şehir dışındaydı ve onu özliyordum ama bu ana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Seni özledim," diyorum sessizce ve onu öpüyorum.

Yumuşak bir öpücük olmasını istiyorum ama Finn kollarını bana doluyor ve kontrolü ele alıyor, dili ağzımın içine girip beni yutuyor. Yer değiştirdiğini hissettiğimde öpüşmeyi kesiyorum çünkü bizi ters çevirmeye niyetli olduğunu biliyorum ve bunu henüz istemiyorum. Kendimi yukarı iterken ağır ağır nefes alıyorum.

"Ellerini yatağa koy," diyorum.

Homurdanıyor, kıcımı sertçe kavıyor ve söyleneni

yapmadan önce benden yüksek sesli bir nefes alıyor.

"Yani ben yokken düşündüğün tek şey bana işkence etmek miydi?" diye soruyor, dudaklarımda bir gümbürtü.

Gülümsüyorum ve devam ediyorum, olmak istediğim yere ulaşana kadar göğsünden aşağı inen yolu öpüyorum ve bu sefer, uzunluğunun kenarlarını yaladıktan sonra onu yavaşça ağzıma alıyorum.

"Oh, kahretsin," diye tıslıyor. Çarşafın lastikli köşesi onun kavrayışıyla çözülürken yukarı doğru kıvrılıyor. "Lanet olsun, Josslyn. Sikeyim. Siktir."

Kalçaları yatağı iterken yalamaya, emmeye ve taşaklarına masaj yapmaya devam ediyorum. Az sonra söyleyeceğim şeyin onu gerçekten çıldırtacağını bildiğim için neredeyse gülecektim ama onu bırakmadan önce iki kez daha emiyorum. Gözleri yüzümü ararken vahşileşiyor, beklerken nefes nefese kalıyor.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, sesi kısık.

Gülümsüyorum ve biraz yukarı çıkıyorum, ağzım kulağına ulaşana kadar ağırlığımı ona doğru bastırıyorum, böylece fısıldayabiliyorum, "Bana dokunabilirsin, ama yüzümü becermeni istiyorum."

Nefes almayı kesiyor. Ama geri çekilip gözlerindeki bakışı gördüğümde, nefesi kesilen ben oluyorum.

"Seni kesinlikle alıkoyacağım," diyor, gözleri parlıyor ve bizi yatağın kenarında oturacak şekilde konumlandırıyor, ben de önünde diz çöküyorum.

Üzerimdeki formayı çıkarıp bir kenara atıyor ve onu tekrar ağzıma almadan önce talimatları beklemiyorum, saçlarımı elinin etrafına sarıp çok sert çektiğinde keskin bir şekilde nefes alıyorum, gözlerim yaşarmaya başlıyor. Ağzımı onu daha derine almak için şartlandırırken yalamaya ve emmeye devam ediyorum. Dudaklarından çıkan her hırıltıyla, kalçalarının her itişiyile kalçalarım sıkılıyor. Boğazımın arkasına vuruyor ve öğürme dürtüsü beni yaptığım şeyi durdurmak istememe neden oluyor, ama bana herhangi bir erteleme vermiyor.

"Burnunuzdan nefes alın. Aynen böyle," diyor. "Sikeyim evet. Beni çok iyi alıyorsun bebeğim. Benim için çok mükemmel."

Sözleri vücudumda bir ihtiyaç dalgası yaratıyor ve bacaklarımın arasında sürtünme yaratmak için kalçalarımı sıkmaya başlıyorum. "Siktir," o tıslar. "Dokun kendin için Ben. Dokun.

"Ben ağzını sikerken sen de kendini sik."

Diğer elimi indirirken kalçalarından birini kavramaya devam ediyorum. Parmaklarım bacaklarımın arasında dans ederken inliyor, daha sert itiyor. Bir elini göğsümü avuçlamak ve meme uçlarımı çimdiklemek için aşağı indiriyor ve ben onun horozunun etrafında inliyorum.

"İşte böyle, bebeğim. O güzel amcığınla oynamaya devam et," diye homurdanıyor, daha hızlı itiyor.

Saçlarımı bırakıyor ve iki göğsümle de oynamaya başlıyor. Parmaklarım onun itişlerinin temposuna uymak için hızlanıyor ve göbeğim sıkılaşıp tanıdık his içimde kamçilandıkça tekrar, daha yüksek sesle inliyorum. Orgazmım beni tüketirken titremeye başlıyorum. Finn tamamen çekiliyor ve kapüşonlu gözlerle, penisini tutuşuyla pompalamaya devam etmesini izliyorum.

Bu görüntü elimi hareket ettiriyor ve benden bir orgazm daha çıkarıyor - o kadar yoğun ki, gözlerimde yaşlar biriktiğini hissediyorum. Gözlerimi açık tutmaya ve ona bakmaya çalışıyorum. Nefes nefese kalıyor, yüzüme ve göğsüme boşalırken bir kükremeyle başını geriye atıyor. Bitirdiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kendini bırakıyor ve bana bakmak için yüzünü eğiyor, o yoğun gözlerindeki sıcaklık hala alevleniyor.

"Şu anda üzerine boşalmışken ne kadar güzel görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok," diyor kısık sesle.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta uzanmış, onunki de dahil olmak üzere bazı maçların özetlerini izliyoruz. O evdeyken günlerimiz oldukça planlı geçiyor. İkimiz de bütün gün evde olmuyoruz ve eve kim önce gelirse akşam yemeğini o hazırlıyor ya da sipariş ediyor. Konuşuyoruz, duş alıyoruz, seks yapıyoruz, biraz daha konuşuyoruz, televizyon izliyoruz ve burada uzanıyoruz.

"Yakında yine gidiyorsun," diyorum üzümlere.

"Birkaç günümüz var." Şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Benim sezonum başladığında ne yapacağız?" Şimdiden

korkarak soruyorum.

"Bir yolunu buluruz" diyor, elini yavaşça saçlarımda gezdirirken. "Diplomanı aldığında ne yapacaksın?"

"Alma Vakfı'nı geliştirmeye devam etmek istiyorum. Ulaşabileceğimiz ve yardım edebileceğimiz çok daha fazla insan var. Annem yıllık bağış kampanyası ve yıl boyunca para toplanması konusunda harika bir iş çıkardı..." Konuşmayı bırakıyorum çünkü bunun yeterli olmadığını nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

"Ama bu yeterli değil," diyor, bir şekilde düşüncelerimi okuyarak. Yüzüme bakmak için hafifçe geri çekiliyor. "Basketbol oynamaya devam etmek istemiyor musun?"

"Basketbol oynamaya babam sayesinde başladım. Tam bir baba kızıydım." Gözleri yumuşadığında gülümsüyorum. "Basketbolu seviyorum. Kendimi bildim bileli oynuyorum. Fairview Üniversitesi'nde tüm zamanların 3 sayı rekorunu kırdım. Yani Caitlin Clark falan değilim ama iyiyimdir," diyorum.

Eğilip beni öperken eğlenmiş görünüyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Ama kolejde oynamakla profesyonel olarak oynamak tamamen farklı. Ben harika bir kolej oyuncusuyum ama WNBA'deki kadınlar bir üst seviyede iyiler." Dudaklarımı yalıyorum. "Ayrıca, basketbol benim hayatım değil. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece babama daha yakın hissetmemi sağlayan bir spor. Sanmıyorum... Artık buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Bunun için değil."

"Anlıyorum."

Gözlerim yükseliyor. "Peki ya sen?"

O üst düzey bir oyuncu ve hokey onu ailesine bağlayan bir şey değil. Aksine, tam tersi.

"Öncelikler değişiyor," diyor televizyona dönüp bakarak. "Hokeyi seviyorum. Bu işte çok iyiyim ve sağlıklı olursam sekiz, hatta belki on yıl daha oynayabileceğimi biliyorum ama bundan on yıl sonraki hayatımı hayal ettiğimde gördüğüm şey bu değil." Bana tekrar baktı.

Midem bulanıyor. Son çıktığım adam bana aşk bombardımanı yaptı ve defalarca benimle evlenmek istediğini söyledi.

pek iyi sonuçlanmadı. Ne hissettiğini anlamak için Finn'in duygularını sözlü olarak onaylamasına ihtiyacım yok. Beni tutuşu, bana davranışı ve etrafımdaki hareketleri yeterli. Ama hiçbir şey bana bakışıyla kıyaslanamaz. Beni süzerken ya da ondan önceki erkeklerin yaptığı gibi güzel olduğumu söylerken değil. Bana onun için değerliymişim gibi bakıyor.

JOSSLYN

I Ona durmak istediğimi söyledim. Dur ya da itiraf et.
Bunu Joss'a daha fazla yapamam.

Bu gece onu tekrar gördüm. Beni تنها bir çiftliğe götürdü ve kamyonetinin kasasına uzandık. Beni böyle hissettirmesine bayılıyorum. FML.

Bahçelerinde kameraların giremediği bir nokta var. Tuvalete gittiğimde orası bizim gizli koyumuz oluyor. Kendimden çok nefret ediyorum. Durmam gerektiğini biliyorum.

Sayfaları itiyorum ve daha hızlı yüklenmesi için bilgisayara bakıyorum. Yapmak zorunda kaldığım güncellemelerin sayısına bakılırsa Finn'in bilgisayarı bir süredir kullanmadığı açık. Hiç kullanmadıysa tabii. Belki ödevi teslim etmek için acelem olmasaydı, bu beni rahatsız etmezdi, ama ediyorum. Bebeği görmek ve Theo'ya ona aldığım "ağabey" hediyesini vermek için Lyla'nın evine gitmem gerekiyor. Parmaklarımı masaya vururken telefonum Leo'dan gelen bir mesajla çalıyor. Beklediğim mesajlar listemde ikinci sırada olmasına rağmen, onun adını görünce sığıyorum.

Merakla haber beklediğim diğer kişi ise annemin komşusu. Annemin arka bahçesini gösteren bir kameraları var, bu sayede kuytu köşeyi net bir şekilde görebiliyorlar.

Mallory günlük kayıtlarında bahsediyor. Babası paranoyak ve istifçi olduğu için geçen yıla ait kaydedilmiş görüntüleri bulabileceğini umuyorum. Görebileceklerimi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Şüphe son zamanlarda beni tüketiyor. Tiago'yu ve ne saklıyor olabileceğini düşünüyorum. Mallory'nin bahsettiği "T" kişisi annemin evindeki kişiyle aynı olmak zorunda değil ama ya aynıysa?

Tate o sırada etrafta değildi, bu yüzden onu eledim. Titus... şey, bunun bir olasılık olduğunu düşünmek istemiyorum, ama düşündükçe daha az emin oluyorum. Damian'ın Mallory ile takıldığını saklamak için bir nedeni yok, bu yüzden o olmadığını biliyorum. Ama arkadaşlarından biri olabilir. Belki Blaze'den biri.

Leo: Bende görmek isteyebileceğiniz bir şey var: Liste mi?

Leo: evet

Bir nefes alıyorum ve telefonumu indiriyorum. **Leo: Yüz yüze görüşmemiz gerekecek Ben: Ne zaman görüşebilirsiniz?**

Leo: Cuma günü müsait olacağım

Kelimelere bakıyorum. Cuma günü dersim ve antrenmanım var ama bunu başarmak için her şeyi yaparım.

Ben: Onyx'te değil

Leo: Benim evimde mi?

Alay ediyorum. Bunun olma ihtimali çok düşük.

Ben: Halka açık bir yer. Bir kahve dükkanı. Sana yerini gönderirim. 1-4 arası olmalı.

Bana hemen silmek istediğim ama silmemeye karar verdiğim bir göz kırpma emojisi gönderiyor. Tate'le çıkıyor olsaydım silerdim, çünkü telefonumu karıştırır ve bana yanlış bir şey yaptığımı hissettirmenin bir yolunu bulurdu. Telefonu yere bıraktım ve okul portalını açtım. Ödevimi teslim ettikten sonra, diğer her şeyin güncel olduğundan emin olmak için tıklıyorum ve ekranın üst kısmında bir e-posta belirliyor. Soyadımı görüyorum ve tıklamadan önce

Hatta bunun benim bilgisayarım olmadığını ve e-postanın Benim için.

TOM FRAGA <tomfragaPI@gmail.com>

Konu: RE: Santos/Fletcher

Son faturam ektedir.

Konu satırına ve Tom denen adamın özel dedektif olduğunu söyleyen e-postadaki imzaya tekrar bakıyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini kavramaya çalışırken, sonsuz bir e-posta zinciri gibi görünen şeyi aşağı kaydırıyorum. Önce benim, sonra da Titus'un samimi fotoğraflarını açtığımda midem bulanıyor. Özellikle bir dizi resim dikkatimi çekiyor. Diğerlerinden farklı olarak, sokağın aşağısındaki en sevdiğim kafede oturuyorum. Diğerlerinden farklı olarak, yüzümde kızgın ve şok olmuş bir ifadeyle telefonuma bakıyorum. Üzerimdeki kıyafetten Tate ve Gracie'nin öpüşürken çekilmiş videolarını gördüğüm an olduğunu anlıyorum.

Bir elimi mideme koyuyorum, içindeki hastalık hissini azaltacağını umuyorum. Mallory'nin kapalı tabuttaki cenazesinden hemen sonrasına ait ilk e-postayı bulana kadar kaydırmaya devam ediyorum. Ne.. Ne. Sikeyim. Finn'in bu e-postaların hiçbirine yanıt vermediğini fark ediyorum ama kesinlikle görmüş. Bunları telefonuna aldığını ve bu adamın ona gönderdiği resimleri ve güncellemeleri görmek için kaydırıldığını hayal edebiliyorum. Fatura bir ay öncesine ait ve üzerinde "son fatura" yazıyor, bu yüzden bu adamın artık beni takip etmediğini varsaymak zorundayım. Yine de bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Fotoğraflara tekrar bakıyorum. Parkta koşmak, Tiago ve Olivia'yla basketbol oynamak, Damian'la takılmak, annem ve Titus'un evine gitmek gibi gündelik şeyler yaparken çekilmiş fotoğraflarımı görmek kendimi... ifşa olmuş hissetmeme neden oluyor. Bütün bir yıl boyunca bizi takip ettiriyordu. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Bir süre orada oturduktan sonra ekranın fotoğrafını çekip Finn'e gönderiyorum. Zahmet bile etmedim.

mesajlaşma kelimeleri. Sadece bildiğimi bilmesini istiyorum. Sanırım bunun beni neden üzdüğünü anlayacaktır.

Lyla bebeği emzirirken ben yatağın kenarında oturuyorum. Rosa James Duke. Görünüşe göre Lachlan göbek adı için ısrar etmiş. Bence çok şirin. Lyla klişe olduğunu düşünüyor ama bundan bahsederken gülümsüyor, sanırım hepsinin göbek adının aynı olmasından gizliden gizliye hoşlanıyor.

"Aklında ne var?" diye soruyor.

Bebeğin başının tepesine bakmayı bırakıp Lyla'ya bakıyorum. "Bu konuda nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum."

"Peki, bulursan bana haber ver" diyor ve ekliyor, "Finn hakkında mı?"

"Bebeğim, istiyor musun..." Lachlan araya girmeye başladı ama kısa k e s i p bana baktı. "Peki ya Finn?"

Kılandım. "Sana söylemek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Karısının yanındaki sandalyeye otururken kaşlarını çatıyor ve bebeğe gülümsüyor.

"Çünkü büyük bir yaygara koparacaksın."

"Eğer bunu Lyla'ya söylersen, ben de ona söyletirim ve sonuç aynı olur," diyor ve omzuna bir bez koyup bebeği Lyla'nın göğsünden alarak gazını çıkarmaya başlıyor.

"Zaten çok fazla şey söyledin. Onun ne kadar meraklı olduğunu biliyorsun," diyor Lyla gözlerini devirerek.

"İyi ama ona bir şey söyleme," diyorum, dedikoduya dahil olmak için fazla heyecanlı görünen Lachlan'a sert bir bakış atarak. "Bilgisayarda ödevimi yapıyordum ve onun bir e-postası çıktı. Görmezden gelebilirdim ama konu satırında benim adım yazıyordu."

"Ne yazıyordu?" Lyla gözlerini kısarak soruyor.

"Bir yıldan uzun bir süre öncesine ait sayısız samimi fotoğrafım var."

Üçünden aldığım tek tepki Rosa'nın geçirmesiydi.

"Alo?" Kocaman gözlerim ikisinin arasında gidip gelirken söylüyorum. "Bir yılı aşkın süredir beni takip ediyordu!"

"Seni rahatsız eden bu mu?" Lachlan kaşlarını çatarak soruyor. "Yani, evet, beni rahatsız etmesi gerekmez mi?"

"Özür dilerim." Lyla gülüyor. "Biz bunun için yanlış kalabalığız. Lachlan beni sinsice takip etti."

Rosa'nın sırtına dokunurken ona sırtarak, "Ve bunu yine yapardım," diyor.

"Sinsi sosyal medya takibinden bahsetmiyorum. Bir özel dedektifle yapılan yasal takipten bahsediyorum," diye tekrar açıklıyorum.

Lachlan, gurur duyduğu bir şeymiş gibi, "Bir keresinde randevulaştığı bir adam üzerinde yüz tanıma özelliğini kullanmaları için insanları ikna etmeye çalıştım," diyor.

"Ve biz birlikte bile değildik," diye ekliyor Lyla. Lachlan ona sinirli bir bakış fırlatıyor.

Bir an için çenem düştü. "Bu normal değil."

Lachlan kaşlarını çatıyor. "Kim normal ister ki?"

"Değil mi? İşin içinde sapıklık yoksa bu aşk sayılır mı?" Lyla donuk bir ses tonuyla soruyor ve Lachlan ona sırtınca gülümsüyor. Başını sallıyor ve tekrar bana bakıyor. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır. Birkaç saat önce öğrendim."

"Yap ya da boz türünden bir şey mi?" Lyla soruyor.

Kaşlarımı çatarken bile başımı sallıyorum, bu da bu adam için ne kadar ileri gittiğimi kanıtlıyor. Bu beni rahatsız ediyor, evet, ama bu yüzden onu terk etmeyeceğimi biliyorum. Ne kadar çılgınca olsa da -ki çılgınca- ona güveniyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Lachlan, ayağa kalkıp Rosa James'i beşiğine, Lyla'nın yatağının yanına koyarken. "Finn'in bunu yapmasına biraz şaşırdım."

"Çok çekingen olduğu için mi?" Lyla soruyor.

"Sanırım. Ve onun aynı kadına iki kez baktığını bile görmedim. Kesinlikle takıldıktan sonra değil." Biraz irkildi. "Üzgünüm, Joss."

"Özür dileycek bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Onun geçmişini biliyorum."

Kıkırdıyor. "Yemin ederim Theo senin kız arkadaşı olduğunu her söylediğinde gözleri seğiriyor."

"Bir çocuğu kıskanmak mı? Kulağa delirmiş gibi geliyor," diyor Lyla, Lachlan'a eğlenen bir bakış atarak.

Eğilip onu öperken gözlerini deviriyor. Öpücüğünü geri çektiğinde ona o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Her zaman istediğimi söylediğim şey bu değil miydi? Onları gibi bir aşk? Finn bana onların birbirlerine baktıkları gibi bakıyor ve eminim ben de ona karşılık veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara gülümseyerek. "Bu çok yardımcı oldu. Garip ama yararlı."

Ben ayağa kalkıp onlarla vedalaşırken gülüyorlar. "Tia Nina'nın Theo konusunda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım, sonra da yola çıkacağım."

Ayrıldığımda kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum, en azından bu cephede. Leo'nun bana ne gösterebileceğini düşünmeden edemiyorum.

FINN

I Soyunma odasına doğru yürürken sert bir nefes aldım. Kameralar ve gazeteciler çoktan kapının önüne yığılmış, buldukları ilk fırsatta saldırmak için bekliyorlar. Onlarla konuşmayacağımı her zaman açıkça belirtmişimdir. Özellikle de maçlardan önce, maçlar sırasında ya da maçlardan sonra... Ancak Owls ile yaptığım sözleşmenin bir parçası - beni azınlık sahibi yapan kısım - iyi davranmam ve onlarla konuşmam gerektiğini söylüyor. Bunu yapmak zor olacak, özellikle de sezonun ilk mağlubiyetinden sonra. Kameraların yanına geldiğimizde, maçın son on saniyesinde maç kazandıran pak eldiveninin altından kaydığı için kara kara düşünen kalecimize bakıyorum.

"Sola gitmem gerektiğini biliyordum," diye homurdanıyor beni bakarken yakaladığında.

"Artık geçmişte kaldı. Kafanı yarına hazırla," diyorum ve ilk yılımda ilk maçımı kaybettiğimde aldığım tavsiyeyi tekrarlıyorum.

İçeri giriyoruz, koçlarımız bizi bekliyor. Koç P her zamanki moral konuşmasını yapıyor ama oynadığımız ve kazandığımız son birkaç maçın aksine, takımın elden ele dolaştırdığı şampiyonluk kemeri ortalıkta görünmüyor. Sezon öncesi ilk maçımızdan sonra sadece galibiyetleri kutlama kararı almıştık. Bu kararın ne kadar süreceğini herkesten iyi biliyorum.

sezon olduğunu ve mağlubiyetlerin kaçınılmaz olduğunu, bu yüzden oturup üzülmeceğiz. WWE tarzı şampiyonluk kemeri sadece bir galibiyetten sonra MVP'mize verilecektir.

Moral konuşmasından sonra kameraları içeri almak için birkaç dakika beklediler. Bir grup beni yakalıyor ve sorularını hızlıca yanıtlamaya karar veriyorum - yarın için iyi olacağız, son pakı durdurmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu, daha agresif olmalıydık, falan filan saçmalıklar. Nazik davranmayı bitirdikten sonra eşyalarımın doğru yürüyorum.

"Evet, basketbol antrenmanı başladı bile," diyor Damian yanından geçerken birine ve kulaklarım anında dikiliyor. "Profesyonel olarak oynamaya çalışmayacağını söylüyor."

Göz ucuyla bakıyorum ve onu az önce oynadığımız takımın kanat oyuncularından biriyle konuşurken görüyorum. Max Gomez bir Fairview yerlisi, bu yüzden Damian'ın onu tanımasına şaşırmadım. Sadece kız arkadaşımın adını neden birkaç dakika içinde dördüncü kez onun ağzından duyduğumu anlamıyorum.

"Her zaman sadece üniversitede top oynamak istediğini söylerdi," diyor Gomez. "Şimdi ne yapacak?"

"Alma Vakfı için daha fazla çalışma. Ruh sağlığı konusunu genişletmek ve maddi durumu iyi olmayan çocuklara spor malzemeleri sağlamaya başlamak istiyor."

Josslyn'in hedeflerinden bahsederken Damian'ın sesinde duyduğum gururla benim de kalbim kabarıyor.

"Aferin ona," diye yanıtlıyor Gomez. "Bir sürü sponsorluk anlaşması yaptı."

Damian, "Evet, hâlâ en çok kazanan üniversite sporcularından biri olduğuna eminim," diye yanıtlıyor.

"Yemin ederim, ondan ayrılmak hayatımda yaptığım en aptalca şeydi."

Damian gülüyor. Ellerim bağcıklarımın üzerinde donuyor. Kaşlarımı çattığımı hissediyorum ve tekrar omzumun üzerinden bakıyorum. Bu sefer Max'e biraz daha yakından bakıyorum. Uzun boylu, esmer tenli, açık kahverengi gözlü ve kısa kesimli. Kaygısız bir gülümsemesi var ve yontulmuş yüzünde, bana bir şeyler hissettiren hüznünlü bir ifade var.

Midemin çukurunda rahatsız edici bir his kıvrılıyor. Josslyn'in hayatında benden önce hiç erkek yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum ama sanırım bu kaçınılmaz.

"İnsanların ona Josie demesinden hala nefret ediyor mu?"

Damian alay eder. "Ben bilemem. Burnuma yumruk attığı zamandan beri hiç denemedim."

Gomez gülümseyerek, "Evet, bunu yaptığımda bana iki gün boyunca sessiz muamele yaptı," diyor. "şu anda Barlow'la çıktığına dair bir söylenti duydum."

abucak arkamı dönüp soyunmaya devam ediyorum.

Damian, "Evet, onu hayatımda gördüğüm en mutlu an," diyor. "Alınmayın."

"Hayır, o bunu hak ediyor." Gomez gülüyor. "Seni görmek güzeldi kardeşim. Joss'a onu sorduğumu söyle."

Telefonuma uzandım. Her zamanki gibi bütün gün aklımdaydı. Onu düşünmekten tek kurtuluşum maçlar sırasında oluyor ve o zaman bile, yedek kulübesindeyken, evden izleyip izlemediğini, izliorsa nerede oturduğunu ve ne giydiğini merak ediyorum. Telefonumun kilidini açıp Tom'dan gelen e-postalarımın bir resmini bulduğumda gülümsemem düşüyor ve midem ağrıyor. Lanet olsun. Bunu ona nasıl açıklayacağım?

Havaalanına sadece on beş dakikalık bir yolculuk ve uçağımız biz vardıktan kısa bir süre sonra kalkacak, bu yüzden otobüse biner binmez Josslyn'i arıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Bunu neden yaptığımı açıklayabilirim ama yaptıklarım için özür dileyemem. Bu bir yalana eşit olur ve ona yalan söylemeyeceğime dair söz verdim.

"şimdiden kız arkadaşını mı arıyorsun?" Hamilton şaka yapıyor ve otobüsün arkasına doğru yürümeye devam ederken ona orta parmağını gösterdiğimde gülüyor.

"Alo?" diyor. Bulunduğu yer çok gürültülü.

"Mesajlarını aldım."

"Evet." Nefes veriyor. "Özür dileyecek misin?"

"Hayır."

Bir an sessiz kaldı. "Biliyor musun, buna saygı duyuyorum."

"Üzgün müsün?"

"Taciz hakkında mı? Ne düşünüyorsun?"

Oturuyorum ve duvara yaslanırken gözlerimi kapatıyorum. "Neredesin sen?"

"Antrenmandan yeni geldim," diyor, gürültüden uzaklaşarak. "Şu anda lobide altı çocuğu olan bir anne var. Hepsi de on yaşından küçük. Delilik bu."

Dudaklarımın çekildiğini hissediyorum. "Çocuk istiyor musun?"

"Evet." Ses tonu beni tedirgin ediyor ama bunu dile getirmekten korkuyorum.

"Kaç tane?" Onun yerine ben soruyorum.

"Emin değilim. Sanırım kiminle birlikte olduğuma bağlı."

İçime bir öfke dalgası hücum ederken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Onu bastırmam bir anımı alıyor. Ne zaman böyle şeyler söylese ya da bir noktada başka biriyle çıkmak isteyebileceğimi ima etse, onu sarsmak istiyorum. Başka biri olmayacağını anlamasını sağlamak için başka ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Asla.

"Theo'ya senin son erkek arkadaşın olacağımı söyledim. Bir çocuğa yalan söylememe izin veremezsin," diyorum, göğsümdeki baskıya rağmen şaka gibi gelmesini umarak.

"Seni kırdığım için üzgünüm ama o seni destekliyor."

Gözlerimi deviriyorum. Kendime. Çocuğa. Artık bilmiyorum bile. Bu konuşmayla ilgili her şey itici.

"Benim evimde misin yoksa seninkinde mi?" Bir kapının açılıp kapandığını duyduğumda soruyorum.

Bir başka hassas konu. Ona her gün yanıma taşınmasını söylüyorum ve sadece birkaç kez ayrı yatmış olmamıza rağmen hala pes etmedi.

"Benim. Livie'nin yakında gelmesi gerekiyor," diyor, sesi hâlâ çekik. Mesafeli. Buna dayanamıyorum.

"Beni bırakacak mısın?" Gözlerimi kapatıp nefesimi tutarak onun cevabını beklerken sessizce soruyorum.

"Seni terk mi
edeyim?" "Evet."

Bir duraklama daha. "Evet dersem ne yaparsın?"

Göğsüm acıyla sıkışıyor. "Bilmiyorum, Josslyn." Sertçe
yutkunuyorum. "Ağla." Kısa bir kahkaha attım. "Çığlık at.
Dizlerimin üzerine çöküp tekrar düşünmen için
yalvaracağım."

"Peki ya tekrar düşünmezsem?" diye
soruyor sessizce. "Edeceksin."

"Oh, gerçekten mi?" Gülüyor ve sesi o kadar hafif geliyor
ki göğsümdeki baskının bir kısmının gevşediğini
hissediyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

"Senden ayrılırsam beni tekrar takip ettirir misin?"

"Evet."

"Tereddüt yok, ha?"

"Hayır." Gözlerimi açıyorum ve bacaklarımı yanımdaki
boş koltuklara uzatıyorum. "Muhtemelen emekli olur ve
bunu kendim yapardım."

"Hayır, yapmazsın." Daha yüksek sesle gülüyor ve
ağzımın seğirdiğini hissediyorum.

"Seni hayatımda ne kadar çok istediğimi küçümsüyorsun."

Bu noktada mesele istemek bile değil. O benim için su
kadar hayati. Hava kadar.

"Seni terk etmeyeceğim," diyor. "Takip edilme
konusunda biraz tuhafım ama sanırım bunu atlatabilirim.
Sadece aklımda çok şey var."

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum ve
boğazımı temizliyorum. "Max Gomez'le çıktığını
bilmiyordum."

"Gördünüz... ah, doğru ya! Carolina'da oynadığını
unutmuşum," diyor. "Hâlâ iyi olduğunu varsayıyorum."

Sesindeki bariz gülümseme kaşlarımı çatmama neden
oluyor. "O iyi."

"Sadece iyi mi?" diye soruyor,
alay ederek. "Ne zamandır
birliktesiniz?"

"Tanrım..." Düşünmek için duraklar. "Bir yıl kadar mı? O benim ilk erkek arkadaşımdı."

"Hm." Bir kıskançlık dalgası içime çökerken söyleyebildiğim tek şey bu.

Kendime bir kez daha onun son erkek arkadaşı olacağımı ve hiçbirinin önemli olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum ama söz konusu Josslyn olduğunda, vücudumda mantıklı tek bir kemik bile kalmıyor. Birden, keşke zamanı geri alabilsem ve o soyunma odasına geri dönebilsem diyorum.

"Lütfen bana kıskanmadığını söyle," diyor, belli ki eğlenmiş.

"Ne düşünüyorsun?"

"Uzun zaman önceydi," diyor sessizce.

"Eski sevgililerinden başka ligde oynayan var mı?" "Hayır. En azından hokeyde."

Çenem gerildi. "Kaç tane erkek arkadaşın oldu?" "Hmm ... gerçek Erkek arkadaş mı? Üç, dahil olmak üzere Tate.

Gomez bildiğiniz gibi hokey oynuyor ve Russ da Fairview'de sıkı bir uç ama Nisan ayında askere alınacak."

Sessiz kalıyorum. Zaten bu konuda söyleyebileceğim pek bir şey yok. Bu geçmişte kaldı ve zamanı geri çevirip o soytarılardan herhangi biriyle çıkmaya başlamadan önce onunla tanışabilseydim bile bunu yapmazdım. O zamanlar onun için çok yaşlı ve hokeye çok odaklanmış olurdum. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilecek kadar kendimin farkındayım.

Yine de Fairview'den kaçmak ve Barlow olmanın getirdiği beklentilerden kurtulmak isterdim - aile işinde çalışmak, güçlü pozisyonlardaki insanlarla düşüp kalkmak ve ailemin onayladığı bir kadınla yuva kurmak. Yine de koşullar farklı olsaydı ve Josslyn'le daha önce tanışsaydım hayatım nasıl olurdu merak ediyorum.

"Başka kadınlarla birlikte olman fikrinden hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye soruyor bir süre sonra. "Sosyal medyada senin tek gecelik ilişkilerine adanmış bloglar ve hesaplar var.

Bu arada, insanların beni etiketlediği stantlar, bu yüzden eğer bu stanttayken aklınıza bir fikir gelirse-"

"O cümleyi bitirme." Koltuğumda doğruluyorum, yeni bir tür sıkıntı beni tüketiyor. "Sana bunu asla yapmayacağımı söylemiştim. İstedğim tek kişi sensin."

"Şimdilik."

"Sonsuza dek." Başımı arkaya atıp otobüsün tavanına bakıyorum, sanki bunu onun kafasına sokmanın bir yolunu bulacaktım gibi.

Bu hesaplara hiç dikkat etmedim. Bazıları sadece hayran hesapları, ki bunu önemsemiyorum, ama aşk hayatımın olmamasıyla ilgili olanlar çok saçma. Gördüğüm her kadınla yatıyormuşum gibi gösteriyorlar. Birkaç kez kuzenimin karısıyla öğle ve akşam yemeği yerken resmedildim ve birkaç kez buluştuğumuz için bu bir olay haline geldi. Kadının kim olduğunu öğrendiklerinde, "Finn Barlow'u evcilleştiren kadın "dan "Finn Barlow'un kuzeninin karısıyla ilişkisi var "a dönüştü. Çok saçmaydı.

Neyse ki Asher akıllı, güvenli bir adam ve bunu asla yapmayacağımı biliyor ama ne olacak ki? Bir de avukatlarımdan birinin kadın olması gerçeği var. Ve para yöneticim. Muhasebecimin kızı birçok kez sirkle uğraşmak zorunda kaldı. Bu çok saçma ama bu konuda bir şey yapacak kadar umursamadım hiç. Şu anda keşke yapabilsem. Keşke yapabilseydim. Josslyn'e şüphe duyacağı bir şey daha vermek için. Gerçi onları takip ediyorsa, yakında benimle fotoğraf çektiren tek kişinin kendisi olduğunu fark edecektir.

"Beni bu kadar uzun süre takip ettirdiğine inanamıyorum," diyor bir süre sonra. "Beni, benim seni tanıdığımdan çok daha iyi tanıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Bu doğru değil."

"Öyle, Finn. Elinde oldukça mahrem anların fotoğrafları var," diyor. "Ve bunu iddia eden biri için

Eski sevgililerimi kıskanıyorsun ama Tate'le benim çok fazla fotoğrafıma baktığın kesin."

Çenem titriyor. O fotoğrafları görmekten nefret ediyordum. "Bu benim kişisel cehennemimdi," diyorum ona.

"Sadece ne bulacağını düşündüğünü anlamıyorum. Bir şey sakladığımı düşündüğünü anlıyorum ama beni takip etmekle ne elde edebilirsin ki?"

"Titus hakkında bir özel dedektifim vardı. Belki onu başka bir genç kızla bulurum diye düşündüm ya da... Bilmiyorum. Bir şeylerle. Ama sonra sizi ailece yemeğe çıktığınızda bazı fotoğraflarda gördüm ve ben sadece..." Nefes veriyorum, bunun beni bir sürüngen gibi gösterdiğinin tamamen farkındayım.

"Sen sadece ne?"

"Kendime seni takip ettirdiğimi söyledim çünkü ne sakladığını öğrenmek istiyordum, ama sadece senden daha fazlasını istedim. Seni o pislikle görmek anlamına gelse bile. O tek gecelik ilişkilerim isimsizdi. Yüzsüz. Hiçbirine bir daha bakmadım. Ama sen? Sana bakmaktan, düşünmekten ya da istemekten kendimi alamadım."

"Tanrım, Finn," diye fısıldıyor. "Böyle şeyler söylemenden nefret ediyorum."

Önümdeki çocuklardan bazılarını ürküttüğüne emin olduğum bir kahkaha atıyorum. "Ne? Gerçeği mi?" Ben "Bakın, biz yetişkiniz" demeden önce ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Her birimizin bir geçmişi var. O salaklarla çıkmış olman muhtemelen iyi bir şey, böylece benimle kıyaslandıklarında bir hiç olduklarını görebilirsin."

Bir psh sesi çıkarıyor. "Çok kibirlisin." "Öyle diyorsun."

"Hey, Finn," diyor sessizce.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Bunu bana o yatıştırıcı ses tonuyla söylemesine bayılıyorum. "Evet."

"Seni özleyorum. Hem de çok."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ben de seni özledim bebeğim. Hem de çok."

"Güzel."

Dudağım seğiriyor. "Yani beni bırakmıyor musun?"

"Seni bırakmayacağım."

Tüm kızgınlığım bir anda eriyip gitti. Beni bu yüzden terk etmeyecek. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, keşke telefonun içinden uzanıp onu kollarıma alabilseydim. Otobüsün durduğunu hissettiğimde vedalaşıyorum ve Toronto'daki otele vardığımda onu arayacağıma söz veriyorum. Daha önce hiçbir maçı kaçırmamıştım ama şu anda hissettiklerime bakılırsa, keşke onun yerine uçakla eve dönebilseydim.

Ailesi olan arkadaşlarımı kesinlikle yeniden takdir ediyorum. Çocuklarının doğumu için eşlerinin yanına gidiyorlar ve sanki hayatları sonsuza dek değişmemiş gibi oynamaya devam etmek için geri dönüyorlar. Josslyn de tam olarak bu -hayatı değiştiren- ve onu bırakmamın hiçbir yolu yok.

JOSSLYN

I Finn'e Leo'yla kafede buluşacağımı söylemedim. Ona Leo'dan hiç bahsetmedim. Ona anlatacak bir şey olup olmayacağını bilmiyorum ve dikkatini oyunlarından uzaklaştırmak istemiyorum. Yine de Olivia'dan bana eşlik etmesini istedim ve ben Leo ile otururken o da ayrı bir masada ödev yapıyor. Şimdiye kadar bir şey bulamadım. Buraya geldiğimde telefonla konuşuyordu ve beş dakika sonra hâlâ telefonla konuşuyordu. Kahvemi yudumluyorum ve dışarıya bakıp yürüyen insanları izliyorum öğle tatillerinde.

Leo telefonu kapatıp ceketinin iç cebine koyarken, "Bunun için üzgünüm," diyor. "Bugün farklı görünüyorsun." Gülüyorum. "Evet."

Farklı demek hafif kalır. Birkaç saat sonra basketbol antrenmanına gideceğiz, bu yüzden üzerimde bir tişört ve basketbol şortu var ve saçımı at kuyruğu yapmışım. Onyx ve Pearl'de gördüğü Josslyn'den çok farklıyım.

"Böyle daha genç görünüyorsun." Bana bakarken gözleri sıcacıktı. Bir süre sonra çantasına uzanıyor ve masanın üzerine birkaç kâğıt koyuyor. Benimle tekrar göz göze geliyor. "Bunu yaptığımı kimse bilmiyor. Johnny öğrenirse beni öldürtür, o yüzden tek kelime etmeyeceğine güveniyorum."

"Yapmayacağım," diyorum. "Ve bunu benim için yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Başıyla onaylıyor ve kâğıtları uzatıyor. "Bu, kulübün ve o gece bizim grubumuzun davetli listesi. Liste uzun ama sadece isimlerinin yanında onay işareti olanlar oradaydı. Geri kalanlar yer ayırtmışlar ve büyük ihtimalle gelmemişler."

Listeyi incelerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Oldukça uzun. İnsanların öğleden sonra saat altıdan sabah dörde kadar rezervasyonları vardı. İşaretili isimlere odaklanmaya çalışıyorum, keşke bu liste alfabetik sırada olsaydı diye düşünürken bir tanesinde donup kalıyorum. Titus Fletcher. Onun orada olduğunu bilmek bir şey, ama beni asıl etkileyen onun bu listede olduğunu görmek. Kalbim bir an için duruyor.

"Birisi öylece ortaya çıksa, bu listede yer alır mıydı?"

"Eğer giriş izni verilirse, evet."

Rahat bir nefes aldım. Titus'un isminin dört üstünde müvekkilinin ismini görüyorum - oradan sürükleyerek çıkardığı

-Ve rahatlamış bir nefes daha verdim. Yalan söylemediğini biliyordum ama sağlam bir kanıta sahip olmak beni biraz daha iyi hissettirdi.

Kafamı kaldırdığımda Leo'nun bana baktığını görüyorum ve bir an duraksadıktan sonra soruyorum: "Bu gecenin görüntülerini almanın bir yolu var mı? Yangından hemen önce mi sonra mı?"

"Denedim," diyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp endüstriyel kahve makinesinin yan tarafına bakıyorum. Ona hiçbir şey hatırlamadığımı zaten söylemiştim ama hafızamı kaybetmemin nedenini ona söylemem gerektiğini hissediyorum. Uyuşturulmak, takipçilerimle paylaşmayı birçok kez düşündüğüm bir şey. Paylaşmadım, çünkü insanları üzmekten nefret ediyorum ve bazen yaşadıklarım tam da bunu yapıyor. Uyuşturucu meselesi paylaşılması gereken önemli bir şey gibi geliyor.

Sorun şu ki, ne olduğunu hatırlamıyorum ve deneyimimi paylaşmak, sahip olmadığım sorulara yol açacaktır

Cevaplar. Tate'i düşündüğümde midem bulanıyor. Gracie'yle karşılaştığı gece uyuşturucu aldığını söylemişti ve kendimi videoyu tekrar izlemeye zorladıktan sonra ona inanıyorum.

"O gece uyuşturucu almıştım," diyorum Leo'ya bakarak. gözleri açılıyor. "Bu yüzden hatırlamıyorum."

"İyi misin? Bir şey oldu mu?" diye soruyor ve gerçekten endişeli görünüyor.

"Bir şey olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Çok fazla düşünürsem beni delirtecek başka bir şey. Tecavüz kiti tecavüze uğramadığımı kanıtladı ama bu başka şeylerin yaşanmadığı anlamına gelmiyor. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Bu yüzden üzerinde durmuyorum.

Kaşlarını çattı. "Bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Söylenecek bir şey yok. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum. I

Onyx'in barında su içiyordum ve hafızam bu kadar. Bu yüzden görüntüleri istiyorum."

Yavaşça başını sallarken hâlâ kaşlarını çatıyor. "Senin için getireyim." "Dediğini sanıyordum-"

Elini sallıyor, birden kararlı görünüyor. "Senin için getireceğim."

"Teşekkür ederim." Küçük bir gülümseme sunuyorum ve kağıtlara geri dönüyorum.

Johnny Matthews

Paul Rose

Erin Cain

Laura Erickson

Tate Ford

Nefesim kesildi.

"Tanıdığın birini gördün mü?" Leo sorar.

Başımı sallarken kalbim boğazımda, kulaklarımda. Sonunda özel gruplarının davetli listesine ulaşana kadar sayfaları şaşkınlıkla çeviriyorum ve listede Mallory ve Tate'in isimlerini görünce titreyen iki elimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum.

"Ne oldu?" Leo görebilmek için kâğıtları kaydırarak aceleyle sorar.

Etrafta Olivia'yı arıyorum ama sadece çantasını ve dizüstü bilgisayarını görüyorum. Onu dışarıda telefonla konuşurken görüyorum. Ellerimi indiriyorum ve titrek bir parmakla Tate'in adını işaret ediyorum.

"Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Eskiden hep giderdi." Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Titriyorsun. İyi misin?"

Sertçe yutkunuyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, gözlerim her an düşeceğini bildiğim dökülmemiş yaşlarla yanıyor olsa da. Bu ne anlama geliyor? Bilmek istiyor muyum? Mal'ın günlük kayıtlarını düşündükçe düşüncelerim karmakarışık oluyor. "T "nin onu alması, birinin masanın karşısından ona bakması, kamyonet. Tate'in kırmızı kamyoneti.

"Aman Tanrım, hasta olacağım," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve birden her şey çok fazla geliyor. Tenim çok sıkı hissediyor ve kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle dörtlüyle koşuyor. Görüşüm tünelleşmeye başlıyor ve bayılmanın eşiğinde olduğumu hiç şüphesiz biliyorum.

"Aman Tanrım!" Livie'nin sesi yaklaşıyor. Ellerini omuzlarımda hissediyorum. "Neler oluyor? Ona ne söyledin?"

"Ben bir şey söylemedim. Gazeteye bakıyordu ve onu üzen bir isim gördü."

"Ne oluyor lan?" Livie tıslıyor. "Bir bakayım."

"Hayır. Bunlar gizli. Bunu arkadaşınıza bir iyilik olsun diye yaptım."

"Evet, gerçek bir iyilik."

Daha fazla konuşma var, ama başım dönmeye başladığında hepsi kulağa çok saçma geliyor.

"Sanırım ben..." her şey kararmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

JOSSLYN

"W Lanet olsun, Olivia?! Öylece gitmesine izin mi verdin?! Kimdi o?!"

Bu sesi duyunca kaşlarımı çattım.

"Ne yapmam gerekiyordu? Onu sandalyeye mi bağlayacaktım?!" "EVET, LANET OLSUN!"

Gözlerimi açıyorum ve hızla kırıştırarak görüşümdeki siyah ve beyaz noktaları temizlemeye çalışıyorum. Ancak o zaman artık bir sandalyede değil, bir kanepede olduğumu ve bir insanın kucağında oturduğumu fark ediyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar kırıştırıyorum, yüzümü çevirip Tiago'nun bana baktığını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da ne..." Başlıyorum ama Livie öne atılıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Ödümü kopardın!" diyor sesi titreyerek.

O kadar uzun süre baygın kalmış olamam. Gençken sık sık bayılma nöbetleri geçirirdim. Genellikle kan şekerim düşerdi ve en fazla iki ya da üç dakika baygın kalırdım.

"Ne zamandır baygınlığım?" Kaşlarımı çatarak soruyorum ve Tiago'ya bakıyorum. "Burada ne işin var?"

"Ders çalışıyorum," diyor, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. Omzunun üzerinden bakıyorum ve iki adam görüyorum.

ve daha önce hiç görmediğim güzel bir siyah kız. "Ne oldu lan? Daha önce kiminle konuşuyordun?"

"Seni ilgilendirmez," diyor Livie.

"Siktir git, Olivia." Tiago kaşlarını çatıyor. "O benim de arkadaşım."

Yüzünü kapatıyor ve adım atmaya başlıyor. "Aman Tanrım, neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Ellerini indirip ön kapıya doğru baktığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Oh, kahretsin. Hepimiz öleceğiz."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona neden bahsettiğini sormak için ağzımı açıyorum.

"Ne oldu lan?!" Finn arkamda bir yerden kükrüyor. Tiago'nun omzunun üzerinden baktığımda beni kucağında görünce yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. "Neler oluyor lan?!"

"Her şey yolunda mı?" Damian kapıdan içeri girerken nefes nefese sorar.

İkisi de bugün eve dönecekti ve burası bizim binanın bir blok aşağısında, ama bu da ne? Olivia kaç kişiyi aradı? Finn sonunda bize ulaşıyor ve yemin ederim, eğer parmak uçlarıyla gök gürültüsü yapabilseydi, beni ve Tiago'yu çoktan yok etmiş olurdu. Ayağa kalkmaya başlıyorum, bacaklarımı Tiago'nun kucağından yavaşça sallıyorum. Finn bana yardım ediyor ve ayağa kalktığımda onun göğsüne çarpıyorum. Kollarının beni sardığını hissetmek ve tanıdık kokusu beni anında rahatlatıyor. Boğazımın arkasından hıçkırığa benzer bir ses çıkarıyorum ama ağlamıyorum. Finn geri çekilip iki eliyle yüzümü kavrarken Damian Olivia'ya milyonlarca soru soruyor.

"Ne oldu? Olivia bayıldığını söyledi."

Başımı salladım ve dudaklarımı yaladım. Yeşil gözlerindeki endişe benimkileri de sulandırıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama alt dudağım titriyor ve benden bir hıçkırık daha kaçıyor. Dudağımı sertçe ısıyorum. "Hadi eve gidelim, bebeğim." Alnımdan öpüyor ve beni kendine çekiyor.

beni yanına yatırmak için uzaklaştı. O zaman titrediğini fark ediyorum. "Şu anda önceliğim o olduğu için şanslısın. Yoksa beyin sarsıntısıyla acil servise gidiyor olurdun."

ve kırık bir kol. Bu tehdidin bir söze dönüşmesini istemiyorsan bir daha kız arkadaşına dokunma."

"YARDIM EDİYORDUM!" Tiago bağıyor. "Bana teşekkür etmelisin!"

Finn yürümeye başladı ama ben onu durdurup Tiago'ya baktım. "Teşekkür ederim."

Hâlâ ters ters bakıyor ama başıyla onaylıyor.

"Aklından ne geçiyordu, Josslyn?" Kafeden çıkarken Damian öfkeden kuduruyor. "Neden bir seks kulübündeki adi bir herifle buluştun ki?"

Finn'in tüm vücudu geriliyor ama kolunu bana dolamaya devam ediyor. "Ne?"

"Leo ile konuşuyordum-"

"Ne yapıyordun?!" Finn yürümeyi bırakıyor, kolunu indiriyor ve bana bakıyor. "Bunu neden bilmiyordum?"

"Maçtaydın!"

"Bugün eve geleceğimi biliyordun! Her neyse birkaç saat bekleyebilirdi!"

Ellerimi yüzümü örtmek için kaldırıyorum. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı? Başım ağrıyor."

"Baş ağrını sikeyim!" diye bağıyor. "Bana tam olarak söylemelisin ne oldu içinde ve sonraki üç Saniyeler içinde. Aksi takdirde Leo'yu bulacağım ve bu gece hapse gireceğim." Ellerimi bırakıyorum, gözlerim kocaman. O da ciddi gibi görünüyor. Yanakları hafifçe kızarmış ve kulakları kıpkırmızı. Kollarını kavuşturmuş ve yüz ifadesi sert, cinayet çılgınlıkları atıyor. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Gözlerim ikisi de endişeli ve kızgın görünen Dame ve Livie'ye dönüyor. "Finn, çekilmek üzere olan araba senin mi?" Livie temkinli bir şekilde soruyor.

Finn bana bakmaya devam ediyor ama ben bir adım atıp arkasına bakıyorum, şık siyah arabasını sağ şeride park etmiş görünce gözlerim tekrar açılıyor. Kaldırım kenarına ya da yasadışı bir şekilde paralel park etmemiştii. Caddenin ortasına park etmişti. Elimi kaldırıp Finn'in koluna koyuyorum ama Finn kollarını açıyor ve elimi bırakıyor.

"Arabânı çekiyorlar," diyorum kısık sesle.

"Arabam umurumda değil! Konuş yoksa Leo'yu bulmaya giderim."

"O hiçbir şey yapmadı! Bana bazı kağıtlar gösterdi. Bu kadar."

Çenesi titriyor. Damian, Olivia peşindeyken çekiciye doğru koşar.

"Tate oradaydı," diyorum zorlukla yutkunarak. "Günlüğünde hakkında yazdığı adam Tate olmalı."

Yüzü düştü. "Hayır."

Başımı sallarken gözlerim yaşlarla doluyor ama onları kırıştıyorum ve dudağımın titremesi geçene kadar bekliyorum.

"Öyle olmalı. Kırmızı bir kamyonu var. Adı T harfiyle başlıyor. O olmalı." Ellerimi mideme bastırıyorum, yine midem bulanıyor ama konuşmaya devam ediyorum çünkü Finn'e bir açıklama borçluyum. "Sana Leo'dan bahsetmediğim için özür dilerim. Geçen gece Kuzey Carolina'daki maçınızdan sonra konuştuğumuzda beynim-"

"Konuştuğumuzda seninle çoktan iletişime geçmiş miydi?" diye soruyor.

"O günün erken saatlerinde," diyorum. "Bana o gecenin davetli listesinin kendisinde olduğunu ve buluşursak bana göstereceğini söyledi. Konuşmamız çoktan bittiği için sana söylemek istemedim..." Dudağımı ısıriyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Yeterince garip, sanırım."

Bir elini kaldırıp çenemi hafifçe sıkıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. "Buna itiraz edeceğimi biliyordun."

"Senin iznine ihtiyacım yok, Finneas." Gözlerim kısıllıyor ve o da aynısını yapıyor. "Ve ben önlemimi aldım. Bir kafede buluştuk ve Livie'yi de yanıma aldım."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor." Elini bırakıp uzaklara bakıyor, derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Tate?"

Başımı sallarken midem yine gurulduyor. Ne zamandır arkamdan iş çeviriyorlardı? Mallory'yi ve Tate'ten ne kadar nefret ettiğini düşünüyorum; ve onunla asla takılmak istemeyen ve bildiğinde evde kalan Tate'i

o buralarda olurdu. Dudağımı ısıyorum ve binamıza doğru yürümeye başlarken sıcak, öfkeli gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Kim bilir kaç kişi kafedeki manzarayı ya da kaldırımda tartışmamızı gördü? Hay sikeyim. Fotoğraflarda etiketlenmek endişelenmem gereken en son şey ama elimde değil.

Daireme doğru yürürken her şey bulanıktı. Ne olduğunu anlamadan asansöre bindim ve Finn yanımdaydı. Kapıları hızla kapatmak için düğmeye basıyor, benim değil onun katının düğmesine.

"Sanırım şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, spor ayakkabılarıma bakarak.

"Sert. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Kafamı kaldırdım. Kapılara bakıyor, omuzları gerginlikten kasılmış. Patlamaya hazır gibi görünüyor ve bana bir daha bağırırsa dışarı çıkacağımı şimdiden biliyorum. Kapılar açılırken telefonum Damian'dan gelen bir aramayla çalıyor.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Finn'e gidiyorum."

"Liv'le birlikte onun arabasını almaya gidiyorum ama döner dönmez geleceğim. Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorum ve bu konuda bana gelmediğin için ne kadar kızgın olduğumu söylememe gerek olmadığını biliyorum ama yine de söylüyorum."

Daireye girdiğimde ayakkabılarımı kapının yanında çıkarırken, "Meşguldün," diyorum, sesim düz.

"Bu saçma bahaneyi kullanma. Senin için asla çok meşgul olmadığımı biliyorsun! Bir saat sonra görüşürüz." Ben daha tek kelime edemedi telefon kapıyor ve ben de telefonu mutfak tezgahının üzerine fırlatıyorum.

Arkamı döndüğümde Finn'i çözemediğim karanlık bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. Tate'ten nefret ettiği ve kız kardeşini sevdiği için üzgün olduğunu anlıyorum ama arkadaşım ile iki yıllık eski erkek arkadaşımın yattığını yeni öğrendim. Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattığında kalbim duracak gibi oluyor. Bir anlığına sadece bakıyoruz.

Birbirimize bakarken yumruğu gömleğimin önünü kavırıyor
ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

FINN

Onu umutsuz bir çılgınlıkla öpüyorum, dilim ağzının derinliklerine dalıyor. Ellerimi gömleğinin altına soktum ve

göğüs kafesinin üzerine yayıyorum. Ellerim yukarı kayıyor, gerçek olduğundan, gerçekten burada olduğundan... ve gerçekten benim olduğundan emin olmak için teninin her santimini hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Göğüslerine ulaştığımda duraksıyorum ve öpüşmeyi kesiyorum.

"Sütyen yok mu?" Ağır nefes alarak soruyorum.

"Büyük boy gömlekler giydiğimde genellikle üzerimde bir tane olmaz."

"Bildiğim iyi oldu."

Onu tekrar öpüyorum, ellerim göğüslerini kaplıyor. Meme uçlarını okşadığımda öpüşmeyi kesiyor ve bir nefesle başını geriye atıyor. O kadar seksi ki. Bir adım geri çekilip onu ayağına kaldırıyorum, böylece tişörtünü başından çekip alabiliyorum. Sanki rekor kırmaya çalışıyormuşuz gibi hızlıca soyunuyoruz. Çırılçıplak kaldığımızda onu kaldırıp tekrar duvara yaslıyorum, bir elim memeleriyle oynarken diğer elim aramıza giriyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve ben onun yarığını bulduğumda parmaklarını omuzlarıma gömüyor. "Aman... Finn..."

"Aynen öyle bebeğim. Senin Finn'in."

Meme ucunu ağızıma almak için onu biraz daha yukarı kaldırıyorum ve bırakırken ısııyorum. Bu bana bir çığlık kazandırdı. Tekrar yapıyorum ve bir parmağımı içine daldırıyorum, onu zaten ıslak bulduğumda inliyorum. Normalde, onu becermeden önce ön sevişme ve onu boşaltmak için yeterli zaman harcardım, ama onun için çaresizim, bu yüzden horozumu amına hizaladım ve sertçe ittim.

Adımı haykırması, inlemesi ve soluk soluğa kalması tüm zamanların en sevdiğim sesleri. Onu çılgınca becerirken kışını kavıyorum, tüm öfkemi ve onun için hissettiklerimin büyüklüğünü itişlerime döküyorum.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum, beni sıkmaya başladığında başımı geriye atıyorum. "Sikimin üzerinde çok iyi hissediyorsun. Çok mükemmel."

"Oh, lanet olsun. Ben..."

Onun parçalanışını izlemek için başımı zamanında eğiyorum. Orgazmının acelesinin sikimi ıslatması, onunla birlikte boşalmamayı zorlaştırıyor, ama bunun sürmesini istiyorum. Onun içinde biraz daha kalmalıyım. Onunla ilgili bir şey, var olduğunu hiç bilmediğim ilkel bir parçama dokunuyor. Sürekli olarak bölgemi işaretleme ve ona ve kendime onun benim olduğunu ve başkasının olmadığını hatırlatma dürtüsü duyuyorum. Ona daha sert ve daha hızlı çarpıyorum, midem onu hissetmekle geriliyor.

"Finn," diyor kısık sesle, tekrar boşalmaya başlarken beni sıkıyor. "Aman Tanrım. Finneas!"

Orgazmım daha da yükseliyor ve kendimi tutmaya çalışıyorum ama dudaklarında ismim varken ve amı beni bir mengene gibi sıkarken bu imkansız. Daha sert itiyorum, duvardaki bir çerçeveyi deviriyorum. Bu bana sadece yarım saniyeliğine bir duraklama yaşıyor ve sonra boşalıyorum.

"Siktir, Josslyn!" Başımı geriye atıyorum, itişlerimi yavaşlatırken nefes nefese kalıyorum.

Bacakları titriyor, başını duvara yasladığında nefesleri kesik kesik geliyor. Eğilip açıkta kalan boynunu emiyorum, sonra göğüsleri ağızımın önüne gelene kadar onu biraz yukarı itiyorum. Meme uçlarını tekrar yalıyorum ve Josslyn

Titriyor. Parmaklarını saçlarıma batırıyor ve yüzümü hafifçe kaldırıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca göz göze geliyoruz. Güzel kahverengi gözlerinde benimkileri yansıtan pek çok duygu görüyorum. Yavaşça içinden çıkıyorum ama eğilip onu usulca öperken duvara yaslanmasını sağlıyorum. Geri çekildiğimde alnımı onunkine yaslıyorum.

"Bana sahipsin, Josslyn. Farkında olduğunu sanmıyorum ama bana sahipsin," diyorum nefes alırken.

Gülümsüyor, günlerdir ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme ve onu kaldırıp banyoya doğru yürümeye başladığımda beni öpüyor. Duştan sonra bir süre sessizce uzandık.

"Sana Leo'dan bahsetmediğim için özür dilerim," diyor sessizce, "Tate'in adını gazetede gördüğümde... Tate'in... Yani, Tate'in..." diye eklerken sesi kırılıyor.

Cümlesini bitiremeden ağlamaya başlıyor. Onu kendime çekiyorum ve gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum. Tate bir pislik olabilir ama böyle bir şeyi yapabilecek kapasitede değil. Ne cinayet işleyebilir ne de kız kardeşimi orada bırakabilir. Bu bir şey bilmediği anlamına gelmez. Kesinlikle onu öldürmek istemediğim anlamına da gelmiyor. Bunu görmezden gelemeyeceğim kadar çok kez çuvalladı. Sadece kız kardeşimle yatması değil, Josslyn'i de incitti. -Bunu kabul etmeyeceğim.

Bunca zaman Tom, Titus ve Josslyn'i boşuna takip etmişti. Kısa bir süre için Tate de bu listedeydi ama ne zaman onun bir fotoğrafını görsem tansiyonum yükselmeye başladı, ben de bıraktım. Gülümsemesini görmeye ya da Josslyn'i göreceğini bilmeye dayanamıyordum. Onunla birlikte olduğunu bilmek. Josslyn'le ilgili her şeye verdiğim içgüdüsel tepkinin onu bir kez beceme ihtiyacından daha fazlası olduğunu o zaman anlamalıydım.

Ayağa kalkıyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. "Antrenmanı kaçırdım."

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum, doğrulup yüzünü avuçlayarak.

Gözlerindeki camısı ifadeye ya da hissettiğini bildiğim acıya dayanamıyorum. Bir an için, kafeye girdiğim anda onu rahatlatmadığım için kendimi bir pislik gibi hissettim, ama onu Tiago'nun kucağında bulduğumda sadece tepki verdim. Ve biliyorum ki zamanı geri alabilseydim, her şeyi baştan yapardım. Hayatım boyunca uyguladığım tüm kendime hakim olma yöntemleri, söz konusu o olunca pencereden dışarı çıkıyor. Onu kollarıma çekiyorum ve usulca ağlarken başının üstünü öpüyorum.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diye fısıldıyor. "Nasıl bu kadar kör olabildim?"

"Sen aptal değilsin."

Çok kolay güveniyor ve hak etmeyen insanlara karşı çok iyi davranıyor. Buna ben de dahilim. Yine de bunu belirtmeyeceğim, çünkü bir fark yaratmaz. Onun için yeterince iyi değilim ama gitmesine de izin vermeyeceğim. Ayrıca, daha iyi olmaya çalışıyorum. Her gün onun hak ettiği erkek olmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

"Aptal değilsin," diye tekrarlıyorum onu öperken. "Çok güzelsin." Onu tekrar öpüyorum. "Ve nazıksın." Bir öpücük daha. "Ve sevgi dolu." Bir öpücük daha. "Ve benim."

"Şu anda telefonunu karıştırmama izin verir misin?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Evet," diyorum, hiç tereddüt etmeden.

Biraz daha uzaklaşıyor ve yüzümü inceliyor. "Gerçekten mi?"

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum, ona veriyorum ve şifremi giriyorum. Sanki ona bu konuda güvendiğime inanamıyormuş gibi birkaç kez hızla göz kırpmıyor, bu da beni son derece rahatsız ediyor ama belli etmiyorum. Kafasına şüphe tohumları ektiği için Tate'i sikeyim. Sıkıcı mesajlarıma göz atarken onu izliyorum. Bana bakıyor ve gözlerindeki eğlence kıvılcımı midemi bulandırıyor.

"Normal konuşmalar yaptığın tek kişi ben miyim?"

"Muhtemelen."

Ardından, sosyal medya hesaplarımı açıyor ve yanıt vermek bir yana, nadiren kontrol ettiğim DM'lerime bakıyor. Onun

Yüzü tiksintiyle geriliyor.

"Bu kadınlardan bazıları çok çaresiz," diyor. "Yine de ateşliler. Gerçekten hiçbirine cevap vermiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Neden yapayım ki?"

"Benden öncesini kastediyorum," diye açıklıyor. "Paranoya, sanırım."

"Tek gecelik ilişkilerini nasıl buluyordun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İnandığının aksine, Vegas'ta yolumu düzüşerek bulmadım. Çoğu etkinliklerde ya da gecelerde tanıştığım modeller ya da seks işçileriydi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, şaşkınlığı her halinden belli. Ben bir şey söylemeyince ekliyor: "Yargılamıyorum. Sadece şaşırdım. Sinsi fotoğraflarının olduğu o hesaba göre, onları yemeğe götürüyormuşsun."

"Seks işçileri de yemek yiyor, biliyorsun." Gözlerini devirdiğinde gülümsediğimi hissediyorum. "Ama haklısın. O resimlerdeki kadınlar ailemden ve birlikte çalıştığım insanlar."

"Sarışın bile mi?" diye soruyor dudaklarını büzerek.

Belki berbat bir durum ama onun kıskanç olduğunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yine de onu rahatlatmak için elimi çabuk tutuyorum. "Sarışın olan kuzenim Asher'ın karısı. Striptiz bölgesinde çalışıyor, bu yüzden bazen öğle yemeği yerdik."

"Asher futbolcu mu?"

"Öyleydi. Şimdi Vegas'ta profesyonel bir takıma koçluk yapıyor."

Telefonuma geri döndü. "Yargılamıyorum ama neden seks işçileri? Onlardan bir beklentin olmadığını bildiğin için daha mı kolay?"

"Oldukça fazla. Onlar için ben sadece bir iş göreviyim," diyorum. "Peki ya modeller?"

"Ciddi bir şey aramıyorlar." Omuz silkiyorum.

"Peki ya dairenize gizlice giren kadın?"

"Bir partide tanıştık. O deneyimden sonra paranoyaklaştım."

Telefonumdan başını kaldırıp bakıyor. "Bu yüzden mi hiç prezervatifsiz seks yapmadın?"

"Bu, ve kimseye güvenmiyorum. Rastgele bir kadını hamile bırakma ve sonsuza kadar onunla birlikte olma düşüncesi hiç çekici değil."

Kaşlarını çatıyor. "Ama sen ve ben-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum, yüzünü avuçlayarak. "Seninle sonsuza kadar sıkışıp kalmak umurumda değil."

Gözlerime bakarken yüzündeki şaşkınlık beni öldürüyor. Eğiliyorum ve sırf yapabildiğim için onu tekrar öpüyorum ve lanet olsun, ne büyük bir ayrıcalık. Telefonuma geri dönüyor. Asla bulamayacağı bir şeyi arayıp durduktan sonra yatağın üzerine atıyor ve başını geriye yaslıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve bana döndüğünde dönüyorum.

"Sence o gece Onyx'e kadar gitmiş olsaydık yine de beni takip eder miydin?"

Bu benim sık sık düşündüğüm ve hep aynı cevabı verdiğim bir konu. "Sanırım öyle. Sen her zaman aykırı biri oldun. Sen etraftayken başka kimse yok."

"Finn," diye fısıldıyor, gözlerini hızla kırptırarak.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bana böyle şeyler söylemememi mi söyleyeceksin?"

"Hayır." Yaklaşıyor. "Sana seni sevdiğimi söyleyecektim."

Bir an için zaman durdu. Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu duygu o kadar baskın - o kadar güçlü ki- hayatta kalabileceğimden emin değilim. Kim yaşayabilir ki? Onu kendime doğru çekiyorum ve yüzünde şaka yaptığına, sözlerini geri alacağına dair bir işaret arıyorum. Çünkü böyle hissettiğimi bildiğim halde ve onun da böyle hissedebileceğini hissettiğim halde, bunu söylediğini duymak gerçek dışı. O gerçek dışı.

Boğazımı tıkayan duygulara rağmen "Kimse bana böyle bir şey söylemedi," demeyi başarıyorum.

Gülümsemesi yavaş ve güzel. "O zaman sana her gün söyleyeceğimden emin ol."

Hay sikeyim. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, kendimi koza gibi sarmak istediğim o sıcaklıkla beni izlediğini görüyorum.

"Seni seviyorum Josslyn," diyorum ve sanki bu sözleri benden duymayı beklemiyormuş gibi gözleri açıldığında gülümsüyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Onu tekrar öpüyorum, sonsuza kadar bu balonun içinde kalabilmeyi diliyorum.

JOSSLYN

I Mısır labirentinde koşarken adamın çığlıklarının yönünü takip etmeye çalışıyorum ama onu her yerde duyuyorum ve hangi yöne gideceğimi bilmek imkansız. Bağırıyor. tekrar, sanki acı çekiyormuş gibi, ve ben hızlanıyorum.

"Josslyn! Josslyn! Defol! Git!" diyor adam gırtlaktan gelen iniltilerle.

Engelibeli bir yüzeye bastığımda bileğim yuvarlanıyor ve ayağım bir sonrakine takılıyor. Ellerim ve dizlerim düşüşümü engelliyor ve altımda ne olduğunu anlamaya çalışarak karanlıkta etrafıma bakıyorum. Kendimi çömelmeye zorluyorum ve bunun ip olduğunu fark ediyorum. Manila halatı, babamın garajındaki gibi. Onun kullandığı türden.

Omzuma yumuşak bir şey dokunuyor ve gözlerim irkilerek açılıyor.

"Seni uyandırmak istememiştin," diyor Finn, yanıma oturup bir elini saçlarımda gezdirirken ve saçlarımı örten ipek eşarfbı kaldırırken.

Ben dönüp dururken çözülmüş olmalı. Tanrım, o rüya. Düşündükçe ürperiyorum.

"Yine mi kötü rüya?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ön kolunu tutup göğsüme yaslıyorum. Son iki gecedir, uykularım

çoklu kabuslar. Sanırım en fazla beş saat uyuyabildim ve uyuduğumda da kabuslara geri döndüm, bu yüzden denemeyi bıraktım. Neyse ki Finn evde maç yapıyor ve yanımda uyuyor ama bugün gidiyor. Gözlerim saate kayıyor. Aslında şu anda gidiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve kolunu daha sıkı sıkıyorum. Kolunu çekiyor ve yatağa girip kolunu bana dolayabilmek için yorganı kaldırıyor. Kolonyası beni sarıyor ve gözlerimi kapatıyorum, günün geri kalanında böyle kalabilirmişiz gibi davranmaya çalışıyorum, ama o çoktan elbise gömleğini ve pantolonunu giymiş.

"Bu seferki neydi?" diye soruyor saçlarıma dokunarak.

"Bir labirentin içinde koşuyordum ve iplere takıldım. Babamın kullandığı..." kelimeler boğazımda düğümleniyor ve beni daha sıkı sıkıp parmaklarımızı birbirine bağlarken kuru dudaklarımı yalıyorum.

"Belki de kalmalıyım," diyor yüzüncü kez. "Kalamazsın. Kalamayacağını biliyorsun." Gözlerimde yaşlar birikiyor

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıp onun sert parmak eklemlerini öpüyorum.

Ağır nefesi saçlarımı dalgalandırıyor ve kulağımı gıdıklıyor. Hokeyin tüm kurallarını bilmiyorum ama koçu onu kadroya alırsa ve o da gelmezse, bir oyuncu eksik kalacaklarını ve bunun Finn için büyük sonuçlar doğuracağını biliyorum. Babamın ölümünden sonraki bir yıl boyunca, gözlerimi her kapattığımda, onu bulduğumda nasıl görüldüğünü yeniden yaşadım - gözleri kararmış ve yuvalarından dışarı fırlamış, şişmiş dili ağzından dışarı çıkmış, boynunun etrafındaki canlı ip izleri, dışkı. Şimdi bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalışırken gözlerim sıkıca kapanıyor.

Bir şekilde bu konuda kâbus görmeyi bıraktım ama ip peşimi bırakmadı. Belki de başlangıçta bunun intihar olmadığına inanmayı çok istediğim içindir. Babamın canına kıymasına imkan yoktu. Beni böyle terk etmesine imkan yoktu. Bir ipin bu kadar büyük bir adamın ağırlığını taşımasına imkan yoktu.

Yıllarca görmedikten sonra, Mallory'nin bir tür ip

oyununa karıştığını duyduktan sonra, kabuslar

geri geldi. Gözlerimi her kapattığımda babamın yüzü onunkiyle yer değiştiriyordu. O zamana kadar Tate'le aramız çok kötüydü ama o öldükten sonra babam hep yanımdaydı. Şimdi geriye dönüp düşündüğümde anılarım farklı görünüyor.

Olayın ardından bana yapışmıştı ama bir hafta bile geçmeden bana hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyordu. Terapi önerdi, ben de gittim ve bu sihirli bir şekilde kabuslarımı yok etmediğinde ya da depresyonumu kaldırmadığında, yatıştırıcı çaylardan ilaçlara kadar her şeyi önerdi. Her şey bir tartışmaya dönüştü ve her tartışma sonunda daha fazla dayanamayıp ayrılana kadar çılglık çılgılığa bir kavgaya dönüştü.

Finn'in telefonu cebinde titrer ve tekrar iç çeker ama hareket etmez.

"Gitmelisin," diyorum, sesim kırık bir fısıltıya dönüşüyor.

"Yapamam Josie," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı.

"Seni bu şekilde bırakamam."

"İyi olacağım. Bunlar sadece kâbus. Daha önce
y a ş a m a d ı ğ ı m b i r şey değil."

Bana bakmak için geri çekilirken kolları gevşiyor. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kalmamalısın."

"Bunu daha önce de yaptım."

"Daha önce bana sahip değildin," diyor ve yanağımdan öpüyor. "Ben yokken Olivia'yı burada seninle kalması için davet et."

Kaşları kalktı. "Onu ağırlamaktan nefret eden biri için bu büyük bir değişim."

"İnsanlarla sadece küçük dozlarda başa çıkabilirim." Sırıttıyor. "Sen hariç tabii ki."

"I Yapma. Biliyorum nasıl sen Oyna a
takım spor at profesyonel düzeyde."

"Bu bir iş," diyor. "Ve takım arkadaşlarım iyi." "Onları akşam yemeğine davet etmek ister misin?

Gece mi?"

Yüzü asılıyor ama "Pek sayılmaz ama sanırım yapabiliriz" diyor.

Bu beni güldürdü. Eğildim ve onu öptüm. "Git. Ben iyi olacağım."

İç çeker ve yataktan kalkar, cebinden titreşimli telefonunu çıkarır ve bir çırpıda cevap verir, "Ne?" Durakladı. "İki dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapatıp cebine geri koyuyor ve bana dönüyor. "Damian beni aşağıda bekliyor."

"Kibar ol. Arabanı senin için geri aldı."

Küçük bir onaylama homurtusu çıkarıyor ve küçük valizinin sapını tutuyor. "Panjurları açmamı ister misin?"

"Hayır. Sanırım sabah koşumu atlayacağım. Muhtemelen daha sonra anneme gider ve bir süre onunla takılırım."

Bana doğru bir adım atıyor ve telefonu tekrar titremeye başlayınca küfrediyor. Eğiliyor ve beni son bir kez öpüyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Ben seni daha çok seviyorum."

Ayrılıyor ve çıkarken telefonuna tekrar cevap veriyor, sanırım Damian'a küfrediyor. Telefonumu açtığımda birçok kişiden -Damian, Livie, annem ve Leo'dan- bir sürü mesaj alıyorum. Bunu gördüğümde karnım ağrıyor ve ilk ben açıyorum.

Leo: Dün için özür dilerim. Umarım arkadaşınıza o belgeleri neden gösteremediğimi ve oradan neden o şekilde aceleyle çıktığımı anlamışsınızdır. Şimdi videoyu arıyorum. Size haber veririm.

Mesajını tekrar okudum. Finn, Olivia ve şimdi de Damian kafama önemli sorular yerleştirdiler: "Sana neden yardım ediyor? Bundan çıkarı ne?" Bu, kendimi bok gibi hissetmemle sonuçlanan bir konuşmaydı. "Çok fazla güveniyorsun," "Çok fazla önemsiyorsun," "Herkes senin gibi değil. İnsanlar kalplerindeki iyilikten dolayı bir şeyler yapmazlar." Hepsi doğru ifadeler. Üzücü ama doğru. Mesajların geri kalanını açıp yanıtlıyorum ve anneminkini sona saklıyorum.

Anne: Yarın kiliseden sonra kahvaltı için mangu ve queso frito yapıyorum

Bu beni sırtttırıyor. Onun kültüründe özel bir yemek değil ama babamın kültüründe var, ayrıca benim de en sevdiğim yemek, bu yüzden iyi yeşil muz bulabildiğinde zaman zaman yapıyor. Ona orada olacağımı bildiriyorum ve yatakta biraz daha kalıyorum, Finn'in çarşaflardaki kokusuna odaklanıyorum ve beni altına almakla tehdit eden karanlığı uzaklaştırıyorum.

JOSSLYN

M Telefonum Titus'tan gelen bir aramayla üçüncü kez çalıyor ve kütüphanenin sessiz katından dışarı fırlıyorum.

"Hey."

"Tate ile hiç konuştun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır.

Neden?"

"Bugün mahkemeye gelmedi." Midem bulandı. "Ne?"

"Telefonlarıma cevap vermiyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum." Bir nefes verdi ve hızlı hızlı yürüdüğünü söyleyebilirim. Muhtemelen adliyeye gitmiştir. "Geçen gün sen aradıktan sonra evine gittim ve misafiri varmış gibi görünüyordu, ben de sürmeye devam ettim."

Bir sütuna doğru yürüyorum ve destek almak için ona yaslanıyorum. İlk aklıma gelen Onyx oldu, sonra Mallory. Tate'in bir şeyden şüphelendiğimizi bilmesine imkân yok. Aramalarıma hiç geri dönmedi ve gönderdiğim mesajlar da sadece beni aramasını istiyordu. Bu Tate'in yapacağı bir şey değil.

"Annesini arayacağım," diyorum.

"Beni haberdar edin. Şu anda adliyedeyim ve onun yerine bakıyorum." Telefonu kapatıyor.

Tate'in annesini aradım ama telesekretere yönlendirdi.

"Selam Virginia, ben Josslyn. Tate'in nerede olduğunu biliyor musun diye merak ediyordum. Bugün işe gelmedi ve biz de endişelendik. Lütfen beni ara." Telefonu kapattım ve birkaç dakika duvara yaslandım.

Tate'in ailesi sürekli seyahat ediyor, bu da aramanın doğrudan telesekretere düşmesini açıklayabilir. Muhtemelen uçağa biniyordur. Kendime bunu söylerken bile bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum. Arabama doğru yürümeye başladığımda dizlerim titriyor ama eve gitmeyi başarıyorum. Binama vardığımda kıyafetlerimi Finn'in dairesine taşımaya başlıyorum. Kesinlikle çılgınca ve hızlı, ama onunla birlikte taşınmak doğru hissettiriyor. İşin tuhafı, bugün bile odamda erkeklerle yalnız kalmama izin vermeyen annem, beni bunu yapmaya ikna eden kişi oldu.

Bir yandan kıyafetlerimi taşıırken, diğer yandan sosyal medya paylaşımlarımı planlarken canlı bir video çekmeye karar verdim. Bir süredir canlı yayın yapmamıştım ve bunun paylaşmaya değer bir dönüm noktası olduğunu hissediyorum. Finn ve benim hakkımdaki söylentileri henüz doğrulamadım ama artık her yerde fotoğraflarımız var.

Kayıt tuşuna basıyorum ve basketbol antrenmanlarının tekrar başlamasıyla başlayarak neler olup bittiğini anlatmaya başlıyorum. Aklıma gelen bazı soruları yanıtlıyorum ve konuşmaya devam ediyorum. Sonunda kıyafetlerimi yatağın üzerine bırakıp kanepeye doğru yürüyorum.

"Birinin yanına taşııyorum," diyorum sıırıtmama engel olamayarak. "Daha önce hiç kimseyle yaşamadım, bu yüzden ilginç olacak, ama bildiğin zaman, bilirsin, değil mi?" Dudağımı ısııyorum. "Tavsiyen var mı?"

Yorumlar o kadar hızlı gelmeye başlıyor ki okumaya fırsat bulamıyorum.

Finn mi?

OMG BU FINN

EVLENME MI

TEKLİF ETTİ?

LANET OLSUN, FINN BARLOW'UN YANINA TAŞINIYORSUN! HAYALLERİMİ YAŞAMAK NASIL BİR

DUYGU?

HAYAT MI?!

Bu beni güldürüyor.

"Hiçbir şeyi onaylamıyorum," diyorum, "ya da inkar etmiyorum." Yorumları okumaya devam ederken göz kırpmıyorum ve gülüyorum.

LÜTFEN FINN OLSUN

TIAGO BU KONUDA NE DÜŞÜNÜYOR?!

Josslyn Barlow'un kulağa hoş gelen bir ismi var!

Buna gülümsüyorum ve "Öyle, değil mi?" diye cevap veriyorum.

Hemen geri almak istedim. Ciddi olmadığım için değil, ama kesinlikle nişanlı olduğumuzu düşünecekleri için. Aynı anda o kadar çok yorum geliyor ki, çoğu insanın neyi kastettiğini kaçıracaklarını umuyorum. Onlara yakında tekrar güncelleme yapacağımı söylüyorum ve oturumu kapatıyorum. Finn videoyu görmeyecek, çünkü hemen kaybolacak şekilde ayarladım ve şu anda oynuyor. Eminim bazı kısımları daha sonra dolaşıma girecektir ama o zamana kadar bildirimleri muhtemelen sayfamda yayınladığım fotoğrafımızla ilgili etiketlerle dolup taşacaktır. Eğer ona onu sevdiğimi söylememiş olsaydım, bu başlı başına bir beyan olurdu.

Bunu yapmayı düşündüm ama bu sözleri söylemeden bırakmayı sevmiyorum. İlk başta, kimsenin ona bu sözleri söylemediğini söylediğinde, birlikte olduğu kadınları kastettiğini düşündüm, ki bu mantıklı. Ama onu sevdiğimi söylediğimde gözlerinin parlaması ve bana sarılma şekli, gerçekten kimseyi kastetmediğini düşündürüyor. Bu kalbimi kırıyor. Paranın satın alamayacağı tek şey dışında her şeyle büyüdü, ki bu en önemli hediyedir. Mallory'yi düşünüyorum ve ruh halim anında bozuluyor. Üzerinde adı yazan kısa mesaj penceresine tıklıyorum ve gönderdiğim son mesajları okuyorum.

Ben: Sana inanamıyorum.

Ben: Senden nefret ediyorum.

Senden nefret ediyorum.

Ben: Arkadaşım olman gerekiyordu.

Ben: Tate!?!?! Gerçekten mi, Mallory?!?!?!?!?

SIKTIR GIT!

Sadece birkaç dakikalığına içimi dökmek iyi geldi ve sonra kendimi bok gibi hissettim, çünkü yaptıkları beni iğrendirse de, hayatı çok erken alındı. Sanki çağrılmışım gibi, annemin komşusu bana bir mesaj gönderdi.

Çok uzun sürdü ama bir şey buldum. Bu elimdeki en net olanı. Bir sürü var. Popüler köşe, ha? LOL

Metnin yanına bir de video eklemiş. Kimi ve neden aradığımı bilseydi bu kadar komik bulmazdı ama ona devam etmesi için herhangi bir bilgi vermedim. Derin bir nefes alıyorum ve videoyu oynatıyorum. Görüntüyü engelleyen bir böcek var, bu yüzden zar zor bir şey görebiliyorum. Yine de Mallory'nin oraya doğru yürüdüğünü görüyorum. Gördüğüm manzara karşısında midem sıkışıyor.

Onu canlı görmek ve bunun her şey olmadan sadece birkaç ay önce olduğunu bilmek ürkütücü. Annesini aradığım için beni hayatından çıkarmasından birkaç ay önce. Bekledim, bekledim ve sonunda böcek hareket etti. Yağmur yüzünden hava hala puslu, bu yüzden telefonumu yüzüme yaklaştırıyorum, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. Kıyafetini gördüğümde kalbim duruyor - kahverengi sandaletlerle kısa beyaz bir elbise.

Bunu tam olarak giydiği günü hatırlıyorum, çünkü Tate ve ben bu barbeküden sonra büyük bir tartışmaya girmiştik. Küçük köşeye doğru yürümesini izlerken midem bulanıyor. Bekliyor, ellerini kıvrıyor ve heyecanını kontrol edemiyormuş gibi küçük bir hareket yapıyor. Midem ağrımaya başlıyor. Artık kiminle takıldığını bildiğim için muhtemelen bunu izlememeliyim ama hastalıklı merakım bırakmama izin vermiyor.

Tate ortaya çıkıp kuytuya girmeden önce yerde bir gölge görüyorum. Sırtı bana dönük ama yine de kızın kendini ona doğru atıp bacaklarını beline doladığını görebiliyorum. Aman Tanrım. Ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum ama izlemeye devam ediyorum. Onu yere bırakıp sırtını duvara yaslarken yan yana durmaları için dönüyor. Telefon çalmaya başlıyor.

ellerimde şiddetle titriyor. Kendime izlemeyi bırakmamı söylüyorum, yalvarıyorum ama yapamıyorum.

Tate başını sallıyor, ama kadın ona doğru bastırıyor, yüzünü kendi yüzüne doğru çekiyor ve onu öpüyor. Boğazıma bir safra kaçıyor ve hemen ağzımı kapatıyorum. Objektifteki yağmur ve gözlerimdeki yaşlar arasında ne olduğunu zar zor seçebiliyorum ama elini onun bacaklarının arasına koyduğunu görüyorum. Adam onu hafifçe itiyor ve bir şeyler söylüyor ama kadın yine eski haline dönüyor. Bir kalbin gerçekten kırılabileceğini hiç düşünmemiştim ama benimkinin kırıldığını hissediyorum.

Telefon elimden düşüyor ve parkeye çarpıyor. İhanet çok güçlü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onu Gracie ile o videolarda gördüğümde bile, ki o videolarda uyuşturulduğunu iddia ediyor, ama burada uyuşturulmamış. Tamamen ayık. İkisi de öyle. Şaşırtıcı bir şekilde, göğsümdeki ağrıya rağmen gözyaşlarım hiç akıyor. Telefonumu tekrar elime alıyorum, Jack'e teşekkür ediyorum ve videoyu Finn'e, ne hakkında olduğuna dair bir uyarıyla birlikte gönderiyorum. Telefonum elimde titremeye başladığında sarsılıyorum ve Tate'in annesinden gelen aramayı hemen cevaplıyorum.

JOSSLYN

V Tate'i sorduğumda Virginia'nın kafası karışmış ve çaresiz görünüyor. Kafası karışık çünkü onun nerede olduğunu bilmiyor ve çaresiz çünkü o asla işi kaçırmaz.

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordum.

"Cuma öğleden sonra, sanırım. Belki Cumartesi sabahı. Hatırlayamıyorum," diyor, sesi neredeyse fısıltı gibi. "Telefonlarınıza çıkmadığını söyleyebilirim ama işe gelmemesi? Tanrım, polisi aramalı mıyız?" diye soruyor panikle ve hemen ekliyor, "Bunu yaparsak çok üzülür ve utanır."

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Oturduğuma çok memnunum. Polisleri aramalı mıyız? İçgüdülerim evet diyor ama haksız da sayılmaz. Eğer Tate iyiye ve bir yerlerde bir tür uyuşturucu alemindeyse ve polis ve medya olaya dahil olursa, çok utanır.

Bir hafta önce biri bana Tate'in eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığını söylese güler geçerdim ama şimdi o kadar emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden utanması umurumda değil. Bana yaptığı şey için utanmasını istiyorum. Virginia ağlamaya başlıyor ve göğsüm sıkışıyor. Ailesi iyi insanlar ve zaten çok şey atlattılar.

"Seni sonra ararım," diyor hemen. "Şimdi aramayı deneyeceğim."

Ben daha tek kelime edemeden telefonu kapatıyor ve ben kalbim boğazımda bekliyorum. Lanet olsun. Dame, Livie ve Finn haklıydı. Çok iyiyim ve çok fazla önemsiyorum ama bunun kötü bir şey olduğuna inanmayı reddediyorum. Dünya pisliklerle dolu ve ben onlardan biri olmayı reddediyorum. Ayrıca Virginia reklamlarda ağlayan bir insan. Bazı konularda duygusallaşabilirim ama bunu ben bile yapmam. Telefonum bir aramayla çaldığında midem bulanıyor. Bir telefon görüşmesi için çok hızlıydı.

"Doğrudan sesli mesaja düştü" diyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Müsait olan ilk uçağa bineceğim."

"Bence polisleri aramalıyız," diyorum.

"Bundan nefret ederdi. Bundan nefret edeceğini biliyorsun."

"Biliyorum, ama ya ona bir şey olursa?" Onu daha fazla strese sokmak istemediğim için sessizce sordum.

Tabii bu onu daha çok ağlatıyor. Bundan nefret ediyorum. Anne olup da bununla uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

"Onun evine gidebilir misin?" diye sorar. "Olanlardan sonra senden çok şey istediğimi biliyorum ama-"

"Hemen oraya gidiyorum."

"Lütfen beni ara," diyor sesi kırılarak. "Arayacağım."

Tate'in konağına giderken midemde bir batma hissi var. Orada olmayacağını biliyorum, tabii... Titriyorum ve bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Lütfen Tanrım, bunun babamın başına gelenlerin bir tekrarı olmasına izin verme. Lütfen, lütfen, gözlerim yaşla dolarken içimden yalvarıyorum. Bir şeye inanmayalı uzun zaman oldu, bu annemi dehşete düşürüyor ama şu anda yapmayı düşünebildiğim tek şey bu. İçimdeki her şey bana polisleri aramamı söylüyor, ama bunu onurlandıracağım.

Virginia'nın istekleri. Şimdilik. Evine varıp arabasının arkasına park ediyorum. Gizli anahtarı bulduktan sonra nefes alıyorum ve hızla içeri giriyorum. Kendimi zihinsel olarak bir şeye hazırlayacak zamanım yok.

"Tate?" Etrafta dolaşırken seslendim. "TATE?"

Her yere bakıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum, bu da beni hem rahatlatıyor hem de huzursuz ediyor. Duşu bile kontrol ediyorum ama bugün kullanmış gibi görünmüyor. Yatağı mükemmel bir şekilde yapılmış, ama o içinde olmadığı sürece her zaman öyledir. Benim onunla yatakta olduğumu düşününce aklıma hemen Mallory'nin onunla yatakta olduğu geliyor ve midem yine bulanıyor. Aceleyle merdivenlerden iniyorum ama kapıya doğru yürürken gözüme bir şey çarpıyor ve duraksamama neden oluyor. O kadar acelem vardı ki, duvarda hâlâ birlikte çekilmiş fotoğraflarımızın asılı olduğunu fark etmemiştim bile. Bir gece onları çerçeveletip kendim asmıştım çünkü duvarları çok çıplaktı ve o "mükemmel resmi" bekliyordu. Bir resimde ikimiz de kar kıyafetlerimizle kameraya gülümsüyoruz. Colorado'ya yaptığımız bir aile gezisi sırasında çekilmişti.

Annem büyük bir kulübe aldı ve bir odayı paylaşmamıza izin vermedi. Sanki bu Tate'in geceleri gizlice girmesini engelleyecekmiş gibi. Altında, katıldığımız bir düğünde dans pistinin ortasında beni döndürüyor. Sonuncusu büyükbabasının çiftliğinden. Tulum ve kırmızı ekose bir gömlek giymişim, saçlarımı atkuyruğu yapmışım ve dedesinden ödünç aldığım kovboy şapkasını takmışım.

Her şeye rağmen beni gülümsetiyor. Daha önce hiç çalışan bir çiftliğe gitmemiştim ve orada geçirdiğim zamanın bir kısmını kaydettim, bu da tabii ki rol yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Sosyal medyada paylaştığım ve Gracie olayı ortaya çıktığında kaldırdığım fotoğrafın aynısı. Hızlı bir hesaplamaıyla, bu fotoğrafı çektiğimizde Mallory'yle çoktan takılmaya başladığını öğrendim ve bu da anında ruh halimi tekrar bozdu. Gözlerimi kaçırıyorum ve arabama doğru yürürken annesini aramaya başlıyorum.

"Ailen evde mi?" Virginia'ya burada bir şey bulamadığımı söyledikten sonra soruyorum.

Nefes nefese. "Florida'dalar ama Tate orada olabilir! Bazen stres atmak için oraya gidiyor!"

Son beş dakikadır garaj yolunda park etmiş arabasına bakıyorum. Normalde kırmızı kamyonetini tek arabalık garajında tutuyor ama garaj boş. Ve sevgili Porsche'sini asla taşraya götürmez.

"Joe'yu arayacağım," der ve telefonu kapatır.

Yanlış hatırlamıyorsam, çiftliğin yaklaşık yirmi çalışanı var ve genellikle buralarda oluyorlar. İçimdeki huzursuzluk devam ediyor. Tate oraya gitmiş olsa bile, kalmak onun yapacağı bir şey değil. Ortadan kaybolmak kesinlikle ona göre değil. Gözlerimi kapatıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. Saate baktım ve lanet ettim. Bugün antrenmanı kaçırمام ama bu önemli gibi geliyor. Çok önemli.

Onunla yaptığım son konuşmayı düşünüyorum ve panik yine göğsümde yükseliyor. Çoğunlukla Gracie'yle videolarının çekildiği geceyle ilgili hatırladıklarını anlattı. Duymak istediğim bir şey değildi ama daha önce aralarında hiçbir şey geçmediğini ve ayık olsaydı o gece hiçbir şey yapmayacağını düşündüğünü açıkladı. Belli ki bu saçmalık. Saate tekrar baktım, bir elimi direksiyona vurdum ve çiftliğe doğru sürmeye başladım.

µc

JOSSLYN

PÇalışmalar dört saat içinde başlıyor, bu da bana çiftliğe gidip etrafa bakmak ve çalışanlara sormak için bolca zaman veriyor.

Tate'i düşün ve geri gel. Herkesin iyiliği için, umarım oradadır. Olabileceği yerleri düşünmeye çalışıyorum. Belki Onyx? Bu düşünce midemi bulandırıyor ama bir kenara itiyorum. Onun iyi olduğunu öğrendikten sonra kızabilirim. Oraya varmak yaklaşık otuz beş dakika sürüyor. İnekler ve diğer hayvanların çoğu evden yaklaşık yarım mil uzakta. Çalışanlara ait olduğunu tahmin ettiğim iki kamyon görüyorum ve ana eve giden yolu görene kadar sürmeye devam ediyorum.

Garaj yoluna dönüyorum, ama midemde yine o huzursuz his kıvrılınca duruyorum. Telefonuma bakıyorum. Finn ve Damian sadece bir saat uzaklıktaki maçlarına gitmişler. Finn'e mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ama parmaklarım o kadar titriyor ki ne yazdığımı bile bilmiyorum, onun yerine arabayla ilerlerken Olivia'yı arıyorum. Tanıdık kırmızı kamyonu gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Bir yanım gitmek ve Virginia'nın bununla başa çıkmasına izin vermek istiyor ama içimden bir ses yapamayacağımı söylüyor.

"Ne oldu?" diyor. "Binmek ister misin-"

"Livie." Sözüünü sertçe kestim, telefon ellerimde sertçe titriyordu. "Şu anda yerimi seninle paylaşacağım. Otuz dakika içinde seni aramazsam polisi ara ve buraya gelmelerini sağla."

Bir an için konuşmaz. "Josslyn, sen neden bahsediyorsun?! Neredesin sen?!"

"Sadece yap. Otuz dakika. Otuz dakikadan fazla değil," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Şimdi arayabilirdim ama aranacak bir şey var mı bilmiyorum. Arabayı park eder etmez iniyorum ve hızlı adımlarla boş olan kamyonete doğru yürüyorum. Aceleyle ön kapıya gidip tokmağı deniyorum ve kilitli olduğunu görüyorum, bu yüzden kapıyı çalmaya başlıyorum. Sonunda açılana kadar yaklaşık on kez vurmam gerekiyor. Tate'i gördüğümde çenem düşüyor ve neredeyse geri sıçırıyorum. Dağınık bir sakal yüzünü kaplıyor, solgun ve terli görünüyor.

Gözleri şiş ve kan çanağı, sol gözünün etrafında morumsu bir halka var. Bir an için nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Bildiğim kadarıyla Tate hiç kavgaya karışmamış. Ve giydiği kıyafetler... sol tarafı yırtılmış büyük boy bir tişört, bir yarayı örtüyormuş gibi görünen büyük bir bezi ortaya çıkarıyor. Kolları çiziklerle kaplı ama beni asıl korkutan boynundaki ip izleri.

"Burada ne yapıyorsun?!" diye sert bir fısıltıyla bağılıyor.

"Ne oldu sana böyle?!" Yarasına bakarken gözlerimi kocaman açarak soruyorum. "Ne oldu?!" Tekrar soruyorum.

Çenesi titriyor ve dik dik bakarken fısıltıyla bağılıyor. "Lanet sesini alçalt."

Midem bulanıyor. Ses tonuna ve ifadesindeki korkuya göz kırpiyorum. Sesimi alçaltıp soruyorum, "Ne oldu-"

"Hemen buradan siktir olup gitmen gerekiyor," diye sessizce talepte bulunuyor. "Git, Joss. Git buradan." Titreyerek nefes alıyor ve mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor. "Lütfen git. Git!"

Kalbim göğsümün içinde öyle sert çarpıyor ki, zar zor nefes alabiliyorum. Vücudumdaki her kemik onun uyarısına kulak vermemi ve gitmemi söylüyor ama o bitkin görünüyor. Birden Livie'ye otuz dakika yerine on dakika demiş olmayı diliyorum. Onu tekrar inceliyorum.

"Git!" diye tekrar ısrar ediyor, gözleri kocaman.

Gözlerimin ne düşündüğümü anlatmasını umarak bir adım daha geri çekiliyorum: "Gidip yardım getireceğim. Seni bu durumdan kurtaracağım."

Tam arkamı dönüyordum ki tanıdık bir sesin "Şaka mı yapıyorsun? Yerinde kalacağına söz vermiştin!"

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Aynı anda pek çok şey oluyor - çenem düşüyor, avuçlarım terlemeye başlıyor ve kalbim daha da sert çarpıyor. O kadar sert ki beni gerçekten bırakacağını düşünüyorum. Kendime tepki vermem gerektiğini söylüyorum. Arkamı döneyim, çığlık atayım ya da bir şey yapayım diyorum ama bedenim donup kalıyor. Tartıştıklarını duyuyorum. Nihayet hareket edebilmem için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama hareket ettiğimde Mallory'nin kahverengi gözlerine bakıyorum.

JOSSLYN

I Şu anda neye baktığımı anlamıyorum. Belki de bir hayalet, çünkü bunun imkânı yok... bunun imkânı yok. Farklı görünüyor - uzun, düz kirli sarı saçları siyaha boyanmış ve çenesine kadar kesilmiş ve Kıyafetleri bol ve rahattı ama kesinlikle Mallory'ydi. "Sen öldün," diyorum, ağzım bir karış açık. Perişan ve korkmuş görünen Tate'e bakıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyordum." "İçeri gel," diyor Mallory, Tate'i yolundan itiyor ve sanki öğle yemeği için gelmişim gibi kapıyı açıyor. Şaşkın halimle bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Kapıyı açıp gitmemi söylediğinde Tate'in bakışı yardım çağırmamı gerektiriyordu. Yüz ifadesindeki korku bana kaçmam için yalvarıyor. Kalbim boğazımda, araba yoluna bakıp geri dönüyorum, arabamla aramda kaç adım olduğunu hesaplamaya çalışıyorum, ama Mallory bir adım öne çıkıyor ve Tate'in şakağına bir silah doğrultuyor. "İçeri gel yoksa ölür," diyor basitçe. Tate'in tüm vücudu gözle görülür bir şekilde titremeye başlıyor ve ben nefes almayı bırakıp içeri giriyorum. Kapıyı çarpıyor ve ben de sırtım ona dönük olmayacak şekilde dönüyorum. Biri boğazını temizliyor ve

Gözlerim o yöne doğru uçuyor. Orada oturan adamı gördüğümde midem bulanıyor. John.

"Joss, John'u tanıyorsun," diyor Mallory biraz da eğlenerek.

Kot pantolon ve tişört giymiş. Gözleri benimkilerle buluştuğunda memnun görünmüyor, bu da bana çalışacak bir şey vermiyor. Aynı zamanda onun rehinesi mi? Hayır. Tate bir rehine. Yaralı ve her an bayılacakmış gibi görünüyor. John'un elinde bir dergi var. İyi görünüyor. Endişeli ama iyi.

"Neden?" Dehşete kapılmış bir fısıltıyla soruyorum. John elindeki dergiye bakıyor.

Mallory silahını kapının yanındaki koltuğa doğru sallayarak, "Otursana," diyor.

Otururken tüm vücudum titriyor. Tate yanıma otururken acı içinde tıslıyor ve ben de titrememek için kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. Ona bakarken bir süredir burada onunla birlikte olduğunu fark ediyorum. Saatlerdir mi? Günlerdir mi?

Karnındaki kanlı gazlı beze ve Mallory'ye bakıyorum. "Yardıma ihtiyacı var."

"Şu anda bile onun için endişelenmen çok tatlı," diyor karşıımızdaki sandalyeye oturarak. "Merak etme, onu ben vurmadım ve görüldüğü kadar kötü değil."

"Yardıma ihtiyacı var!" Bakışlarını yukarı çevirip beni görmezden gelen John'a bağırarak söylüyorum.

"Senin derdin ne lan?!"

Mallory silahı bana doğru doğrultuyor ve ben bir nefesle sarsılıyorum. "Onunla konuşma."

Silahı indiriyor ve dizinin üzerine koyup bize doğru doğrultuyor. Kalbim boğazıma düğümleniyor, ihtiyatla bakıyorum, sonra başımı kaldırıp onun bana baktığını görüyorum. Ayık görünüyor, bu da her nasılsa durumu daha da korkunç hale getiriyor. Aklıma aynı anda pek çok soru geliyor ama ağzımı açtığımda sadece bir tanesi çıkıyor.

"Nasıl?" diye sordum. "Seni teşhis ettiler. Dişlerini kullandılar. seni teşhis etmek için!"

"Evet, biliyorum. Avrupa'da onları değiştirmenin ne kadar ucuz olduğunu bilsen şaşırırsın." Tüm dişlerinin sağlam olduğunu gösteren gururlu gülümsemesi midemi bulandırıyor.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Tate yanımdaki koltuğa yerleşirken keskin bir nefes alıyor ve ona baktığımda kalbim bir anlığına duruyor. Çok rahatsız görünüyor.

"Su alabilir miyim?" diye soruyor kısık sesle. "Lütfen?"

John dergiyi kapattı ve gitti. Geri döndüğünde elinde iki su şişesi vardı ve her birimize birer tane uzattı. Ona otomatik olarak teşekkür ediyorum. Tate onaylamadığını homurdanıyor ama şişenin kapağını açıp içmeye başlıyor. Onların çoktan kapaklarının açıldığını fark ediyorum ve benimkini indiriyorum. İlaç vermedikleri konusunda onlara güvenmiyorum. Belki de Tate bu yüzden öyle görünüyor. John tekrar oturuyor ve sözsüz bir şekilde dergisine geri dönüyor.

"Bunu sana o mu yaptırıyor?" John oturup dergiyi eline alırken Mallory'ye soruyorum.

Alay ediyor. "Tanrım, hayır. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlayışımız var diyelim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Bunun bizim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet, tüm güzel mesajlarını aldım," diyor Mallory. Midem bulanıyor. Gülümsüyor. "Tate'le aramda olanları öğrenince çok zldn."

Tate dişlerini sıkarak, "Ona ne yaptığını söyle," diyor.

Mallory ona bakar. "Hangi kısmını?"

"Gracie hakkında! Uyuşturucu hakkında!"

Gözlerini deviriyor. "Tate, Gracie ile öpüştüğü gece uyuşturulmuştu. Kolay bir hedefti. Tanrım, senden çok nefret ediyor."

"Gracie biliyor muydu?!"

"Hayır!" Mallory gülüyor. "John o gece oradaydı ve Tate'in peşinden giderse senin ne kadar incineceğin konusunda onun kulağına gitti," diyor.

John'a tekrar bakıyorum, bakışlarımın aptal suratında delikler açmasını umuyorum.

"Sana söylemiştim," diyor Tate.

"Kapa çeneni! Lanet olası bir azizmişsin gibi davranma," diyor Mallory, gözlerini ona dikerek. "Daha uyuşturucu etkisini göstermeden seni öpmesine izin verdin. Sen her zaman kolay yatan biriydin."

Her şeye rağmen, onun sözleri midemi bulandırıyor.

"Her şeyi mahvettin!" diye bağılıyor.

"O seni hiç sevmedi!" diye bağılıyor. "Sana onun vermeyeceği her şeyi verdim ama sen yine de onu seçtin!"

Keskin bir nefes alıyorum. "Mesele bu mu?"

"Beni kullandın!" Tate bağılıyor. "Seninle takılmam için bana şantaj yaptın!"

"Onyx'e katılman için sana şantaj yapmadım! O kızları becermen için sana şantaj yapmadım!" diye bağılıyor. "Benimle geçirdiğin her lanet saniyeyi sevdin!"

Su şişesini karnıma bastırıyorum ve diğer elimle ağzımı kapatıyorum, aniden kendimi çok hasta hissediyorum.

"Onunla evlenecektim!" Tate bağırarak karşılık veriyor ve şimdi nefesimi tutuyorum, silahı ona doğrultup onu vurabileceğini düşünüyorum.

Çenesi sıkıştı. "O benim kardeşimi seviyor, seni lanet olası aptal!"

Öğürüyorum ve elimi ağzıma daha sıkı bastırıyorum. Oh Tanrım. Finn. Bu Finn'i mahvedecek. O kadar çok suçluluk duygusuyla yaşıyor ki.

"Bunu bize nasıl yaparsın? Finn'e?" Sonunda kendime geldiğimde soruyorum. "Senin için adaleti sağlamaya çalışıyordu. İkimiz de öyleydik!"

"Ve ne, adaleti onun sikinde mi buldun?" diye tükürüyor, gözleri kısılmış. Ses tonundaki zehir ve silahı sıkıca kavrayışı donup kalmama neden oluyor. "Beni orada ölüme terk ettiğin için kendini suçlu hissettin ve rahatlamak için ona mı başvurdu?"

"Öyle bir şey olmadı." Gözlerimi sildim.

"Belki de değil." Dudaklarını b z yor. "Kardeşim şimdiye kadar sadece dört kişiye  nemsedi. Kadınları hiç umursamaz ama tabii ki sana aşık olmak zorunda kaldı. Sanki hepimizi lanet bir büyünün etkisi altına almışsın gibi."

"Bunu ben planlamışım gibi davranıyorsun!"

"Mesele de bu, Josslyn. Hiçbir şey planlamana gerek yok. Her şey senin için mükemmel bir şekilde işliyor. Her zaman."

Öfke bana büyük bir güçle çarpıyor ve  rperiyorum. "Sen lanet bir BARLOW'sun, Mallory. HER şEYE SAHIP OLABILIRDIN! Her şeye sahip olabilirdin!"

"Biliyor musun, kardeşim ben öldükten sonra hiçbir maçı kaçırmadı," diyor beni görmezden gelerek. "Eve döndüğünde iki antrenmanı kaçırdı ve hiçbir şey olmamış gibi Vegas'a geri döndü."

Gözyaşlarımı tekrar siliyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Gerçeğe çok yaklaştın," diyor ve bana bakarak John kısaca. "Bir planımız vardı. Ben ortadan kaybolacaktım ve John da sigorta talebinde bulunacaktı. Leo etrafı koklamaya başlayıp sana o gecenin görüntülerini gönderene kadar her şey yolundaydı."

"Mallory," diye uyarıyor John. Buraya geldiğimden beri söylediği ilk şey bu.

"Anlamıyorum," diyorum. "Eğer bu benim çok yakınlashmamla ilgiliyse, neden benim daireme gitmiyorsun? Neden Leo'dan kurtulmuyorsun?"

Gülüyor. "Kardeşimin neredeyse iki yıldır seni takip eden bir özel dedektifi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzümün renginin solduğunu hissediyorum. Bunu nasıl bildiğini sormuyorum bile. Her şey hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor.

"Tate işe gelmeyince koşarak geleceğini biliyordum," diyor kimse konuşmayınca. "Yani ya o ya da polis olacaktı ama buraya geleceğini biliyordum." Tekrar gülüyor. "Kardeşim nerede olduğunu biliyor mu?"

Bu hileli bir soru gibi görünüyor. Eğer evet dersem, polise haber verdiğimi anlayacak. Boğazımdaki kuruluğu hafifletmek için bir yudum su içiyorum.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum.

"Henüz emin değilim," diyor. "Seni öldürmek için kendimi ikna edebileceğimden emin değilim." John'a bakıyor. "Ama o öldürecek." John'un dergiyi tutuşu sıkılaşıyor ama başını kaldırmıyor. "John'un bana itaat etmemesi için çok fazla pisliğim ve çok fazla param var. Belki de sonuçta ben bir Barlow'um."

"Sen benim arkadaşımydın. Seni severdim. I-"

"Yeterli değil!" diye bağılıyor ve silahı dizine vurarak beni irkiltiyor.

"Senin için ne yeterli Mallory?" Talep ediyorum. "Seni evime davet ettim, tatil için annemin evine götürdüm, seni dinledim ve rahatlattım ve-"

"DAHA FAZLASINI ISTEDİM! Beni fark etmeni istedim!" diye bağılıyor, sesi duygusallıktan hafifçe titriyor.

"Bilmiyordum!" Cevap veriyorum ve dilim ağırlaşmaya başladığında konuşmayı kesiyorum.

Yüzümü tekrar silmek için elimi kaldırıyorum ama sanki bir kayayı hareket ettirmeye çalışıyormuşum gibi geliyor. Panik içime yayılıyor. Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Yüzümü çeviriyorum ve Tate'in kanepeye yığılmış, kendinden geçmiş olduğunu fark ediyorum. Her şey dönüyor ve ağır çekimde ilerliyor gibi görünüyor ama Mallory'ye tekrar bakmayı başarıyorum.

"Gitmeye çalışmanı engellemek için suya ilaç vermek zorunda kaldım," diyor soruma cevap verirken. "Merak etme, bu sefer bilincini kaybetmeyeceksin."

Bu sefer. Bu sefer. Vücuduma bir ürperti yayılıyor, tüylerim diken diken oluyor. Bir hıçkırık solunum yollarımı kapatmakla tehdit ediyor.

"Sendin," diye fısıldadım. "O gece Onyx'te bana ilaç veren sendin."

Yüzündeki ifade bunu doğruluyor. Kendimi çok hasta hissediyorum. Kusmaya başladığımda öne doğru yuvarlanıyorum. Tükürükten başka bir şey çıkmıyor, ama hareketlerim beni kanepeden itiyor.

Sehpa. Bir gümbürtüyle düşünüyorum ama hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Görüşüm yeni gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor. Ona iyi bir arkadaş olmaya çalıştığım onca zamanı düşünüyorum. Kötü bir gün geçirdiği ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğu için takım arkadaşlarımla dışarı çıkmayı reddettiğim tüm o geceleri. Depresyonda olduğu ve kimseyi görmek istemediği için Tate'i ektiğim zamanları.

"Seni eve götürdüm," diyor Mallory, sesi çok ama çok uzaklardan geliyor. "Seni oraya güvenli bir şekilde götürdüm ve sana dokunmadım. Hem de çok."

Midem bulanıyor ve tekrar kusuyorum. Ve yine. Hiçbir şey çıkmıyor.

"Merak etme, çok çılgınca bir şey yapmadım," diyor. "Sanırım hepimizi büyüledin, Joss."

"İnsanlar sadece benim fikrimi seviyor," diyorum ya da demeye çalışıyorum. Kelimelerim bozuk çıkıyor. Yine de tekrar deniyorum. "İnsanlar sadece benim fikrimi severler. Bunu bilmek zorundasın."

Cevabını anlayamıyorum ve kısa süre sonra her şey karanlığa gömülüyor.

FINN

I Patenlerimi bağladıktan sonra ayağa kalkıyorum ve bir kez zıplıyorum, sonra tekrar. Bütün gün telefonumu kontrol edemedim ve gülümsedim.

Josslyn'in bana birkaç saat önce gönderdiği mesajı gördüğümde.

Josslyn: Indidfudhf

Kaşlarımı çatıyorum ve şifreyi çözmeye çalışıyorum. Bir çeşit kısaltma olmalı. Bir süre sonra cevap yazıyorum.

Ben: Bu bir kısaltma mı?

Koç içeri giriyor. İşim bitince seni ararım. Seni seviyorum.

Koç P konuşmaya başladı, ben de telefonumu bıraktım ve dinlemek için arkamı döndüğümde çubuğumdaki kaseti kontrol ettim. Bize her zamanki özeti verdi, moral konuşması yaptı ve başladık. Carolina'dan beri maç kaybetmedik, yani kazanma zihniyetindeyiz. Bar Down'ı hemen oyuna soktum ve çok geçmeden Hammie sayı yaptı. Devre arasında 3-0 kazanıyorduk ve kendimize güvenimiz tamdı.

Takım arkadaşlarımdan biri gülerek "Barlow kalecinin amına koydu," diyor.

"Gözlerini 85'ten ayırma," diyor Koç P. "Sallanabiliyor ve sana o deke'yi yaptı, Fletch."

Dame başını sallar. "Ben onun üzerinde kalacağım."

Başka bir takım arkadaşı gülüyor. "85'in cebinde yumurta var."

"Koç P haklı," diyorum bana verilen içkiyi yudumladıktan sonra. "Sallayabiliyor. Ama pas atma becerisi düşük."

"Evet, sanki Lundy'nin tam önündeyken konsantrasyonunu kaybediyor gibi."

Herkes kendi işini yapmaya gitmeden önce birkaç dakika strateji konuşuyoruz - kaset, tuvalet, vs. Kasetimle işim bittiğinde telefonumu kontrol ediyorum. Bunu her zaman devre arasında yapmam ama daha önce kontrol edecek kimsem yoktu.

Lundy arkamdan, "Dostum, artık resmileşti," dedi. "Barlow piyasadan çekildi."

Kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum.

Gülüyor. "Kız arkadaşının hesaplarına bakmıyor musun?"

"Onu Froggy gibi takip etmiyor," diyor başka bir oyuncu ve ben de otomatik olarak Froggy'yi arıyorum çünkü bu da ne?

Hammie telefonuna bakarken sırtarak "Tuvalet molası," diyor. "Vay anasını. Fotoğraf da güzelmiş."

Telefonuma uzanırken nabzım hızlanıyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen yedi cevapsız arama var ama onları görmezden gelip Josslyn'in sayfasına gidiyorum. Orada, en üstte, birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız var. Çocuklar düğünümüz hakkında konuşup şakalaşmaya devam ediyor ama ben onun bunu resmileştirdiği gerçeğine kendimi kaptırmış durumdayım. RESMÎ. Dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırma zahmetine bile girmiyorum. Sol tarafımda bir kargaşa duyuyorum ve Damian'ın kovalarını ve sopasını bırakıp odadan dışarı koştuğunu görüyorum.

"Birinin tuvalete ihtiyacı var," diyor adamlardan biri.

Yine gülüyorlar ama benim aklım hâlâ Josslyn'in son paylaşımında. Sosyal medyaya girdiğimden beri muhtemelen sadece birkaç gönderiye yorum yapmışımdır ama şimdi onunkine yorum yaparken parmaklarım uçuşuyor. Fotoğrafı kendi sayfamda basit bir başlıkla yeniden paylaşıyorum: BENİM. Uygulamadan çıktıktan sonra cevapsız aramalarıma ve mesajlarıma bakıyorum.

Bilinmeyen numara: Ben Olivia. Beni şimdi ara.

**Bilinmeyen numara: bunu görür görmez beni
arayın Bilinmeyen numara: acil durum**

Midem bulanıyor. Numarasını tuşluyorum ve bir, iki, üç kez çalmasını dinliyorum. Sonunda cevap veriyor.

"Ohmygodthankgod," diyor aceleyle. Bulunduğu her yerde arka plan gürültülüdür. "Josslyn..." Sözleri kesiliyor ve midem her zamankinden daha fazla bulanıyor.

Daha cümlesini bile bitirmedi ve ben çoktan oturup patenlerimi çıkarmaya başladım.

"Ne oldu? Nerede o?" İçimdeki kaosa rağmen sakın kalmaya çalışarak soruyorum.

"O... o Tate'e gitti," diyor ve tenim birden inanılmaz derecede gerginleşiyor. Tekrar konuştuğunda bunu hızlıca yapıyor, "Beni daha önce aradı ve otuz dakika içinde onu aramazsa 911'i aramam gerektiğini söyledi. Bana yerini gönderdi, ben de aradım ve Tate'in aile çiftliği çıktı. Polis oraya gitmiş ama... kız bir süredir evdeymiş ve buna rehine durumu diyorlar." Sesi kesiliyor.

Nefes almayı bırakıyorum. Hareket etmeyi bırakıyorum. Tüm bunlar aklıma geldikçe var olmayı bırakıyorum. Tate'in çiftliğine gitti ve şimdi onu rehin mi tutuyor? Kafamı zar zor toparlayabiliyorum. Neden oraya gitsin ki? Ne sikime...

"Bana konumu gönderin," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Josslyn'i aradım. Bir işe yaramayacağını biliyorum ama yine de arıyorum. Arkamda takım arkadaşlarımın konuştuğunu duyuyorum ama sözleri sadece gürültü. Onunla ilgili olmayan her şey sadece gürültü. Bir vücut bana çarpıyor ve irkilip yanımda oturan Damian'a bakıyorum. Yüzünde benim takındığım endişeli ifadenin aynısı var.

"Sen..."

"Olivia aradı." Eşyalarımı çıkarmaya odaklandım.

"Barlow, ne halt ediyorsun?" Koç P yanıma gelerek sordu. Önce bana, sonra Dame'a ve tekrar bana baktı. "Ne haltlar dönüyor burada? Neden sen-"

"Gitmem gerek."

"Bir oyunun ortasındayız!"

"Bu acil bir durum." Ayağa kalkıyorum, atletimi kafama geçiriyorum ve bir tane daha giymeden önce deodorant sıkıyorum.

"Ne..."

Damian patenlerini çıkarırken, "Kız kardeşim eski erkek arkadaşı tarafından rehin tutuluyor," demeyi başarıyor.

Koç P ona bakakaldı. Bir an için iki kişi kaldıkları için şikayet edeceğini düşündüm ama gözlerini kırptırdı ve "O iyi mi?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," diyor Damian, ben de "Öyle olsa iyi olur," diyorum.

Midem bulanıyor. Öyle olsa iyi olur.

"Şey..." Koç başını sallıyor ve konuşmayı bırakmış olan takım arkadaşlarımıza bakıyor. "Aile içi acil durum!" diye bağırıyor ve alkışlamaya başlıyor. "Hadi gidelim. Hadi gidelim." Bir elini omzuma koyuyor ve uzaklaşmadan önce sıkıyor.

Hızlanıyorum, eşyalarımı topluyorum ve banyodan çıkarken Hamilton'la göz göze geliyorum. Beni görünce kaşlarını çatıyor ve arkamdaki Damian'a bakıyor.

"Josslyn," diyorum ve kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Patenlerini haliye vurarak koşuyor. Bana ulaştığında kolumu tutuyor. "O iyi mi?"

Sertçe yutkunuyorum. Ona bakamıyorum bile çünkü şu anda yüzündeki sempatiyi görürsem kendimi kaybederim. Onun yerine başımı sallayıp dışarı çıkıyorum. Damian da beni takip etti. Rakip takımın şok olmuş yüzlerini görüyorum ve yürümeye devam ediyorum. Bazıları iyi olup olmadığımızı soruyor ama onları görmezden geliyoruz. Daha önce hiçbir maçı kaçırmamış ya da terk etmemiştim.

En iyi oyuncu olmama rağmen ondan daha iyi koçluk yapabileceğimi söylediğim için beni yedek bırakan dünyanın en büyük koçu için oynarken bile. Mallory öldüğünde bir maç bile kaçırmadım. Sonrasında kendimi çok suçlu hissettim. Ama Josslyn? Josslyn'i tanımıyorum bile.

tam hikaye, ama önemli değil. Beni yılın geri kalanında kadro dışı bırakabilirler ya da takımdan atabilirler, umurumda olmaz.

Dışarı çıkarken içimde bir korku birikiyor. Zihnimin karanlık bir yere gitmesine izin vermemek ya da cinayet-intiharla sonuçlanan tüm sevgili kavgalarını düşünmemek için çok uğraşıyorum. Tüm bu belirsizliği yutuyorum ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. O iyi olacak. Her şey yoluna girecek. Olmak zorunda. Onsuz var olduğum bir evren yok.

FINN

W Dışarıda durup sanki bir araba sihirli bir şekilde bizim için ortaya çıkacakmış gibi etrafa bakıyoruz.

Damian bir süre sonra, "Ben bir araba bulayım," diyor.

O bunu yaparken ben de kendime asla iyilik istemeyeceğime yemin ettiğim kişiyi aradım. İhtiyaç anında her şeyin köprüünün altından çok sular akması ne garip.

"Finn?" dedi, şaşkınlığı çok açıktı.

"Heli'ye ihtiyacım var."

"Neredesin?"

Ona nerede olduğumu söyledim ve o da bağırarak emir vermeye ve helikopteri bana getirmelerini söylemeye başladı. Bana nereye gitmem gerektiğini söylüyor, ben de Damian'a söylüyorum, o da az önce gelen çok küçük arabaya haber veriyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor babam.

"Josslyn rehin tutuluyor." Boğazımdaki düğümünden kurtulmak için sertçe yutkunuyorum ama hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyor.

Bir an sessiz kaldı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ford çiftliği," diyorum. "Polis şu anda orada." Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdaki düğümü ve gururumdan geriye kalanları yutuyorum. "Ruiz'in numarası bende yok. Sen-"

"Onu arayıp helikopterin araziye ineceğini söyleyeceğim," diyor babam. "Onların protokolleri olduğunu biliyorsun."

"Evet, onlarla birlikte siktirip gidebilirler."

Kıkırdıyor. "Gerçek bir Barlow gibi konuştun."

"Dört dakika içinde havaalanında olacağız," diyorum. "Hugh on dakika içinde orada olacak."

Telefonu aynı anda kapatıyoruz ve karnımdaki ağrı daha da artıyor.

Telefonuma bakarken sessizce "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum," diyorum.

"Ne halt ediyordu orada?! Tanrım, kız kardeşim tam bir salak," diye feveran ediyor Damian.

Farklı koşullar altında onu savunmaya geçerdim çünkü Josslyn aptal değil ama bu kesinlikle aptalca bir şey. Neden oraya gitti ki? Neden beni beklemedi? Bir şey yapmadan önce beni beklemesini söyledim. Gideli sadece iki gün oldu. Bunun kız kardeşimin ölümünden Tate'in sorumlu olduğu anlamına geldiğini varsayabilirim ama buna inandıysa neden orada tek başına olsun ki? Azalması umuduyla göğsümdeki acıyı ovuyorum. Ama azalmıyor.

"Babam Tate'in bu sabah işe gelmediğini söyledi. Mahkemesi varmış," diyor Dame, telefonuna bakıp çalınca cevap veriyor. "Evet. Biz de yoldayız. Ben ve Finn. Helikopterle." Dinlemek için duraklıyor. "Şey, o onun erkek arkadaşı." Nefes veriyor. "Oraya gittiğimde görüşürüz."

Çenem sıkıştı. Babasının neden bu işe karıştığını sorduğuna hiç şüphem yok.

Telefonu kapattığında, "Titus beni etrafta görmeye alışsa iyi olur," diyorum.

Dame'ın kaşları kalktı. "Ona karşı aşırı korumacıyız."

"İnan bana, fark ettim," diye mırıldandım. "Yine de bana herhangi bir sorun çıkarmadın."

Bir an bana bakıyor ve söylemekten kaçındığı bir sürü şey olduğunu görebiliyorum.

"Onu seviyorsun," diyor sonunda. "Ama bunun senin intikam arayışınla ilgili olduğu ortaya çıkarsa ve kız kardeşim zarar görürse, çok farklı bir konuşma yapıyor olacağız."

Sertçe yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Ona bir şey olursa hayatta kalamayacağımı söyleme zahmetine girmiyorum. Josslyn ona Mallory ve şu ana kadar bulduğumuz şeyler hakkında neredeyse her şeyi anlattı. Beni kötü gösterecek kısımları atladi, çünkü o böyle bir insan. Beni olduğum gibi kabul ediyor ve hatalarımı bana karşı kullanmıyor. Tanrım, onun iyi olmasına izin ver. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Sadece iyi olmasına izin ver.

Her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor ve aniden helikopterde çiftliğe doğru yola çıkıyoruz. Güneş çoktan batmış ama altımızdaki sonbahar yapraklarını görmemize yetecek kadar ışık var. Hugh burada olduğumuzu söylememiş olsaydı bile, altımızdaki manzara -sıra sıra polis arabaları, ışıklar ve kamera ekipleri- bizi uyarırdı. İndiğimizde telefonum çalıyor ve Olivia'nın mesajlarını açıyorum.

Olivia Nassir: Çalışanlardan biri bana evin her zaman kilitli olmadığını söyledi. Arka kilit kırılmış ve düzgün kapanmıyormuş. Polis oraya girmek için hiçbir şey yapmadı.

"Bay Barlow," diyor Hugh iner inmez ve elinde takım elbise ceketiyle bana dönüyor. "Babanız bunu size vermemi istedi."

Bana uzattığı şeyi algılamam bir anımı alıyor, takmam ise bir anımı. Hamilton bana bir keresinde Damian'ın karanlık bir geçmişi olduğunu ve Josslyn babasını bulduğunda orada olduğunu söylemişti, bu yüzden bazı şeyler gördüğünü biliyorum, muhtemelen bu yüzden silaha ikinci bir bakış atmıyor.

Helikopterden atlıyoruz ve hızla yürümeye başlıyoruz. Burası zifiri karanlık ama eve doğrultulmuş parlak bir ışık yolumuzu aydınlatmaya yardımcı oluyor. Buna rağmen, megafonlu bir adam Josslyn'in özgürlüğü için pazarlık yapmaya başladığında neredeyse tökezliyordum. Bir avuç polis memuru üzerimize saldırıyor,

bizi durdurdu. Tam yanlarından geçmek üzereydim ki takım elbiseli bir adam arkalarından yaklaştı.

"Finn," diyor Şef Rivera keskin bir baş hareketiyle.

Eve doğru bakıyorum. "Neler oluyor?" "Onlar..."

Josslyn'i gördün mü?" Dame soruyor.

"Bir saat önce pencerenin yanında duruyordu ve bize zarar görmediğini söylediler."

"Bir saat önce mi? Ne zamandır burada?" Damian soruyor.

"Bir buçuk ya da ikiden beri."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, içimi bir inançsızlık ve acı kaplıyor. "Bir buçuk mu, iki mi? Sen bile bilmiyor musun?"

"O aradı-"

"Sekiz saattir orada ve siz hala dışarıdasınız!? İçeri girmeyi hiç denediniz mi?!" Sesimi yükselterek sordum.

"Memurlarımız-"

"Memurlarınız ve lanet olası protokolleriniz umurumda değil!"

Damian telefonuna cevap verir ve her kimse az önce geldiğimizi söyler. "Evet, hemen geliyorum."

"Git ailenle ol," dedim.

"Hemen döneceğim," diye cevap verir ve yanında iki memurla birlikte evin önüne doğru koşmaya başlar.

Kaptan Rivera'ya baktım. "Bütün gün ne halt ettin sen?!"

"Bu işler zaman alır" diyor, "Ama orada güvende olduğunu biliyoruz. Evin etrafında ses kayıtlarımız var." Telefonunu çıkardığı sırada bir adam megafonla konuşmaya başlıyor.

"Neden ikisi de işin içindeymiş gibi onlara hitap ediyor?" Megafon kapandığında soruyorum. "Josslyn orada esir tutuluyor!"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

"Tabii ki ben..." Kaşlarımı çatarak bir adım geri atıyorum. "Onun bunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?!"

"Şu anda içeride dört kişi var. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama tecrübelerime göre, eğer onu öldürecek olan sadece eski erkek arkadaşı olsaydı, çoktan öldürmüş olurdu ve şimdiye kadar silahı kendine de çevirmiş olurdu."

Özür diliyor gibi görünüyor ama konuşma şekli tüyler ürpertici. Dört kişi mi? Bu ne amına koyayım. Aklıma hemen Onyx geldi. Eğer Tate o seks grubunu buraya getirdiyse

... Yumruklarımı sıkıyorum. Onu öldüreceğim. Rivera'nın yanından geçip yürümeye başlıyorum, arkamdan kılıflarının tıkırtılarını duyduğumda duraksamıyorum bile. Eğer silahlarını çekip bana nişan alırlarsa, ben ölmüş olacağım ve onlar da boku yiyecek.

"Hiçbirinizin bu lanet şehirde bir Barlow'u vurursanız ne olacağını öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum," diyorum arkama bile bakmadan yüksek sesle.

Bir dizi küfür duyuyorum ve birden Rivera yanımda, kolumu tutuyor.

"Aman Tanrım. Ceketinin altındaki silah mı?" Rivera gözlerini kocaman açarak soruyor.

Kolumu çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Oraya girmemi engellemeye çalışırsan seni gebertirim."

Bunun doğru olduğunu biliyor. Polis şefi olmasının tek sebebi babam. Bu çiftlikte olmasının sebebi o. Tüm bunlar olurken buraya helikopter indirebilmemin tek sebebi soyadım. Başka bir şehirde olsaydım, beni kelepçeleyip bir arabanın arkasına koyarlardı. Ama Fairview'de değil. Bu şehirdeki her önemli kişi hakkında kirli çamaşırlarımız var.

Bizler kariyer yapar ve bozarız. Ve normalde soyadımı kazanç için kullanmasam da, varlığım işimi gördüğü için, şu anda gururla aletimi sallamak için kullanacağım. Evden birkaç metre uzaklaşana kadar yürüyoruz ve ben durup evi inceliyorum. Allah kahretsin. Eğer bu bir film olsaydı, oraya dalar, Tate'i öldürür ve Josslyn'i alırdım. Yine de bu konuda akıllı davranmalıyım. Biliyorum, bu işi tam olarak yapamayacağım.

Josslyn'i kalkan olarak kullanırsa ya da koşmaya başlarsa onu vur. Poligona birçok kez gittim ama bir kâğıt parçasına ateş etmekle hareketli bir hedefe ateş etmek çok farklı şeyler. Bir adım daha atıyorum ama Rivera bana göstereceğı bir şey olduğunu söyleyerek beni durduruyor.

"Kulaklarımız var" diyor ve bir ses klibi dinletiyor.

Josslyn'in konuşmasını duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor. "Cidden, bunu yapmak zorunda değilsin. Ne istediğini anlamıyorum!" diyor. Çaresizliğinin ve gözyaşlarının sesi kalbimi parçalıyor. "Senin için çok şey yaptım. Sana yardım etmeye çalıştım. Denedim..." Ağlamaya başlar. "SADECE NE İSTEDİĞİNİ SÖYLE!"

Yanıt yok.

"En azından Tate'in çıkmasına izin verin! Yarası enfeksiyon kapacak! Yardım almazsa ölecek!" Josslyn bağılıyor.

Bekle. Ne oluyor lan? Midem bulanıyor. Tate yaralıysa ve yalvarıyorsa, bunun arkasında kesinlikle o yok. Ama kim olabilir? Aklım Onyx'teki insanlara gidiyor. Leo'nun ona nasıl baktığını düşünüyorum ve nabzım kulaklarımda cınlamaya başlıyor.

"Lütfen bırak gitsin," diye ağlıyor Josslyn.

Bir kadın sesi, "Seni aldattıktan sonra bile onu önemsemen gerçekten çok tatlı," diyor.

Kanım dondu.

"BIRAKIN ONU!" Josslyn bağılıyor. "LÜTFEN!"

"Onun özgürlüğü için her şeyi yapmaya hazır mısınız?" diye sorar kadın.

Kalbim çok hızlı atıyor ve yemin ederim bir şeyler duyuyorum. Duyuyor olmalıyım.

Josslyn sessiz kalıyor.

Kadın gülüyor. "Seni becermeme izin verecek misin?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir an dik duruyorum, sonra ellerim dizlerimde ve nefes nefese kalıyorum. Tekrar konuşuyor ve karnım sertçe sıkışıyor. Rivera'ya bakıyorum.

"O benim kız kardeşim," diyorum yutkunarak.

Derin derin kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Konuşan kadın benim kız kardeşim."

"Sana dokunmama izin verecek misin?" Mallory soruyor.
"İsteyerek."

"Lütfen yapma," diyor Josslyn kırık bir sesle.

Başım dönüyor. Her şey bir anda kafama dank ediyor - kız kardeşim yaşıyor. Josslyn'e kafayı takmış olan kız kardeşim yaşıyor ve beni tehdit ediyor... oh kahretsin. Beni ele geçirmekle tehdit eden o iğrenç duyguyu elimin tersiyle itiyorum ve eve doğru koşmaya başlıyorum.

CO

EINN

I Ayakkabılarımı çıkarıp çimlerin üzerine fırlatıyorum, Rivera'nın adımı çağırmasına aldırmadan kapıyı deniyorum. Olivia'nın dediği gibi, kilitli değildi ve zar zor kapanmıştı. İçime bir öfke yayılıyor ve omzumun üzerinden bakarak zavallı kaptana dik dik bakıyorum. Protokol olsun ya da olmasın, kız arkadaşım yaralanabilecekken onların orada durup parmaklarını oynatmaları çıldırtıcı.

Ceketimi kaldırıyorum, silahı alıyorum ve kapıyı olabildiğince sessizce kapattıktan sonra emniyeti kapatıyorum. Kız kardeşimin sesini duyduğumda boğazım düğümleniyor ve sinirlerimden kurtulmak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Onları göremiyorum ama Rivera burada üç kişi olduğunu söyledi, ben de kendimi poligonda yaptığım gibi ateş etmeye hazırlıyorum. Derler ki, eğer birine silah doğrultuyorsanız, ateş etmeye hazır olmalısınız. Farklı koşullar altında, bu hiç de zor olmazdı, ama kız kardeşim? Eğer iş buna gelirse, Josslyn'i seçeceğimi biliyorum. Her zaman. Her gün. Herkese tercih ederim.

İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor ve Mallory'yi defalarca nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünerek sertçe yutkunuyorum. Suçluluk duygusunun yerini hızla öfke alıyor ve ben de nefes alarak zihnimde sadece mantıklı düşünmeye izin veren yere gidiyorum. Sonunda köşeyi dönüyorum ve

Eşik. Kanepede oturan Tate ve Josslyn'e bakıyorum. Tate'in başı Josslyn'in omzuna yaslanmıştı. Kız kardeşim Josslyn'in bacakları arasında diz çökmüş, John da karşı kanepede oturuyor. Mallory saçlarını ortaokulda hızlı bir asi gotik dönem geçirdiği zamanki gibi kestirip boyatmış. Kalbim acıyla sıkışıyor. Bunca zaman... Bu nasıl mümkün olabilir?!

"Bunu senin için iyi yapacağım. Söz veriyorum," diyor Mallory ellerini Josslyn'in bacaklarında gezdirirken ve ben kıpkırmızı oluyorum.

Kimse Josslyn'e bu şekilde dokunamaz. Hiç kimse.

"ONDAN UZAK DUR. ŞİMDİ!" Bağırıyorum.
silahı kız kardeşimin kafasının arkasına doğrulttu.

Mallory gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, yüksek sesli bir solukla arkasını dönüyor ve ayağa kalkıp bana bakarken yanındaki silahı alıyor. John aniden ayağa kalkıyor ve ben de ona göz kulak olabilecek ve hareket ederse nişan alabilecek şekilde pozisyon alıyorum.

"Finn." Ona doğrulttuğum silaha bakarken kız kardeşimin gözleri daha da büyüyor. "Beni vuracak mısın?" diye soruyor, sesi fısıltı gibi.

Büyük kahverengi gözleri yaşlarla doluyor ve bir an için onun her aşamadaki görüntüleri zihnimde canlanıyor. O yaşlı gözlerle bakışı ona yıllar boyunca pek çok şey kazandırdı. Josslyn'e bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. Sallanan dudağı, gözlerindeki hüznün. Bu kıza bir şey olursa öleceğimden hiç şüphem yok. Gerçek anlamda, fiziksel olarak ve mecazi anlamda varlığım sona erecek.

Megafon açılır ve adam tekrar konuşmaya başlar. "Lütfen bizi arayın. Size her şeyi vereceğiz. Her şey yoluna girecek."

"Ne oluyor Mallory?!"

Bir an için öylece bakar. "Ölmem gerçekten umurunda mıydı yoksa bunu sadece arkadaşşıma yakınlaşmak için bir bahane olarak mı kullanıyordun?"

"Sen lanet olası..." Diyorum ve duraksıyorum. Mesele bu mu? Dikkat çekmek mi? "Tabii ki umurumdaydı! Nasıl yaparsın... neden yaparsın... vücudunu tanımladılar."

"Biliyorum," diyor çenesi titreyerek. "Ben... dişlerimi kırdırmak zorunda kaldım."

Başım yine dönmeye başladı. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Çıkmak istedim!" diye feryat ediyor.

"Neyin dışında!?" Bağırıyorum, öfkem inançsızlığımı bastırıyor. Yanındaki silahı tekrar sıkıca kavramadan önce biraz kayınca kalbim boğazıma fırlıyor. "Silahını indir, Mal."

"Burada ne işin var?" diye soruyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Şehir dışında olman gerekiyordu! Maçın ortasında olman gerekiyordu! Sen asla oyundan çıkmazsın!"

Josslyn kanepeden hafif bir inleme sesi çıkarıyor. Gözlerimi kardeşimden ayırmaya cesaret edemiyorum. Onu yatıştıracak bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama yetersiz kalıyorum çünkü söyledikleri doğru. Maçları, antrenmanları ya da toplantıları terk etmem ama Josslyn için... Ligi gözümü kırpmadan terk ederim. Mallory silahı titreyerek hareket ettirip göğsüme doğrulttuğunda nefesim kesiliyor. Josslyn durması için feryat ediyor. Metanetli bir zihniyete sahip olsam da silahın diğer tarafında olmak çok korkutucu, özellikle de silahı tutan kişinin akli dengesi yerinde değilse.

İçimdeki duygu cümbüşüne rağmen, "Hadi Mal," diye yalvarıyorum. "Silahını indir."

"Önce sen," diyor, elleri şimdi çılgınca titriyor. "Önce sen kendininkini bırak."

"Seni vurmak istemediğimi biliyorsun."

"Ama sen seçer miydin?" diye ciyaklar. "Onu bana tercih eder miydin?"

Onu herkese tercih ederim, diye bağırmak istiyorum ama bağırmıyorum. Onun yerine "Bu bir yarışma değil," diyorum.

Mallory gözlerini sertçe ve hızla kırptırıyor, yeni gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Sadece yeni bir başlangıç yapmak istedim," diyor dudağı titreyerek. "Sadece bu hayata bir ara vermek istedim. Annemden

ve babamdan. Fairview sosyetesinden," diye ağlıyor, silah daha da sert titriyor.

"Bunu alabilirsin. Sana yardım edeceğim. Nefret ettiğini biliyorum ama geri dñnmenin bir nedeni olmalı," diyebildim, beş dakikadır nefes almadığımı düşünmeme rağmen.

"Geri gelmek istemedim," diye hıçkırıyor ve silahı yanına indiriyor. Bir adım öne çıkıyorum ama gözleri kısılıyor ve silahı tekrar kaldırmaya başlıyor, ben de tekrar geri çekiliyorum. "Geri dönmek istemedim ama sonra Josslyn Tate'le yeniden bir araya geldi ve sonra... sonra sen..." Gözyaşlarının arasından bakıyor. "Bunu bana nasıl yaparsın?!"

"Ne yapmak?"

"Ona aşık ol!"

Hay sikeyim. Nasıl yapamam?

Sözlerimi geri yutuyorum. "Josslyn ile olan ilişkimin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Onu benden aldın!" diye bağırıyor.

"Ben asla senin olmadım!" Josslyn bağırıyor, çığlık atmaktan sesi kısılmış.

"OLABILIRDIN!" Mallory kükrüyor, Josslyn'e anlık bir bakış atarken yüzünde öfkeli bir ifade var. "Sadece zamana ihtiyacım vardı! Zamana ihtiyacım vardı!"

Korku beni boğuyor. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilecek kadar korkunç kıskanç cinayet-intihar hikayeleri okudum. Eğer o benim kız kardeşim olmasaydı, çoktan göğsüne bir kurşun sıkmış olacağımdan hiç şüphem yok.

"Ne için zaman?" Onu konuşturmak için temkinli bir şekilde soruyorum.

"Lütfen Tate'i buradan çıkarın. O ölecek," diye yalvarıyor Josslyn, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken. Gözleri benimkilere kayıyor. "Finn. Lütfen onu buradan çıkar."

Kız kardeşime baktım. "Bırak onu, Mal."

"Ondan nefret ediyorsun," diye alay ediyor. "Ölmesi ya da ölmemesi seni neden ilgilendiriyor?"

"Ondan nefret etmiyorsun," diye cevap veriyorum.

"Günlüğünü okudum.

Onu seviyorsun. Onun ölmesini istemiyorsun."

"Onu istiyor!" diye başırıyor.

"ONU ALAMAZ!" K  krerim.

Bu onu şaşırtmış gibi g  r  n  yor.

"Mallory, ben-" John başlar.

"Ben   ld  kten sonra ona geri d  nd  !" Mallory onu duymazdan gelerek başırır.

"Sen   lmedin lan," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Senin   ld  ğ  n   sanıyordu," diyor Josslyn. "Tate seni seviyordu. Senin i  in yas tuttu. O zamanlar birlikte bile değildik."

"Sana s  yledim," diyor Tate boğuk bir sesle, v  cudunun yan tarafı Josslyn'inkine   arparken g  zleri ağır ağır a  ılıp kapanıyor.

G  mleğini kaldırdığında yan tarafında kanla kaplı b  y  k beyaz bir bez g  r  yorum. Bunun ne t  r bir yara olduğundan emin değilim ama g  r  n  ş  ne bakılırsa burada kalırsa geceyi   ıkaramayacağını biliyorum. Kız kardeşim haksız değil. Hayatta kalması benim umurumda değil ama Josslyn'in umurunda ve isteyeceğim son şey onun başka bir   l  m  n su  unu   stlenmeye   alışması.

"Mallory. Bırak onu," diyorum sert  e. Tate, "L  tfen Mal," diye homurdanıyor.

Mallory'nin y  z   d  şer. Silahını indiriyor ama sıkıca kavramaya devam ediyor. "Onu sen se  tin," diyor, g  zlerinde yeni yaşlar oluşurken hafif  e Tate'e d  nerek. "Gracie'yi aldatmamış olsaydın, h  l   birlikte olurdunuz."

  enem sıkıştı.

"Bana ila   verdin ve o gece Gracie'yle tuzak kurdun," diye başırıyor Tate.

Tate'e ne yaptığını anladığımda kaşlarım havaya kalktı. Bu aslında... olduk  a zekice.

"Gitmemiş olsaydın belki-" diyor Tate, sesi kısık. "H  l   birlikte olurdunuz!" diye başırıyor kız kardeşim. "Ve ben de hala

ikinci tercih ol! Ben hep ikinci tercih oldum!"

"Joss ve ben sen o yangında   lmeden   nce ayrıldık. Eğer s  rekli kafan g  zel olmasaydı, deneyebilirdik," diyor ve y  z  nde tek bir damla yaş s  z  l  rken dişlerini gıcırdatıyor.

Kız kardeşimin gözleri açılıyor, birden şaşırıyor ve kafası karışıyor. Sanırım bunu bilmiyordu. Tek bildiğim, Josslyn'in eski erkek arkadaşları listesine girmenin bir seçenek olmadığı ve her birinin neyi yanlış yaptığını bana anlatmasını istediğim. Hepsi aynı aptalca hatayı yaptı, onu ilk sıraya koymadılar. Tate yine yalvarıyor ve ben de bunca zamandır sessiz kalan John'a bakıyorum.

Mallory sonunda, "John, Tate'i dışarı çıkar," dedi. "Yemin ederim, ikinizden biri polislerin buraya girmesine izin verirse Josslyn'i vururum. Zaten bunu yapmayacağımı garanti edemem."

Midem bulanıyor. Yaklaşık iki yıl boyunca kız kardeşimin yanında olamadığım için kendimi suçladım. Onun ölümünden sorumlu olan kişiyi ya da en azından o gece olanlara açıklık getirebilecek birini bulmak için zaman ve kaynak harcadım. O zamanlar hatalarımı düzeltmek için ikinci bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim. O zamanlar göğsüne bir silah doğrultup parmağımı tetiğe götürüp ateş etmeye hazır olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu gece burada ne olacağını bilmiyorum ama her şeyi değiştireceğini biliyorum.

c1

EINN

Mayağa kalkıp Tate'e doğru yürürken dikkati Mallory ve John arasında gidip gelir. Kalkmasına yardım eder ve Tate inliyor ve yürürken ona yaslanıyor. Josslyn kanepenin üzerindeki ağırlık kalkarken kollarını kıpırdatmıyor ya da hareket ettirmiyor. Sadece kolçağa yaslanıyor ve rahatlamış gibi bir nefes veriyor. Kız kardeşime ve kapıya bakıyorum, John bağılıyor ve kimse ateş etmesin diye elini kaldırıyor. Kapıyı arkalarından kapatıyor ve dışarıda bir sürü bağırış kopuyor.

"Silahı var!" John bağılıyor. "Eğer eve yaklaşırsanız, ikisini de öldürür!"

Çıglıklar duyulur ve megafon tekrar çalışmaya başlayarak 'burada kim varsa' dışarı çıkmasını söyler.

"Eğer Tate'le aralarını bozmasaydım, onunla kalırdı," diyor Mallory, belli ki hâlâ söylediklerini düşünüyor.

Cevap vermiyorum. Ne anlamı var ki? Burada durup ona er ya da geç Josslyn'i arayacağımı ve onu Tate'ten alacağımı söyleyebilirim. Onunla konuştuğum andan itibaren kaçınılmaz olduğumuzu itiraf edebilirim. O zamanlar buna inanmıyordum. Hareketlerini takip ederken bile inanmıyordum. Yine de önemli değil. Josslyn

O zamanlar onunla birlikte olabilirdim ama kibrimi yüzüme vurduğu andan itibaren ona aittim.

"Tüm bunlar için John sana yardım etti mi?" Sonunda silahını indirdiğinde soruyorum.

O gittiğine göre endişelenmem gereken tek kişi kız kardeşim ve onun duruşundaki her şey bana yorgun olduğunu söylüyor.

"Evet," diyor.

"Başka kimse biliyor muydu?" Ben sordum.

"Annem biliyordu."

Midem bulanıyor. Ona bakıyorum, gülmeye başlamasını bekliyorum ama bu ifadeyi iyi biliyorum. O ciddi. Yine de başımı sallıyorum. İmkânı yok. Bu mümkün değil. Yalan söylüyor olmalı. Beynim dakikada bir mil koşuyor, annemin hata yapmış olabileceğine dair ipuçları bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

Sonra, şehir kulübündeki sözlerini hatırladım. "Kız kardeşinin olayı." Olay, demişti. O zaman bile bu kelime dikkatimi çekmişti ama unutmuştum. Mallory'nin sözde ölümünü takip eden günleri düşünüyorum - annemin ne kadar ağladığını, suçu ne kadar şiddetle bana yüklediğini ve sonra... hiçbir şey. Bir sonraki maçıma gitmek üzere uçağa bindiğimde annem "çok daha iyiydi" ve Mallory'den neredeyse hiçbir iz kalmamıştı. Onyx'teki kimliği belirsiz kişinin bir seks işçisi olduğu söylendikten sonra başka soru sorulmadı.

"Babam biliyor muydu?" Bakışlarım hâlâ orada yatan Josslyn'e yönelirken soruyorum.

"Hayır," diyor. "Ama annem ona herkese yayın yasağı koymasını söylediğinde kolayca ikna oldu. O da bunu kabul etti. Sanki kimsenin umurunda değilmiş gibi-"

"Önemsem," diyorum, bir duygu düğümünün boğazımı tıkamasını önlemek için zorlukla yutkunarak. "Senin için adalet istedim."

"Bir yıldan fazla bekledin! Benim öz kardeşim!" "Bu çok zor bir süreçti!"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordun!" Mallory bağırıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlıyor. "Sen

bir maç bile kaçırmadım!"

Josslyn'e tekrar bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor. Onda bir sorun var. Neden oturmuyor? Neden hiçbir şey yapmıyor? Oturmasını ve koşmaya hazırlanmasını istiyorum.

Gözlerim tekrar kız kardeşime kaydı. "Ona ne yaptın?"

"Ona bir fel ilacı verdim," diye cevap veriyor kayıtsızca. "ok ciddi bir şey değil."

"O gece Onyx'te bana ilaç verdi," diyor Josslyn cızırtılı bir sesle. "Bana ilaç veren ve beni eve götüren oydu."

Bunun kafama dank etmesi biraz zaman aldı ve buraya girdiğimde gördüklerimden sonra... "Ona ne yaptın?" Talep ediyorum. "Ona dokundun mu?!"

Kız kardeşimin kaşları havaya kalktı. "Onun hakkında çok sinirlisin. Ne yani, kardeşinle paylaşamıyor musun?"

Bir adım öne çıktım, o da silahı kaldırdı. Nereye nişan aldığını bilmiyorum ama beni vurursa bir şeyi vuracak kadar yakınım. Omzumu, kolumu, kalbimi, bilmiyorum. şu anda kız kardeşimin Josslyn'e bir şey yaptığı düşüncesiyle o kadar öfkeliyim ki umurumda değil.

"Git buradan!" Mallory bağılıyor, sesi çatlıyor. "Lütfen gidin. Sana zarar vermek istemiyorum!"

"Onu terk edeceğimi mi sanıyorsun?!" Ellerim iki yanımda titreyerek soruyorum. "Sen git. Nereden geldiyse oraya geri dön!"

"ONU ALMADAN GİTMEYECEĞİM!" diye kükrüyor.

Megafon tekrar çaldığında ona bağırmak için ağzımı açıyorum.

"İçeri giriyoruz! Lütfen silahınızı indirin ve teslim olun, Bayan Barlow!"

Gözleri sanki şimdi -saatler sonra- bunun ciddiyetini anlamış gibi açılıyor. Farkındalığı hızla paniğe dönüşüyor. Bu bakışı iyi bilirim. Onu rollercoaster'a binmeye zorladığımda da aynı bakışı atmıştı. Bu

Kız kardeşimin yardıma ihtiyacı olduğu açık ve eğer kız arkadaşımı rehin tutmasaydı onun için üzülürdüm. Biz orada dururken yüksek sesli ayak sesleri ve talepler yaklaşıyor ve ben de silahımı geri çekip ona doğrultuyorum.

"Silahını indir, Mallory!" Yalvarıyorum. "Bu senin son şansın. İndir silahını!"

Ayak sesleri verandaya vuruyor. Her şey bir saniyeden kısa bir süre içinde gerçekleşiyor, ama önümde ağır çekimde oynanıyor. Silah hala havada, Mallory vücudunu Josslyn'e doğru çeviriyor ve ben tetiği çekiyorum.

Bang.

Bang.

Kapı patlayarak açılıyor, arkasındaki cam dolaba çarpıyor ve tüm gücüyle paramparça ediyor. Silahlar bana doğrultulmuştu ve Mallory yerde kanlar içinde yatıyordu. Bir ses çıkarıyor ve biri ona doğru koşup sağlık görevlileri için bağırmaya başlıyor.

"SİLAHINI YERE KOY!" diye bağılıyor içlerinden biri ve ben hala silahı atış pozisyonunda tuttuğumu fark ediyorum.

Kollarımı indiriyorum ve çömelerek yere koyuyorum, tekmeleyerek onlara doğru atıyorum. Dikkatim Josslyn'in hâlâ hareketsiz olduğu kanepeye yöneliyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve gömleğinden sızan kanı gördüğümde nefes almayı kesiyorum. Hayır. Oh, Tanrım. Hayır. Bir anlığına yine donup kalıyorum ve sonra içimdeki kaos patlak veriyor.

"HAYIR!" Bağıriyorum, ileri atılıyorum. "JOSSLYN!"

Bir memur beni tutuyor, ben de onu kenara itiyorum. Bir başkası geliyor ve onunla da dövüşüyorum.

"JOSSLYN!" Bağıriyorum, serbest kalana kadar kollarımı onlardan çekiyorum.

Bir adım daha atıyorum, üçüncü bir adam beni tutmak için koşuyor, sonra bir dördüncüsü. Diğerleri Josslyn'e koşarken, sağlık görevlilerinin sedyeleri içeri dalıp kız kardeşimi götürmelerini izliyorum.

"JOSSLYN! LÜTFEN!" Onu kaldırıp hayati değerlerini kontrol ettiklerinde tekrar bağırdım. "HAREKET ETMİYOR. NEDEN

HAREKET ETMİYOR MUSUN?!"

Etrafımdaki sesler kulaklarımdaki çarpıntıyla susturuluyor. Sağlık görevlilerinin sedyeyi kaldırışını izlerken Josslyn'in adını söylemeye ve beni tutan polislerle savaşmaya devam ediyorum. Başı tekrar yana yatıyor ve göğsüm her zamankinden daha sıkı sıkışıyor. Adını haykırırken, iyi olması için yalvarırken, hayatta kalması için yalvarırken gözlerim yaşıyor. O ölemez. Benim yüzümden ölemez. Boğazım yanıyor ama onu evden çıkarırlarken savaşmaya ve çılgılık atmaya devam ediyorum.

CZ

EINN

"M YOKSA BU İŞ BİTTİĞİNDE SENİ YAKARIM" diye
bağırıyorum.
etrafımdaki adamlar.

Şef Rivera arkalarından bir yerden "Bırakın onu," diye
sesleniyor.

Öyle yapıyorlar ve ben iki kere bakmıyorum; koşturaya
başlıyorum. Ön tarafta kamera ekipleri ve haber
helikopterleri var. İnsanlar bir barikatın diğer tarafında
tutuluyor. Adımın söylendiğini duyuyorum ama Josslyn'i
götüren sağlık aracına odaklanmış durumdayım. Kapıyı
kapatmak üzereyken daha hızlı koşuyorum, kapıyı çekip
açıyorum ve içeri atlıyorum.

"Efendim-"

"SÜR!" Kükredim. "SÜR LAN!"

Öyle yapıyorlar ve ben de kendimi onun yanına atıp elini
tutuyorum, onlar da hayati bulguları kontrol etmeye ve her
türlü şeyi yapmaya başlıyorlar.

"O iyi mi?" Umutsuzca soruyorum, gözlerim yaşlarla
dolarken elini sıkıyorum. "O iyi mi?!"

"Yaşıyor," diyor sağlık görevlisi. "Geri çekilmeniz ve
çalışmamıza izin vermeniz gerekecek." Bunu yapmadığım
zaman bana ters ters bakıyor. "Onun yaşamasını istiyor
musun, istemiyor musun?!"

Elini bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum, onları
çalışırken izlerken dizim zıplıyor. Hastaneye vardığımızda,
onları

Önce atladım ve onu içeri taşırlarken onları takip ettim. Onlar bir doktorla konuşurken herhangi bir hareket belirtisi var mı diye izliyorum, bir kapıya vardığımızda bana daha fazla ilerleyemeyeceğimi söylediler.

"Siktir et," diyorum ve ileri atılıyorum.

İki güvenlik görevlisi birden ortaya çıkıp doktor ve hemşireler kapının diğer tarafına geçene kadar beni tutuyor, sonra gitmeme izin veriyorlar. Kolları çekiyorum ve kilitli olduğunu görüyorum.

"Hayır," diyorum pencereden bakarak. Kapıyı çarpıyorum. "HAYIR!" Hızla dönüyorum ve bir hemşirenin bana yaklaştığını görüyorum. "Onu nereye götürüyorlar?!"

"Efendim, size yol göstereceğim-"

"ONU NEREYE GÖTÜRÜYORLAR?"

İrkildi. "Ameliyat. İzin verirsiniz sizi doktorun gelip size bilgi vereceği bekleme alanına götüreceğim."

Hemşireyi takip ederken vücudum titriyor. İki güvenlik görevlisi de bizimle geliyor. Bekleme alanına giriyoruz ve kapılara en yakın sandalyeye yönelip sendeleyerek birine oturuyorum, koltuğu ıskalamamak için kendimi zor tutuyorum.

Oturduğumda hemşire "Yaralandınız mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim."

Ama iyi değilim. Her şey acıyor. Her şeyim. Ama tüm acım içimde.

Ayak sesleri duyuyorum ve ellerimi yüzümden indirip Damian'ın yürüdüğünü görüyorum. Arkasında Josslyn'in annesi ve Titus var. Onların arkasında da Ella ve Lucas. Ayağa kalkmıyorum. İstesem bile kalkabileceğimi sanmıyorum. Damian'ın gözleri kan çanağına dönmüştü ve ağladığı belliydi. Jackie'ninki ve Titus'un ki de öyle. Ella'ninki de öyle. Lucas vahşi görünüyor.

yıllar önce futbol sahasında yaptığım gibi. Midem çok boş hissediyor.

"Ameliyatta," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Oh, Tanrım." Jackie ağzını kapatıp hıçkırırken Titus bir koluyla onu sarar.

"Ne zamandır orada?" Titus sorar.

Başımı sallıyorum. İçeride çok uzun süre kaldığını söyleyecektim ama kendimi durdurdum. "Otuz dakika."

"Siktir." Damian nefes verir.

"İyi misin?!" Jackie gözlerini silerek sorar.

Keşke ameliyatta olan Josslyn değil de ben olsaydım diye düşünerek başımı sallıyorum. Ella koşarak yanıma geliyor, gözyaşları yüzünden akarken kollarını kollarımın üzerinden geçirip beni kucaklıyor. Lucas da onu takip ediyor ve elini omzuma koyup sıkıyor.

"Öyle mi..." Sertçe yutkunuyorum. "Mallory."

Ella geri çekilip gözyaşlarını silerken sessizce "Ameliyat," diyor.

Vücudum kilitlendi. "Bu hastanede mi?"

"Evet," diyor. Sinirlerim bozulmuş olmalı, çünkü ekliyor: "Bulunduğu katın her yerinde polisler var. Gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermiyorlar."

Josslyn'le aynı havayı solumayı hak etmiyor. Kendi kız kardeşim hakkında böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama bu inkar edilemez. Yaptığı şeyden sonra ikinci bir şansı hak etmiyor. Onu benden almaya çalıştı. Titrek bir nefes alıyorum. İyi olsa iyi olur.

"Tate de burada," diye ekliyor Ella.

"Orada ne oldu?" Damian yanına gelirken sessizce soruyor. Gözlerini siler, yutkunurken adem elması hareket eder. "Düşündüm ki... lanet olsun, ne düşüneceğimi bilemedim. Geri dönmeye çalıştım ama beni kelepçelediler."

"Aman Tanrım, nerede o? O iyi mi? Ameliyatta mı?" Olivia gözyaşlarını silerek telaşla yanına koşuyor. "Buraya daha hızlı gelmeye çalıştım ama her yer kapalıydı."

Tekrar oturuyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve nefes almak için bir anlığına başımı öne eğiyorum. Göğsümün içindeki acıyı azaltmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Finn?" Ella fısıldıyor, elini başıma koyuyor ve hafifçe kaşıyor.

Josslyn'in yaptığı gibi. Kalbim çok acıyor. Elini bırakmak zorunda kalsın diye doğruluyorum. Ella'yı kardeşim gibi seviyorum ama onu rahatlatmak istemiyorum. Josslyn'i istiyorum. Parmaklarını saçlarımda istiyorum. Burada olup bana gözlerini devirmesini ve sahiplenmemden hoşlanmıyormuş gibi davranmasını istiyorum. Onu şok eden bir şey yaptığımda tam adımı kullanarak beni azarlamasını istiyorum. Tatlı bir şey söylemek üzereyken yaptığı gibi "Hey, Finn," diye fısıldamasını istiyorum. Sertçe yutkunuyorum ve bu sefer biriken gözyaşlarımı durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Elini tutmak ve onun sevdiği aptal televizyon programlarını izlemek istiyorum. Kolların beni sardığını hissediyorum ve omuzlarım titremeye başlıyor. Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Kapı açıldı ve hepimiz doğrulduk. Yüzümü siliyorum ve nefes alıyorum.

Hepimize bakarak, "Josslyn Santos'un en yakın akrabası kim?" diye soruyor.

"O benim kızım," diyor Jackie, öne doğru koşarak.

"O iyi mi?" Ben de soruyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Durumu stabil."

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim tekrar doluyor, ama bu sefer minnettarlıktan başka bir şey yok.

"Şanslıydı. Şanslıydı diyorum," diyor. "Kurşun doğrudan kolundan girmiş ve ana atardamarı ve organları ıskalamış. Kesinlikle ona göz kulak olan biri vardı," diyor başını sallayarak. "Yıllardır böyle bir vaka görmemiştim."

"Onu görebilir miyiz?" Jackie umutsuzca sorar.

"O uyuyor. Uzun bir süre uyanmayacak. Buraya geldiğinde çoktan kendinden geçmişti ve

Ona verdiğimiz anestezi..." Başını sallar. "Bir süre uyuyacak."

"Onu görebilir miyiz?" Muhtemelen biraz fazla zorlayarak soruyorum. "Kocasını mısınız?" diye soruyor, sanki bana bakıyormuş gibi olmadığımı biliyor.

Kalbim daha çok çarpıyor. "Henüz değil."

Bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama benimkiler cerrahda kalıyor. Bir süre sonra, "Önce ailesi girsin," diyor.

"Her seferinde iki tane."

Kalbim sıkışıyor. Sertçe yutkunuyorum. Daha fazla beklemeye dayanabileceğimi sanmıyorum ama sessiz kalıyorum. Annesinin onu görmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Titus ve Damian'ın aileden olduğunu biliyorum. Tüm bunları biliyorum, ama bu yerimde kalmamı kolaylaştırmıyor. Annesinin ve Titus'un gidişini izliyorum ve arkamı döndüğümde en yakın sandalyeyi tekmeliyorum. Siktir et burayı. Telefonum çalıyor ve şu anda Josslyn'in yanında olmadığım gerçeğini aklımdan çıkarmak için telefonumu çıkarıyorum. Babamın adını gördüğümde cevap veriyorum.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

"Hayır," diyor, sesi sakın. "Ben yapmadım. Josslyn iyi mi?"

"HAYIR, O İYİ DEĞİL! VURULDU!" Bağıríyorum, benim göğsüm tıkırđıyor. Göz ucuyla bir güvenlik görevlisi görüyorum ve sesimi alçaltıyorum.

"Yaşlıyor mu?"

"Evet."

Nefes veriyor. "Annenin bunu bizden neden sakladığını bilmiyorum. Bunca zaman..."

Sessiz kalıyorum ve annemi düşündüğümde yükselen öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum. Josslyn onu Mallory hakkında uyarmak için aradı. Doğum gününde ona sarıldı.

"İhtiyacınız olan bir şey olursa bana haber verin," diyor. "SPH'ye bağış yapıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Evet. Yeni kanser merkezlerinin finansmanına yardım ettik."
Ondan bir iyilik daha istediğime inanamıyorum. "Bir seferde sadece iki kişinin ziyaret etmesine izin veriyorlar."

"Onlara kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır." Tek bir kahkaha attım. "Cerrahın kim olduğumu umursadığını sanmıyorum."

"Aramalı!" diyor babam, sesi sertleşerek. "Arayacağım ama onlara adının Finneas Barlow olduğunu söylemelisin. Soyadımız kanser binasına giden sokakta yazıyor, Tanrı aşkına!" Telefonu kapatıyor ve ben telefonumu indiriyorum ama elimde tutuyorum.

"Evde ne oldu?" Lucas sessizce sorar.

Damian, Ella ve Olivia hemen arkasında bekliyorlar.

"Mallory Josslyn'i vurdu, ben de onu vurdum," diyorum. "Bunu yapacağını düşünmemiştim. Eğer yapacağını düşünseydim... ve yapamazdım..." Sesim kesiliyor.

"O senin kız kardeşin," diyor Ella sessizce.

Ona bakıyorum. "O silahı Josslyn üzerinde kullanabileceğini bilseydim, onu gördüğüm yerde öldürürdüm."

Gözleri açılıyor.

Kapılar tekrar açılıyor ve bir hemşire beliriyor. Bekleme odasında sadece biz varız, o yüzden öne çıkıyorum.

"O iyi mi?" Çabucak sordum.

Hemşire gülümsüyor. "Evet. Özel süite taşındı ve daha fazla ziyaretçi kabul edebilir."

Kalbim küt küt atıyor.

"Burada bekleyeceğim," diyor Lucas ben yürümeye başlamadan önce.

Ona döndüm. "Geldiğin için teşekkürler. Kalmak zorunda değilsin. O gelene kadar odasından çıkmayacağım."

Bana bakıyor. "Oyunların var."

Omuz silkiyorum. "Bırak beni kovsunlar.

Umurumda değil." "Sana kıyafet getireyim," diyor.

"Ben de seninle geleceğim," diyor Ella ve bana bakıyor.

"Geri döneceğim ve Will'e her şeyi anlatacağım."

Onlara minnettar bir baş selamı veriyorum ve Damian ile Olivia peşimden gelirken hemşireyi takip ediyorum. Elimdeki telefon yine babamdan gelen bir aramayla çalıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum cevap verdiğimde. "I..." Zor

yutkunuyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

Diğer uçta sessiz. Bir süre sonra boğazını temizliyor ve şöyle diyor. "Ne zaman istersen."

Telefonumu kaldırdım.

"Gerçekten bir sonraki maçı kaçırarak mısın?" Damian soruyor.

Ona baktım. "Evet, ama gitmelisin. Durumu stabil ve kurşun hayati bir yere isabet etmemiş."

Başını sallıyor. Gözlerinde, söylemediği şeyi görebiliyorum. Durumu stabil ve kurşun önemli bir şeye isabet etmemiş, o zaman neden gitmiyorsun? Kovulmak konusunda şaka yapmıyordum. Hokey uzun zamandır ilk aşkımdı ama hiçbir şey ona karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz.

EINN

I acele et içine ve oda ve Dondurmak ne zaman I bkz. Josslyn'in etrafını saran hemşireler ve bir eliyle ağzını kapatmış kenarda duran Jackie. Arkamda, Damian ve Olivia son teknoloji ürünü süite bakıp soluk soluğa kalıyorlar. Aradaki mesafeyi kapatırken adımlarımla birlikte kalbim de hızla çarpıyor. Hemşireler beni görünce duraksıyor, ama ondan uzaklaşıp odadan çıkarken hiçbir şey söylemiyorlar. Onu gördüğümde içime dolan rahatlama dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Düşmemek için yatağın demirine tutunuyorum ve yutkunuyorum. Onu içime alırken sertleşiyorum.

Sol omzunda bir bandaj ve sağ elinde bir serum var. Solgun görünüyor ve saçları dağınık ama yaşıyor. Yaşıyor. Sadece eğilmek istiyorum ama dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi kapatıyorum ve başımı onun koluna yaslıyorum. Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarım dökülmeye başlayınca yatağın demirini sıkıca kavriyorum. Bugün hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım ve bunun nedeni çok açık. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim. Yakınından bile geçmedim.

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldıyorum, titreyerek nefes alıyorum. "Çok özür dilerim."

"Solunum tüpünü çıkardılar," diye açıklıyor Jackie.

"Siktir," diyor Damian arkamdan.

"Neden uyanmadı?" Olivia biraz panikle sorar. "Ağır sakınleştirici verildi. Zaten uyutulmadan önce Burada," diye cevaplıyor Titus. "Hemşire tamamen uyanmasının günler alabileceğini söyledi."

Başımı kaldırdım. "Günler mi?"

"Saatler sürebilir," diyor. "Ama bize birkaç gün sürerse telaşlanmamamızı söyledi."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Olivia.

"Konuşmanın yardımcı olabileceğini söylediler," diyor Jackie.

Josslyn'e tekrar baktım. Josslyn'ime. Benim kalbim. Benim dünyam. Diğerleri konuşmaya devam ediyor ve onun ihtiyaç duyacağı fizik tedaviyi ve bu sezon nasıl oynayabileceğini ya da oynayamayacağını tartışıyorlar. Bu olasılık kalbimi biraz kırıyor. Basketbolun onun hayatı olmadığını söylüyor ama bir sezon daha oynamayı dört gözle beklediğini biliyorum.

"Oyunlarınız olduğunu biliyorum-" diyor Titus.

"Gitmiyorum," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarken ona bakıyorum.

"Joss iyi olacak," diyor. "Jackie bu gece kalacak."

Ona bakıyorum. Sertçe. "O zaman sanırım oda arkadaşı olacağız, çünkü ben. Gitmiyorum. Gitmiyorum."

Kaşları havaya kalkıyor ama bana meydan okumuyor.

Jackie yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Eminim Josslyn uyandığında burada olmanızdan memnun olacaktır," dedi. "Oturma odasında iki çekyat var."

Titus Tate'i ziyarete gitmeden ve Jackie kıyafetlerini değiştirmek için ayrılmadan önce bir süre orada kalıyoruz. Hammie videoda Dame'ı arıyor ve biz de onunla ve Koç P ile kısaca konuşuyoruz. Dame yarınki maç için bu gece yola çıkmayı kabul ediyor. Olivia sabah döneceğini söylüyor. Ve sonunda, sadece ben ve Josslyn kaldık. Sandalyeyi çekiyorum ve yavaşça elini tutuyorum, arkasını öpüyorum ve başparmağımla okşuyorum. Daha yakına eğilip parmaklarımın uçlarını usulca kafa derisinde gezdiriyorum.

"Uyanmana ihtiyacım var bebeğim," diye fısıldıyorum, boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Seni çok özleyorum."

Yüksek bir ses uykumdan sıçramama ve göz kırpmama neden oluyor. Her şeyi hatırlamam bir saniye sürüyor - Mallory, silahlar, kan, hastane. Yatağın diğer tarafındaki hemşire sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Uyandırdığım için üzgünüm. Sadece hayati değerlerini kontrol ediyorum." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Saat kaç?"

"Sekiz," diyor. "Menüye bakma veya süiti keşfetme şansınız oldu mu bilmiyorum ama ihtiyacınız olan her şeyi burada bulabilirsiniz. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Tahtaya doğru yürüdü ve adını yazdı: Shawnell ve tekrar bana baktı. "Şurada iki tane çekyat olduğunu biliyorsun, değil mi? Eminim içine zar zor sığdığı o çürük sandalyeden daha rahattırlar."

Ağzımın seğirdiğini hissediyorum. "Eminim öyledir, ama onu şu yataklardan birine taşımama izin vermezseniz ben burada kalacağım."

Gülüyor ve uzaklaşırken başını sallıyor. Sırtımı geriyorum ve yalnız olduğumu görünce şaşırarak etrafıma bakıyorum. Oturma alanında birkaç çiçek aranjmanı ve kanepelerden birinin yanında tanıdık bir spor çantası var. Rahatlayarak sarkıyorum ve her zaman arkamı kolladığı için kuzenime sessizce teşekkür ediyorum. Dame ve Olivia hala buradayken hemşirelerden biri üzerimi değiştirmem için bana bir eşofman altı ve onun tişörtlerinden birini getirdi. Duş alabildiğim ve üzerimdeki kanlı kıyafetleri değiştirebildiğim için minnettardım.

Temiz kıyafetlerime rağmen, bir duşa daha ihtiyacım olduğunu ve kendi kıyafetlerimi giymem gerektiğini hissediyorum. Ayağa kalkarken Josslyn'in elini tutuyorum ve usulca öpüyorum. Önce yanağını öpüyorum ve alnımı onunkine dayıyorum.

"Uyan Josie," diye fısıldıyorum.

"Lütfen." Belki onu kızdırmak onu uyandırır.

Banyo yepyeni görünüyor ve kokuyor. Dün gece acele edip hemen Josslyn'in yanına dönmeye çalışırken pek fark etmemiştim. Yine de sabah yeni bir umut getiriyor. Kıyafetlerimi çıkarırken etrafıma bakıyorum ve babamın hastalanıp kalan günlerini burada geçirmeyi planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Burayı kim işletiyorsa her şeyi düşünmüş. Havlular, bornozlar, yeni diş fırçaları ve diş macunları var.

Temizliğimi bitirdikten sonra birkaç saniye daha duş spreyinin altında duruyorum. Genelde rahatlamama yardımcı olur. Bugünse tek yaptığı kötü anıları geri getirmek. Kapatıyorum ve giyiniyorum. Kız kardeşimin hayatta olup olmadığını ve eğer hayattaysa nerede olduğunu merak ediyorum. Onu bir daha görme konusunda ne hissettiğimden emin değilim, ama eğer bundan sağ çıkarsa, sonunun bir hapisane ya da akıl hastanesi olmasını sağlayacağım.

Bunun da yakında Barlow dolabındaki bir başka iskelet olacağından hiç şüphem yok, ancak aile üyelerinin bir tokatla kurtulduğu geçmiş zamanların aksine, Mallory yaptıklarının hesabını verecek. Tate kurtulamazsa, zaten sıçtı demektir. Fairview'de soyadımız çok önemli ama bu olay herkesin gözü önünde oldu ve insanların onun yaptıklarını unutmamasına izin vermesine imkan yok.

Banyodan çıkıp çantamı kanepenin yanına bıraktığımda Jackie, "Kahvaltı sipariş ettim," diyor. Bana bir fincan kahve uzatıyor. "Nasıl içtiğini bilmediğim için içine bir şey eklemedim. Yine de çantada şeker ve krema var."

"Bu iyi. Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum ve tekrar Josslyn'in yanına gidip saçlarına ve yüzüne dokunuyorum.

Onun hayatta ve iyi olduğunu kendime hatırlatmak için. "Onu gerçekten seviyorsun," diyor Jackie.

"Her şeyimle."

"Ve sen onunla evlenme konusunda ciddiysin," diyor.

"Yüzde yüz," diyorum ona bakarak. "Ve çünkü 'en yakın akraba' olayından sonra, bunu çok yakında yapmayı planlıyorum."

Jackie gülüyor ve Josslyn'in yatağının diğer tarafındaki sandalyeye otururken kahvesinden bir yudum alıyor. Ben de oturuyorum.

"Biliyorsun, Tate ona evlenme teklif etti," diyor kahvesini indirirken. Çenem titriyor. "Resmi olarak değil," diye ekliyor, "Gayri resmi olarak. Bir yüzük aldığını söylese de ona yüzük falan vermedi. Yaklaşık altı kez sormuş olmalı."

Kaşlarımı çatıyorum. "O bir pislik."

"Öyle." Başını sallıyor. "Bu arada o yaşıyor. Umursadığından emin değilim."

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum daha aldım. Bu adamı sevebileceğimden şüpheliyim ama çok şey yaşadı-çoğu ailemin elinden çıktı- bu yüzden hayatta olmasına seviniyorum.

"Ona hep hayır derdi," diye devam ediyor Jackie. "Doğrudan 'hayır' derdi. 'Düşüneceğim' bile demedi," diyor gülererek ve başını sallayarak.

Dudaklarım büzüldü. "Onunla asla birlikte olmamalıydı."

"Onu zorlamasaydım muhtemelen yapmazdı," diyor ve gözlerim tekrar ona kayıyor. "Ben kelebekleri değil, güvenliği aramak üzere yetiştirildim. Josslyn bu konuda hep isteksizdi. O kelebekleri ve havai fişekleri istiyordu." Jackie kızına bakarak gülümsüyor. "Aferin ona."

"Evet." Göğsümün biraz gevşediğini hissediyorum.

"Ona sorduğunda nasıl tepki vereceğini merak ediyorum." "Sen de ben de," diyorum ama endişelenmiyorum. Donup kaldım.

Josslyn'in parmakları elimde seğirdiğinde. Kahveyi arkamdaki tepsiye bırakarak saçlarımdan fırlıyorum. "Yeni taşındı. Joss?"

Parmakları yine seğiriyor. Jackie kahvesini bırakır ve düğmeye doğru koşar. Hemşireler neredeyse hemen gelir. Josslyn'in göz kırpması ve inlemesi sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir şeydir.

"Acı çekiyor mu? Ağrısı için bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Hemşirelerden biri serumdaki bir şeye tıklıyor ve hayati değerlerini kontrol etmeye devam ediyor. Josslyn'in gözlerini tamamen açmasını nefesimi tutarak bekliyorum. A tığında beni hemen buluyor. Rahatlama hissi karnıma bir yumruk gibi iniyor. Jackie yatağın diğer tarafına gidiyor ama Josslyn gözlerini benden ayırmıyor. Hemşireler sorular soruyor, o da cevap verirken başını sallayıp duruyor. Sonunda doktoru çağırmak için gidiyorlar.

Jackie kızının diğer eline dokunurken ağlayarak "Tanrım," diyor ama Josslyn hâlâ bana bakıyor.

"Bana Josie dedin," diyor sesi kısık bir şekilde.

Bunu anlamam ve kahkaha atmam bir anımı aldı. "Bunun seni uyandıracasını biliyordum."

Gülümsüyor ya da gülümsemeye çalışıyor ama irkiliyor. Yine donup kalıyorum. "Dudaklarım çatladı," diyor. "Anne-"

Jackie onun söyleyeceklerini duymazdan geliyor ve ona ne kadar endişeli olduğunu ve aile sohbetinde kaç kişinin onun için dua ettiğini anlatmaya başlıyor. Josslyn dinliyor ama birkaç saniyede bir bana bakıyor.

"Anne, su alabilir miyim diye sorar mısın lütfen?" diyor boğazını temizleyerek.

"Tabii ki." Jackie'nin gözleri büyür ve koşarak uzaklaşır.

Tekrar oturuyorum, sandalyeyi ona yaklaştırıyorum ve dudaklarımı sandalyenin arkasına bastırıyorum. Josslyn beni dizlerimin üzerine   kerten o yumuşak gülümsemesiyle bana bakıyor.

"Bana sahipsin, bunu biliyor musun?" Eline karşı söylüyorum.

"Finn," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Vücudunu kaydırmaya çalışıyor ve irkiliyor. "Siktir, çok acıdı."

"Kımıldama," diyorum, hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için bandajlı koluna bakıyorum.

"Seni daha yakın istiyorum," diyor gözyaşlarını silerek. Ayağa kalkıyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum.

"Ciddiyim, Josslyn. Sen benim sahibimsin," diye tekrarlıyorum, sesim kısık. "Sana olan aşkım içimde yaşayan bir şey. Her an her yerdesin; zihnimde, kanımda, kemiklerimde. Bundan daha fazla yakınlaşabileceğimizi sanmıyorum."

Beni daha yakına çekiyor ve ben de onu incitmeden olabildiğince yaklaşıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağlamaya başlarken. "Hem de çok."

Bir elimle başını sarıyorum ve göğsümü yaklaşıtıyorum, böylece atan kalbime yaslanıyor.

"Hey, Finn," diye fısıldıyor bir süre sonra.

Uzaklaşırken dudaklarım seğiriyor.

"Evet."

"Vücudunuzun içinde gerçek canlılar olduğunu biliyorsunuz," diyor burnunu kıvrarak. "Bakteriler ve mantarlar gibi."

Gülmeye başlamadan önce bir süre ona bakıyorum. Siktiğimin Josslyn'i.

c4

EINN

3 Gün Sonra

I Leo'ya bakmaya devam ediyorum. Son birkaç gündür özür diliyor ve yardımcı oluyor ama ben yine de ona güvenmiyorum.

"Yardım etmek için daha fazlasını yapamadığım için gerçekten zgnm," diyor kafede karşılıklı oturduğumuzdan beri üçüncü kez.

"zrn istemiyorum," diye ıkışıyorum.

"Anlıyoruz," diyor Hamilton sakince, bir elini koluma koyup sıkıyor, ben de susuyorum. "Sadece söz verdiğın görüntüleri istiyoruz ve yolumuza gideceğiz."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Yemin ederim avukatlık mesleğini özlemişti. O ve Damian da gelmek için ısrar ettiler ve onlara siktirip gitmelerini söyleyecek enerjim yoktu. Josslyn dün gece geç saatlerde hastaneden eve gönderildi ve dairemiz şu anda insan sayısı, balonlar ve çiçeklerle bir doğum günü kutlamasına benziyor. Hepsini kovmamak için tahmin ettiğimden daha fazla irade göstermem gerekti.

Sonsuzluktan sonra Leo telefonunu masaya doğru kaydırıyor. Aldım ve oynat tuşuna bastım. Hamilton ve Dame izlemek için yaklaşıyorlar. Video yle başlıyor - Josslyn,

Olivia ve kız kardeşim Onyx'e giriyor. Kız kardeşimi görmek tüylerimi diken diken ediyor. Bu videonun kalitesi elimdenkinden daha iyi ve yüzlerindeki ifadeye çok dikkat edebiliyorum. Josslyn endişeli görünüyor. Olivia orada olmak istemiyormuş gibi görünüyor. Kız kardeşim tuhaf görünüyor, kocaman gözbebekleri ve dengesizliğe varan bir ifadeyle. Midem bulanıyor. Yanımda, Damian sessiz bir küfür mırıldanıyor ve Hamilton daha yakına kayıyor.

Bu videoda Josslyn ve Olivia'nın bara doğru yürüdüğünü görüyorum ve kız kardeşim sağa dönüyor. Bir sonraki çekimde, elimdeki görüntülerde kaybolduğunu gördüğüm odaya giriyor. Gülümsüyor ve kamera dışındaki birine el sallıyor. Odaya giriyor ve kısa bir süre sonra maske takmış bir adam da içeri giriyor. Video adamın dışarı çıkışına atlıyor ve kulübün geri kalanının görüntülerini izlediğim için Josslyn'in Titus'la birlikte dışarıda olduğunu ve Olivia'nın gittiğini biliyorum.

Üstteki zaman damgası üç saat sonrasına atlıyor, kapı tekrar açılıyor ve kız kardeşim dışarı çıkıyor. Bara doğru yürümesini ve odada onunla birlikte olan maskeli adama bir şeyler vermesini izlerken kalbim kulaklarımda sert ve gürültülü bir şekilde çarpıyor. Adam kızın elinden küçük bir zarf alıyor ve onunla tartışmaya başlıyor ama Mallory omuz silkiyor ve bara doğru bakıyor. Midem bulanıyor.

Otuz dakika geçti ve insanlar kulüpten ayrılmaya başladı. Görüntüleri daha önce izlediğimde fark etmemiştim ama o gece orada çok fazla insan yoktu.

"Cumartesi geceleri genelde bu kadar ölü mü olur?" Gözlerimi telefon ekranından ayırmadan soruyorum.

"Hayır. O gece erken kapandı. Rezervasyon yaptıran herkesin gece yarısına kadar dışarıda olması gerekiyordu."

"Bu normal mi?" Damian soruyor. "Hayır."

Videoda duraklat tuşuna basıyorum ve kendini açıklamasını bekleyerek yukarı bakıyorum.

"Mallory Onyx'i birkaç kez kiraladı," diyor Leo. "Normalde insanlar bunu yaptığında kaydını tutarız. O gece, hiçbir kayıt yok. Josslyn'e gösterdiğim konuk listesini buldum ama kulübün tamamının kiralandığına dair bir kayıt yok."

Çenem sıkıştı ve tekrar oynat tuşuna bastım. Bir adam omzunda bir ceset torbasıyla içeri giriyor ve Mallory'nin boşalttığı odaya adım atıyor. İlk başta onun içeride olduğunu düşünüyorum ama video boş bara geçiyor ve Josslyn sanki uyuyormuş gibi başını barın üzerine eğmiş oturuyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, midem kıvrılıyor. Bunu izleyebilir miyim bilmiyorum.

Hamilton, "Senin için izleyebilirim," diyor ama ben başımı sallıyorum.

Mallory bara giriyor ve doğruca Josslyn'e yöneliyor. Saçlarını yavaşça yüzünden uzaklaştırıp yüzünü ona yaklaştırmasını izliyorum. Nefes almayı bırakıyorum.

"Finn, ben ciddiym. İzleyebilirim," diyor Hamilton, sesi biraz temkinli.

Mallory aniden geri çekilir ve kapıya doğru bakar. O yöne doğru yürümeye başlamadan önce Josslyn'e bir kez daha bakıyor. Bir sonraki kare kız kardeşimin iki eliyle ağzını kapatarak bulunduğu odadan çıkışını kesiyor. Çöküyor ve sanki sonsuz bir acı içindeymiş gibi dizlerinin üzerine çöküyor.

Tüm bunlara nasıl dayanabildi, aklım almıyor. Kız kardeşim ölüyormuş gibi ağlamadan bir çizik bile alamazdı, bu yüzden dişlerinin kırılması ... tüm bunları daha da iğrenç ve çarpık hale getiriyor. Gösterilen son şey, John'un Josslyn'i Onyx'in dışına taşıdığı ve Mallory'nin de yanlarında olduğu. İkisi de yürümeyi bırakıp aynı anda sola bakıyor ve sonra kareden kaybolana kadar daha hızlı yürümeye başlıyorlar. Telefonu yere koyuyorum ve boş ekrana bakıyorum.

"Bunun ertesi günü Joss'u hastaneye mi götürdün?" Damian'a soruyorum, düz sesim içimde hissettiğim uyuşukluğu yansıtıyor.

"Evet, onun olmadığını söylediler..." diyor ve sözlerini yarıda bırakıyor.

"Tanrım," diyor Hamilton nefes verirken.

Leo telefonunu geri alırken, "Bunu neden Josslyn'e göndermek istemediğimi anlamışsındır," diyor.

"Bunu görmesine gerek yok," diye cevap veriyorum.

Bilinmezlik onun için çok fazla olurdu. Özellikle de kız kardeşim o bayginken ona bir şey yaptığını ima ettikten sonra, bu beni hayatımın geri kalanında rahatsız etmeye yetti.

"Bu video olmadan John'un ne yaptığını kanıtlamak için elinizde yeterli kanıt var mı?" Damian Leo'ya sorar.

"Sanırım öyle."

"Ne olursa olsun, onun hayatı sona erdi," diyorum inançla.

Ya hapse girecek ya da ölecek. Yangına karışmak için nedenlerinin ne olduğu umurumda değil. Kız kardeşimin ona bir sürü para ödemesi, rüşvet vermesi ya da her ne bok olduysa umurumda değil.

Detaylar önemli değil. O gece oradaydı, bilinci yerinde olmayan Josslyn'in eve götürülmesine yardım etti, kız kardeşime yardım etti ve Josslyn'i rehin aldı. Ben nefes aldığım sürece, John'un özgür bir adam olarak dolaşmasına imkan yok.

Damian bana, "Joss'un bunu görmesinin tek yolu Mallory'nin hayatta kalması, çünkü mahkemede buna ihtiyaçları olacak," diyor.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Mallory'nin durumu kritik. Kurşun bazı organlara zarar vermiş, bu yüzden yaşayacağından emin değiller. Bu görüntüleri gördükten sonra, ona izin verecek gücüm var mı bilmiyorum.

cı

JOSSLYN

1 ay sonra

A Mallory'nin ölüm haberini aldığım da, üzüntüye kapılmadan önce içimde sayısız duygu uçuşuyor. Acı dolu hıçkırıklar göğsümü bastırıyor ve kendimi banyoya gidip kapıyı kapatmaya zorluyorum. Duşu açıyorum ama daha kıyafetlerimi çıkarmaya başlayamadan iki büküm oluyorum ve ağlamaya başlıyorum. Tek umudum suyun sesleri bastırması. İsteyeceğim son şey Finn'in bunu duyacak ve zaten olduğundan daha fazla endişelenecek.

Neden böyle hissettiğimi bile anlamıyorum. Yaptığı onca şeyden sonra Mallory'nin normal bir hayat şansı yoktu. Ben de öyle olmasını istemedim. Ama yine de. Ölüm çok nihai. Finn tüm bunlar hakkında ne hissedecek? Annesini düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Finn ondan nefret ettiğini ve yaptıkları için onu asla affetmeyeceğini söylüyor ve ben de bunu anlıyorum. Şu anda onun en büyük hayranı değilim ama bir parçam bunu neden yaptığını anlıyor.

Mallory'nin özgürce dolaştığını düşünmüyordu. İyileşeceği umuduyla onu denizaşırı bir akıl hastanesine göndermişti. Eminim Mal'in telefonunu her zaman yanında taşıyacağını ya da

kurtuldu ve kaçmak istediğine yemin ettiği yere geri döndü. Yine de yaptıkları ona pahalıya patladı.

Oğlu onunla hiçbir şey yapmak istemiyor ve kocası boşanma davası açmayı planlıyor - bir Barlow'un asla yapmayacağı bir şey. Finn'le ya da kocasıyla çok iyi bir ilişkisi olduğu söylenemez ama bu canını acıtmış olmalı ve şimdi kızı temelli gitti. Duş alıp tekrar giyinirken bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Temelli mi gitti?

John'un öyle olduğunu biliyorum. Birkaç hafta önce Scarlet beni aradı ve bir avuç dava açıldıktan birkaç gün sonra cesedini bulduklarını söyledi. Scarlet ayrıntılara girmede, ben de sormadım ama intihar etmiş gibi görünüyordu. Normalde bu benim için tetikleyici bir konudur, ama bırakın önemsemeyi, onun hakkında fazla düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Onu tanıyor değildim ama Mallory olayında da yardımcı olmuştu.

Kafamı kurcalayan çok şey var. İnsanlarla uğraşmak, onların nedenlerini sorgulamadan da yeterince yorucu ve bu durum neredeyse yorucu olduğunu kanıtladı. Banyodan çıkarken yatak odamın kapısının yüksek sesle vurulması beni neredeyse yerimden sıçratıyor.

"Bayan Josslyn," diyor Tamara diğer taraftan. "Bay Barlow telefonda. Çağrılarına cevap vermediğinizi ve endişelendiğini söylüyor."

Yatak odamın kapısını açıp kilidi açarken nefesimi bırakıyorum. Finn'in benim için tuttuğu üç korumaya rağmen -işine geri dönmeyi kabul etmesinin tek nedeni- paranoyak hissetmekten kendimi alamıyorum. Evden sadece basketbol antrenmanına gitmek için çıkıyorum, o da koçumuz antrenmanı bana getirmeyi reddettiği için.

Sosyal medyada yaptığım tek kişisel paylaşım, insanlara iyi olduğumu bildiren ve iyi dilekleri için teşekkür eden siyah zemin üzerine yazılmış bir paylaşımdı. Geri kalan her şey markaların sponsorlu paylaşımlarıydı.

daha önce kurmuştum. Belki bir gün hayatımı dünyayla paylaşmaya geri dönerim, ama bunu yapmak için hala çok sarsılmış durumdayım.

Mallory güvenime pek çok şekilde ihanet etti ama beni en çok rahatsız eden şey kafama yerleştirdiği şüpheler. Kimseye, hatta kendi takım arkadaşlarıma bile nedenlerini sorgulamadan bakamıyorum ve bu hiç adil değil. Tamara telefonunu uzatırken bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor ve ben de telefonu alıp kulağıma götürürken ona teşekkür ediyorum.

"Alo?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Seni arıyordum."

Tamara'ya sırtımı döndüm. "Duştaydım. Seni telefonumdan arayabilir miyim yoksa arenada mısın?"

"Ara beni." Telefonu kapattı ve ben de Tamara'ya telefonunu geri verdim.

"Kapıyı açık bırakacağım," diyorum ve odama geri dönüp kapıyı kapatıyorum.

"Duydun mu?" Finn onu geri aradığımda sessizce soruyor.

"Evet." Sertçe yutkunuyorum ve onun tarafına oturuyorum. Yatakta. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi değil," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

"Özür dilerim," diyorum ve tekrar ağlamamak için dudağımı ısıırıyorum. Ama işe yaramadı. "Çok özür dilerim."

"Hayır. Sen..." Bir an için konuşmayı keser. "Özür dileme, Josie."

Tekrar sertçe yutkunuyorum ve gözyaşlarımı silerken başımı sallıyorum.

"Gittiğine sevindim," diyor ve tepkimi ölçmek istercesine tekrar duraklıyor. Bir şey söylemeyince, "Bunun için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum," diye ekliyor.

"Kızgın, üzgün ve rahatlamış hissetmekte sorun yok, biliyor musunuz?"

"Öyle mi?" diye soruyor, karanlık bir şekilde kıkırdayarak. "Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Elbette." Sesimde duyabilmesini umarak gülümsüyorum. "Duyguların ne olursa olsun geçerlidir."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Seni seviyorum."

Midem bulanıyor ve başımı onun yastığına koymak için yer değiştiriyorum. "Keşke burada olsaydın."

İç çekiyor. "Josslyn."

"Tekrar oynayacak olmana sevindim. Orada olmanı istiyorum," diyorum, sesimdeki inancı duymasını umarak. "Ama burada olmanı da isterdim. Belki seni klonlarım."

Kıkırdıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? İki Finn Barlow'la başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Seni iki Finn Barlow ile düşünmeyi kaldıramam.

Barlows."

Bu beni güldürüyor. "Ama bu sen olurdun."

"Umurumda değil. Sen benimsin ve sadece benimsin," diye homurdanıyor.

Kalbim yine çarpıyor. "Seni seviyorum, Finneas."

Bir iç çekiş daha. "Gidip bu takımın kışını tekmelemeliyim."

"Git işini yap, Barlow. Ben yatağın senin tarafından izliyor olacağım."

Telefonu kapatmadan önce inliyor ve birkaç kötü şey mırıldanıyor. Tekrar yalnız kaldığımda düşünmeye başlıyorum ve Tate'i düşündüğümde yine içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Anneme göre bıçak yarası derin değilmiş ve hayati bir organa isabet etmemiş, ama gözetimsiz bırakıldığı için kaptığı enfeksiyon ölümcül olabilirmiş. Neyse ki ona yardım edebildiler ve eve gönderdiler. Sanırım ikimiz de şanslıydık.

Her şey olup bittiğinden beri onunla hiç konuşmadım ama bana uzun bir mesaj göndererek özür diledi ve Mallory ile aralarındaki şeylerin nasıl başladığını anlattı. Cevabım bir başparmak yukarı emojisiydi. Söyleyecek başka ne var ki? Şimdi telefonu açıp ona mesaj atan benim.

Ben: Mal için üzgünüm

Annem hariç hayatımdaki herkesin bunu göndermeme karşı çıkacağını biliyorum ama elimde değil. Ondan asla hoşlanmayacağım ya da isteyerek onunla takılmayacağım ama birinin yalnız acı çektiğini bilmekten nefret ediyorum. Telefonumu şarja taktığım sırada cevabı geldi.

Ben de öyle. Sen nasılsın? Finn?

Kaşlarım havaya kalktı.

Ben: Her şey boka sardı ama biz iyiyiz.

En azından, biz

Buna inanıyorum. Benim için ona teşekkür et. O gece hayatımı kurtardığına eminim.

Ben: Yapacağım. Kendine iyi bak Tate: sen de

Onun mesajını kapatıp diğerlerini kontrol ediyorum; Dame, Livie, Tiago, Cassie ve diğer takım arkadaşlarıma hızlıca yanıt verdikten sonra telefonumu bir kenara atıp Tamara ve Oak'la konuşmak için mutfığa gidiyorum ve annemin günün erken saatlerinde bizim için bıraktığı yiyecekleri ısıtıyorum. Yemeğimiz bittiğinde izin isteyip odama dönüyorum ve Finn'in maçını izlemeye başlamadan önce omzum için esneme hareketleri yapıyorum.

cc

JOSSLYN

T Yatak arkamdan eğiliyor ve irkilerek uyanıyorum. Onun kokusunu alır almaz ve güçlü kolları beni sarar sarmaz bedenim sarkıyor. Ona asla itiraf etmeyeceğim ama ben ağlarken

maçını izledim. Ve kapattıktan sonra beni aradığında.

"Yarın döneceğini sanıyordum," diyorum çalar saatteki saate bakarak.

"Maçtan hemen sonra geri döndüm," diyor boynuma sokularak. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Kollarında dönüyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Takımın sabah basın toplantısı olduğunu sanıyordum."

"Hm." Beni öpüyor, yavaş ve derin bir öpücük, geri çekildiğimde beni hafifçe nefessiz bırakıyor.

"İptal mi edildi?"

"Hayır." Beni tekrar öpmeye çalışıyor ama ellerimi göğsüne koyuyorum. İç geçirdi. "Eve özel uçakla döndüm."

Bu hem kalbimi ısıtıyor hem de onu tokatlamak istememe neden oluyor. "Önemli şeyleri kaçırmaya devam edemezsin."

"Hiçbir şey senden daha önemli değil," diyor yüzümü kavrayıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

"Hiçbir şey."

Tehdit eden gözyaşlarımı kırıştıyorum ve tekrar eğilip ona karşı hissettiğim her şeyi kapsaması umuduyla onu yavaşça öpüyorum. Etmeyecek. Hiçbir şeyin yapabileceğinden şüpheliyim. Öpüşmelerimiz umutsuz bir hal alıyor ve birbirimizin saçlarını çekiştirmeye ve dudaklarını ısirmaya başlıyoruz. Üzerimde pozisyon almak için hareket ediyor ve elleri büyük boy tişörtümün -onun tişörtünün- altına kayıyor.

"Bu onayladığım bir gömlek," diye ağzıma karşı homurdanıyor, külotumu aşağı kaydırırken dilini ağzıma sokuyor ve gömleği çıkarmak için oturmama yardım ediyor.

Kendininkini çıkarıyor ve sol meme ucumu ağzına almak için başını eğiyor, sonra diğerini. Yüzüme, çeneme ve boynuma öpücükler kondurmaya devam ederken onları ısırp göğüslerimi yoğurduğunda içime bir sıcaklık yayılıyor ve neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyorum. Uzanıp boxer külotunu indirmeye başlıyorum, elimde sıcak ve sert olan büyük, kalın ereksiyonunu hissettiğimde titriyorum.

"Siktir." İçinden bir ürperti geçiyor ve kalçaları bir kez elime çarpıyor. "Seninle daha sonra vakit geçireceğim, ama şimdi içine girmezsem öleceğim."

İnliyorum ve sırtüstü yatana kadar beni itmesine izin veriyorum. Eli aramıza giriyor ve bana dokunuyor, beni ıslak ve onun için hazır bulduğunda inliyor. Eliyle kendini tutuyor ve yavaşça içime kayarken aşağıya bakıyor. Kolanının beni gerdiğini hissedince nefesim kesiliyor ve tamamen içime girdiğinde bir iniltiyle pelvisimi eğiyorum. Orada duraklıyor, bakışları benimkilere yöneliyor. Gözlerinde bulduğum şey beni zamanından önce nefessiz bırakıyor ve sonra ucuna kadar çekiyor, sert ve derin bir şekilde geri çarparken gözlerini benden ayırmıyor. Bacaklarım cesaretle beline sarılıyor ve tekrar yaptığında çarşafı sıkıca kavıyorum, ve tekrar.

"Bacaklarını kaldır bebeğim," diye mırıldanıyor. Kaldırıyorum ve o da kendini aşağıya bırakıp öyle derin itiyor ki nefesimin kesildiğini hissediyorum. İçime bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve onun etrafında kenetleniyorum, dudaklarından derin bir inilti çıkarıyorum. "Lanet olsun, Josie."

Midem çarpınıyor ve doruk noktam bana bir yük treni gibi çarpıyor. Sert, hızlı ve kontrol altına alınması imkânsız. Üzerimde titriyor, başını geriye atıp birkaç kez içime pompalarken kolları titriyor, boşalırken adımını inliyor. Kendini alçaltıyor, boynumu öperken ve bana karşı sert nefes alırken ağırlığını üzerime bastırıyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diyor yanağıma doğru.

Beni kaldırıp duşa götürmesine izin verirken ona karşı iç çekiyorum, beni tekrar duvara yaslıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Nefes veriyor. "Söylenecek ne var ki?"

"Emin değilim," diyorum sessizce. "Bunu düşünmeden edemiyorum. Farklı bir şey yapabilir miydim? Ya-"

"Hayır." Yer değiştiriyor, böylece ben sırt üstü yatıyorum ve o da dirseğine dayanarak kaşlarını çatmış bana bakıyor. "Farklı bir şey yapamazdın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Benim hatam olmadığını biliyorum, ama-"

"Hayır, Josslyn. Benim yaptığım bir şey yüzünden kendini suçlu hissetmene izin vermeyeceğim..." Duraklıyor ve yutkunuyor. "Açıkça yardıma ihtiyacı olan bir kişinin yaptığı bir şey yüzünden - sizin sağlayamayacağınız türden bir yardım."

Yasaklanmış gözyaşlarım gözlerime doluyor ve hızla kırptırıyorum, düşmeden önce omzumu ovmak için yüzümü çeviriyorum. Finn derin bir nefes alıyor ve yüzümü kavrayarak tekrar ona bakmamı sağlıyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor.

"Seni kaybedebilirdim," diyor kısık sesle. "Seni kaybedebilirdim daha biz..." Elini yüzümden enseme doğru kaydırıyor ve nazikçe kavırıyor. "Hiçbir şeyi değiştiremezdin. İkimizin de sorumlu olmadığımız şeyler için kendimizi suçlu hissetmemize izin vermeyeceğim."

"Tamam," diye fısıldıyorum onu öperken. Geri çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı. "Peki ya annen?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Peki ya o?"

"Onu affedecek misin?"

Uzaklaşıyor ve derin bir iç çekerek sırt üstü yatıyor. Başımı göğsüne koyarak ona yaklaşıyorum. "Bundan şüpheliyim."

"Elinden gelenin en iyisini yapıyordu." Alay ediyor. "Bu biraz abartılı."

"Buna katılmıyorum, ancak eylemlerimiz deneyimlerimizin bir yansımasıdır ve ebeveynleriniz... berbat durumda."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz," diyor parmaklarını kafa derimde gezdirerek. "Benim berbat durumda olduğumu ve annemin yaptığını asla yapmayacağımı iddia edebilirsin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerinin içine bakmak için yer değiştirerek soruyorum. "Sen olsan ne yapardın bilmiyorsun. Yaptığı şey yanlıştı. Bu konuda bir tartışma yok ama kızı hastaydı ve onu yurtdışında bir akıl hastanesine kapatmanın iyileşmesine yardımcı olacağını düşündü. Kızının çıkacağını ya da geri döneceğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu."

"Josie." İç çekiyor. "Bunu kabul edebileceğim bir gerçeklik yok. Belki tehlikede olmasaydın. Belki yaralanmamış olsaydın. Belki. Yine de bilemiyorum. Ben affedici bir tip değilim. Ben sen değilim."

Uzun bir süre ona bakıyorum ve sessizce kabul ediyorum. O haklı. O ben değilim ve onu olduğu gibi kabul ediyorum. Kendi deneyimlerim bana bu durumda farklı bir bakış açısı kazandırıyor ama bu haklı olduğum anlamına gelmiyor. Annemin de muhtemelen onunla aynı şekilde hareket edeceğini hayal ediyorum ama bu konuda sevdiklerimize yalan söylemezdi. Yaptığım şeyi kabullenmemi sağlarken benim için yardım arardı. Ama yine de benim annem Eliza Barlow'a hiç benzemiyor.

Zihnim doğum gününde bana teşekkür ederken yüzündeki ifadeyi tekrarlıyor ve milyonuncu kez bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyorum. Yalan olduğunu

sanmıyorum. Varlığım onu şaşırtmış ve biraz da kafasını karıştırmış gibiydi.

Bana karşı kendi tepkisi. Her şeyi berbat etti ama tek seçeneğinin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Finn onunla bir ilişki yaşamak istemiyorsa, zorlamam. Başından beri yakın değillerdi zaten. Ne olursa olsun, ben onun tarafındayım. Başka kimsenin değil. Göğüs kafesine bir öpücük konduruyorum ve yan yatmak için kollarında dönüyorum. Aramızdaki rahat sessizliği bozmadan önce uzun bir süre öylece yatıyoruz.

"Sana evlenme teklif etsem ne derdin?" Finn omzuma yumuşak bir öpücük bırakarak soruyor.

Kalbim durdu. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Hayır." Tenime karşı gülümsüyor. "Sadece yaparsam ne diyeceğini merak ediyorum."

"Bu işin eğlencesini kaçırmıyor mu?" Ona bakmak için yüzümü eğerken soruyorum.

Gözleri hafifçe kısılr. "Hayır."

Gülüyorum ve kollarında dönüyorum. "Ne diyeceğimi sanıyorsun?"

"Evet. Belli ki."

"Çok eminsin." Onu öpmek için eğildim ama o geri çekildi. "Bunu senin için seviyorum."

Bana bakıyor. "Hayır mı diyeceksin?"

"Sanırım bunu gerçekten evlenme teklif ettiğinde öğreneceksin," diyorum kendimi zor tutarak.

"Ama beni seviyorsun," diyor yavaşça, temkinli bir şekilde, sanki bu sözleri geri alacağımdan korkuyormuş gibi.

"İstiyorum."

"Ve artık birlikte yaşıyoruz."

"Yaşıyoruz."

Kaşlarını çatıyor. "Peki, neden evet demedin?"

"Pek çok insan birbirini seviyor, birlikte yaşıyor ama asla evlenmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bu saçmalık."

"Bu saçmalık değil." Gülüyorum. "Bazı insanlar evlenmek istemez. Senin istemene şaşırdım."

"Öyle mi?"

"Evet. Yani, gösterişli bir düğüne falan ihtiyacım yok ama çocuk sahibi olacağım kişiyle evlenmek isterim."

"O da benim."

"Kendinden çok eminsin," diyorum, eğilip dudağımı ısırduğında bağıriyorum. "Finneas!"

Gözleri kararıyor. "Sen itiraf edene kadar seni becereceğim."

"Hm." Yer değiştirip geriniyorum, ayağa kalkıp bileklerimi başımın üzerine kelepçelediğinde ona gülümsüyorum. "Göreceğiz bakalım."

Yüzünü eğiyor ve ağzını benimkine çarpıp beni öperken hırılıyor. Bu işin sonunda beni evet demeye ikna edeceğinden hiç şüphem yok. Zorunda olduğundan değil. Gerçekten sorsa anında evet derdim.

cy

JOSSLYN

1 AY SONRA

I takım arkadaşlarımı izlerken omuzlarımı döndürüyor ve boynumu geriyorum. al uygulama atışlar sırasında bizim Oyun öncesi ısınma. Bu geri döndüğüm ilk maç ve o kadar g e r g i n i m k i buraya gelmeden önce tuvalette kustum. Orada dururken, yavaş yavaş dolan salondaki koltuklara bakıyorum ve saha kenarında annem ve Titus'un yanında oturan Lyla ve Theo'yu gördüğümde kocaman gülümsüyorum. T h e o elindeki pamuk şeker torbasından başını kaldırdığında beni görüyor ve yerinden zıplıyor. Lyla o bir adım atmadan önce küçük omuzlarını tutuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor

kaşlarını çatmasına ve yerine oturmasına neden olur.

Arkalarında, güvenlik şefleri Patrick gülüyor ve hepsini de güldüren bir yorum yapıyor. Yürümeye başlıyorum ve yanımda seken bir topu durduruyorum. Fazla düşünmeden dönüyorum, şut atıyorum, topu boşaltıyorum ve bunun için bana tezahürat yapan Cassie ve diğer takım arkadaşlarıma göz kırpyorum. Sakatlığımı atlatmaya çalışırken onlar benim için en iyi motivasyon kaynağı oldular.

Onlar sayesinde -özellikle de bana yardım etmesi için en iyi fizyoterapistlerinden birini çağıran Lyla sayesinde- tam hareket kabiliyetine sahibim ve oynayabiliyorum. Özellikle kendimi zorladığımda çok ağrımadığını söyleyemem ama son sezonumda oturmaktan daha iyi. Aileme ulaştığımda ve Theo koltuğundan zıpladığında

Lyla yine onun bana doğru koşmasına izin verdi. Daha tam çömelmemiştim ki bana doğru hamle yaptı ve beni kış üstü yere düşürdü.

"Theodore!" Lyla azarlıyor.

Gölüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum, dostum."

"Ben de!" diyor, çekilmeden önce boynumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Bak! Aynı formayı giyiyoruz!"

"Öyleyiz!" Genişçe gülümsüyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Yorulursam dışarı çıkıp benim için oynayabilir misin?"

Gölüşüyle tüm yüzü aydınlanıyor. "Çok aptalsın, Joshlyn!"

Alnından öpüyorum ve annesini, benim formamı giyen benimkini, Titus ve Patrick'i selamlamak için ayağa kalkıyorum. Geldikleri için teşekkür ediyorum ve hepsi gözlerini devirip bana saçmalamayı kesmemi söylüyorlar. Annem sepetin arkasını işaret ederek teyzemin ve Lyla'nın babasının nerede oturduğunu söylüyor.

"Baykuşlar maçının önemli anlarını izledin mi?" Titus soruyor.

"Dame'ın ilk on dakikada güzel bir 'Bar Down' attığını gördüm," diyorum ve bu terimi kullanırken gülümsüyorum.

Bunca yıldan sonra bile hokey terimlerini bilmiyorum ama bu artık aşına olduğum bir terim. Sanırım Finn'in takım arkadaşlarının çoğu ona böyle seslendiğine göre aşına olsam iyi olur. Kabul etmeliyim ki, görmek oldukça güzel bir gol.

"Barlow devre arasından döndüklerinde gol attı," diyor Patrick.

Gölümsemem artıyor. "Önemli anları izlemem gerekecek."

Biraz daha konuştuk ve birkaç gün sonra gelecek olan Noel Arifesi -yarımız için "gerçek Noel"- konusuna geldik.

Bunu tartıştıktan sonra onlara "Finn bunun tuhaf olduğunu düşünüyor," diyorum.

Lyla gülüyor. "Lach bunun çok tuhaf olduğunu düşündü ama sonra kızarmış domuz etini kokladı ve fikrini değıştirdi."

Titus güler. "Onu suçlayamam. Aynı şey kayınpederim ilk kez yaptığında benim de başıma gelmişti."

Fairview'in bu akşam oynayacağı takımın eski oyuncusu olan bir gazeteci tarafından çağrılmadan önce ne yapacağımız konusunda bir anlaşmaya vardık. Hızlıca sohbet ediyoruz ve bana geri dönmek, nasıl hissettiğim ve geleceğin neler getireceği hakkında sorular soruyor. Her zamanki dürüst cevaplarımı veriyorum ve takım arkadaşlarımın yanına dönmeden önce ona teşekkür ediyorum.

Livie iğne vurulduktan sonra kalçasını benimkine çarpıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel. Harika." Gülümsüyorum ve başka bir üç sayılık atış yapmak için ondan uzaklaşıyorum.

"Atıcılarımız var!" Cassie bağırıyor ve kızların geri kalanı içimizden biri yandığında kutlamak için tipik kutlama dansımızı ve el hareketlerimizi yapıyor.

Diğer takımdaki bazı kızlarla konuşuyoruz ve sonra oyun moduna geçmek için soyunma odasına geri dönüyoruz. Geri döndüğümüzde tribünler doluydu. Diğer takımın ilk oyuncularını anons ediyorlar ve ardından, ev sahibi oldukları bir maç olduğu için, ışıkları indirip bizi anons etme şovu yapıyorlar.

İsmim anons edildiğinde arena çılgına dönüyor ve minnettarlık gözyaşlarımı tutmak için savaştım da yine de dökülüyorlar. Sevgileri için her zaman minnettarım ama bu gece her zamankinden daha anlamlı çünkü popülerliğim için ya da bir oyuncu olarak beni sevdikleri için tezahürat yapmıyorlar. Bir insan olarak benim için tezahürat yapıyorlar ve iyi olduğumu kutluyorlar ve bu her şey demek.

Maç başlıyor ve ben kalabalığı duymazdan gelip takım arkadaşlarıma odaklanıyorum ve topu rakiplerimden uzaklaştırıp potaya sokmaya çalışıyorum. Devre arasında koçlarımız ve antrenörlerimiz beni kontrol ediyor ve oturmamı söylüyorlar ama ben gülüyorum.

"Uh-uh. Cassi bu gece triple-double yapacak," diyorum koçuma göz kırparak.

"Belki de öylesin," diye takılıyor Aaliyah.

"Bu takımdan biri öyle," diyorum kendimden emin bir şekilde, her ne kadar orada bir süper kahramana dönüşmezsem o kişinin ben olmayacağımı bilsem de.

Livie gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Geri döndü."

Koç Ogu, "Tüm maç boyunca on beş sayı öndeydik, ancak ikinci yarıda güçlü çıkmayı sevdiklerini biliyorsunuz, bu yüzden ayağımızı gazdan çekemeyiz," diyor.

"Buck'ın üzerinde kal," diyorum Cassie'ye ve Livie'ye bakıyorum. "Gianna'ya baskı uygulamaya devam et. Köşede boğuluyor."

"Elaine'i senden uzak tutmaya çalışacağım," diyor Aaliyah. "Biz hallederiz." Suyumun kalanını bitiriyorum ve hepimiz ayağa kalkın, toplanın ve dağılın.

"Hey, erkek arkadaşının gönderisini gördün mü?" Cassie spor ayakkabılarını değiştirirken bana soruyor.

"Finn'i takip mi ediyorsun?" Gülererek soruyorum ve bana uzattığı telefonu alıyorum. Tuşladığımda kaşlarımı çatıyorum. "Burada hiçbir şey yok."

Telefonu geri alır ve ekrana kaşlarını çatarak bakar. "Tuhaf. Silmiş olmalı."

"Neydi o?"

"Sadece sen."

"Tamam..." Dedim ve o bunu genişletmeyince yaptığım şeye geri döndüm.

Bizim sıraya dönerken ailemin yanından geçiyorum ve Finn, Damian, Lachlan ve Will'in orada oturduğunu görünce donup kalıyorum. Hepsi yerlerini değiştirmiş, Finn saha kenarında, Lyla'nın daha önce oturduğu yerde, Lyla da kocasıyla birlikte arka sırada oturuyor. Theo hâlâ saha kenarında, benim formamı giyen Damian ve Finn'in arasında oturuyor. Yüzümdeki şoku gördüğünde gözleri muziplikle parlıyor. Şimdi beni onun formasını giyerken gördüğünde ne hissettiğini çok iyi anladığımı söyleyebilirim.

Her nasılsa, onun varlığının farkında olmama rağmen, oyunun geri kalanını harika bir şekilde geçirmeyi başarıyorum. Bitirdiğimizde, hızlıca duş alıyorum ve dışarı çıkmadan önce üzerimi değiştiriyorum.

EINN

BİRKAÇ AY SONRA (MART)

Tç saha maçlarımızda atmosfer her zaman elektriklidir, ancak finallerde olduğumuz için şimdi daha da yoğun. Yepyeni bir takım olduğumuz için pek çok kişi finalde olacağımızı düşünmüyordu.

Ancak oyuncular, koç ekibi ve sağlam sahiplikle Baykuşların kupayı kazanma şansı var. Oturdum ve Damian'ın yanında gerinmeye başladım.

"Josie'yi gördün mü?" Ben sordum.

Dame bir kahkaha attı. "Ona böyle hitap etmene izin verdiğine inanamıyorum."

Onu görmezden geliyorum. "Lach, Lyla daha sonra Theo'yla geleceği için locada kalmasını söyledi ama Joss ona tribünde oturacağını söyledi."

"Duydum."

Gerinmenin ortasında ona baktım. "Biliyor muydun?"

"Belki," diyor, kalçasını döndürüyor ve gülerken esnemeye gömülüyor. "Orada ya da burada oturmasının neden önemli olduğunu bilmiyorum."

"Tamara için bir koltuk ayarlayabildi mi?" diye sordum.

Josslyn Tamara'yı sevse de, bir güvenlik görevlisi olmasından hâlâ rahatsızdır.

"Eminim yapmıştır. Onu orada güvenlik olmadan görürseniz dikkatinizin dağılacağını biliyor," diyor Dame.

Göğsümde biriken endişenin bir kısmı gevşiyor. İyi bir noktaya değindi. Josslyn paranoyamın farkında ve oyun sırasında kendimde olmanın ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

Hammie kayarak yanımıza gelirken, "Joss'u gördüm," diyor.

Yüzündeki ifade gözlerimin kısılmasına neden oluyor. Gerinmeyi bıraktım. "Nerede o ve sen neden öyle bakıyorsun?"

"Luke ve Ella orada ve basketbol takımının yarısını getirdi. Kadınlar ve erkekler," diyor ve yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Tiago'yu ve başka bir adamı mikrofonladılar."

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Tiago ve takımdaki diğer çocuklar Owls maçına geleceklerini kaç kez söylediler, burada olacaklarını bilmeliydim. Her iki Fairview takımı da Mart Çılgınlığı'nın derinliklerinde, ancak bir sonraki maçlarını oynamaya gitmeden önce birkaç gün dinlenmeleri gerekiyor. Maçlarda birbirimizi destekleyememek, ikimizin de sporcu olmamız ve programlarımızın çakışmasıyla ilgili tek sıkıntım.

Buzun diğer tarafına doğru kaymaya başladım ve onları hemen fark ettim. Ham şaka yapmıyormuş. Tüm bölümü kaplamışlardı. Kayarken neredeyse tökezliyordum ve Josslyn'i gördüğümde önce iki kez, sonra üç kez bakakaldım. Yine de bocalamama neden olan o değil. Onun yanında oturan kişi beni neredeyse yere yıkıyor. Onlara doğru kayıyorum ve Josslyn önümde dururken ıslıl ıslıl gülümsüyor. Yanındaki adam da ayağa kalkıyor.

"Şaşırdın mı?" diye soruyor, sanki bu normal bir olaymış gibi gülümseyerek.

Boğazıma bir duygu düğümü düğümlendi. Hayatım boyunca ailemin maçlarımdan birine katılmasını diledim ama bu hayalden yıllar önce vazgeçtim. Babamı burada, benim lanet formamı giyerken görmek kafamı bir anda çok fazla meşgul ediyor. Son birkaç aydır on yaşımdan beri hiç olmadığı kadar çok konuştuk ve görüştük ve bunların hepsi Josslyn'in işi.

Onu Noel arifesine, ardından da yılbaşına davet etti ve doğum gününde ofisine ikimiz adına bir pasta gönderdi - tabii ki benden habersiz. Genel olarak bakıldığında bunlar küçük jestlerdi ama hepsi de telefon görüşmelerini, mesajlaşmaları ve en son olarak da golf oynamak için bir araya gelmemizi başlatan şeylerdi.

Onun yanında olmak babamla birbirimizi hiç tanımadığımızı fark etmemi sağladı ve ondan hoşlanmamak için nedenlerim olsa da artık bazı davranışlarını anlıyorum. Hala aynı fikirde değilim ama anlıyorum. Babasının kontrolü altında büyüdü, onun gözüne girebilmek için kendisinden istenen her şeyi yaptı.

Profesyonel golf oynama hayallerinden vazgeçti, aşık olduğu kadından ayrıldı, annemle evlendi ve kişisel tatmin yerine beklentilere dayalı kararlar almaya devam etti. Bunu söylemedi ama bir parçasının ona her fırsatta meydan okuduğum ve istediğimin peşinden gittiğim için benimle gurur duyduğunu biliyorum.

Josslyn'in elini pleksiglasın üzerinde gördüğümde ağzım hâlâ açıktı. Sonunda gözlerimi babamdan ayırıp ona bakıyorum. Gözlerindeki sevgi neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

"Umarım getirdiğim kalabalığa aldırmazsınız," diyor yüksek sesle, gözleri parlayarak. "Hiçbiri daha önce hokey maçına gitmemiş, bu çok saçma, sence de öyle değil mi?"

Dudağımın seğirdiğini hissediyorum. "Bu kadar hayranın olduğunu bilmiyordum." "Basketbolu tercih ederim," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Ama Hokey oldukça havalı."

"Hepimize forma aldı," diye bağırıyor Tiago onun yanında. Onu fark etmemiştim bile. Diğerlerine bakmadan önce Dame'ın formasını giydiğini fark ettim. Hepsi forma giyiyor. Birçoğu benim, bazıları Dame'ın ve geri kalanı da takımdaki diğer oyuncuların.

"Ben üzerinde soyadımın yazdığını seçtim. Onun soyadı olana kadar benimle eşleşmesi için onu ikna etmek zorundaydım.

Babam," diyerek Josslyn'i güldürdü.

Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum.

"O ve on yedi numaraya aşık gibiyim," diyor sırtarak.

Bu onu dinlemekten asla bıkmayacağım bir şey, özellikle de bunu dünyaya böyle duyurduğunda.

"Git biraz kış tekmele," diyor babam pleksiyi tokatlayarak.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Maçtan sonra görüşürüz." Josslyn ile göz göze geldik. "Seni seviyorum."

Elleriyle kalp yaparak karşılık veriyor ve bana bir öpücük konduruyor. Kayarak uzaklaşırken hâlâ trans halindeyim, hâlâ babamın benim oyunumda olduğunu idrak etmeye çalışıyorum. Eğer işler farklı olsaydı annemin de burada olacağından hiç şüphem yok. Babam bunu açıkça söylemese de genel kanı annemi uzun bir kendini keşfetme yolculuğuna çıkmaya zorladığı yönünde. Geçen ay beni aradığında, sonunda pes ettim ve telefonu açtım.

Yüzleşmeye hazırdım ama hiç yüzleşmedim. Bunun yerine özür diledi ve işlerin nasıl gittiğini sordu - annemin geçmişte hiç önemsemediği bir şey. Kız kardeşime olanlarda oynadığı rol için onu hiçbir zaman gerçekten affedebileceğimi sanmıyorum ama bunun bir önemi yok. Ben halimden memnunum.

"Neden herkes evli olduğumuzu düşünüyor?" Josslyn katımıza çıktığımızda bana bakarak soruyor. "Üçüncü güvenlik görevlisi beni tebrik ettiğinde, bunun ne hakkında olduğunu sormak zorunda kaldım. Bana evlendiğimi söylediklerinde yaşadığım şaşkınlığı bir de babaninkini düşün."

Kapıyı açıp içeri girmesine izin verirken gülümsememle savaşıyorum. Gözlerim sırtında geziniyor ve mükemmel, yuvarlak kışına takılıyor. Hızımı artırıyorum ve kollarımı ona sarıp boynunu öpmeden önce bir yanağını avuçluyorum.

"Çünkü senden bahsederken sana karım diyorum."

Gölüyor. "Ama ben senin karın değilim." "Henüz."

"Henüz," diye kabul ediyor ve vücudunda aşağı doğru ilerleyen ellerim donuyor.

Kalbim küt küt atıyor, omuzlarına koyup onu çeviriyorum. Hastanede annesiyle yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor, özellikle de evlilik konusunu açtığım birkaç seferde Joss heyecandan yerinden zıplamadığı için. Hiçbir zaman sorarsam evet demeyeceğini söylemedi ama hiçbir zaman da onaylamadı ve bu beni deli ediyor.

Josslyn hayatıma girip dünyanın eksenini değiştirene kadar hiçbir şeyden emin değildim. Onunla yaşamak yeterli değil. Benimle mutlu olduğunu biliyorum. Bundan eminim. Ama bu yeterli değil. Daha fazla güvence istiyorum. Bu düşünce aklımdan olması gerekenden daha fazla geçiyor.

Gözlerine bakıyorum. "Öyle mi?"

"Bundan şüphe duymam mümkün değil," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Bana sahipsin, Finn Barlow."

Kalbim küt küt atıyor ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıp anın tadını çıkarıyorum. Gözlerimi açtığımda, onu kollarımın arasına alıyorum ve bacaklarını belime sararken kıcını kavıyorum.

"Sana sahip miyim?" Yatak odamıza doğru yürürken sordum.

"Evet," diyor nefes nefese, gözleri benim hissettiğim şehvetle kararıyor.

Onu yatağımızın önüne bıraktım ve kenarına oturdum. Çenemi eğiyorum. "Soyun. Bana ait olanı göstermeni istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve soyunmaya başlıyor. Baştan çıkarıcı hareketlerini izlerken dudağımı ısııyorum ve ellerimi kalçalarımın kenetliyorum; formasını başının üzerine kaldırırken ellerini karnının üzerinde gezdiriyor. Kot pantolonunu yavaşça vücudundan aşağı indirirken arkasını dönüyor ve olduğum yerde kalıp gösterinin tadını çıkarmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Tekrar yüzüme baktığında, soluk pembe dantel sütyeni ve ona uygun iç çamaşırıyla ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Gözlerim onun kusursuz altın sarısı teninin her santimini açgözlülükle yutuyor ve milyonuncu kez bir dizi düşünceye kapılıyorum. Onu bu şekilde görmenin nefesimi kesmeyeceği bir zaman olacak mı? Bu inanılmaz seksi, özverili, güzel kadını bir şekilde kendime çekmeyi başardığımı tam olarak kavrayabilecek miyim? Onun benim olduğu gerçeği hiç kafama dank edecek mi? Neredeyse kalbimin göğsümden fırlaması için yeterli. Bu kadın benim.

Bana her açıdan nasıl görüldüğünü göstermek için arkasını döndüğünde "Siktir," diye fısıldıyorum. "Buraya gel, bebeğim."

Bacaklarımın arasında, göğüsleri gözlerimin önünde durana kadar yürürken gözleri parlıyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı teninin her santiminde gezdirmeden önce kapları bir arada tutan ince malzemeyi ısıyorum.

"Finn!" diye soluk soluğa bağılıyor ve yanağını ısırduğımda parmaklarını saçlarıma gömüyor.

"Sana sahibim, unuttun mu?" Ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırıp poposunu sıkarak söylüyorum.

"Biliyorsun," diyor nefes nefese.

Ellerimi kık yanaklarının ortasına doğru götürürken geri çekilip ona bakıyorum. "Hepiniz mi?"

Gözleri anlayışla açılıyor ve başını sallarken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Kahretsin, bu çok tahrik edici. "Bunu hiç yapmadım," diyor sessizce.

Ellerim hareketsiz. "İstiyor musun?"

"Bunu hiç düşünmedim bile, ama seninleyken düşünürdüm."

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki onu yanıma çektim, kucağıma oturttum ve öptüm. Bu sert, talepkâr bir öpücük; dil, dişler, inlemeler ve sızlanmalar. Öpüşürken sütyenini açıyorum ve tangasını çıkarmak için onu hafifçe kaldırıyorum. O kucağımdan inmeden çıkarmanın bir yolunu bulamıyorum, bu yüzden bir araya getiriyorum. Tam çekecekken Josslyn beni itiyor ve kucağımdan iniyor. Tekrar kucağıma tırmanmadan önce onu çıkarıp bir kenara atıyor.

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Bir elimi aramıza sokup amını avuçluyorum, bir parmağımı içine daldırıyorum ve onu ıslak ve hazır bulduğumda inliyorum. Elimi hareket ettirdiğimde başını geriye atıyor, ben de bundan faydalanarak eğilip göğüslerini ve boynunu öpüp emiyorum. Kalçalarını parmaklarımın temposuna göre sallarken bir eliyle saçlarımı, diğeriyle gömleğimi kavırıyor.

"Çok ateşli," diyorum boynuna karşı. "Benim için boşalacak mısın?"

"Evet," diyor nefes nefese. "Lütfen durma."

Geri çekilip parmaklarımın arasında parçalanışını izlerken gülümsüyorum.

"Siktir Finn," diye bağılıyor, saçlarımı öyle sert çekiyor ki gözlerim yaşıyor.

Parmaklarımı çıkarıp kıvrımlarının üzerinde tembelce kaydırırken mırıldanıyorum ve tekrar seğirmesini sağlıyorum.

"Yapamam," diye inliyor.

"Yapabilirsin. Zaten yapıyorsun," diyorum, iki parmağımı tekrar içine sokuyorum ve başparmağımın klitorisine oynuyorum.

"Oh, lanet olsun."

"İşte bu," diye ikna ediyorum ve tekrar boşalmasını izliyorum. Sırılsıklam parmaklarımı içinden çıkarıyorum ve ona bakmak için çekilmeden önce onu derinden öpüyorum. "Çok güzelsin Josie."

Gözleri parlıyor. "Sen de öyle Finneas. Ve hâlâ çok fazla kıyafet giyiyorsun ve bana ait olduğunu iddia ettiğin şeyi saklıyorsun."

"Sahip olduğum ve olduğum her şey sana ait," diyorum ve gözleri yaşlarla dolduğunda kıkırdıyorum. Tanrım, bu kızı seviyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni daha çok seviyorum," diye karşılık veriyorum dudaklarına.

Beni çabucak öpüyor ve soyunmak için tırmanıyor. Çırılçıplak kaldığımda beni yatağa geri itiyor ve üzerime

tırmanıyor. Boynumu, omuzlarımı öpmeye başladı,

ve göğsümde ve sonra vücudumda acı verici bir şekilde yavaşça aşağı doğru hareket ediyor. Bana bu şekilde işkence etmekten hoşlanıyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü onun içinde olmak için can atıyor olsam da bana yaptığı her şeyi seviyorum.

Sonunda sikime ulaşip ağzına aldığında, bastırılmış ihtiyacımla kalçalarım yataktan fırlıyor. Saçlarından tutup onu kendimden uzaklaştırmadan önce beni bir, iki, üç kez yalamasına ve emmesine izin veriyorum. Çok masum görünen ama aslında hiç de öyle olmayan o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Neden beni durdurdun?" diye somurtuyor.

Tutuşum sıkılaşıyor ama yüzünü buruşturunca gevşetiıyorum. "Buraya geri gelmen gerekiyor."

Bana sarılmak için hareket ederken dudağını ısıırıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi." Onu tutuyorum, altımda durması için bizi ters çeviriyorum ve çığlık atmasına neden olan hızlı, sert bir hamleyle içine giriyorum. "Şimdi ağzından çıkan tek kelime 'Evet Finn, seninle evleneceğim' olana kadar seni yatağın içinde becereceğim."

Sözümü yerine getirmeye başladığımda kahkahası kısa kesildi.

EPİLOG

JOSSLYN

Talışılmadık derecede kasvetli hava benim ciddi ruh halime uyuyor. Babamın mezarını ziyaret etmeyeli yıllar oldu. Cenazesi hala bir bulanıklık, ama asla tabutuna bakmayı unuttum. Babaannem ve annem gömülme konusunda çok kararlıydılar. Onlar için bu bir gelenektir. Benim içinse her şeyin nihayete ermesi sakatlayıcı olmuştur.

O günden beri sadece iki kez ziyaret ettim. Babamın varlığını hissetmek için bir arsaya ihtiyacım yok, ama artık basketbol temelli bittiğine göre, böyle hissetmeyeceğimden korkuyorum. Uzun zamandır, topu her elime aldığımda, onu yanımda, hareketlerime rehberlik ederken hissediyordum. Belki de burada olmamın sebebi artık onun varlığını hissedememe korkusudur.

O kadar dalmışım ki mezarının başında birinin durduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Onun Finn olduğunu anlamam bir saniye daha sürüyor, üzerinde bu sabah golf oynamaya giderken giydiği şort ve polo var. Sanki geldiğimi hissetmiş gibi bana dönüyor ve her seferinde kalbimi yerinden oynatan o seksi gülümsemesini takınıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona ulaştığımda sordum.

Yüzümü kavrayıp ayak parmaklarımı kıvrandıran yumuşak, uzun bir öpücük vermeden önce uzun bir süre bana bakıyor. Elimdeki şemsiyeyi bırakıyorum ve sallanmamak için kollarını tutuyorum. Bir süre sonra nefes nefese

ve gözlerini arıyorum. O gülümseyene kadar bir şey anlamıyorum. Gözlerim açıldığında kıkırdıyor.

"Finn," diye nefes alıyorum ve boğazımda oluşmaya başlayan düğümü yutuyorum.

"Kuşkusuz, bunu yapmayı düşündüğüm yer burası değildi," diyor kıkırdayarak. "Ama hayatındaki ilk erkeğin son erkeğin olacağımı bilmesini sağlamanın aklıma gelen tek yolu bu."

Zaten sulu olan gözlerime bakarken gülümsüyor.

"Dürüst olmak gerekirse Josslyn, eğer güneş ölümlü bir form alabilseydi, senin gibi görünür ve senin gibi hissederdin," diyor. "O sıcaklığı korumak için, seni yanımda tutmak için yapmayacağım şey yok."

Bir dizinin üzerine çöküp yerden fark etmediğim küçük siyah bir kutu alırken nefesim kesiliyor ve titreyen elimi ağzıma götürüyorum. Gök gürlüyor ve birkaç damla yağmur yüzümden aşağı süzölmeye başlayan gözyaşlarına karışıyor. Finn bir an kafasını kaldırıp başını salladıktan sonra kutuyu açıyor ve titreyen sol elimi avucunun içine alıyor.

"Sen her gün düşündüğüm ilk ve son kişisin. Her gün düşündüğüm tek kişi. Senin aşkın benim için asla hafife alamayacağım bir ayrıcalık," diyor yüzüğü parmağıma geçirirken. "Sen benim hayatımın aşkınsın, en iyi arkadaşımın, birlikte en çok eğlendiğim kişisin ve gördüğüm tek geleceksin. Evlen benimle. Evlen benimle ve hayatımın geri kalanını sana ne kadar değer verdiğimi, seni ne kadar sevdiğimi göstererek geçirmeme izin ver."

Çılgınca başımı sallıyorum ve yüzüğü parmağıma geçirmeyi bitirdiğinde yüzümdeki gözyaşı ve yağmur karışımını siliyorum. Ondan habersiz sayısız yüzüğe bakmıştım ama seçtiği yüzük hepsini gölgede bıraktı. Ortasında büyük oval bir taş ve etrafında ışınlar gibi görünmesini sağlayan altın vurgulara sahip bir hale bulunan en güzel gümüş yüzük. Bana şunu hatırlatıyor.

"Güneşe benziyor," diye fısıldıyorum hayretle, gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek.

"Sana benziyor."

Kalbim küt küt atıyor. "Finneas," diyorum titreyerek, o ayağa kalkıp alnıma yapışan saçlarımı silerken. "Biliyorsun, aslında bana sormadın."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Çünkü soracak bir şey yok."

"Oldukça eminim, ama önemli değil, çünkü sana milyonlarca kez evet derim."

"Sonunda," diyor beni öpmeden hemen önce.

Yavaş, her şeyi tüketen, ayak parmaklarını kıvrandıran bir öpücük, uzaklaştığımızda ikimizi de nefessiz bırakıyor.

"Seni seviyorum, Finneas."

"Seni daha çok seviyorum Josie'm, aşkım, kalbim, güneşim, her şeyim," diye karşılık veriyor ve kollarını bana dolamadan önce beni tekrar öpüyor. "Bana sahipsin. Güldüğünü duyduğum andan beri sahip olduğunu düşünüyorum."

"Hey, Finn," diyorum, kelimelerim göğsüne hafifçe çarpıyor.

Kıkırdıyor. "Evet?"

"Artık ilahi zamanlamaya inanıyor musun?" Ona bakabilmek için hafifçe uzaklaşarak soruyorum.

Gözlerimi öyle bir yoğunlukla arıyor ki neredeyse nefes almayı unutuyorum. "Seninle olduğum her saniye," diyor usulca, beni tekrar öpmek için başını eğdiğinde.

CLAIRE CONTRERAS TARAFINDAN DA

Yeni bir sürümüm olduğunda benden mesaj almak için "KİTAP" kelimesini 21000'e mesaj atın

Beni IG'de takip edin: [Claire Contreras](#)

TikTok: [TikTok](#)

Bunun gibi daha fazlası:

Lachlan & Lyla: [SENİ ELDE EDENE KADAR](#)

Logan & Mae: [YARIM GERÇEKLER](#) (karanlık hokey/gizli toplum)

[BÜKÜLMÜŞ DÖNGÜLER](#) (karanlık akademi gizli toplum)

Eğer bunu beğendiyseniz, mafia serime bayılacaksınız!

*Burada mafya romantizmi yok. Temelde daha iyi insanlar olmak isteyen, ona dokunan ve d!e hisleri olan ahlaki açıdan gri ateşli alfamaliler...

Yasak: [Çünkü Sen Benimsin Görücü](#)

usulü evlilik: [Çünkü Sana İhtiyacım Var](#)

Kardeşin eski karısı: [Çünkü Seni](#)

[İstiyorum](#)

Kardeşin en iyi arkadaşı: [Çünkü Ben Seninim](#)

Çağdaş romantizm mi

istiyorsunuz? [OYUNCU \(spor](#)

[romantizmi\)](#)

[KALEIDOSCOPE HEARTS](#) (kardeşin en iyi arkadaşı, ikinci şans romantizm)

[KAĞITTAN KALPLER](#) (ikinci şans)

[ELASTİK KALPLER](#) (Huysuz, gün ışığı

[romantizmi\)](#) [KALP KIRICI](#) (Üniversite, spor

[romantizmi\)](#)

[KURAL KIRICI](#) (üniversite, spor romantizmi, arkadaşın sevgiliye)

[THE TROUBLEMAKER](#) (üniversite sporları

[romantizmi\)](#) [CATCH ME](#) (müzik endüstrisi

[romantizmi\)](#)

[THE TROUBLE WITH LOVE](#) (ofis romantizmi)

[THE CONSEQUENCE OF FALLING](#) (düşman aşıklar)

[THEN THERE WAS YOU](#) (Düşmandan aşığa, ikinci şans)

Kraliyet romantizmi mi istiyorsunuz?

GÜNAHKÂR KRAL

YARAMAZ PRENSES

KÖTÜ PRENS

Biraz farklı bir şey ister misiniz?

FABLES & OTHER LIES (gotik romantizm)

Şipşak bir şeyler mi istiyorsunuz?

SAHTE AŞK

